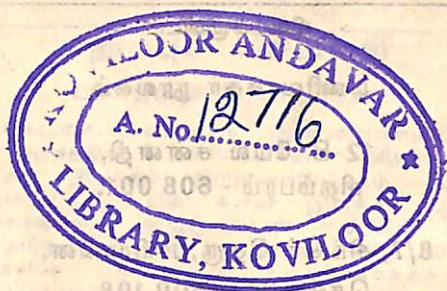
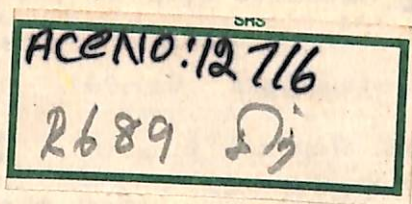

சித்தர் பாடல்கள்

00.02 ரூ மலர்

பதிப்பாசிரியர்
டாக்டர் ச. மெய்யப்பன்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

8/7 சிங்கர் தெரு, பாரீமுனை,
சென்னை-600108.

மறுபதிப்பு : நவம்பர், 1994
திருவள்ளுவர் ஆண்டு : 2025

விலை ரூ. 20.00

கிடைக்குமிடம்

மணிவாசகர் நூலகம்

12-B மேல சன்னதி,
சிதம்பரம் - 608 001.

8/7, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை - 600 108.

28-A வடக்கு ஆவணி மூல வீதி
மதுரை - 625 001.

15, ராஜ வீதி
கோயமுத்தூர் - 641 001.

28, கிளைவ்ஸ் கட்டிடம்,
திருச்சி - 620 002.

தொலைபேசி:

சிதம்பரம்	23069	- சென்னை	561039
கோவை	37155	- மதுரை	36853

பாரி அப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 600 013.
போன் : 5950958

தமிழ்நாடுப் பதிப்புப் பதிப்பகம்
தமிழ்நாடுப் பதிப்புப் பதிப்பகம்

பதிப்புச் செம்மல்

டாக்டர் ச. மெய்யப்பன்

டாக்டர் ச. மெய்யப்பன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர்; திருக்குறள் இயக்கம், திருமுறைஇயக்கம், தமிழிசை இயக்கம், தமிழ்வழிக் கல்வி இயக்கம் முதலிய தமிழியக்கங்களில் முழுமூச்சுடன் ஈடுபட்டு உழைப்பவர். தமிழகப் புலவர் குழு உறுப்பினர். பல்கலைக் கழகங்களின் பதிப்புக்குழு உறுப்பினராகச் சிறப்பாகச் செயலாற்றி வருகிறார். இவர், தமிழ் நாட்டில் பல பல்கலைக்கழகங்களில் அறக்கட்டளைகள் நிறுவியுள்ளார். பன்னிரண்டு நூல்களின் ஆசிரியர். இவர் எழுதிய 'தாகூர்' நூல் தமிழக அரசின் முதற்பரிசு பெற்றது. தமிழ் நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் சாதனைகள் பல புரிந்த செம்மலாகிய இவர் துறைதோறும் தமிழுக்கு ஆக்கம் தரும் நல்ல நூல்களைச் செம்பதிப்பாக வெளியிடுவதைத் தம் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளார். இவருடைய தமிழ்ப்பணியைப் பாராட்டிக் குன்றக்குடி அடிகளார், 'தமிழவேள்' என்னும் விருதினை வழங்கியுள்ளார். குளித்தலை - கா.சு. பிள்ளை இலக்கியக்குழு, 'தமிழ் நெறிக் காவலர்' என்னும் விருதினை அளித்து இவரைச் சிறப்பித்துள்ளது பதிப்புச்செம்மல் என அறிஞர்கள் இவரைப் பாராட்டுவர்.

மணிவாசகர் பதிப்பகத்தின் மலிவுப் பதிப்பு நூல்கள்

சித்தர் பாடல்கள்	ரூ. 20.00
பட்டினத்தார் பாடல்கள்	ரூ. 7.50
தாயுமானவர் பாடல்கள்	ரூ. 15.00
பாரதியார் கவிதைகள்	ரூ. 18.50
பாரதியார் கவிதைகள் (பாக்கெட் அளவு)	ரூ. 12.00
பாரதிதாசன் கவிதைகள்	ரூ. 17.00
திருக்குறள் மூலம்	ரூ. 4.00
திருக்குறள் தெளிவுரை	ரூ. 8.50
விவேக சிந்தாமணி	ரூ. 14.00
நடராஜர் புகழ்மாலை	ரூ. 2.50
கைவல்ய நவநீதம்	ரூ. 3.00
அபிராமி அந்தாதி உரையுடன்	ரூ. 3.00
அற்புதத் திருவந்தாதி	ரூ. 4.00
கற்பக விநாயகர் அருச்சனை	ரூ. 2.00
கந்தர் சஷ்டி கவசம்	ரூ. 3.00
சண்முக கவசம்	ரூ. 3.00
கந்தர் அனுபூதி	ரூ. 3.00
திருப்பாவை	ரூ. 3.00
திருவெம்பாவை	ரூ. 3.00
காரியசித்தி மாலை	ரூ. 7.50
நீதிநெறி விளக்கம்	ரூ. 4.00
வெற்றிச் சிந்தனைகள் (10 தொகுதிகள்)	ரூ. 10.00
வெற்றித் தமிழ் அகராதி	ரூ. 16.00
திருவள்ளுவமாலை மூலம்	ரூ. 2.00
திருவள்ளுவமாலை தெளிவுரை	ரூ. 3.00
திருக்குறள் தெளிவுரை	ரூ. 11.00
மீனாட்சி புகழ் மாலை	ரூ. 2.00
ஆசாரக்கோவை	ரூ. 4.00
திருக்குறள் English Translation	ரூ. 20.00
Vetri Dictionary	ரூ. 12.00

சித்தர் பரம்பரையும்

சிந்தனை வளமும்

டாக்டர் ச. மெய்யப்பன், எம்.ஏ.,

தமிழில் காலந்தோறும் ஏற்பட்ட பதிவுகளில் சித்தர் களின் சிந்தனைப் பதிவும் குறிப்பிடத்தக்கது. சித்தர் இனம் நீண்ட நெடுங்காலமாக இந்த நிலத்தில் வேரூன்றி விழுது பரப்பி வருகிறது. 'மூலன் மரபில் வந்த நான் ஒரு சித்தன்' என பாரதி தன்னைச் சித்தர் பரம்பரையில் இணைத்துக் கொண்டு பெருமைப்படுத்துகிறார். பட்டினத்தாரும் தாயுமான வரும் வள்ளலாரும் சித்தர் தத்துவங்களைக் கோட்பாடு களாக்கிக் கொடுத்தவர்கள் என்பதனை இலக்கிய வரலாறு இயம்பும். உள்ளொளி பெற்ற சித்தர்கள் உண்மையை உணர்ந்து ஊருக்கு உபதேசம் செய்தனர். மெய்ஞானம் மேவி யோர் மேதினியில் ஐம்புலன் நுகர்வுகளை, ஆசாபாசங்களை, நலந்தீங்குகளை, அவலங்களைத் தத்துவப் பாடல்களாக வகுத் தனர். புரியும் மொழி, புரியாத கருத்துக்கள்; பேச்சு வாக்குத் தமிழில் பேருண்மைகளைப் பொதித்து வைத்துள்ளனர். முப் பாழ், சாதிக்குதிரை, மாங்காய்ப்பால், தேங்காய்ப்பால் என் பன போன்ற குறியீட்டுச் சொற்களும் பல்வகைக் கருத்துக் களுக்கு இடமளிக்கின்றன. சித்தர்கள் கையாண்ட குறியீட்டுச் சொற்களுக்குத் தனி அகராதியே தேவைப்படுகிறது. கருத்து நுட்பங்கள் அனைத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டா லும் சித்தர் பாடல்கள் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளன.

சித்தர் இலக்கியம் தமிழில் தனிவகை இலக்கியம்; குறி யீட்டு இலக்கியம்; காலந்தோறும் வளர்ந்த இலக்கியம்; தத்துவ இலக்கியம்; இலக்கிய மதிப்பையும் இலக்கிய அந்தஸ்தையும் அறிஞர்களின் அங்கீகாரத்தையும் பெறாவிட்டாலும், சித்தர் களின் நுண்ணுணர்வு, ஆழ்நிலை எண்ணங்கள், வெடிப்புறு சிந்தனைகளில் வீசும் அலைகள் பொறி போலச் சூடர்விடு கின்றன. சித்தர் சிந்தனை வளமும் கருத்துக் கொடைகளும் எண்ண விரிவுகளும் தவஞானியர்களின் சிந்தனை எச்சங் களாக மொழியைச் செழுமைப்படுத்தியுள்ளன.

சித்தர் சிந்தனை என்று தோன்றி எவ்வாறு வளர்ந்து ஓங்குகிறது என்பதனை எவரும் அறுதியிட்டுக் கூற இயலாது. சித்தர்களின் எண்ணிக்கை பதினெட்டு என்று தொகைப் படுத்தினாலும் அவர்கள் எண்ணிலடங்கார். பதினெண் கீழ்க் கணக்கு, மேற்கணக்கு என்ற எண்ணிக்கையை அடியொற்றி யிருக்கலாம். பதினெண்புராணங்கள், பதினெட்டுத் தத்துவங் கள், பதினெட்டுப்படிகள், பதினெட்டுப் பாடைகள் என்பது போல், பதினெட்டு எனும் எண்ணுக்குச் சிறப்புண்டு. சித் தர்களின் பெயர்கள் விந்தைதரும் பெயர்கள். மறை பொருளாய் மயக்கம் விளைவிக்கின்றன. எண்ண முடியாத சித்தர்களின் எண்ணிக்கையைப் போல, அவர்களது எண்ணங்களும் எல்லைகளுக்கு உட்பட்டன அல்ல; வரம்பு க ட்ந்தன; வாணைத் தொடுவன. சித்தர் சிந்தனை வளத்தினை முற்றக் கண்டவர் யார்? சித்தர்கள் எழுப்பிய வினாக்கள் எத்தனை?

கட்டற்ற வாழ்க்கையும் எல்லையற்ற நோக்கும் எதனையும் எடுத்தெறிந்து பேசும் இயல்பும் இகழ்ச்சி நோக்கும் சித்தர் பாடல்களில் ஒலிக்கின்றன. சித்தர் வாழ்க்கைத் தத்து வங்களில் வேரும் விதையும் மாணிக்கவாசகர், நம்மாழ்வார் பாடல்களிலும் காணக்கிடக்கின்றன. சித்தர்களின் மெய்ஞ் ஞான தத்துவமும் விஞ்ஞான உணர்வும் காலத்தை வென்ற கருத்தும் தமிழுக்கு அழகையும் வலிமையும் வனப்பையும் தந்துள்ளதை ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர்.

திருமுறைகளைப்போல எல்லாக் காலத்திலும் எல் லாரும் இவற்றை ஏற்றுப் போற்றவில்லை. ஆயினும் இவை சிந்தை கவரும் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. யாப்புக் கட்டுக்குள் நின்று கட்டுக்கடங்காத கருத்து வளங்களைச் சித்தர்கள் மாலையாகத் தொடுத்துள்ளனர். தொடுக்கப்படாத சிந்தனை மலர்கள் எத்தனையோ?

மொழியாலும் நடையாலும் பாடல் வடிவத்தாலும் நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் செல்வாக்கு சித்தர் இலக்கியத் திற்குச் செழுமை சேர்த்துள்ளது. பேசாப் பொருளை அவர் கள் பேசிய திறமும் உயிர் இயல்பை உணர்த்திய திறமும் யோகத்தின் ஒருமையினை, பெருமையினைப் பேசிய திறமும் பெருந்திறமாகும். 'களளிக்கு என்ன வேலி?' எனக்

கேட்கும் கருத்து வெளிப்பாடும் கவிதை அழகும் நினைந்து நினைந்து இன்புறத்தக்கன.

சித்தர் பாடல்களால் செந்தமிழ் செழுமை பெற்றுள்ளது. கருத்துக் கெட்டாத சிந்தனைகளையும் அவர்கள் கவிதைகளில் சொல்ல முயன்றுள்ள திறம் கற்று இன்புறத்தக்கது. சித்தர்கள் செய்த புதுமைகளும் புரட்சிகளும் ஆராயத்தக்கன. மெய்யியலுக்கு மேன்மை தரும் பொருளும் கருத்தும் பொதிந்துள்ள பாடல்களின் நுட்பங்கள் எதிர்காலத்தில் இன்னும் விளக்கம் பெறலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலிருந்து இன்று வரை பத்துக்கும் மேற்பட்ட பதிப்புகள் வெளிவந்திருந்தாலும், சித்தர் வாழ்க்கையும் வரலாறும் சுவடு கூட அறிய முடியாதவாறே அமைந்துள்ளன. இக் குறையை நீக்கும் பொருட்டு, மக்கள் இலக்கிய வரிசையில் மணிவாசகர் பதிப்பகம் சித்தர் பாடல்களுக்குச் செம்பதிப்புக் கொணர்ந்துள்ளது. பிழையற்ற பதிப்பாக அமைந்து இது தமிழ்ப்பதிப்பு உலகிற்குப் பெருமை சேர்க்கிறது. சித்தர் இலக்கியம் மறுமலர்ச்சி கண்டுள்ள இந்நாளில் இதுபோன்ற பதிப்புகள் ஆய்வுக்கு உற்ற துணையாக உள்ளன. திருவருட்பா, பாரதியார் பாடல்களை மக்கள் போற்றும் அழகிய பதிப்புகளாக வெளியிட்ட மணிவாசகர் பதிப்பகம் சித்தர் இலக்கியத்திற்குச் செம்பதிப்புக் கொணர்வதில் கழிபேருவகை கொள்கிறது.

நாகர்குத்தி வதுங்கொடு

சித்தர் இலக்கியம்

பேராசிரியர் மு.வை. அரவிந்தன்

தாயுமானவர் எண்பெருஞ் சித்திகளையும் இனிய கவிதையில் இலக்கியச் சுவையுடன் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்.

கந்துகமதக் கரியை வசமா நடத்தலாம்;
கரடி வெம்புலி வாயையும் கட்டலாம்
ஒரு சிங்கம் முதுகின்மேல் கொள்ளலாம்
கட்செவி எடுத்து ஆட்டலாம்
வெந்தழலின் இரதம் வைத்து ஐந்து
உலோகத்தையும் வேதித்து விற்று உண்ணலாம்;
வேறு ஒருவர் காணாமல் உலகத்து உலாவலாம்;
விண்ணவரை ஏவல் கொள்ளலாம்;
சந்ததமும் இளமையோடு இருக்கலாம்;
மற்றொரு சரீரத்திலும் புகுதலாம்;
சலம் மேல் நடக்கலாம்;
கனல் மேல் இருக்கலாம்;
தன்னிகரில் சித்தி பெறலாம்!

— தேசோமயானந்தம், 8.

இவ்வாறு சித்திகளைப் பாடியுள்ள தாயுமானவர், சித்தர் கணம் என்னும் பகுதியில் (முதல் மூன்று பாடல்களில்) சித்தர் செய்யும் அருட்செயல்களை விளக்கிப் பாடி, தம்மை ஆட்கொள்ளுமாறு சித்தர்களை வேண்டுகின்றார்.

சிவபெருமானையே எல்லாம் வல்ல சித்தராக்கித் திருவிளையாடற் புராணம் கூறியுள்ள கதைகள் சில உள்ளன. அவற்றைக் கொண்டு சித்தர்களின் பெருமைகளை உணரலாம்.

உலகெங்கும் சித்தர்கள்

சித்தர்கள் உலகமெங்கும் உள்ளனர். எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா இடங்களிலும் இருக்கின்றனர். அவர்கள்,

உலக மக்கள் அனைவர்க்கும் பொதுவானவர்கள். சாதி சமய வேறுபாடு அற்றவர்கள்; நாடு மொழி இனம் ஆகிய குறுகிய எல்லையைக் கடந்தவர்கள். அவர்கள் எங்கும் எப்போதும் தோன்றி, மக்கள் இன்புற்று வாழ நல்வழி காட்டுகின்றனர். அவர்கள் ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாட்டை—எம்மதமும் சம்மதம் என்ற சமரச சன்மார்க்கத்தை வளர்க்கின்றனர். 'யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்பதே அவர்களின் குறிக்கோள். 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்பதே அவர்களின் சமயக் கோட்பாடு. எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறு ஒன்றும் அறியாதவர்கள் அவர்கள்.

திருமுலர்

தமிழகத்தில் சித்தர் பலர், பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தே வாழ்ந்திருந்தாலும் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருமுலரே, தமிழ்ச் சித்தர் பரம்பரையின் தலைவராக விளங்குகின்றார். அவருக்குப் பின் காலந்தோறும் சித்தர் பலர் ஆங்காங்கே தோன்றிப் பாடல்கள் பல இயற்றியுள்ளனர்.

சைவ அடியார்கள்

சைவ அடியவர்களில் பலர், சித்தராய் விளங்குகின்றனர். ஒன்பதாம் திருமுறையில் திருவிசைப்பா பாடிய கருவூர்த தேவர், பதினோராம் திருமுறையில் ஞான நூல்களை இயற்றிய நக்கீரதேவர், கபிலதேவர் ஆகியோர் சித்தர்களே. பட்டினத்தார் என்ற பெயருடன் சித்தர் இருவர் உள்ளனர்.

இவர்களுக்குப் பின் தோன்றிய சித்தர்களில் பெரும்பாலோர் சிறந்து விளங்கியது பதினான்கு முதல் பதினேழாம் நூற்றாண்டு வரையில் உள்ள காலப் பகுதியில் ஆகும்.

இயற்பெயரை இழந்தவர்கள்

சித்தர்களில் பலர் தம் இயற்பெயரை இழந்து, வாழ்ந்த இடத்தின் பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர். பட்டினத்தார், கருவூரார், கொங்கணர், இடைக்காடர் ஆகியோர் இடத்தின் பெயரையே பெற்றுள்ளனர். பாடிய பாடல் வகை, சொல்லாட்சி முதலியவற்றால் பெயர் பெற்றோர், அகப்பேய்ச் சித்தர்.

பாம்பாட்டிச் சித்தர், குதம்பைச் சித்தர், அழகணிச்சித்தர் முதலியோர்.

எண்ணிக்கைக்கு அப்பால்

சித்தர்கள் பதினெண்மர் என்று கூறுவது மிகவும் பழமையான வழக்காகும். ஆனால், இன்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டவர், சித்தர் பட்டியலில் இடம் பெறுகின்றனர். முதன் முதலில் சித்தர்களைக் கணக்கிட்டு உரைத்தவர் காலத்தில் பதினெட்டுச் சித்தர் இருந்திருக்கலாம். அல்லது சித்தர்களில், பதினெட்டுப்பேரே வரலாற்றுச் சிறப்புடையவராய்த் தெரிந்திருக்கலாம். அதனால், நெடுங்காலமாகவே 'பதினெண் சித்தர்' என்ற மரபு நிலவி வருகிறது. ஆனால் அந்த எண்ணிக்கையைக் கடந்து சித்தர் பலர் காலந்தோறும் தோன்றியுள்ளனர்.

பாரதியார்

இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் சித்தர் பலர் உள்ளனர். சுப்பிரமணிய பாரதியார், தம்மைச் சித்தர் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

"எனக்கு முன்னே சித்தர்பலர் இருந்தார் அப்பா!

யானும்வந்தேன் ஒருசித்தன், இந்த நாட்டில்!"

(பாரதி அறுபத்தாறு- 1)

பாரதி அறுபத்தாறு என்னும் பாடல்களில் தம்மை இவ்வாறு அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டபின், குள்ளச்சாமி, கோவிந்தசாமி, யாழ்ப்பாணச்சாமி, குவளைக் கண்ணன் முதலிய துறவிகளின் சித்தியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இத்தகைய பெரியோராகிய சித்தர்கள் வாழ்ந்த மலைகளைப் பொதுமக்கள் தம் நினைவில் வைத்துப் போற்றி வருகின்றனர். சித்தர்களோடு தொடர்புடைய இருப்பிடங்களைப் பின்வரும் பட்டியல் அறிவிக்கின்றது.

அகத்தியர் - பொதியமலை, திருமூலர் - சிதம்பரம், அகப்பேய்ச்சித்தர் - விருத்தாசலம், நந்திதேவர் - சீர்காழி, தன்வந்திரி - வைத்தீஸ்வரன் கோயில், கமலமுனி - திருவா

நூர், வால்மீகி - எட்டுக்குடி, பாம்பாட்டிச்சித்தர் - திருக்கடவூர், மருதமலை என்றும் கூறுவர்.

போகர் - பழனிமலை, சுந்தரானந்தர் - மதுரை, மச்ச முனி - திருப்பரங்குன்றம், இராமதேவர் - அழகர்மலை, குதம்பைச்சித்தர் - திருக்கழுக்குன்றம், இடைக்காடர் - திருவண்ணாமலை, பதஞ்சலி - இராமேசுவரம், சட்டைமுனி - திருவரங்கம், கருவூர்த்தேவர் - கருவூர், கொங்கணர் - திருப்பதி, பட்டினத்தார் - திருவொற்றியூர்.

சித்தர்களின் பெயரும், அவர்தம் இருப்பிடமும் பொது மக்களால் இன்றும் நினைவில் வைத்துப் போற்றப்படுகின்றன.

சித்தர் செய்த பணிகள்

சித்தர்கள் தம்மை உயர்த்திக் கொண்டதோடு நில்லாமல், உலக மக்களையும் உயர்த்துவதற்குப் பணிகள் பல செய்தனர்.

சித்தர்கள் மக்களின் மன இருளைப் போக்கி ஞானஒளி பரப்பச் சிந்தனைச் செல்வத்தை வாரி வழங்கினர். உடல் நோய்களைத் தீர்க்கும் மூலிகைகளைக் கண்டறிந்து மருந்து செய்யும் முறைகளைத் தெரிவித்து நூல்கள் இயற்றினர். கோள்களின் நிலை, காலமாறுபாடு, சுடர்களின் இயக்கம் ஆகியவற்றை விளக்கிச் சோதிட நூல்கள் எழுதினர். நிறை மொழி மாந்தர்களாக விளங்கிய அவர்கள் மறைமொழிகளை மந்திரம் என்ற பெயரால் வழங்கினர். மனித ஆற்றலை ஒருமைப்படுத்தவும், கூர்மையாக்கவும், வெளிப்படுத்தவும் மாந்திரிகங்களை வெளியிட்டனர். தெய்வங்களுக்கு முறைப் படி பூசைகள் செய்ய பூசைவிதி பற்றிய பாடல்களைப் பாடித் தந்தனர். ஆத்மசக்தி, யோகநிலை ஆகியவற்றை விளக்கி இலக்கியம் படைத்தனர்.

இவையாவும் கலந்த தொகுதியே 'சித்தர் பாடல்கள்' என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளன.

சித்தர் நெறி

சித்தர்கள் யாவரும் மனித நேயம் மிகுந்தவர்கள். சாதி சமய வேறுபாடு அற்றவர்கள்; சமரச சன்மார்க்கத்தைப்

போற்றுபவர்கள்; போலிச் சடங்குகளையும், பொருளற்ற செயல்களையும், மூடநம்பிக்கைகளையும் கண்டிப்பவர்கள்.

அவர்கள், மனித வாழ்வு மிக உயர்ந்தது என்று கருதுகின்றனர். உடம்பைப் பேணிக் காக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்றனர். மனிதன் சிற்றின்பத்தில் மூழ்கிச் சீரழியக் கூடாது என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றனர். யாக்கை நிலையற்றது; செல்வம் நிலையில்லாதது; இளமை நிலை பெறாதது என்று இடித்துரைக்கின்றனர்.

மனம் தூய்மை இன்றிச் செய்யும் தெய்வ வழிபாடு பயன் தராது; பொய், களவு, கொலை, கோபம், கள், காமம், ஆகியவை மனித இனத்தை நாசமாக்கி வீழ்த்திவிடும்; 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்' என்று வாழும் வாழ்க்கை பயனற்றது; எல்லாம் வல்ல-எங்கும் நிறைந்த இறைவனை மனமொழி மெய்களால் போற்ற வேண்டும்; அன்பு, இரக்கம், தொண்டு ஆகியவற்றைக் கொண்டவர்கள் வாழ்வே சிறந்தது - இவையே சித்தர் பின்பற்றிய நெறிகள்; உலகிற்கு உணர்த்திய நெறிகள்.

பொன் மொழிகள்

தமிழில் உள்ள இலக்கியங்களிலிருந்து பொன்மொழிகளைத் தேடித் தொகுக்க முயல்பவர்களுக்குச் சித்தர் பாடல்கள், பொன்மொழிக் களஞ்சியமாய்க் காட்சி தரும். நெஞ்சில் பதியும் வண்ணம் கூறும் பாங்கு, சிறந்த சொல்லாட்சி, புதுமைக்கருத்து ஆகியவை நிரம்பியுள்ள பொன்மொழிகளைச் சித்தர்கள் கூறியுள்ளனர். அவற்றுள் சில, கீழே தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன.

உலக உறவு

சித்தர்கள் பாடல்களின் கருத்துக்கள், நாடு மொழி இனம் ஆகிய எல்லைகளைக் கடந்து சென்று உலகமெங்கும் பரவும் ஆற்றல் உடையவை. அவற்றுள், பட்டினத்தார் பாடல்களுக்குத் தனி இடம் உண்டு. சித்தர்களில் அவர் சிறப்பிடம் பெறுகிறார். அவரது துறவுள்ளம் யாவராலும் போற்றப்படுகின்றது. உடல், பொருள், சுற்றம் முதலியவை எல்லாம் நிலையற்றவை, உலக இன்பம் நிலையற்றது என்ற கருத்தை

விளக்க அவர் பாடியுள்ள பாடல்கள், பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கத்தக்கவை.

சித்தரியற்கை

அடுத்த வேளை உணவுப் பற்றி அக்கறைப்படுவது சித்தர் தன்மை இல்லை. அந்த வேளை உணவுக்கும் உண்கலம் கொள்ளலும் தேடிப்போய் உணவு பெறுதலும் மேனிலைச் சித்தர் தன்மை இல்லை. கையில் ஓடு கொண்டிருப்பதும் கூட ஆசைக்கு வித்து என்னும் உறுதியுடன் இருப்பவர் சித்தர். தமக்கென உடை பற்றியோ, உறைவிடம் பற்றியோ, உறவு நிலை பற்றியோ ஒன்றும் எண்ணாமல் வெயிலோ மழையோ, பனியோ காற்றோ, இருளோ ஒளியோ, காடோ மேடோ எண்ணாமல் தாம் போகும் போக்கிலே போய்கொண்டிருக்கும் இயற்கையின் திருக்குழந்தையர் சித்தர்.

தாய்மையின் தனிப்பேரிருக்கம், குழந்தையின் தாய் உள்ளம், வெள்ளை நகை, அப்பழுக்கற்ற வீரனுக்கும் வீரனாக வீறுகாட்டிச் செல்லும் விழுப்பம், தம்மைக்கண்டு நகைக்கும் உலகத்தின் அறியாமையைக் கண்டு நகைக்கும் தெளிவு; இன்பம் துன்பம், பசி நோய், புகழ் பழி, விருப்பு வெறுப்பு, பகை நட்பு இன்னவற்றையெல்லாம் ஒப்ப எண்ணும் தெய்வத் தகைமை; அழுக்குடையைக் களைவது போலவும், உண்ட இலையை எடுத்தெறிவது போலவும், பருகிய பதனீர் மட்டையை வீசி எறிவது போலவும் உடலை உகுப்பதற்குத் துளியளவுதானும் அசையாத உறுதி; தம்மைத் தாமே கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் தனிப் பேராண்மை இவற்றின் முழுதுறு வடிவமே சித்தர் வடிவம்.

உலகப் பழக்கவழக்கங்கள், சாதி சமயப் பிரிவுகள், செல்வம் செல்வாக்கு மாயை பதவி பட்டச் செருக்கு, மண்பொன் மதிப்பால் வயப்படு பான்மை இன்னவையெல்லாம் சாராத திருவடிவம் சித்தர் வடிவம்.

கருணயரிதது

சிவவாக்கியர்

சித்தர்களுள் தலைசிறந்தவர் சிவவாக்கியர்; திரு மூலரின் திருவிளக்கமாகத் தோன்றியவர்; தாயுமானவரால் குறிப்பிடப்படும் பெருமை பெற்றவர்.

இவருடைய இயற்பெயர் தெரியவில்லை. காலம், பெற்றோர் முதலிய விவரங்களும் கிடைக்கவில்லை. இவர் இயற்றிய நூலுக்கு 'சிவவாக்கியம்' எனப் பெயர். ஆதலின் இந்நூலின் பெயரைக்கொண்டு இவர் 'சிவவாக்கியர்' என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

இவருடைய பாடல்களில் இக்காலத்தியப் புரட்சிகர சிந்தனைகள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. உருவ வழிபாடு, தலயாத்திரை, மதவாதம், வேதம் ஓதுதல், சாதி ஆசாரம் முதலியவற்றை எதிர்த்து, 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன், உள்ளமே கோயில்' என்னும் கொள்கையை உணர்த்துகிறார்.

சிவவாக்கியர்

காப்பு

அரியதோர் நமச்சிவாயம் ஆதியந்தம் ஆனதும்
 ஆறிரண்டு நூறுதேவர் அன்றுரைத்த மந்திரம்
 சுரியதோர் எழுத்தைஉன்னிச் சொல்லுவேன் சிவவாக்கியம்
 தோஷதோஷ பாவமாயை தூரதூர ஓடவே.
 கரியதோர் முகத்தையொத்த கற்பகத்தைக் கைதொழக்
 கலைகள்நூல்கள் ஞானமும் கருத்தில் வந்துதிக்கவே
 பெரியபேர்கள் சிறியபேர்கள் கற்றுணர்ந்த பேரெலாம்
 பேயனாகி ஓதிடும் பிழைபொறுக்க வேண்டுமே. 1

அகூர நிலை

ஆனஅஞ் செழுத்துளே அண்டமும் அகண்டமும்
 ஆனஅஞ் செழுத்துளே ஆதியான மூவரும்
 ஆனஅஞ் செழுத்துளே அகாரமும் மகாரமும்
 ஆனஅஞ் செழுத்துளே அடங்கலாவ லுற்றதே. 2

சரியை விலக்கல்

ஓடிஓடி ஓடிஓடி உட்கலந்த சோதியை
 நாடிநாடி நாடிநாடி நாட்களும் கழிந்துபோய்
 வாடிவாடி வாடிவாடி மாண்டுபோன மாந்தர்கள்
 கோடிகோடி கோடிகோடி எண்ணிறந்த கோடியே. 3

யோக நிலை

உருத்தரித்த நாடியில் ஒடுங்குகின்ற வாயுவைக்
 கருத்தினால் இருத்தியே கபாலம் ஏற்றவல்லிரேல்
 விருத்தரரும் பாலராவீர் மேனியும் சிவந்நிடும்
 அருள்தரித்த நாதர்பாதம் அம்மைபாதம் உண்மையே. 4

தேகநிலை

வடிவுகண்டு கொண்டபெண்ணை மற்றொருவன் நத்தினால்
 விடுவனோ அவனைமுன்னம் வெட்டவேணும் என்பனே

நடுவன்வந்து அழைத்தபோது நாளும்இந்த நல்லுடல்
கூடலைமட்டும் கொண்டுபோய்த் தோட்டிகைக்

கொடுப்பாரே. 5

நாயக்காபுரம்

ஞான நிலை

என்னிலே இருந்தஒன்றை யான்அறிந்தது இல்லையே
என்னிலே இருந்தஒன்றை யான்அறிந்து கொண்டபின்
என்னிலே இருந்தஒன்றை யாவர்காண வல்லரோ?
என்னிலே இருந்திருந்து யான்உணர்ந்து கொண்டனே. 6.

நினைப்பதொன்று கண்டிலேன் நீயலாது வேறிலை,
நினைப்புமாய் மறப்புமாய் நின்றமாயை மாயையோ?
அனைத்துமாய் அகண்டமாய் அனாதிமுன் அனாதியாய்
எனக்குள்நீ உனக்குள்நான் இருக்குமாற தெங்ஙனே! 7

மண்ணும்நீ அவ்விண்ணும்நீ மறிகடல்கள் ஏழும்நீ;
எண்ணும்நீ எழுத்தும்நீ இசைந்தபண் எழுத்தும்நீ;
கண்ணும்நீ மணியும்நீ கண்ணுள்ஆடும் பாவைநீ-
நண்ணும்நீர்மை நின்றபாதம் நண்ணுமாறு அருளிடாய். 8

அரியும்அல்ல அயனும்அல்ல அப்புறத்தில் அப்புறம்
கருமைசெம்மை வெண்மையைக் கடந்துநின்ற காரணம்
பெரியதல்ல சிறியதல்ல பற்றுமின்கள் பற்றுமின்
துரியமும் கடந்துநின்ற தூரதூர தூரமே. 9

அந்திமாலை உச்சிமுன்றும் ஆடுகின்ற தீர்த்தமும்
சந்திதர்ப் பணங்களும் தபங்களும் செபங்களும்
சிந்தைமேவு ஞானமும் தினம்செபிக்கு மந்திரம்
எந்தைராம ராமராம ராமஎன்னும் நாமமே! 10

கதாவுபஞ்ச பாதகங்க ளைத்துறந்த மந்திரம்
இதாம்இதாம் அதல்ல என்று வைத்துமூலும் ஏழைகள்
சதாவிடாமல் ஓதுவார் தமக்குநல்ல மந்திரம்
இதாம்இதாம் ராமராம ராமஎன்னும் நாமமே. 11

நானதேது? நீயதேது? நடுவில்நின்றது ஏதடா?
கோனதேது? குருவதேது? கூறிடும் குலாமரே!
ஆனதேது? அழிவதேது? அப்புறத்தில் அப்புரம்
ஈனதேது? ராமராம ராமஎன்ற நாமமே! 12

யோக நிலை

சாத்திரங்கள் ஓதுகின்ற சட்டநாத பட்டரே!
வேர்த்துஇரைப்பு வந்தபோது வேதம்வந்து உதவுமோ?
மாத்திரைப்போ தும்முளே யறிந்துதொக்க வல்லீரேல்
சாத்திரப்பை நோய்கள்ஏது? சத்திமுத்தி சித்தியே! 13

நாலுவேதம் ஓதுவீர், ஞானபாதம் அறிகிலீர்,
பாலுள்ளெநய் கலந்தவாறு பாவிகாள், அறிகிலீர்!
ஆலம்உண்ட கண்டனார் அகத்துளே இருக்கவே
காலன்என்று சொல்லுவீர், கனவிலும் அஃதில்லையே. 14

வித்தில்லாத சம்பிரதாயம் மேலும்இல்லை கீழுமில்லை,
தச்சில்லாது மாளிகை சமைந்தவாறும் அதெங்ஙனே?
பெற்றதாயை விற்றடிமை கொள்ளுகின்ற பேதைகாள்!
சித்தில்லாத போதுசீவன் இல்லைஇல்லை இல்லையே! 15

அஞ்சம்முணும் எட்டாதாய் அநாதியான மந்திரம்
நெஞ்சிலே நினைந்துகொண்டு நீருருச் செபிப்பீரேல்
பஞ்சமான பாதகங்கள் நூறுகோடி செய்யினும்
பஞ்சபோல் பறக்கும்என்று நான்மறைகள் பன்னுமே. 16

அண்டவாசல் ஆயிரம் பிரசண்டவாசல் ஆயிரம்
ஆறிரண்டு நூறுகோடி யானவாசல் ஆயிரம்

இந்தவாசல் ஏழைவாசல் ஏகபோக மானதாய்
எம்பிரான் இருக்கும்வாசல் யாவர்காண வல்லரே? 17

சாமம் நாலு வேதமும் சகல சாத்திரங்களும்
சேமமாக ஒதினும் சிவனை நீர் அறிகிலீர்
காமநோயை விட்டுநீர் கருத்துளே உணர்ந்தபின்
ஊமையான காயமாய் இருப்பன்எங்கள் ஈசனே! 18

சங்கிரண்டு தாரை ஒன்று சன்னபின்னல் ஆகையால்
மங்கிமாளு தேஉலகில் மானிடங்கள் எத்தனை?
சங்கிரண்டை யும்தவிர்த்து தாரை ஊதவல்லீரேல்
கொங்கைமங்கை பங்கரோடு கூடிவாழல் ஆகுமே! 19

அஞ்செழுத்தி லேபிறந்து அவ்வஞ்செழுத்தி லேவளர்ந்து
அஞ்செழுத்தை ஒதுகின்ற பஞ்சபூத பாவிகாள்,
அஞ்செழுத்தில் ஓர்எழுத்து அறிந்துகூற வல்லீரேல்!
அஞ்சல்அஞ்சல் என்றுநாதன் அம்பலத்தில் ஆடுமே! 20

அஞ்சும்அஞ்சும் அஞ்சுமே அனாதியானது அஞ்சுமே!
பிஞ்சுபிஞ்சுது அல்லவோ பித்தர்காள் பிதற்றுவீர்!
நெஞ்சில்அஞ்சு கொண்டுநீர் நின்றுதொக்க வல்லீரேல்
அஞ்சும்இல்லை ஆறும்இல்லைஅனாதியாகித்
தோன்றுமே! 21

நீளவீடு கட்டுநீர் நெடுங்கதவு சாத்துநீர்,
வாழவேணும் என்றலோ மகிழ்ந்திருந்த மாந்தரே?
காலன்ஓலை வந்தபோது கைகலந்து நின்றிடும்
ஆலம்உண்ட கண்டர்பாதம் அம்மைபாதம் உண்மையே! 22

ஓடம்உள்ள போதெல்லாம் நீர்ஓடியே உலாவலாம்;
ஓடம்உள்ள போதெலாம் உறுதிபண்ணிக் கொள்ளலாம்;
ஓடமும்உடைந்த போதில் ஒப்பிலாத வெளியிலே
ஆடும்இல்லை கோலும்இல்லை யாரும்இல்லை ஆனதே! 23

கிரியை நிலை

வீடெடுத்து வேள்விசெய்து மெய்யனோடு பொய்யுமாய்
மாடுமக்கள் பெண்டிர்சுற்றம் என்றிருக்கும் மாந்தர்காள்
நாடுபெற்ற நடுவர்கையில் ஓலைவந்து அழைத்திடில்
ஓடுபெற்ற அவ்விலை பெறாதுகாணும் உடலமே! 24

உற்பத்தி நிலை

அண்ணலே அனாதியே அனாதிமுன் அனாதியே
பெண்ணும்ஆணும் ஒன்றலோ பிறப்பதற்கு முன்னெலாம்
கண்ணிலாணின் சுக்கிலம் கருவில்ஓங்கும் நாளிலே
மண்ணுளோரும் விண்ணுளோரும் வந்தவாறு
எங்ஙனே? 25

அறிவு நிலை

பண்டுநான் பறித்தெறிந்த பன்மலர்கள் எத்தனை?
பாழிலே செபித்துவிட்ட மந்திரங்கள் எத்தனை?
மிண்டனாய்த் திரிந்தபோது இறைத்தநீர்கள் எத்தனை?
மீளவும் சிவாலயங்கள் தழுவந்தது எத்தனை? 26

அண்டர்கோன் இருப்பிடம் அறிந்துஉணர்ந்த ஞானிகாள்
பண்டறிந்த பான்மைதன்னை யார்அறிய வல்லரே?
விண்டவேதப் பொருளைஅன்றி வேறு கூற வகையிலாக்
கண்டகோயில் தெய்வம்என்று கையெடுப்ப தில்லையே. 27

தூரம்தூரம் தூரம்என்று சொல்லுவார்கள் சோம்பர்கள்
பாரும்விண்ணும் எங்குமாய்ப் பரந்தஅப் பரப்பரம்
ஊருநாடு காடுமோடி உழன்றுதேடும் ஊமைகாள்!
நேரதாக உம்முளே அறிந்துணர்ந்து நில்லுமே! 28

தங்கம்ஓன்று ரூபம்வேறு தன்மையான வாறுபோல்
செங்கண்மாலும் ஈசனும் சிறந்திருந்த தெம்முளே
விங்களங்கள் பேசுவார் விளங்குகின்ற மாந்தரே
எங்குமாகி நின்றநாமம் நாமம்இந்த நாமமே! 29

யோகநிலை

நெருப்பைமூட்டி நெய்யைவிட்டு நித்தம்நித்தம் நீரிலே
விருப்பமோடு நீர்குளிக்கும் வேதவாக்கியம் கேளுமின்;
நெருப்பும்நீரும் உம்முளே நினைந்துகூற வல்லீரேல்
சுருக்கம்அற்ற சோதியைத் தொடர்ந்துகூடல் ஆகுமே! 30

பாட்டில்லாத பரமனைப் பரமலோக நாதனை
நாட்டிலாத நாதனை நாரிமங்கை பாகனை
கூட்டிமெள்ள வாய்புதைத்துக் குணுகுணுத்த மந்திரம்
வேட்டகாரர் குசுகுசுப்பைக் கூப்பிடா முகிஞ்சதே. 31

தரிசனம்

செய்யதெங்கி லேஇளநீர் சேர்த்தகார ணங்கள்போல்
ஐயன்வந்து என்னுளம் புகுந்துகோயில் கொண்டனன்,
ஐயன்வந்து என்னுளம் புகுந்துகோயில் கொண்டபின்
வையகத்தில் மாந்தர்முன்னம் வாய்திறப்ப தில்லையே. 32

அறிவு நிலை

மாறுபட்டு மணிதுலக்கி வண்டின்எச்சில் கொண்டுபோய்
ஊறுபட்ட கல்லின்மீதே ஊற்றுகின்ற மூடரே,
மாறுபட்ட தேவரும் அறிந்துநோக்கும் என்னையும்
கூறுபட்டுத் தீர்க்கவோ குருக்கள்பாதம் வைத்ததே. 33

கோயிலாவது ஏதடா? குளங்களாவது ஏதடா?
கோயிலும் குளங்களும் கும்பிடும் குலாமரே!
கோயிலும் மனத்துளே குளங்களும் மனத்துளே!
ஆவதும் அழிவதும் இல்லைஇல்லை இல்லையே. 34

செங்கலும் கருங்கலும் சிவந்தசாதி லிங்கமும்
செம்பிலும் தராவினும் சிவன்இருப்பன் என்கிறீர்

உம்மதம் அறிந்துநீர் உம்மைநீர் அறிந்தபின்
அம்பலம் நிறைந்தநாதர் ஆடல்பாடல் ஆகுமே! 35

பூசைபூசை என்றுநீர் பூசைசெய்யும் பேதைகாள்,
பூசையுள்ள தன்னிலே பூசைகொண்டது எவ்விடம்?
ஆதிபூசை கொண்டதோ, அனாதிபூசை கொண்டதோ?
ஏதுபூசை கொண்டதோ? இன்னதென்று இயம்புமே! 36

இருக்குநாலு வேதமும் எழுத்தை அறவோதினும்
பெருக்கநீறு பூசினும் பிதற்றினும் பிராணிரான்
உருக்கிநெஞ்சை உட்கலந்திங்கு உண்மைகூற வல்லீரேல்
சுருக்கம்அற்ற சோதியைத் தொடர்ந்து கூடலாகுமே! 37

கலத்தின்வார்த்து வைத்தநீர், கடுத்ததீ முடுக்கினால்,
கலத்திலே கரந்ததோ கடுத்ததீக் குடித்ததோ
நிலத்திலே கரந்ததோ நீள்விசம்பு கொண்டதோ
மனத்தின்மாயை நீக்கியே மனத்துள்ளே கரந்ததோ! 38

பறைச்சியாவது ஏதடா? பணத்தியாவது ஏதடா?
இறைச்சிதோல் எலும்பினும் இலக்கமிட்டு இருக்குதோ?
பறைச்சிபோகம் வேறதோ பணத்திபோகம் வேறதோ?
பறைச்சியும் பணத்தியும் பகுத்துபாரும் உம்முளே! 39

வாயிலே குடித்தநீரை எச்சில்என்று சொல்கிறீர்;
வாயிலே குதப்புவேத மெனப்படக் கடவதோ?
வாயில்எச்சில் போகஎன்று நீர்தனைக் குடிப்பீர்காள்
வாயில்எச்சில் போனவண்ணம் வந்திருந்து

சொல்லுமே! 40

ஓதுகின்ற வேதம்எச்சில்., உள்ளமந்திரங்கள் எச்சில்;
போதகங்க ளானஎச்சில்., பூதலங்கள் ஏழும்எச்சில்;

மாதிருந்த விந்துஎச்சில்., மதியும் எச்சில் ஒளியும்எச்சில்;
ஏதில்எச்சில் இல்லதில்லை இல்லைஇல்லை

இல்லையே! 41

பிறப்பதற்கு முன்னெல்லாம் இருக்குமாற தெங்ஙனே?
பிறந்துமண் ணிறந்துபோய் இருக்குமாறு தெங்ஙனே?
குறித்துநீர் சொலாவிடில் குறிப்பில்லாத மாந்தரே,
அறுப்பனெ செவிஇரண்டும் அஞ்செழுத்து வாளினால். 42

அம்பலத்தை அம்புகொண்டு அசங்கென்றால் சங்குமோ?
கம்பமற்ற பாற்கடல் கலங்கென்றால் கலங்குமோ?
இன்பமற்ற யோகியை இருளும்வந்து அணுகுமோ?
செம்பொன் அம்பலத்துளே தெளிந்த சிவாயமே. 43

சித்தம்ஏது, சிந்தைஏது சீவன்ஏது! சித்தரே
சத்திஏது? சம்புஏது சாதிபேத அற்றது
முத்திஏது? மூலம்ஏது மூலமந் திரங்கள்ஏது?
வித்தில்லாத வித்திலே இதின்னெனதென்று இயம்புமே. 44

ஒடுக்க நிலை

சித்தமற்றுச் சிந்தையற்றுச் சீவனற்று நின்றிடம்
சத்தியற்றுச் சம்புவற்றுச் சாதிபேத மற்றுநல்
மூத்தியற்று மூலமற்று மூலமந்தி ரங்களும்
வித்தைஇத்தை ஈன்றவித்தில் விலைந்ததே சிவாயமே. 45

கிரியை

சாதியாவது ஏதடா? சலம்திரண்ட நீரெலாம்
பூதவாசல் ஒன்றலோ, பூதம்ஐந்தும் ஒன்றலோ?
காதில்வாளி, காரை, கம்பி, பாடகம்பொன் ஒன்றலோ?
சாதிபேதம் ஒதுகின்ற தன்மைஎன்ன தன்மையோ? 46

அறிவு நிலை

கறந்தபால் முலைப்புகா, கடைந்தவெண்ணெய் மோர்புகா;
உடைந்துபோன சங்கின்ஓசை உயிர்களும் உடற்புகா;
விரிந்தபூ உதிர்ந்தகாயும் மீண்டுபோய் மரம்புகா;
இறந்தவர் பிறப்பதில்லை இல்லைஇல்லை இல்லையே. 47

அறையினில் கிடந்தபோது அன்றுதாய்மை என்றிலீர்,
துறைஅறிந்து நீர்குளித்த அன்றுதாமை என்றிலீர்,
பறையறைந்து நீர்பிறந்த அன்றுதாமை என்றிலீர்,
புரைஇலாத ஈசரோடு பொருந்துமாறது எங்ஙனே. 48

தூமைதூமை என்றுளே துவண்டுஅலையும் ஏழைகாள்!
தூமையான பெண்ணிருக்கத் தூமைபோனது எவ்விடம்?
ஆமைபோல முழுகிவந்து அனேகவேதம் ஓதுறீர்
தூமையும் திரண்டுருண்டு சொற்குருக்கள் ஆனதே. 49

சொற்குருக்கள் ஆனதும் சோதிமேனி ஆனதும்
மெய்க்குருக்கள் ஆனதும் வேண்பூசை செய்வதும்
சற்குருக்கள் ஆனதும் சாத்திரங்கள் சொல்வதும்
செய்க்குருக்கள் ஆனதும் திரண்டுருண்ட தூமையே. 50

கைவடங்கள் கண்டுநீர் கண்சிமிட்டி நிற்கிறீர்?
எவ்விடங்கள் கண்டுநீர் எண்ணிஎண்ணிப் பார்க்கிறீர்?
பொய்யுணர்ந்த சிந்தையைப் பொருந்திநோக்க வல்லீரேல்
மெய்கடந்து உம்முளே விரைந்து கூறல்ஆகுமே. 51

ஆடுகாட்டி வேங்கையை அகப்படுத்து மாறுபோல்
மாடுகாட்டி என்னைநீ மதிமயக்கல் ஆகுமோ,
கோடுகாட்டி யானையைக் கொன்றுரித்த கொற்றவா
வீடுகாட்டி என்னைநீ வெளிப்படுத்த வேணுமே. 52

இடத்ததுன்கண் சந்திரன், வலத்ததுன்கண் தூரியன்
இடக்கைசங்கு சக்கரம், வலக்கைதூலம் மான்மழு;

எடுத்தபாதம் நீள்முடி, எண்திசைக்கும் அப்புறம்,
உடல்கலந்து நின்றமாயம் யாவர்காண வல்லரே? 53

நாழிஅப்பும் நாழிஉப்பும் நாழியான வாறுபோல்
ஆழியோனும் ஈசனும் அமர்ந்து வாழ்ந்திருந்திடம்
ஏறில்ஆறு ஈசனும் இயங்கு சக்ரதரனையும்
வேறுகூறு பேசுவார் வீழ்வர்வீண் நரகிலே. 54

தில்லைநாய கன்அவன்; திருவரங் கனும்அவன்;
எல்லையான புவனமும் ஏகமுத்தி யானவன்
பல்லுநாவும் உள்ளபேர் பகுத்துகூறி மகிழுவார்;
வல்லபங்கள் பேசுவார் வாய்புழுத்து மாய்வரே. 55

எத்திசைக்கும் எவ்வுயிர்க்கும் எங்கள் அப்பன் எம்பிரான்
சத்தியான வித்துளே முளைத்தெழும் அச்சடர்
சித்தமும் தெளிந்துவேத கோயிலும் திறந்தபின்
அத்தன்ஆடல் கண்டபின் அடங்கல்ஆடல் காணுமே. 56

உற்றநூல்கள் உம்முளே உணர்ந்துணர்ந்து பாடுவீர்;
பற்றறுத்து நின்றுநீர் பராபரங்கள் எய்துவீர்;
செற்றமாவை யுள்ளரைச் செருக்கறுத்து இருத்திடில்
சுற்றமாக உம்முளே சோதிஎன்றும் வாழுமே. 57

போததாய் எழுந்ததும் புனலதாகி வந்ததும்
தாததாய்ப் புகுந்ததும் தணலதாய் விளைந்ததும்
ஓதடா அஞ்சமூன்றும் ஒன்றதான அக்கரம்
ஓதடாநீ இராமராம ராமவென்னும் நாமமே. 58

அகாரம்என்ற அக்கரத்துள் அவ்வுவந்து உதித்ததோ?
உகாரம்என்ற அக்கரத்தில் உவ்வுவந்து உதித்ததோ?
அகாரமும் உகாரமும் சிகாரமின்றி நின்றதோ?
விகாரமற்ற யோகிகாள் விரித்துரைக்க வேணுமே. 59

அறத்திறங் களுக்கும்நீ, அண்டம்எண் திசைக்கும்நீ,
திறத்திறங் களுக்குநீ, தேடுவார்கள் சிந்தைநீ,

உறக்கம்நீ, உணர்வுநீ, உட்கலந்த சோதிநீ
மறக்கொணாத நின்கழல் மறப்பினும் குடிகொளே. 60

அண்டம்நீ அகண்டம்நீ, ஆதிமூல மானநீ,
கண்டம்நீ, கருத்தும்நீ, காவியங்க ளானநீ,
புண்டரீக மற்றுளே உணருகின்ற புண்ணியர்,
கொண்டகோல மானநேர்மை கூர்மைஎன்ன
கூர்மையே. 61

மைஅடர்ந்த கண்ணினார் மயக்கிடும் மயக்கிலே
ஐயிறந்து கொண்டுநீங்கள் அல்லல்அற்று இருப்பீர்கள்
மெய்அறிந்த சிந்தையால் விளங்குஞானம் எய்தினால்
உய்யறிந்து கொண்டுநீங்கள் ஊழிகாலம் வாழ்வீரே. 62

கருவிருந்த வாசலால் கலங்குகின்ற ஊமைகாள்,
குருவிருந்து சொன்னவார்த்தை குறித்துநோக்க வல்லீரேல்
உருவிலங்கு மேனியாகி உம்பராகி நின்றுநீர்
திருவிளங்கு மேனியாகச் சென்றுகூடல் ஆகுமே! 63

தீர்த்தம்ஆட வேணுமென்று தேடுகின்ற தீனர்காள்,
தீர்த்தம்ஆடல் எவ்விடம் தெளிந்துநீர் இயம்புவீர்?
தீர்த்தமாக உம்முளே தெளிந்துநீர் இருந்தபின்
தீர்த்தமாக உள்ளதும் சிவாயஅஞ் செழுத்துமே! 64

கழுத்தையும் நிமிர்த்திநல்ல கண்ணையும் விழித்துநீர்
பழுத்துவாய் விழிந்துபோன பாவம் என்னபாவமே?
அழுத்தமான வித்திலே அனாதியாய் இருப்பதோர்
எழுத்திலா எனழுத்திலோ இருக்கலாம் இருந்துமே. 65

கண்டுநின்ற மாயையும் கலந்துநின்ற பூதமும்
உண்டுறங்கு மாறுநீர் உணர்ந்திருக்க வல்லீரேல்
பண்டைஆறும் ஒன்றுமாய்ப் பயந்தவேத சுத்தனாய்
அண்டமுத்தி ஆகிநின்ற ஆதிமூலம் மூலமே! 66

ஈன்றவாச லுக்குஇரங்கி எண்ணிறந்து போவீர்காள்!
கான்றவாழை மொட்டலர்ந்த காரணம் அறிகிலீர்
நான்றவாச லைத்திறந்து நாடிநோக்க வல்லீரேல்,
தோன்றுமாயை விட்டொழிந்து சோதிவந்து தோன்றுமே. 67

உழலும்வாச லுக்குஇரங்கி ஊசலாடும் ஊமைகாள்?
உழலும்வாச லைத்திறந்து உண்மைசேர எண்ணிலீர்?
உழலும்வாச லைத்திறந்து உண்மைநீர் உணர்ந்தபின்
உழலும்வாசல் உள்ளிருந்த உண்மைதானும் ஆவிரே. 68

மூலநாடி தன்னிலே முளைத்தெழுந்த சோதியை
நாலுநாழி உம்முளே நாடியே இருந்தபின்
பாலனாகி வாழலாம் பரப்பிரமம் ஆகலாம்;
ஆலம்உண்ட கண்டர்ஆணை அம்மைஆணை
உண்மையே. 69

இருக்கவேணும் என்றபோது இருத்தலாய் இருக்குமோ?
மரிக்கவேணும் என்றலோ மண்ணுளே படைத்தனர்?
சுருக்கமற்ற தம்பிரான் சொன்னஅஞ் செழுத்தையும்
மரிக்குமுன் வணங்கிடர் மருந்தெனப் பதம்கெடர். 70

அம்பத்தொன்று என அடங்கலோர் எழுத்துளோ?
விண்பரந்த மந்திரம் வேதம்நான்கும் ஒன்றலோ
விண்பரந்த மூலஅஞ் செழுத்துளே முளைத்ததே
அங்கலிங்க பீடமாய் அமர்ந்ததே சிவாயமே. 71

சிவாயம்என்ற அட்சரம் சிவன்இருக்கும் அட்சரம்
உபாயம்என்று நம்புதற்கு உண்மையன அட்சரம்
கபாடமற்ற வாசலைக் கடந்துபோன வாயுவை
உபாயம்இட்டு அழைக்குமே சிவாயஅஞ் செழுத்துமே. 72

உருவம்அல்ல, வெளியும்அல்ல, ஒன்றைமேவி நின்றதல்ல
மருவும்வாசல் சொந்தம்அல்ல மற்றதல்ல அற்றதல்ல

பெரியதல்ல சிறியதல்ல பேசலான தானும்அல்ல
அரியதாகி நின்றநேர்மை யாவர்காண வல்லரே? 73

ஆத்துமா அனாதியோ? அனாத்துமா அனாதியோ?
பூத்திருந்த ஐம்பொறி புலன்களும் அனாதியோ?
தர்க்கமிக்க நூல்களும் சதாசிவமும் அனாதியோ?
வீக்கவந்த யோகிகாள்? விரைந்துரைக்க வேணுமே! 74

அறிவிலே புறந்திருந்த ஆகமங்கள் ஓதுநீர்;
நெறியிலே மயங்குகின்ற நேர்மைஒன்று அரிகிலீர்;
உறியிலே தயிர்இருக்க ஊர்புகுந்து வெண்ணெய்தேடும்
அறிவிலாத மாந்தரோடு அணுகுமாறது எங்ஙனே? 75

அன்பு நிலை

இருவர்அரங்க மும்பொருந்தி என்பருகி நோக்கிலீர்;
உருவரங்கம் ஆகிநின்ற உண்மைஒன்றை ஓர்கிலீர்;
கருஅரங்கம் ஆகிநின்ற கற்பனை கடந்துபின்
திருஅரங்கம் என்றுநீர் தெளிந்திருக்க வல்லீரே! 76

கருக்குழியில் ஆசையாய்க் காதலுற்று நிற்கிறீர்
குருக்கிடுக்கும் ஏழைகாள் குலாவுகின்ற பாவிகாள்
திருத்திருத்தி மெய்யினால் சிவந்தஅஞ் செழுத்தையும்
உருக்கழிக்கும் உம்மையும் உணர்ந்துணர்ந்து
கொள்ளுமே. 77

மண்ணிலே பிறக்கவும் வழக்கலாது உரைக்கவும்
எண்ணிலாத கோடிதேவர் என்னதுஉன்னது என்னவும்
கண்ணிலேகண் மணிஇருக்கக் கண்மறைந்த வாறுபோல்
எண்ணில்கோடி தேவரும் இதன்கணால் விழிப்பதே. 78

அறிவு நிலை

மண்கலம் கவிழ்ந்தபோது வைத்துவைத்து அடுக்குவார்;
வெங்கலம் கவிழ்ந்தபோது வேணும்என்று பேணுவார்;

நம்கலம் கவிழ்ந்தபோது நாளும்என்று போடுவார்,
எண்கலந்து நின்றமாயம் என்னமாயம் ஈசனே. 79

மிக்கசெல்வம் நீபடைத்த விறகுமேவிப் பாவிகாள்
விறகுடன் கொளுத்திமேனி வெந்துபோவது அறிகிலீர்
மக்கள்பெண்டிர் சுற்றம்என்று மாயைகாணும் இவையெலாம்
மறலிவந்து அழைத்தபோது வந்துகூடலாகுமோ? 80

ஒக்கவந்து மாதூடன் செறிந்திடத்தில் அழகியே
ஒருவராகி இருவராகி இளமைபெற்ற ஊரிலே
அக்கணிந்து கொன்றைதடி அம்பலத்தில் ஆடுவார்
அஞ்செழுத்தை ஒதியில் அனேகபாவம் அகலுமே. 81

மாடுகன்று செல்வமும் மனைவிமைந்தர் மகிழுவே
மாடமாளி கைப்புறத்தில் வாழுகின்ற நாளிலே
ஒடிவந்து காலதூதர் சடுதியாக மோதவே
உடல்கிடந்து உயிர்கழன்ற உண்மைகண்டும்
உணர்கிலீர்! 82

பாடுகின்ற உம்பருக்குள் ஆடுபாதம் உன்னியே
பழுதிலாத கன்மகூட்டம் இட்டளங்கள் பரமனே
நீடுசெம்பொன் அம்பலத்துள் ஆடுகொண்ட அப்பனே,
நீலகண்ட காலகண்ட நித்தியகல் யாணனே. 83

கானமற்ற காட்டகத்தில் வெந்தெழுந்த நீறுபோல்
ஞானம்உற்ற நெஞ்சகத்தில் நல்லதேதும் இல்லையே;
ஊனமற்ற சோதியோடு உணர்வுசேர்ந்து அடக்கினால்
தேன்அகத்தின் ஊறல்போல் தெளிந்ததே சிவாயமே. 84

பருகிஓடி உம்முளே பறந்துவந்த வெளிதனை
நிருவியே நினைந்துபார்க்கில் நின்மனம் அதாகுமே,

உருகிஓடி எங்குமாய் ஓடும்சோதி தன்னுளே
கருதுவீர் உமக்குநல்ல காரணம் அதாகுமே. 85

சோதியாதி ஆகிநின்ற சுத்தமும் பலித்துவந்து
போதியாத போதகத்தை ஓதுகின்ற பூரணா,
வீதியாக ஓடிவந்து விண்ணடியின் ஊடுபோய்
ஆதிநாதன் தன் நாதன்என்று அனந்தகாலம் உள்ளதே. 86

இறைவனால் எடுத்தமாடத் தில்லையம் பலத்திலே
அறிவினால் அடுத்தகாயம் அஞ்சினால் அமைந்ததே.
கருவிநாதம் உண்டுபோய்க் கழன்றவாசல் ஒன்பதும்
ஒருவராய் ஒருவர்கோடி உள்ளுளே அமர்ந்ததே. 87

நெஞ்சிலே இருந்திருந்து நெருக்கிஓடும் வாயுவை
அன்பினால் இருந்துநீர் அருகிருத்த வல்லீரேல்
அன்பர்கோயில் காணலாம் அகலும்எண் திசைக்குளே
தும்பிஓடி ஓடியே சொல்லடா சுவாமியே! 88

தில்லையை வணங்கிநின்ற தெண்டனிட்ட வாயுவே
எல்லையைக் கடந்துநின்ற ஏகபோக மாய்கையே
எல்லையைக் கடந்துநின்ற சொர்க்கலோக வெளியிலே
வெள்ளையும் சிவப்புமாகி மெய்கலந்து நின்றதே. 89

உடம்புஉயிர் எடுத்ததோ, உயிர்உடம்பு எடுத்ததோ
உடம்புஉயிர் எடுத்தபோது உருவம்ஏது செப்புவீர்,
உடம்புஉயிர் இறந்தபோது உயிர்இறப்பது இல்லையே,
உடம்புமெய் மறந்துகண்டு உணர்ந்துஞானம் ஓதுமே. 90

அவ்வெனும் எழுத்தினால் அகண்டம்ஏழு ஆக்கினாய்;
உவ்வெனும் எழுத்தினால் உருத்தரித்து நின்றனை;
மவ்வெனும் எழுத்தினால் மயங்கினார்கள் வையகம்;
அவ்வும்உவ்வும் மவ்வுமாய் அமர்ந்ததே சிவாயமே! 91

மந்திரங்கள் உண்டுநீர் மயங்குகின்ற மானிடர்!
 மந்திரங்கள் ஆவதும் மறத்தில்ஊறல் அன்றுகாண்;
 மந்திரங்கள் ஆவது மதத்தெழுந்த வாயுவை;
 மந்திரத்தை உண்டவர்க்கு மரணம்துதும் இல்லையே! 92

என்னஎன்று சொல்லுவேன் இலக்கணம் இலாததை?
 பன்னுகின்ற செந்தமிழ்ப் பதம்கடந்த பண்பென
 மின்னகத்தில் மின்னொடுங்கி மின்னதான வாறுபோல்
 என்னகத்துள் ஈசனும் யானும்அல்லது இல்லையே! 93

ஆலவித்தில் ஆல்ஒடுங்கி ஆலமான வாறுபோல்
 வேறுவித்தும் இன்றியே விளைந்துபோகம் எய்திடர்!
 ஆறுவித்தை ஓர்கிலீர் அறிவிலாத மாந்தரே!
 பாரும்இத்தை உம்முளே பரப்பிரமம் ஆனதே! 94

அவ்வுதித்த மந்திரம் அகாரமாய் உகாரமாய்
 எவ்வெழுத்து அறிந்தவர்க்கு எழுபிறப்பது இங்கிலை?
 சவ்வுதித்த மந்திரத்தைத் தற்பரத்து இருத்தினால்
 அவ்வும்உவ்வும் மவ்வுமாய் அமர்ந்ததே சிவாயமே. 95

நவ்விரண்டு காலதாய், நவின்றமவ் வயிறதாய்ச்
 சிவ்விரண்டு தோளதாய்ச் சிறந்தவவ்வு வாயதாய்
 யவ்விரண்டு கண்ணதாய் அமுர்ந்துநின்ற நேர்மையில்
 செவ்வைஒத்து நின்றதே சிவாயஅஞ் செழுத்துமே! 96

இரண்டுமொன்று மூலமாய் இயங்கு சக்கரத்துளே
 சுருண்டுமூன்று வளையமாய் சுணங்குபோல் கிடந்தநீ
 முரண்டெழுந்த சங்கின்ஓசை மூலநாடி ஊடுபோய்
 அரங்கன் பட்டணத்திலே அமர்ந்ததே சிவாயமே! 97

கடலிலே திரியும்ஆமை கரையிலேறி முட்டையிட்டுக்
 கடலிலே திரிந்தபோது ரூபமான வாறுபோல்

மடலுளே இருக்கும்எங்கள் மணியரங்க சோதியை
உடலுளே நினைந்துநல்ல உண்மையானது உண்மையே! 98

மூன்றுமண்ட லத்தினும் முட்டினின்ற தூணிலும்
நான்றபாம்பின் வாயிலும் நவின்றெழுந்த அட்சரம்;
ஈன்றதாயும் அப்பனும் எடுத்துரைத்த மந்திரம்;
தோன்றும்ஓர் எழுத்துளே சொல்லஎங்கும் இல்லையே! 99

மூன்றுமூன்று மூன்றுமே மூவர்தேவர் தேடிடும்
மூன்றும்அஞ் செழுத்துமாய் முழங்கும் அவ்வெழுத்துளே
ஈன்றதாயும் அப்பனும் இயங்குகின்ற நாதமும்
தோன்றும்மண்டலத்திலே சொல்லஎங்கும் இல்லையே! 100

சோறுகின்ற பூதம்போல் சுணங்குபோல் கிடந்தநீர்
நாறுகின்ற கும்பியில் நயந்தெழுந்த மூடரே,
சீறுகின்ற ஐவரைச் சிணுக்கறுக்க வல்லீரேல்
ஆறுகோடி வேணியார் ஆறில்ஒன்றில் ஆவிரே! 101

வட்டமென்று உம்முளே மயக்கிவிட்ட திவ்வெளி
அட்டவக் கரத்துளே அடக்கமும் ஒடுக்கமும்,
எட்டும்எட்டும் எட்டுமாய் இயங்கு சக்கரத்துளே
எட்டலாம் உதித்தது எம்பிராணைநாம் அறிந்தபின். 102

பேசுவானும் ஈசனே, பிரமஞானம் உம்முளே;
ஆசையான ஐவரும் அலைந்தருள் செய்கிறார்;
ஆசையானா ஐவரே அடக்கிஓர் எழுத்திலே
பேசிடாது இருப்பிரேல் நாதன்வந்து பேசுமே. 103

நமசிவாய அஞ்செழுத்தும் நல்குமேல் நிலைகளும்
நமசிவாய அஞ்சில்அஞ்சம் புராணமான மாயையும்
நமசிவாய அஞ்செழுத்து நம்முளே இருக்கவே
நமசிவாய உண்மையை நன்குஉரைசெய் நாதனே! 104

பரம்உனக்கு எனக்குவேறு பயம்இலை பராபரா!
கரம்எடுத்து நின்றலும் குவித்திடக் கடவதும்
சிரம்உருகி அமுதளித்த சீருலாவு நாதனே;
உரம்எனக்கு நீ அளித்த ஓம்நமசி வாயவே! 105

பச்சைமண் பதுப்பிலே பழுப்பதிந்த வேட்டுவன்
நிச்சலும் நினைந்திட நினைந்தவண்ணம் ஆயிடும்;
பச்சைமண் இடிந்துபோய் பறந்ததும்பி ஆயிடும்
பிச்சர்காள் அறிந்துகொள்க பிரான்இயற்று கோலமே. 106

ஒளியதான காசிமீது வந்துதங்கு வோர்க்கெலாம்
வெளியதான சோதிமேனி விஸ்வநாத னானவன்
தெளியுமங்கை உடன்இருந்து செப்புகின்ற தாரகம்
எளியதோர் இராமராம ராமமிர்த நாமமே. 107

விழியினோடு புனல்விளைந்த வில்லவல்லி யோனியும்
வெளியிலே பிதற்றலாம் விளைவுநின்றது இல்லையே
வெளிபரந்த தேசமும் வெளிக்குள்மூல வித்தையும்
தெளியும் வல்லஞானிகள் தெளிந்திருத்தல்
திண்ணமே. 108

ஓம்நமசி வாயமே உணர்ந்துமெய் உணர்ந்தபின்
ஓம்நமசி வாயமே உணர்ந்துமெய் தெளிந்தபின்
ஓம்நமசி வாயமே உணர்ந்துமெய் உணர்ந்தபின்
ஓம்நமசி வாயமே உட்கலந்து நிற்குமே! 109

அல்லல்வாசல் ஒன்பதும் அருத்தடைந்த வாசலும்
சொல்லும்வாசல் ஓர்ஐந்தும் சொம்மிவிம்மி நின்றதும்
நல்லவாச லைத்திறந்து ஞானவாசல் ஊடுபோய்
எல்லைவாசல் கண்டவர் இனிப்பிறப்பது இல்லையே. 110

ஆதியானது ஒன்றுமே அநேகஅநேக ரூபமாய்
சாதிபேத மாய்எழுந்து சர்வசீவன் ஆனபின்

ஆதியோடு இருந்துமீண்டு எழுந்துசென்மம் ஆனபின்
சோதியான ஞானியாகிச் சுத்தமாய் இருப்பனே. 111

மலர்ந்ததாது மூலம்மாய் இவ்வையகம் மலர்ந்ததும்
மலர்ந்தபூ மயக்கம்வந்து அருத்ததும் விடுத்ததும்
புலன்கள்ளுந்தும் பொறிகலங்கி பூமிமேல் விழுந்ததும்
இலங்கலங்கி நின்றமாயம் என்னமாயம் ஈசனே. 112

பாரடங்க உள்ளதும் பரந்தவானம் உள்ளதும்
ஓரிடமும் இன்றியே ஒன்றிநின்ற ஒண்கடர்
ஆரிடமும் இன்றியே அகத்துளும் புறத்துளும்
சீரிடங்கள் கண்டவன் சிவன்தெரிந்து ஞானியே. 113

மண்கிடார மேசுமந்து மலையுள்ஏறி மறுகுறீர்,
எண்படாத காரியங்கள் இயலும்என்று கூறுகிறீர்,
தம்பிரானை நாள்தோறும் தரையிலே தலைபடக்
கும்பிடாத மாந்தரோடு கூடிவாழ்வது எங்ஙனே? 114

நாவில்நூல் அழிந்ததும் நலம்குலம் அழிந்ததும்
மேவுதேர் அழிந்ததும் விசாரம் குறைந்ததும்
பாவிகாள் இதென்னமாயம் வாமநாடு பூசலாய்
ஆவியார் அடங்குநாளில் ஐவரும் அடங்குவார். 115

இல்லைஇல்லை என்றுநீர் இயம்புகின்ற ஏழைகாள்,
இல்லைஎன்று நின்றதொன்றை இல்லை என்னலாகுமோ?
இல்லைஅல்ல ஒன்றுமல்ல இரண்டும்ஒன்றி நின்றதை
எல்லைகண்டு கொண்டபேர் இனிப்பிறப்பது
இல்லையே. 116

காரகார காரகார காவலஹழி காவலன்
போரபோர போரபோர போரில்நின்ற புண்ணியன்
மாரமார மாரமார மரங்கள்ஏழும் எய்தசீ
ராமராம ராமராம ராமஎன்னும் நாமமே. 117

தி.பா. 2.

நீடுபாரி லேபிறந்து நேரமான காயந்தான்
 வீடுபேறி தென்றபோது வேண்டிஇன்பம் வேண்டுமோ?
 பாடிநாலு வேதமும் பாரிலே படர்ந்ததோ?
 நாடுராம ராமராம ராமமென்னுன் நாமமே! 118

உயிருநன்மை யால்உடல் எடுத்துவந்து இருந்திடும்!
 உயிர்உடம்பு ஒழிந்தபோது ரூபரூப மாயிடும்
 உயிர்சிவத்தின் மாயைஆகி ஒன்றைஒன்று கொன்றிடும்
 உயிரும்சத்தி மாயைஆகி ஒன்றைஒன்று தின்னுமே. 119

நெட்டெழுத்து வட்டமே நிறைந்தவல்லி யோனியும்,
 நெட்டெழுத்தின் வட்டமொன்று நின்றதொன்று கண்டிலேன்
 குற்றெழுத்தில் உற்றதென்று கொம்புகால் குறித்திடில்
 நெட்டெழுத்தில் வட்டம்ஒன்றில் நேர்படான்
 நம்ஈசனே! 120

விண்ணிலுள்ள தேவர்கள் அறியொணாத மெய்ப்பொருள்
 கண்ணிலாணி யாகவே கலந்துநின்ற தெம்பிரான்
 மண்ணிலாம் பிறப்பறுத்து மலரடிகள் வைத்தபின்
 அண்ணலாரும் எம்முளே அமர்ந்துவாழ்வ
 துண்மையே. 121

விண்கடந்து நின்றசோதி மேலைவாச லைத்திறந்து
 கண்களிக்க உள்ளுளே கலந்துபுக கிருந்தபின்
 மண்பிறந்த மாயமும் மயக்கமும் மறந்துபோய்
 எண்கலந்த ஈசனோடு இசைந்திருப்பது உண்மையே. 122

மூலமான மூச்சதில் மூச்சறிந்து விட்டபின்
 நாளுநாளு முன்னிலொரு நாட்டமாகி நாட்டிடில்
 பாலனாகி நீடலாம் பரப்பிரமம் ஆகலாம்
 ஆலம்உண்ட கண்டர்ஆணை அம்மைஆணை
 உண்மையே! 123

மின்னமுந்து மின்பரந்து மின்னெங்கு மாறுபோல்
என்னுள்நின்ற என்னுள்சசன் என்னுள்ளே அடங்குமே.
கண்ணுள்நின்ற கண்ணில்தேர் மைகண்அறி

விலாமையால்

என்னுள்நின்ற வென்னையன்றி யான்அறிந்த
தில்லையே! 124

இருக்கலாம் இருக்கலாம் அவனியில் இருக்கலாம்,
அரிக்குமால் பிரமனும் அண்டம்ஏழு அகற்றலாம்.
கருக்கொளாத குழியிலே காலிலாத தூணிலே
நெருப்பறை திறந்தபின்பு நீயும்நானும் ஈசனே! 125

ஏகபோகம் ஆகியே இருவரும் ஒருவராய்
போகமும் புணர்ச்சியும் பொருந்துமாறது எங்ஙனே?
ஆகலும் அழிதலும் அதன்கண்ணேயம் ஆனபின்
சாகலும் பிறத்தலும் இல்லைஇல்லை இல்லையே! 126

வேதம்நாலும் பூதமாய் விரவும்அங்கு நீரதாய்ப்
பாதமே இலிங்கமாய்ப் பரிந்தபூசை பண்ணினால்
காதினினு கடைதிறந்து கட்டறுத்த ஞானிகள்
ஆதிஅந்த மும்கடந்து அரியவீடு அடைவரே! 127

பருத்திநூல் முறுக்கிவிட்டுப் பஞ்சிஓதும் மாந்தரே!
துருத்திநூல் முறுக்கிவிட்டுத் துன்பம்நீங்க வல்லரேல்
கருத்திநூல் கலைப்படு காலநூல் கழிந்திடும்
திருத்திநூல் கவலறும் சிவாயஅஞ்ச எழுத்துமே! 128

சாவதான தத்துவச் சடங்குசெய்யும் ஊமைகாள்,
தேவர்கல்லும் ஆவரோ? சிரிப்பதன்றி என்செய்வேன்?
மூவராலும் அறியொணாத முக்கணன்முதற் கொழுந்து
காவலாக உம்முளே கலந்திருப்பன் காணுமே. 129

காலைமாலை நீரிலே முழுகும்அந்த மூடர்காள்
காலைமாலை நீரிலே கிடந்ததேரை என்பெறும்

காலமே எழுந்திருந்து கண்கள்மூன்றில் ஒன்றினால்
மூலமே நினைப்பிராகில் முத்திசித்தி யாகுமே. 130

எங்கள்தேவர் உங்கள்தேவர் என்றிரண்டு தேவரோ?
அங்கும்இங்கு மாய்இரண்டு தேவரே இருப்பரோ?
அங்கும்இங்கும் ஆகிநின்ற ஆதிமூர்த்தி ஒன்றலோ?
வங்கவாரம் சொன்னபேர்கள் வாய்புழுத்து மாள்வரே. 131

அறையறை இடைக்கிடந்த அன்றுதூமை என்கிறீர்;
முறைஅறிந்து பிறந்தபோதும் அன்றுதூமை என்கிறீர்
துறைஅறிந்து நீர்குளித்தால் அன்றுதூமை என்கிறீர்
பொறைஇலாத நீசரோடும் பொருந்துமாறது எங்ஙனே? 132

சத்தம்வந்த வெளியிலே சலமிருந்து வந்ததும்
மத்தமாகி நீரிலே துவண்டுமூழ்கும் மூடரே!
சத்தம்ஏது? கட்டதேது? தூய்மைகண்டு நின்றதுஏது?
பித்தர்காயம் உற்றதேது பேதம்ஏது போதமே? 133

மாதமாதம் தூமைதான், மறந்துபோன தூமைதான்
மாதம்அற்று நின்றுலோ வளர்ந்துருபம் ஆனது?
நாதம்ஏது, வேதம்ஏது, நற்குலங்கள் ஏதடா?
வேதம்ஓதும் வேதியர் விளைந்தவாறு பேசடா? 134

தூமைஅற்று நின்றலோ சுதீபமுற்று நின்றது?
ஆண்மைஅற்று நின்றலோ வழக்கமற்று நின்றது?
தாண்மைஅற்று ஆண்மைஅற்று சஞ்சலங்கள் அற்றுநின்ற
தூமைதூமை அற்றகாலம் சொல்லும்அற்று நின்றதே! 135

ஊறிநின்ற தூமையை உறைந்துநின்ற சீவனை
வேறுபேசி மூடரே விளைந்தவாறது ஏதடா?
நாறுகின்ற தூமையல்லோ நற்குலங்கள் ஆவன?
சீறுகின்ற மூடனே அத்தூமைநின்ற கோலமே. 136

தீமைகண்டு நின்றபெண்ணின் தூமைதானும் ஊறியே
 சீமைஎங்கும் ஆணும்பெண்ணும் சேர்ந்துலகம் கண்டதே.
 தூமைதானும் ஆசையாய் துறந்திருந்த சீவனை
 தூமைஅற்று கொண்டிருந்த தேசம்ஏது தேசமே? 137

வேணும்வேணும் என்றுநீர் வீண்உழன்று தேடுவீர்?
 வேணும்என்று தேடினும் உள்ளதல்லது இல்லையே.
 வேணும் என்று தேடுகின்ற வேட்கையைத் துறந்தபின்
 வேணும்என்ற அப்பொருள் விரைந்துகாணல்
 ஆகுமே! 138

சிட்டர்ஓது வேதமும் சிறந்தாக மங்களும்
 நட்கார ணங்களும் நவின்றமெய்மை நூல்களும்
 கட்டிவைத்த போதகம் கதைக்குகந்த பித்தெலாம்
 பொட்டதாய் முடிந்ததே பிரானையான் அறிந்தபின்! 139

நூறுகோடி ஆகமங்கள் நூறுகோடி மந்திரம்
 நூறுகோடி நாள்இருந்து ஒதினால் அதுஎன்பயன்?
 ஆறும்ஆறும் ஆறுமாய் அகத்தில்ஓர் எழுத்துமாய்
 ஏறுசீர் எழுத்தைஓத ஈசன்வந்து பேசுமே! 140

காலைமாலை தம்மிலே கலந்துநின்ற காலனார்
 மாலைகாலை யாச்சிவந்த மாயம்ஏது செப்பிடீர்?
 காலைமாலை அற்றுநீர் கருத்திலே ஒடுங்கினால்
 காலைமாலை ஆகிநின்ற காலனில்லை இல்லையே. 141

எட்டுமண்ட லத்துளே இரண்டுமண்டலம் வளைத்து
 இட்டமண்ட லத்துளே எண்ணிஆறு மண்டலம்
 தொட்டமண்ட லத்திலே தோன்றிமூன்று மண்டலம்
 நட்டமண்ட லத்துளே நாதன்ஆடி நின்றதே! 142

நாலிரண்டு மண்டலத்துள் நாதன்நின்றது எவ்விடம்?
 காலிரண்டு மூலநாடி கண்டதங்கு உருத்திரன்;

சேலிரண்டு கண்கலந்து திசைகள்எட்டு மூடியே
மேலிரண்டு தான்கலந்து விசீ ஆடி நின்றதே. 143

அம்மைஅப்பன் உப்புநீர் அறிந்ததே அறிகிலீர்;
அம்மைஅப்பன் உப்புநீர் அரிஅயன் அரனுமாய்
அம்மைஅப்பன் உப்புநீர் ஆதியாதி ஆனபின்
அம்மைஅப்பன் நிண்ணைஅன்றி யாரும்இல்லை
ஆனதே. 144

உருத்தரிப்ப தற்குமுன் உடல்கலந்தது எங்ஙனே?
கருத்தரிப்ப தற்குமுன் காரணங்கள் எங்ஙனே?
பொருத்திவைத்த பேரதமும் பொருந்துமாறது எங்ஙனே?
குருத்திருத்தி வைத்தசொல் குறித்துணர்ந்து
கொள்ளுமே. 145

ஆதிஉண்டு அந்தம்இல்லை அன்றுநாலு வேதம் இல்,
சோதிஉண்டு சொல்லுமில்லை சொல்லிறந்த தேதுமில்;
ஆதியான மூவரில் அமர்ந்திருந்த வாயுவும்
ஆதிஅன்று தன்னையும் யார்அறிவது அண்ணலே? 146

புலால்புலால் புலால் அதென்று பேதமைகள் பேசுகிறீர்?
புலாலைவிட்டு எம்பிரான் பிரிந்திருந்தது எங்ஙனே?
புலாலுமாய்ப் பிதற்றுமாய் பேருலாவும் தானுமாய்ப்
புலாலிலே முளைத்தெழுந்த பித்தன்காணும் அத்தனே! 147

உதிரமான பால்குடித்து ஒக்கநீர் வளர்ந்ததும்
இதரமாய் இருந்ததுஒன்று இரண்டுபட்டது என்னலாம்
மதிரமாக விட்டதேது மாங்கிசப்புலால் அதென்?
சதிரமாய் வளர்ந்ததேது சைவரான மூடரே? 148

உண்டகல்லை எச்சில்என்று உள்ளெறிந்து போடுகிறீர்;
கண்டஎச்சில் கையலோ பரமனுக்கும் வேறதோ?

கண்டஎச்சில் கேளடா, கலந்தபாணி அப்பிலே
கொண்டசுத்தம் ஏதடா? குறிப்பிலாத மூடரே! 149

ஓதிவைத்த நூல்களும் உணர்ந்துகற்ற கல்வியும்
மாதும்பக்கள் சுற்றுமும் மறக்கவந்த நித்திரை
ஏதுபுக் கொளித்ததோ எங்குமாகி நின்றதோ?
சோதிபுக் கொளித்தமாயம் சொல்லடா சுவாமியே! 150

ஈணைருமையின் கழுத்தில் இட்டபொட்ட ணங்கள்போல்
மூணுநாலு சீலையில் முடிந்தவழக்கும் மூடர்காள்,
மூணுநாலு லோகமும் முடிவிலாத மூர்த்தியை
ஊணிஊணி நீர்முடிந்த உண்மைஎன்ன
உண்மையே? 151

சாவல்நாலு குஞ்சதஞ்சு தாயதான வாறுபோல்
காவலான கூட்டிலே கலந்துசண்டை கொள்ளுதே!
கூவமான கிழநரியக் கூட்டிலே புகுந்தபின்
சாவல்நாலும் குஞ்சதஞ்சும் தான் இறந்து போனவே! 152

மூலமாம் குளத்திலே முளைத்தெழுந்த கோரையை
காலமே எழுந்திருந்து நாலுகட்டு அறுப்பீரேல்
பாலனாகி வாழலாம் பரப்பிரமம் ஆகலாம்;
ஆலம்உண்ட கண்டர்பாதம் அம்மைபாதம் உண்மையே! 153

செம்பினில் களிம்புவந்த சீதரங்கள் போலவே
அம்பினில் எழுதொணாத அணியரங்க சோதியை
வெம்பிவெம்பி வெம்பியே மெலிந்துமேல் கலந்திட
செம்பினில் களிம்புவிட்ட சேதிஏது காணுமே! 154

நாடிநாடி நம்முளே நயந்துகாண வல்லீரேல்
ஓடிஓடி மீளுவான் உம்முளே அடங்கிடும்

தேடிவந்த காலனும் திகைத்திருந்து போய்விடும்.
கோடிகோடி காலமும் குறைவிலாது இருப்பிரே! 155

பிணங்குகின்றது ஏதடா? பிரக்கைகெட்ட மூடரே?
பிணங்கிலாத பேரொளி பிராணனை அறிகிலீர்.
பிணங்கும்ஓர் இருவினைப் பிணக்கறுக்க வல்லீரேல்!
பிணங்கிலாத பெரியஇன்பம் பெற்றிருக்க லாகுமே! 156

மீன்இறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும்இன்றும் வேதியர்?
மீன்இருக்கும் நீரலோ மூழ்வதும் குடிப்பதும்
மான்இறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும்இன்றும் வேதியர்,
மான்உரித்த தோலலோ மார்புநூல் அணிவதும். 157

ஆட்டிறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும்இன்றும் வேதியர்
ஆட்டிறைச்சி அல்லவோ யாகம்நீங்கள் ஆற்றலே?
மாட்டிறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும்இன்றும் வேதியர்
மாட்டிறைச்சி அல்லவோ மரக்கறிக் கிடுவது? 158

அக்கிடர் அனைத்துயிர்க்கும் ஆதியாகி நிற்பது
முக்கிடர் உமைப்பிடித்து முத்தரித்து விட்டது,
மைக்கிடர் பிறந்துஇறந்து மாண்டுமாண்டு போவது,
மொக்கிடர் உமக்குநான் உணர்த்துவித்தது
உண்மையே. 159

ஐயன்வந்து மெய்யகம் புகுந்தவாறது எங்ஙனே?
செய்யதெங்கு இளங்குரும்பை நீர்புகுந்த வண்ணமே.
ஐயன்வந்து மெய்யகம்புகுந்து கோயில் கொண்டபின்
வையகத்தில் மாந்தரோடு வாய்திறப்பது இல்லையே! 160

நவ்வுமவ்வை யும்கடந்து நாடொணாத சியின்மேல்
வவ்வுயவ்வு ஞம்சிறந்த வண்மைஞான போதகம்
ஒவ்வுசத்தி யுள்நிறைந்து உச்சியு டுருவியே
இவ்வகை அறிந்தபேர்கள் ஈசன்ஆணை ஈசனே. 161

அக்கரம் அனாதியோ? ஆத்துமம் அனாதியோ?
 புக்கிருந்த பூதமும் புலன்களும் அனாதியோ?
 தர்க்கமிக்க நூல்களும் சாத்திரம் அனாதியோ?
 தற்பரத்தை ஊடறுத்த சற்குரு அனாதியோ? 162

பார்த்ததேது? பார்த்திடில் பார்வையு டழிந்திடும்
 கூர்த்ததாய் இருப்பிரேல் குறிப்பில் அச் சிவமதாம்;
 பார்த்தபார்த்த போதெல்லாம் பார்வையும் இகந்துநீர்
 பூத்தபூவுங் காயுமாய் பொருந்துவீர் பிறப்பிரே. 163

நெற்றிபற்றி உமலுகின்ற நீலமா விளக்கினைப்
 பத்திலுத்தி நின்றுநின்று பற்றறுத்தது என்பலன்
 உற்றிருந்து பாரடா, உள்ஒளிக்கு மேல்ஒளி
 அத்தனார் அமர்ந்திடம் அரிந்தவன் அனாதியே. 164

நீரைஅள்ளி நீரில்விட்டு நீர்நினைந்த காரியம்
 ஆரைஉன்னி நீரெல்லாம் அவத்திலே இறைக்கிறீர்?
 வேரைஉன்னி வித்தைஉன்னி வித்திலே முளைத்தெழும்
 சீரைஉன்ன வல்லீரேல் சிவபதங்கள் சேரலாம்! 165

நெற்றியில் தயங்குகின்ற நீலமாம் விளக்கினை
 உய்த்துணர்ந்து பாரடா, உள்ளிருந்த சோதியைப்
 பத்தியில் தொடர்ந்தவர் பரமயம் அதானவர்
 அத்தலத்தில் இருந்தபேர்கள் அவர்எனக்கு நாதரே. 166

கருத்தரிக்கு முன்னெலாம் காயம்நின்றது எவ்விடம்?
 உருத்தரிக்கு முன்னெலாம் உயிர்ப்புநின்றது எவ்விடம்?
 அருள்தரிக்கு முன்னெலாம் ஆசைநின்றது எவ்விடம்?
 திருக்கறுத்துக் கொண்டதே சிவாயம்என்று கூறுவீர். 167

கருத்தரிக்கு முன்னெலாம் காயம்நின்றது தேயுவில்,
 உருத்தரிக்கு முன்னெலாம் காயம்நின்ற தேயுவில்

அருள்தரிக்கு முன்னெலாம் ஆசைநின்றது வாயுவில்
திருக்கறுத்துக் கொண்டதே சிவாயம் என்று கூறுவீர். 168

தாதரான தாதரும் தலத்தில்உள்ள சைவரும்
கூதரைப் பறைச்சிமக்கள் கூடிசெய்த காரியம்
வீதிபோகும் ஞானியை விரைந்துகல் எறிந்ததும்
பாதகங்கள் ஆகவே பலித்ததே சிவாயமே. 169

ஓடிஓடி பாவிழைத்து உள்ளங்கால் வெளுத்ததும்
பாவிடான பூனைவந்து பாலிலே குதித்ததும்
பணிக்கன்வந்து பார்த்ததும் பாரம்இல்லை என்றதும்
இழைஅறுந்து போனதும் என்னமாயம் ஈசனே? 170

சதுரம்நாலு மறையும்எட்டு தானதங்கி மூன்றுமே
எதிரதான வாயுவாறு என்னும்வட்ட மேவியே.
உதிரதான வரைகள்எட்டும் எண்ணும்என் சிரசின்மேல்
கதிரதான காயகத்தில் கலந்தெழுந்த நாதமே. 171

நாலொடாறு பத்துமேல் நாலுமூன்றும் இட்டபின்
மேலுபத்து மாறுடன் மேதிரண்ட தொன்றுமே
கோலிஅஞ் செழுத்துளே குருஇருந்து கூறியல்
தோலுமேனி நாதமாய்த் தோற்றிநின்ற கோசமே. 172

கோசமாய் எழுந்ததும் கூடுருவி நின்றதும்
தேசமாய்ப் பிறந்ததும் சிவாயம்அஞ் செழுத்துமே
ஈசனார் அருந்திட அனேகனேக மந்திரம்
ஆசயம் நிறைத்துநின்ற ஐம்பத்தோர் எழுத்துமே. 173

அங்கலிங்க பீடமாய் ஐயிரண்டு எழுத்திலும்
பொங்குதா மரையினும் பொருந்துவார் அகத்தினும்

- பங்குகொண்ட சோதியும் பரந்தஅஞ்சு எழுத்துமே
சிங்கநாத ஓசையும் சிவாயம் அல்லது இல்லையே. 174
- உவமையிலாப் பேரொளிக்குள் உருவமானது எவ்விடம்?
உவமையாகி அண்டத்தில் உருவிநின்றது எவ்விடம்?
தவமதான பரமனார் தரித்துநின்றது எவ்விடம்?
தற்பரத்தில் சலம்பிறந்து தங்கிநின்றது எவ்விடம்? 175
- ககமாக எருதுமூன்று கன்றைசுன்றது எவ்விடம்?
சொல்லுகீழு லோகம்ஏழும் நின்றவாறது எவ்விடம்?
அவனும்அவளும் ஆடலால் அருஞ்சிவன் பிறந்ததே,
அவள்தான் மேருவும் அவமைதானது எவ்விடம்? 176
- உதிக்கநின்றது எவ்விடம்? ஒடுங்குகின்றது எவ்விடம்?
கதிக்கநின்றது எவ்விடம்? கண்ணுறக்கம் எவ்விடம்?
மதிக்கநின்றது எவ்விடம்? மதிமயக்கம் எவ்விடம்?
விதிக்கவல்ல ஞானிகாள், விரித்துரைக்க வேணுமே. 177
- திரும்பியாடு வாசல்எட்டு திறம்உரைத்த வாசல்எட்டு,
மருங்கிலாத கோலம்எட்டு வன்னியாடு வாசல்எட்டு,
துரும்பிலாத கோலம்எட்டு சுற்றிவந்த மருளரே!
அரும்பிலாத பூவும்உண்டு ஐயன்ஆணை உண்மையே! 178
- தானிருந்து மூலஅங்கி தணல்எழுப்பி வாயுவால்
தேனிருந்து அறைதிறந்து தித்திஒன்று ஒத்ததே
வானிருந்து மதியமூன்று தண்டலம் புகுந்தபின்
ஊனிருந்த அளவுகொண்ட யோகிநல்ல யோகியே! 179
- முத்தனாய் நினைந்தபோது முடிந்தஅண்டத் துச்சிமேல்
பத்தனாரும் அம்மையும் பரிந்துஆடல் ஆடினார்,
சித்தரான ஞானிகள், தில்லைஆடல் என்பீர்காள்!
அத்தன்ஆடல் உற்றபோது அடங்கல்ஆடல் உற்றவே. 180

ஒன்றும்ஒன்றும் ஒன்றுமே உலகனைத்தும் ஒன்றுமே
அன்றும்இன்றும் ஒன்றுமே அனாதியானது ஒன்றுமே
கன்றல்நின்ற செம்பொனைக் களிம்பறுத்து நாட்டினால்
அன்றுதெய்வம் உம்முளே அரிந்ததே சிவாயமே. 181

நட்டதா வரங்களும் நவின்ற சாத்திரங்களும்
இட்டமானது ஓமகுண்டம் இசைந்தநாலு வேதமும்
கட்டிவைத்த புத்தகம் கடும்பிதற்று இதற்கெலாம்
பொட்டதாய் முடிந்ததே பிராணையான் அறியவே. 182

வட்டமான கூட்டிலே வளர்ந்தெழுந்த அம்புலி
சட்டசமீ பத்திலே சங்குசக் கரங்களாய்
விட்டதுஅச்ச வாசலில் கதவினால் அடைத்தபின்
முட்டையில் எழுந்தசிவன் விட்டவாறது எங்ஙனே? 183

கோயில்பள்ளி ஏதடா? குறித்துநின்றது ஏதடா?
வாயினால் தொழுதுநின்ற மந்திரங்கள் ஏதடா?
ஞானமான பள்ளியில் நன்மையாய் வணங்கினால்
காயமான பள்ளியில் காணலாம் இறையையே. 184

நல்லவெள்ளி ஆறதாய் நயந்தசெம்பு நாலதாய்
கொல்லுநாகம் மூன்றதாய் குலாவுசெம்பொனி ரண்டதாய்
வில்லின்ஓசை ஒன்றுடன் விளங்கஊத வல்லீரேல்
எல்லைஒத்த சோதியானை எட்டுமாற்ற லாகுமே. 185

மனத்தகத்து அழுக்கறாத மவுனஞான யோகிகள்;
வனத்தகத்து இருக்கினும் மனத்தகத்து அழுக்கறார்;
மனத்தகத்து அழுக்கறுத்த மவினஞான யோகிகள்
பிணத்தடத்து இருக்கினும் பிறப்பறுத்து இருப்பரே! 186

உருவும்அல்ல ஒளியும் அல்ல ஒன்றதாகி நின்றதே
மருவும்அல்ல கந்தம்அல்ல மந்தநாடி உற்றதல்ல

- பெரியதல்ல சிறியதல்ல பேசும்ஆவி தானும்அல்ல
அரியதாக நின்றநேர்மை யாவர்காண வல்லிரே. 187
- ஓரெழுத்து உலகெலாம் உதித்த அட்சரத்துளே
ஈரெழுத்து இயம்புகின்ற இன்பமேது அறிகிலீர்
மூவெழுத்து மூவராய் மூண்டெழுந்த மூர்த்தியை
நாலெழுத்து நாவிலே நவின்றதே சிவாயமே. 188
- ஆதிஅந்த மூலவிந்து நாதம்ஐந்து பூதமாய்
ஆதிஅந்த மூலவிந்து நாதம்ஐந் தெழுத்துமாய்
ஆதிஅந்த மூலவிந்து நாதம்மேவி நின்றதும்
ஆதிஅந்த மூலவிந்து நாதமே சிவாயமே. 189
- அன்னம்இட்ட பேரெலாம் அனேககோடி வாழுவே
சொன்னமிட்ட பேரெலாம் துரைத்தனங்கள் பண்ணலாம்
விண்ணம்இட்ட பேரெலாம் வீழ்வார்வெந் நரகிலே
கன்னம்இட்ட பேரெலாம் கடந்துநின்றல் திண்ணமே! 190
- ஓதொணாமல் நின்றநீர் உறக்கம்ஊணும் அற்றநீர்
சாதிபேதம் அற்றநீர் சங்கையின்றி நின்றநீர்
கோதிலாத அறிவிலே குறிப்புணர்ந்து நின்றநீர்
ஏதும்இன்றி நின்றநீர் இயங்குமாறது எங்ஙனே? 191
- பிறந்தபோது கோவணம் இலங்குநூல் குடுமியும்
பிறந்ததுடன் பிறந்ததோ, பிறங்குநூலி உடங்கெலாம்
மறந்தநாலு வேதமும் மனத்துளே உதித்ததோ?
நிலம்பிளந்து வான்இடிந்து நின்றதுஎன்ன வல்லிரே? 192
- துருத்தியுண்டு கொல்லனுண்டு சொர்ணமான சோதியுண்டு
திருத்தமாம் மனத்தில்உன்னித் திகழ்ஊத வல்லிரேல்,
பெருத்ததூண் இலங்கியே பிழம்பதாய் விரிந்திடும்
நிருத்தமான சோதியும் நீயும்அல்லது இல்லையே. 193

வேடமிட்டு மின்துலக்கி மிக்கதூப தீபமாய்
ஆடறுத்து கூறுபோட்ட அவர்கள்போலும் பண்ணுநீர்
தேடிவத்த செம்பெலாம் திரள்படப் பரப்பியே
போடுகின்ற புட்பபூசை பூசைஎன்ன பூசையே? 194

முட்டுகண்ட தூமையின் முளைத்தெழுந்த சீவனை
கட்டிக்கொண்டு நின்றிடம் கடந்துநோக்க வல்லீரேல்
திட்டும்அற்று சுட்டும்அற்று முடியில்நின்ற நாதனை
எட்டுத்திக்கும் கையினால் இருந்தவீட தாகுமே. 195

அருக்கனோடு சோமனும் அதுக்கும் அப்புறத்திலே
நெருக்கிஏறு தாரகை நெருங்கிநின்ற நேர்மையை
உருக்கிஓர் எழுத்துமே ஒப்பிலாத வெளியிலே
இருக்கவல்ல பேரலோ இனிப்பிறப்பது இல்லையே. 196

மூலவட்டம் மீதிலே முளைத்த அஞ்சு எழுத்தின்மேல்
கோலவட்டம் மூன்றுமாய் குலைந்தலைந்து நின்றநீர்
ஓலைவட்ட மன்றுளே நவின்றஞானம் ஆகிலோ
ஏலவட்டம் ஆகியே இருந்ததே சிவாயமே. 197

சுக்கிலத் திசையுளே சுரோணிதத்தின் வாசலுள்
முத்துசரம் எட்டுளே மூலாதார வறையிலே
அச்சமற்ற சவ்வுளே அரிஅரன் அயனுமாய்
உச்சரிக்கும் மந்திரம் உண்மையே சிவாயமே. 198

பூவும்நீரும் என்மனம் பொருந்துகோயில் என்உளம்
ஆவியோடி லிங்கமாய் அகண்டஎங்கும் ஆகிலும்
மேவுகின்ற ஐவரும் விளங்குதூப தீபமாய்
ஆடுகின்ற கூத்தனுக்கோர் அந்திசந்தி இல்லையே. 199

உருக்கலந்த பின்னலோ உன்னைநான் அறிந்தது
இருக்கில்என், மறைக்கில்என் நினைந்திருந்த போதெலாம்

உருக்கலந்து நின்றபோது நீயும்நானும் ஒன்றலோ?

திருக்கலந்த போதலோ தெளிந்ததே சிவாயமே.

200

சிவாயம் அஞ்செழுத்திலே தெளிந்துதேவ ராகலாம்

சிவாயம் அஞ்செழுத்திலே தெளிந்துவானம் ஆளலாம்

சிவாயம் அஞ்செழுத்துளே தெளிந்துகொண்ட

வான்பொருள்

சிவாயம் அஞ்செழுத்துளே தெளிந்துகொள்ளும்

உண்மையே.

201

பொய்க்குடத்தில் ஐந்தொதுங்கிப் போகம்வீசு மாறுபோல்

இச்சடமும் இந்திரியமும் நீருமேல் அலைந்ததே

அக்குடம் சலத்தைமொண்டு அமர்ந்திருந்த வாறுபோல்

இச்சடம் சிவத்தைமொண்டு உகந்தமர்ந்து இருப்பதே.

202

பட்டமும் கயிறுபோல் பறக்கநின்ற சீவனைப்

பட்டறிவினாலே பார்த்துநீ படுமுடிச்சு போட்டா;

திட்டவும் படாதடா, சீவனை விடாதடா.

கட்டடாநீ சிக்கெனக் களவறிந்த கள்வனை.

203

அல்லிறந்து பகலிறந்து அகப்பிரமம் இறந்துபோய்

அண்டரண்ட மும்கடந்த அனேகனேக ரூபமாய்ச்

சொல்லிறந்த மனமிறந்த சுகசொரூப உண்மையைச்

சொல்லியாற என்னில்வேறு துணைவரில்லை ஆனதே.

204

ஐயிரண்டு திங்களாய் அடங்கிநின்ற தூமைதான்;

கையிரண்டு காலிரண்டு கண்ணிரண்டும் ஆகியே

மெய்திரண்டு சத்தமாய் விளங்கிரசு கந்தமும்

துய்யகாயம் ஆனதும் சொல்லுகின்ற தூமையே.

205

அங்கலிங்க பீடமும் அசவைமூன்று எழுத்தினும்

சங்குசக் கரத்திலும் சகல வானத்திலும்

பங்குகொண்ட யோகிகள் பரமவாசல் அஞ்சினும்
சிங்கநாத ஓசையும் சிவாயம்அல்ல தில்லையே. 206

அஞ்செழுத்தும் மூன்றெழுத்தும் என்றுரைக்கும் அன்பர்காள்
அஞ்செழுத்தும் முன்றெழுத்தும் அல்லகாணும் அப்பொருள்;
அஞ்செழுத்தும் நெஞ்சழுத்து அவ்வெழுத் தறிந்தபின்
அஞ்செழுத்தும் அவ்வின்வண்ணம் ஆனதே சிவாயமே. 207

ஆதரித்த மந்திரம் அமைந்தஆக மங்களும்
மாதர்மக்கள் சுற்றமும் மயக்கவந்த நித்திரை
ஏதுபுக் கொளித்ததோ, எங்கும்ஆகி நின்றதோ?
சோதிபுக் கொளித்திடம் சொல்லடா சுவாமியே. 208

அக்கரம் அனாதியோ, ஆத்துமா அனாதியோ?
புக்கிருந்த பூதமும் புலன்களும் அனாதியோ?
தக்கமிக்க நூல்களும் சதாசிவம் அனாதியோ?
மிக்கவந்த யோகிகாள், விரைந்துரைக்க வேணுமே. 209

ஒன்பதான வாசல்தான் ஒழியுநாள் இருக்கையில்
ஒன்பதாம் ராமராம் ராமஎன்னும் நாமமே
வன்மமான பேர்கள்வாக்கில் வந்துநோய் அடைப்பதாம்
அன்பரான பேர்கள்வாக்கில் ஆழ்ந்தமைந்து இருப்பதே. 210

அள்ளிநீரை இட்டதேது? அங்கையில் குழைந்ததேது?
மெள்ளவே முணமுணவென்று விளம்புகின்ற மூடர்காள்
கள்ளவேடம் இட்டதேது கண்ணைமூடி விட்டதேது?
மெள்ளவே குருக்களே, விளம்பிடர் விளம்பிடர். 211

அன்னைகர்ப்பத் தூமையில் அவதரித்த சக்கிலம்
முன்னையே தரித்தும் பனித்துளிபோலாகுமே;
உன்னிதொக் குளழலும் தூமையுள்ளுளே அடங்கிடும்
பின்னையே பிறப்பதும் தூமைகாணும் பித்தரே. 212

அழுக்கறத் தினங்குளித்து அழுக்கறாத மாந்தரே,
 அழுக்கிருந்தது எவ்விடம், அழகில்லாதது எவ்விடம்.
 அழுக்கிருந்தது எவ்விடத்து அழுக்கறுக்க வல்லீரேல்
 அழுக்கிலாதது சோதியோடு அணுகிவாழ லாகுமே. 213

அணுத்திரண்ட கண்டமாய் அனைத்துபல்லி யோனியாய்
 மனுப்பிறந்து ஓதிவைத்த நூலிலே மயங்குநீர்
 சனிப்பதுஏது; சாவதுஏது; தாபரத்தின் ஊடுபோய்
 நினைப்பதுஏது? நிற்பதுஏது; நீர்நினைந்து பாருமே. 214

ஆதியாகி அண்டரண்டம் அப்புறத்தும் அப்புறம்
 சோதியாகி நின்றிலங்கு சுருதிநாத சோமனை
 போதியாமல் தம்முளே பெற்றுணர்ந்த ஞானிகள்,
 சாதிபேதம் என்பதொன்று சற்றுமில்லை இல்லையே! 215

ஆக்கைமூப்பது இல்லையே ஆதிகா ரணத்திலே
 நாக்கைமூக்கையுள் மடித்து நாதநாடி யூடுபோய்
 ஏக்கறுத்தி ரெட்டையும் இறுக்கமுத்த வல்லீரேல்
 பார்க்கப்பார்க்கத் திக்கெல்லாம் பரப்பிரம்மம் ஆகுமே. 216

அஞ்சும்அஞ்சும் அஞ்சும்அஞ்சும் அல்லல்செய்து நிற்பதும்
 அஞ்சும்அஞ்சும் அஞ்சுமே அமர்ந்துளே இருப்பதும்
 அஞ்சும்அஞ்சும் அஞ்சுமே ஆதரிக்க வல்லீரேல்
 அஞ்சும்அஞ்சும் உம்முளே அமர்ந்ததே சிவாயமே. 217

அஞ்செழுத்தி னாதியாய் அமர்ந்துநின்றது ஏதடா?
 நெஞ்செழுத்தி நின்றுகொண்டு நிசெபிப்பது ஏதடா?
 அஞ்செழுத்தின் வாளதால் அறுப்பதாவது ஏதடா?
 பிஞ்செழுத்தின் நேர்மைதான் பிரித்துரைக்க
 வேண்டுமே. 218

உயிரிருந்தது எவ்விடம்? உடம்பெடுப்பு தன்முனம்?
 உயிரதாவது ஏதடா? உடம்பதாவது ஏதடா?

உயிரையும் உடம்பையும் ஒன்றுவிப்பது ஏதடா?
உயிரினால் உடம்பெடுத்த உண்மைஞானி சொல்லடா. 219

சுழித்தவோர் எழுத்தையும் சொன்முகத்து இருத்தியே
துன்பஇன்ப முங்கடந்து செல்லுமூல நாடிகள்
அழுத்தமான அக்கரம் அங்கியுள் எழுப்பியே.
ஆறுபங்க யம்கலந்து அப்புறத் தலத்துளே. 220

உருத்தரிப்ப தற்குமுன் உயிர்புகுந்த நாதமும்
கருத்தரிப்ப தற்குமுன் காயம்என்ன சோணிதம்
அருள்தரிப்ப தற்குமுன் அறிவுமூலா தாரமாம்
குறித்தறிந்து கொள்ளுவீர் குணங்கெடும் குருக்களே. 221

எங்கும்உள்ள ஈசனார் எம்முடல் புகுந்தபின்
பங்குகூறு போடுவார், பாடுசென்று அணுகிலார்
எங்கள்தெய்வம் உங்கள்தெய்வம் என்றிரண்டு பேதமோ?
உங்கள்பேதம் அன்றியே உண்மைஇரண்டு இல்லையே? 222

அரியமாகி அயனுமாகி அண்டமெங்கும் ஒன்றதாய்ப்
பெரியதாகி உலகுதன்னில் நின்றபாதம் ஒன்றலோ
விரிவதென்று வேறுசெய்த வேடமிட்ட மூடரே,
அறிவினோடு பாரும்இங்கும் அங்கும் ஒன்றதே. 223

வெந்தநீறு மெய்க்கணிந்து வேடமும் தரிக்கிறீர்
சிந்தையுள் நினைந்துமே தினம்செபிக்கு மந்திரம்
முந்துமந்தி ரத்திலோ, மூலமந்திர ரத்திலோ,
எந்தமந்தி ரத்திலோ ஈசன்வந்து இயங்குமே? 224

அகாரகார ணத்திலே அனேகனேக ரூபமாய்
உகாரகார ணத்திலே உருத்தரித்து நின்றனன்
மகாரகார ணத்திலே மயங்குகின்ற வையகம்
சிகாரகார ணத்திலே தெளிந்ததே சிவாயமே. 225

அவ்வெழுத்தில் உவ்வவந்து அகாரமும் சனித்ததோ?

உவ்வெழுத்து மவ்வெழுத்தும் ஒன்றைஒன்றி நின்றதோ!

செவ்வைஒத்து நின்றலோ சிவபதங்கள் சேரினும்

மிவ்வையொத்த ஞானிகாள், விரித்துரைக்க வேணுமே. 226

ஆதியான அஞ்சிலும் அனாதியான நாலிலும்

சோதியான மூன்றிலும் சொருபம்அற்ற ரெண்டிலும்

நீதியான தொன்றிலே நிறைந்துநின்ற வத்துவை

ஆதியான தொன்றுமே அற்றதஞ் செழுத்துமே. 227

வானிலாதது ஒன்றுமில்லை வானுமில்லை வானிடில்

ஊனிலாதது ஒன்றுமில்லை ஊனுமில்லை ஊனிடில்

நானிலாதது ஒன்றுமில்லை நானுமில்லை நண்ணிடில்

தானிலாதது ஒன்றுமில்லை தயங்கி ஆடுகின்றதே! 228

சுழித்ததோர் எழுத்தைஉன்னி சொல்லுமுகத்து இருத்தியே

துன்பஇன்ப முங்கடந்து சொல்லும்நாடி யூடுபோய்

அழுத்தமான அக்கிரத்தின் அங்கியை எழுப்பியே

ஆறுபங்க யம்கடந்து அப்புறத்து வெளியிலே. 229

விழுத்தகண் குவித்தபோ தடைந்துபோய் எழுத்தெலாம்

விளைந்துவிட்ட இந்திரசால வீடதான வெளியிலே

அழுத்தினாலு மதிமயங்கி அனுபவிக்கும் வேளையில்

அவனுமுண்டு நானுமில்லை யாருமில்லை ஆனதே. 230

நல்லமஞ் சனங்கள்தேடி நாடிநாடி ஓடுநீர்

நல்லமஞ் சனங்களுண்டு நாதன்உண்டு நம்முளே

எல்லைமஞ் சனங்கள்தேடி ஏகபூசை பண்ணினால்

தில்லைமேவும் சீவனும் சிவபதத்துள் ஆடுமே. 231

உயிர்அகத்தில் நின்றிடும் உடம்பெடுத்த தற்குமுன்

உயிர்அகாரம் ஆயிடும் உடல்உகாரம் ஆயிடும்

உயிரையும் உடம்பையும் ஒன்றுவிப்பது அச்சிவம்
உயிரினால் உடம்புதான் எடுத்தவாறு உரைக்கினேன். 232

அண்டம்ஏழும் உழலவே அனந்தயோனி உழலவே
பண்டைமால், அயனுடன் பரந்துநின்று உழலவே
எண்திசை கடந்துநின்ற இருண்டசத்தி உழலவே
அண்டரண்டம் ஒன்றதாய் ஆதிநட்டம் ஆடுமே. 233

உருவநீர் உறுப்புகொண்டு உருத்தரித்து வைத்திடும்
பெரியபாதை பேசுமோ பிசாசைஒத்த மூடரே,
கரியமாலும் அயனுமாக காணொணாத கடவுளை
உரிமையாக உம்முளே உணர்ந்துணர்ந்து கொள்ளுமே. 234

பண்ணிவைத்த கல்லையும் பழம்பொருள் அதென்றுநீர்
எண்ணமுற்றும் என்னபேர் உரைக்கிறீர்கள் ஏழைகள்
பண்ணவும் படைக்கவும் படைத்துவைத்து அளிக்கவும்
ஒண்ணுமாகி உலகளித்த ஒன்றைநெஞ்சில்
உண்ணுமே. 235

நாலதான போனியும் நவின்றவிந்தும் ஒன்றதாய்
ஆலதான வித்துளே அமர்ந்தொடுங்கு மாறுபோல்
தூலதான உற்பனம் சொல்வதான மந்திரம்
மேலதான ஞானிகாள் விரித்துரைக்க வேணுமே. 236

அருவமாய் இருந்தபோது அன்னைஅங்கு அறிந்திலை,
உருவமாய் இருந்தபோது உன்னைநான் அறிந்தனன்
குருவினான் தெளிந்துகொண்டு கோதிலாத ஞானமாம்
பருவமான போதலேர பரப்பிரமம் ஆனதே. 237

பிறப்பதும் இறப்பதும் பிறந்திடாது இருப்பதும்
மறப்பதும் நினைப்பதும் மறைந்ததைத் தெளிந்ததும்
துறப்பதும் கொடுப்பதும் சுகித்துவாரி உண்பதும்
பிறப்பதும் இறப்பதும் பிறந்தவீடு அடங்குமே. 238

கண்ணிலே இருப்பனே கருங்கடல் கடைந்தமால்
விண்ணிலே இருப்பனே மேவிஅங்கு நிற்பனே
தன்னுளே இருப்பனே தராதலம் படைத்தவன்
என்னுளே இருப்பனே எங்குமாகி நிற்பனே. 239

ஆடுநாடு தேடினும் ஆனைசேனை தேடினும்
கோடிவாசி தேடினும் குறுக்கேவந்து நிற்குமோ?
ஒடிஇட்ட பிச்சையும் உகந்துசெய்த தர்மமும்
சாடிவிட்ட குதிரைபோல் தர்மம்வந்து நிற்குமே. 240

எள்ளிரும்பு கம்பளி இடும்பருத்தி வெண்கலம்
அள்ளிஉண்ட நாதனுக்கோர் ஆடைமாடை வத்திரம்
உள்ளிருக்கும் வேதியர்க்கு உற்றதானம் ஈதிரால்
மெள்ளவந்து நோய் அனைத்தும் மீண்டிடும் சிவாயமே. 241

ஊரிலுள்ள மனிதர்காள் ஒருமனதாய்க் கூடியே
தேரிலே வடத்தைவிட்டு செம்பைவைத்து இழுக்கிறீர்
ஆரினாலும் அறியொணாத ஆதிசித்த நாதரை
போரிலான மனிதர்பண்ணும் புரளிபாரும் பாருமே. 242

மருள்புகுந்த சிந்தையால் மயங்குகின்ற மாந்தரே
குருக்கொடுத்த மந்திரம் கொண்டுநீந்த வல்லீரேல்
குருக்கொடுத்த தொண்டரும் முகனொடித்த பிள்ளையும்
பருத்திபட்ட பன்னிரண்டு பாடுதான் படுவரே. 243

அன்னைகர்ப்ப அறைஅதற்குள் அங்கியின்பிர காசமாய்
அந்தறைக்குள் வந்திருந்து அரியவந்து ரூபமாய்
தன்னைஒத்து நின்றபோது தடையறுத்து வெளியதாய்
தங்கநற் பெருமைதந்து தலைவனாய் வளர்ந்ததே. 244

உன்னையற்ப நேரமும் மறந்திருக்க லாகுமோ
உள்ளமீது உறைந்தெனை மறைப்பிலாத சோதியைப்

பொன்னவென்ற பேரொளிப் பொருவில்லாத ஈசனே
பொன்னடிப் பிறப்பில்லாமை என்றுநல்க வேணுமே. 245

பிடித்ததண்டும் உம்மதோ பிரமமான பித்தர்காள்
தடித்தகோலம் அத்தைவிட்டு சாதிபேதங் கொண்மினோ,
வடித்திருந்த தோர்சிவத்தை வாய்மைசூற வல்லீரேல்
திடுக்கமுற்ற ஈசனைச் சென்றுகூட லாகுமே. 246

சத்திநீ தயவுநீ தயங்குசங்கின் ஓசைநீ
சித்திநீ சிவனும்நீ சிவாயமாம் எழுத்துநீ
முத்திநீ முதலும்நீ மூவரான தேவரீர்
அத்திபூரம் உம்முளே அறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே. 247

சட்டையிட்டு மணிதுலங்கும் சாத்திரச் சமூக்கரே
பொத்தகத்தை மெத்தவைத்துப் போதமோதும் பொய்யரே
நிட்டைஏது ஞானமேது? நீரிருந்த அட்சரம்
பட்டைஏது? சொல்லீரே பாதகக் கபடரே? 248

உண்மையான சுக்கிலம் உபாயமாய் இருந்ததும்
வெண்மையாகி நீரிலே விரைந்துநீர் தானதும்
தண்மையான காயமே தரித்துஉருவம் ஆனதும்
தெண்மையான ஞானிகாள் தெளிந்துரைக்க
வேணுமே. 249

வஞ்சகப் பிறவியை மனத்துளே விரும்பியே
அஞ்செழுத்தின் உண்மையை அறிகிலாத மாந்தர்காள்
வஞ்சகப் பிறவியை வதைத்திடவும் வல்லீரேல்
அஞ்செழுத்தின் உண்மையை அறிந்துகொள்ள
லாகுமே. 250

காயிலாத சோலையில் கனியுகந்த வண்டுகள்
ஈயிலாத தேனையுண்டு இராப்பகல் உறங்குநீர்

பாயிலாத கப்பலேறி அக்கரைப் படுமுனே
வாயினால் உரைப்பதாகு மோமவுன ஞானமே. 251

பேய்கள்பேய்கள் என்கிறீர் பிதற்குகின்ற பேயர்காள்,
பேய்கள்பூசை கொள்ளுமோ பிடாரிபூசை கொள்ளுமோ
ஆதிபூசை கொள்ளுமோ ஆனாதி பூசை கொள்ளுமோ
காயமான பேயலோ கணக்கறிந்து கொண்டதே. 252

மூலமண்ட லத்திலே முச்சதுரம் ஆதியாய்
நாலுவாசல் எம்பிரான் நடுஉதித்த மந்திரம்
கோலிஎட்டு இதமுமாய் குளிந்தலர்ந்ததீட்டமாய்
மேலும்வேறு காண்கிலேன் விளைந்ததே சிவாயமே. 253

ஆதிநாடி நாடிஒடிக் காலைமாலை நீரிலே
சோதிமூல மானநாடி சொல்லிறந்த தூவெளி
ஆதிசூடி நெற்பறித்தது அகாரமாதி ஆகமம்
பேதபேதம் ஆகியே பிறந்துடல் இறந்ததே. 254

பாங்கினோடு இருந்துகொண்டு பரமன்அஞ் செழுத்துளே
ஓங்கிநாடி மேல்கிருந்து உச்சரித்த மந்திரம்
மூங்கில்வெட்டி நார்உரித்து முச்சில்செய் விதத்தினில்
ஆய்ந்தநூலில் தோன்றுமே அரிந்துணர்ந்து
கொள்ளுமே. 255

புண்டரீக மத்தியில் உதித்தெழந்த சோதியை
மண்டலங்கள் மூன்றினோடு மன்னுகின்ற மாயனை
அண்டரண்டம் ஊடறுத்து அறிந்துணர வல்லரேல்
கண்டகோயில் தெய்வம்என்று கையெடுப்ப தில்லையே. 256

அம்பலங்கள் சந்தியில் ஆடுகின்ற வம்பனே
அன்பனுக்குள் அன்பனாய் நிற்பதுஆதி வீரனே

அன்பருக்குள் அன்பராய் நின்றஆதி நாதனே
உம்பருக்கு உண்மையாய் நின்றஉண்மை உண்மையே. 257

அண்ணலாவது ஏதடா? அறிந்துரைத்த மந்திரம்
தண்ணலாக வந்தவன் சகலபுராணம் கற்றவன்
கண்ணனாக வந்ததன் காரணத் துதித்தவன்
ஒண்ணதாவது ஏதடா? உண்மையான மந்திரம்? 258

உள்ளதோ புறம்பதோ உயிர்ஒடுங்கி நின்றிடம்
மெள்ளவந்து கிட்டினீர் வினவவேணும் என்கிறீர்?
உள்ளதும் புறம்பதும் ஒத்தபோது நாதமாம்
கள்ளவாச லைத்திறந்து காணவேணும் மந்திரம். 259

ஆரலைந்து பூதமாய் அளவிடாத யோனியும்
பாரமான தேவரும் பழுதிலாத பாசமும்
ஓரொணாத அண்டமும் உலோகலோக லோகமும்
சேரவெந்து போயிருந்த தேகம்ஏது செப்புமே? 260

என்னகத்துள் என்னைநான் எங்குநாடி ஓடினேன்?
என்னகத்துள் என்னைநான் அறிந்திலாத தாகையால்
என்னகத்துள் என்னைநான் அறிந்துமே தெரிந்தபின்
என்னகத்துள் என்னைஅன்றி யாதுமொன்று
மில்லையே. 261

விண்ணினின்று மின்னெழுந்து மின்னொடுங்கு
மாறுபோல்
என்னுள்நின்றும் எண்ணும்ஈசன் என்னகத்திருக் கையால்
கண்ணினின்று கண்ணில்தோன்றும் கண்ணிறி
விலாமையால்
என்னுள்நின்ற என்னையும் யானறிந்தது இல்லையே. 262

அடக்கினும் அடக்கொணாத அம்பலத்தின் ஊடுபோய்
அடக்கினும் அடக்கொணாத அன்பிருக்கும் என்னுளே

கிடக்கினும் இருக்கினும் கிலேசம்வந்து இருக்கினும்
நடக்கினும் இடைவிடாத நாதசங் கொலிக்குமே. 263

மட்டுலாவு தண்துழாய் அலங்கலாய் புனற்கழல்
வீட்டுவீழில் தாகபோக விண்ணில்மண்ணில் வெளியினும்
எட்டினோடு இரண்டினும் இதத்தினால் மனந்தனைக்
கட்டிவீடி லாதுவைத்த காதலின்பம் ஆகுமே. 264

ஏகமுத்தி மூன்றுமுத்தி நாலுமுத்தி நன்மைசேர்
போகமுற்றி புண்ணியத்தில் முத்திஅன்றி முத்தியாய்
நாகமுற்று சயனமாய் நலங்கடல் கடந்தீ
யாகமுற்றி ஆகிநின்ற தென்கொலாதி தேவனே. 265

மூன்றுமுப்பது ஆறினோடு மூன்றுமூன்று மாயமாய்
மூன்றுமுத்தி ஆகிமூன்று மூன்றுமூன்று மூன்றுமாய்த்
தோன்றுசோதி மூன்றுதாய் துலக்கமில் விளக்கதாய்
ஏன்றெனாவின் உள்புகுந்த தென்கொலோ நம்சசனே. 266

ஐந்தாம் ஐந்தாம் ஐந்துமாய் அல்லவற்றுள் ஆயுமாய்
ஐந்துமூன்றும் ஒன்றுமாகி நின்றஆதி தேவனே
ஐந்தாம்ஐந்தாம் ஐந்துமாய் அமைந்தனைத்து நின்றநீ
ஐந்தாம்ஐந்தாம் ஆயநின்னை யாவர்காண வல்லரே. 267

ஆறும்ஆறும் ஆறுமாய் ஓர்ஐந்தாம்ஐந்தாம் ஐந்துமாய்
ஏறுசீர் இரண்டுமூன்றும் ஏழும்ஆறும் எட்டுமாய்
வேறுவேறு ஞானமாகி மெய்யினோடு பொய்யுமாய்
ஊறும்ஓசை யாய்அமர்ந்த மாயமாம் மாயனே. 268

எட்டும்எட்டும் எட்டுமாய் ஓர்ஏழும் ஏழுமாய்
எட்டும் ஒன்றும் மூன்றுமாகி நின்றஆதி தேவனே
எட்டுமாய் பாதமோடு இறைஞ்சி நின்றவண்ணமே
எட்டெழுத்தும் ஓதுவார்கள் அல்லல்நீங்கி நிற்பரே. 269

பத்தினோடு பத்துமாய் ஓர்ஏழினோடு ஒன்பதாய்
பத்துநாற் திசைக்குள்நின்ற நாடுபெற்ற நன்மையால்
பத்துமாய் கொத்தமோடும் அத்தலமிக் காதிமால்
பத்தர்கட் கலாதுமுத்தி முத்திமுத்தி யாகுமே. 270

வாசியாகி நேசம்ஒன்றி வந்தெதிர்ந்த தென்னுக
நேசமாக நாளுலாவ நன்மைசேர் பாவங்களில்
வீசிமேல் நிமிர்ந்ததோளி யில்லையாக்கி னாய்கழல்
ஆசையாய் மறக்கலாது அமரர்ஆகல் ஆகுமே. 271

எளியதான காயம்தில் எம்பிரான் இருப்பிடம்
அளிவுறாது நின்றதே அகாரமும் உகாரமும்
கொளுகையான சோதியும் குலாவிநின்றது அவ்விடம்
வெளியதாகும் ஒன்றிலே விளைந்ததே சிவாயமே. 272

அஞ்செழுத்தும் மூன்றெழுத்தும் என்றுரைக்கும் அன்பர்காள்
அஞ்செழுத்தும் மூன்றெழுத்தும் அல்லகாணும் அப்பொருள்
அஞ்செழுத்தை நெஞ்சமுத்தி அவ்வெழுத்தை அறிந்தபின்
அஞ்செழுத்தும் மூன்றெழுத்தும் அவ்வுமாம் சிவாயமே. 273

பொய்யுரைக்க போகமென்று பொய்யருக் கிருக்கையால்
மெய்யுரைக்க வேண்டுதில்லை மெய்யர்மெய்க் கிலாமையால்
வையகத்தில் உண்மைதன்னை வாய்திறக்க அஞ்சினேன்
நையவைத்தது என்கொலோ நமசிவாய நாதனே! 274

ஒன்றைஒன்று கொன்றுகூட உணவுசெய்து இருக்கினும்
மன்றினாடு பொய்களவு மாறுவேறு செய்யினும்
பன்றிதேடும் ஈசனைப் பரிந்துகூட வல்லீரேல்
அன்றுதேவர் உம்முளே அறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே. 275

மச்சகத் துளேஇவர்ந்து மாயைபேசும் வாயுவை
அச்சகத்துளே இருந்து அறிவுணர்த்திக் கொள்விரேல்

இச்சைஅற்ற எம்பிரான் எங்கும்ஆகி நிற்பனே
அச்சகத் துளையிருந்து அறுவுணர்த்திக் கொண்டபின். 276

வயலிலே முலைத்தநெல் களையதான வாறுபோல்
உலகினோரும் உண்மைகூறில் உய்யுமாறது எங்ஙனே
விரகிலே முளைத்தெழுந்த மெய்யலாது பொய்யதாய்
நரகிலே பிறந்திருந்து நாடுபட்ட பாடதே. 277

ஆடுகின்ற எம்பிரானை அங்குமிங்கும் என்றுநீர்
தேடுகின்ற பாவிகாள், தெளிந்தஒன்றை ஓர்கிலீர்;
காடுநாடு வீடுவீண் கலந்துநின்ற கள்வனை
நாடிஒடி உம்முளே நயந்துணர்ந்து பாருமே. 278

ஆடுகின்ற அண்டர்கூடும் அப்புறம் திப்புறம்
தேடுநாலு வேதமும் தேவரான மூவரும்
நீடுவாழி பூதமும் நிற்பதோர் நிலைகளும்
ஆடுவாழின் ஒழியலா தனைத்துமில்லை இல்லையே. 279

ஆவதும் பரத்துளே அழிவதும் பரத்துளே
போவதும் பரத்துளே புகுவதும் பரத்துளே
தேவரும் பரத்துளே திசைகளும் பரத்துளே
யாவரும் பரத்துளே யானும் அப்பரத்துளே. 280

ஏழுபார் எழுகடல் இடங்கள்எட்டு வெற்புடன்
துழுவான் கிரிகடந்து சொல்லும் ஏழலகமும்
ஆழிமால் விசும்புகொள் பிரமாண்டரண்ட அண்டமும்
ஊழியான் ஒளிக்குளே உதித்துடன் ஒடுங்குமே. 281

கயத்துநீர் இறைக்குநீர் கைகள்சோர்ந்து நிற்பதேன்?
மனத்துள்ஈரம் ஒன்றிலாத மதிஇலாத மாந்தர்காள்;
மனத்துள்ஈரம் கொண்டுநீர் அழுக்கறுக்க வல்லீரேல்
நினைத்திருந்த சோதியும் நீயும்நானும் ஒன்றலோ? 282

277. விரகு - விரகதாபம்

நீரிலே பிறந்திருந்து நீர்சடங்கு செய்கிறீர்
ஆரைஉன்னி நீரெலாம் அவத்திலே இறைக்கிறீர்
வேரைஉன்னி வித்தைஉன்னி வித்திலே முளைத்தெழும்
சீரைஉன்ன வல்லீரேல் சிவபதம் அடைவிரே. 283

பத்தொடொத்த வாசலில் பரந்துமூல வக்கரம்
முத்திசித்தி தொந்தமென்று இயங்குகின்ற மூலமே
மத்தசித்த ஐம்புலன் மாகரமான கூத்தையே
அத்தியூரர் தம்முளே அமைந்ததே சிவாயமே. 284

அணுவினோடும் அண்டமாய் அளவிடாத சோதியைக்
குணமதாகி உம்முளே குறித்திருக்கில் முத்தியாம்
முணமுணென்று உம்முளே விரலைஒன்றி மீளவும்
தினந்தினம் மயக்குவீர் செம்புபூசை பண்ணியே. 285

மூலமான அக்கரம் முகப்பதற்கு முன்னெலாம்
மூடமாக மூடுகின்ற மூடமேது முடரே
காலனான அஞ்சபூதம் அஞ்சிலே ஒடுங்கினால்
ஆலயோடு கூடுமோ அனாதியோடு கூடுமோ? 286

முச்சதுர மூலமாகி முடிவுமாகி ஏகமாய்
அச்சதுரம் ஆகியே அடங்கியோர் எழுத்துமாய்
மெய்ச்சதுர மெய்யுளே விளங்குஞான தீபமாய்
உச்சரிக்கும் மந்திரத்தின் உண்மையே சிவாயமே. 287

வண்டலங்கள் போலும்நீர் மனத்துமாசு அறுக்கிலீர்
குண்டலங்கள் போலுநீர் குளத்திலே முழுகுநீர்
பண்டும்உங்கள் நான்முகன் பறந்துதேடி காண்கிலான்,
கண்டிருக்கும் உம்முளே கலந்திருப்பர் காணுமே. 288

நின்றதன்று இருந்ததன்று நேரிதன்று கூறிதன்று
பந்தமன்று வீடுமன்று பாவகங்கள் அற்றது,

கெந்தமன்று கேள்வியன்று கேடிலாத வானிலே
அந்தமின்றி நின்றதொன்றை எங்ஙனே உரைப்பதே. 289

பொருந்துநீரும் உம்முளே புகுந்துநின்ற காரணம்
எருதிரண்டு கன்றைசன்ற ஏகமொன்றை ஓர்கிலிர்
அருகிருந்து சாவுகின்ற ஆவையும் அறிந்திலீர்
குருவிருந்து உலாவுகின்ற கோலம்என்ன கோலமே? 290

அம்பரத்துள் ஆடுகின்ற அஞ்செழுத்து நீயலோ?
சிம்புகளாய்ப் பரந்துநின்ற சிற்பரமும் நீயலோ?
எம்பிரானும் எவ்வுயிர்க்கும் ஏகபோகம் ஆதலால்
எம்பிரானும் நானுமாய் இருந்ததே சிவாயமே. 291

ஈரொளிய திங்களே இயங்கிநின்றது தற்பரம்
ஏரொளிய திங்களே அஃது யாவரும் அறிகிலீர்
காரொளிப் படலமும் கடந்துபோன தற்பரம்
தாரொளிப் பெரும்பதம் ஏகநாத பாதமே. 292

கொள்ளொணாது மெல்லொணாது கோதறக் குதட்டடா
தள்ளொணாது அணுகொணாது ஆகலான் மனத்துளே
தெள்ளொணாது தெளியொணாது சிற்பரத்தின் உட்பயன்
விள்ளொணாது பொருளைநான் விளம்புமாறது
எங்ஙனே? 293

வாக்கினால் மனத்தினால் மதித்தகார ணத்தினால்
நோக்கொணாத நோக்கையுன்னி நோக்கையாவர்
நோக்குவார்
நோக்கொணாத நோக்குவந்து நோக்கநோக்க நோக்கிடில்
நோக்கொணாத நோக்குவந்து நோக்கைஎங்கண்
நோக்குமே. 294

உள்ளினும் புறம்பினும் உலகமெங்கணும் பரந்து
எள்ளில்எண்ணெய் போலநின்று இயங்குகின்ற எம்பிரான்

மெள்ளவந்து என்னுட்புகுந்து மெய்த்தவம் புரிந்தபின்
வள்ளலென்ன வள்ளலுக்கு வண்ணமென்ன
வண்ணமே? 295

வேதமொன்று கண்டிலேன் வெம்பிறப்பு இலாமையால்
போதம்நின்ற வடிதையப் புவன்மெங்கும் ஆயினாய்,
சோதியுள் ஒளியுமாய்த் துரியமோடு அத்தமாய்
ஆதிமூலம் ஆதியாய் அமைந்ததே சிவாயமே. 296

சாண்டிரு மடங்கினால் சரிந்தகொண்டை தன்னுளே
பேணிஅப் பதிக்குளே பிறந்திறந்து உழுவூர்,
தோணியான ஐவரைத் துறந்தறுக்க வல்லீரேல்
காணிகண்டு கோடியாய்க் கலந்ததே சிவாயமே. 297

அஞ்சுகோடி மந்திரம் அஞ்சுளே அடங்கினால்
நெஞ்சகூற உம்முளே நினைப்பதோர் எழுத்துளே
அஞ்சநாலு மூன்றதாகி உம்முளே அடங்கினால்
அஞ்சம்ஓர் எழுத்ததாய் அமைந்ததே சிவாயமே. 298

அக்கரந்த அக்கரத்தில் உட்கரந்த அக்கரம்
சக்கரத்து சிவ்வைருண்டு சம்புளத் திருந்ததும்
எள்கரந்த எண்ணெய்போல் எவ்வெழுத்தும் எம்பிரான்
உள்கரந்து நின்றநோமை யாவர்காண வல்லரே. 299

ஆகமத்தின் உட்பொருள் அகண்டமூலம் ஆதலால்
தாகபோக மின்றியே தரித்ததற் பரமும்நீ
ஏகபாதம் வைத்தனை உணர்த்தும் அஞ்செழுத்துளே
ஏகபோகம் ஆகியே இருந்ததே சிவாயமே. 300

மூலவாசல் மீதுளேஓர் முச்சரம் ஆகியே
நாலுவாசல் எண்விரல் நடுஉதித்த மந்திரம்
கோலம்ஓன்றும் அஞ்சமாகும் இங்கலைந்து நின்றநீ
வேறுவேறு கண்டிலேன் விளைந்ததே சிவாயமே. 301

சுக்கிலத் தடியுளே சுழித்ததோர் எழுத்துளே
 அக்கரத் தடியுளே அமர்ந்தஆதி சோதிநீ
 உக்கரத் தடியுளே உணர்ந்த அஞ்செழுத்துளே
 அக்கரம் அதாகியே அமர்ந்ததே சிவாயமே. 302

குண்டலத்து ளேயுளே அறுத்தகத்து நாயகன்
 கண்டவந்த மண்டலம் கருத்தழித்த கூத்தனை
 விண்டலர்ந்த சந்திரன் விளங்குகின்ற மெய்ப்பொருள்
 கண்டுகொண்ட மண்டலம் சிவாயமல்லது இல்லையே. 303

சுற்றும்ஐந்து கூடமொன்று சொல்லிறந்த தோர்வெளி
 சத்தியும் சிவனுமாக நின்றதன்மை ஓர்கிலீர்
 சத்தியாவ தும்முடல், தயங்குசீவ னுட்சிவம்
 பித்தர்காள் அறிந்திலீர் பிரான்இருந்த கோலமே. 304

மூலம்என்ற மந்திரம் முளைத்த அஞ்செழுத்துளே
 நாலுவேதம் நாவுளே நவின்றஞான மெய்யுளே
 ஆலம்உண்ட கண்டனும் அரிஅயனும் ஆதலால்
 ஓலம்என்ற மந்திரம் சிவாயமல்லது இல்லையே. 305

தத்துவங்கள் என்றுநீர் தமைக்கடிந்து போவீர்காள்
 தத்துவம் சிவமதாகில் தற்பரமும் நீரல்லோ?
 முத்திசீவன் நாதமே மூலபாதம் வைத்தப்பின்
 அத்தனாரும் உம்முளே அறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே. 306

மூன்றுபத்து மூன்றையும் மூன்றுசொன்ன மூலனே
 தோன்றுசேர ஞானிகாள் துய்யபாதம் எந்தலை
 என்றுவைத்த வைத்தபின் இயல்பும் அஞ்செழுத்தையும்
 தோன்றஓத வல்லீரேல் துய்யசோதி காணுமே. 307

உம்பர் வானகத்தினும் உலகபாரம் ஏழினும்
 நம்பர்நாடு தன்னிலும் நாவலென்ற தீவினும்

செம்பொன் மாடம் மல்குதில்லை அம்பலத்துள் ஆடுவான்
எம்பிரான் அலாதுதெய்வம் இல்லைஇல்லை

இல்லையே. 308

பூவலாய் ஐந்துமாய் புனலில்நின்ற நான்குமாய்
தீயிலாய மூன்றுமாய்ச் சிறந்தகால் இரண்டுமாய்
வேயிலாய தொன்றுமாய் வேறுவேறு தன்மையாய்
நீயலாமல் நின்றநேர்மை யாவர்காண வல்லரே? 309

அந்தரத்தில் ஒன்றுமாய் அசைவுகால் இரண்டுமாய்
செந்தழலில் முன்றுமாய்ச் சிறந்தஅப்பு நான்குமாய்
ஐந்துபாரில் ஐந்துமாய் அமர்ந்திருந்த நாதனைச்
சிந்ததையில் தெளிந்தமையை யாவர்காண வல்லரே. 310

மனவிகாரம் அற்றுநீர் மதித்திருக்க வல்லீரேல்
நினைவிலாத மணிவிளக்கு நித்தமாகி நின்றிடும்;
அனைவர்ஓதும் வேதமும் அகம்பிதற்ற வேணுமேல்
கனவுகண்டது உண்மைநீர் தெளிந்ததே சிவாயமே. 311

இட்டகுண்டம் ஏதடா? இருக்கு வேதம் ஏதடா?
சுட்டமண் கலத்திலே சுற்றுநூல்கள் ஏதடா?
முட்டிநின்ற தூணிலே முளைத்தெழுந்த சோதியைப்
பற்றிநின்றது ஏதடா பட்டநாத பட்டரே. 312

நீரிலே முளைத்தெழுந்த தாமரையின் ஓரிலை
நிரினோடு கூடிநின்றும் நீரிலாத வாறுபோல்
பாரிலே முளைத்தெழுந்த பண்டிதப் பராபரம்
பாரினோடு கூடிநின்ற பண்புகண்டு இருப்பீரே. 313

உறக்கிலென், விழிக்கிலென், உணர்வுசென்று
ஒடுங்கிலென்

சிறந்த ஐம்புலன்களும் திசைத்திசைகள் ஒன்றிலென்?
புறமும்உள்ளும் எங்ஙனம் பொருந்திருந்த தேகமாய்
நிறைந்திருந்த ஞானிகாள் நினைப்பதுஏதும்

இல்லையே. 314

ஓதுவார்கள் ஓதுகின்ற ஓர்எழுத்தும் ஒன்றதே
வேதம் என்ற தேகமாய் விளம்புகின்றது அன்றிது,
நாதம்ஒன்று நான்முகன் மாலும்நானும் ஒன்றதே
ஏதுமின்றி நின்றதொன்றை யான்உணர்ந்த

நேர்மையே. 315

பொங்கியே தரித்தஅச்சப் புண்டரீக வெளியிலே
தங்கியே தரித்தபோது தாதுமா துளையதாம்
அங்கியுள் சரித்தபோது வடிவுகள் ஒளியுமாய்க்
கொம்புமேல் வடிவுகொண்டு குருஇருந்த கோலமே. 316

மண்ணுளோரும் விண்ணுளோரும் வந்தவாறது
எங்கெனில்
மண்ணினோடு சோதிபோல் கலந்தநாத விந்துவும்
அண்ணலோடு சத்தியும் அஞ்சுபஞ்ச பூதமும்
மண்ணினோடு கொடுத்தழிப் பாரொடேழும் இன்றுமே. 317

ஒடுக்குகின்ற சோதியும் உந்திநின்ற ஒருவனும்
நடுத்தலத்தில் ஒருவனும் நடந்துகாலில் ஏறியே
விடுத்துநின்ற இருவரோடு மெய்யினோடு பொய்யுமாய்
அடுத்துநின்று அறிமினோ அனாதிநின்ற ஆதியே. 318

உதித்தமந் திரத்தினும் ஒடுங்கும் அக்கரத்தினும்
மதித்தமண் டலத்தினும் மறைந்துநின்ற சோதிநீ,
மதித்தமண் டலத்துளே மரித்துநீ இருந்தபின்
சிரித்தமண் டலத்துளே சிறந்ததே சிவாயமே. 319

திருத்திவைத்த சற்குருவைச் சீர்பெற வணங்கிலீர்
குருக்கொடுக்கும் பித்தரே கொண்டுநீந்த வல்லீரோ?
குருக்கொடுக்கும் பித்தரும் குருக்கொள்வந்த சீடனும்
பருத்திபட்ட பாடுதான் பன்னிரண்டும் பட்டதே. 320

தி.பா. 3.

விழித்தகண் துதிக்கவும் விந்துநாத ஓசையும்,
மேருவும் கடந்தஅண்ட கோளமும் கடந்துபோய்
எழுத்தெலாம் அழிந்துவிட்ட இந்நிரசால வெளியிலே
யானும்நீயு மேகலந்த தென்னதன்மை ஈசனே. 321

ஓம்நமோ என்றுமுளே பாவையென்று அறிந்தபின்,
பானுடல் கருத்துளே பாவையென்று அறிந்தபின்,
நானும்நீயும் உண்டடா நலங்குலம் அதுஉண்டடா,
ஊணும்ஊணும் ஒன்றுமே உணர்ந்திடாய் உனக்குளே. 322

ஐம்புலனை வென்றவர்க்கு அன்னதானம் ஈவதால்
நன்புலன்க ளாகிநின்ற நாதருக்கது ஏறுமோ
ஐம்புலனை வென்றிடாது அவத்துமே உழன்றிடும்
வம்பருக்கும் ஈவதும் கொடுப்பதும் அவத்தமே. 323

ஆணியான ஐம்புலன்கள் அவையும்மொக்குகள் ஒக்குமோ?
யோனியில் பிறந்திருந்த துன்பமிக்கு மொக்குமோ?
வீணர்காள் பிதற்றுவீர் மெய்மையே உணர்ந்திரேல்
ஊண்உறக்க போகமும் உமக்கெனக்கும் ஒக்குமே. 324

ஓடுகின்ற ஐம்புலன் ஓடுங்கஅஞ் செழுத்துளே
நாடுகின்ற நான்மறை நவிலுகின்ற ஞானிகாள்
கூடுகின்ற பண்டித குணங்கள்மூன்று எழுத்துளே
ஆடுகின்ற பாவையாய் அமைந்ததே சிவாயமே. 325

புவனசக்க ரத்துளே பூதநாத வெளியிலே,
பொங்குதீப அங்கியுள் பொதிந்தெழுந்த வாயுவைத்
தவனசோமர் இருவரும் தாம்இயங்கும் வாசலில்
தண்டுமாறி ஏறிநின்ற சரசமான வெளியிலே. 326

மவுனஅஞ் செழுத்திலே வாசிஏறி மெள்ளவே
வானளாய் நிறைந்தசோதி மண்டலம் புகுந்தபின்

அவனும்நானும் மெய்கலந்து அனுபவித்த அளவிலே
அவனுமுண்டு நானுமில்லை யாருமில்லை யானதே. 327

வாளுறையில் வாளடக்கம் வாயுறையில் வாய்வடக்கம்
ஆளுறையில் ஆளடக்கம் அருமைஎன்ன வித்தைகாண்!
தாளுறையில் தாளடக்கம் தன்மையான தன்மையும்
நாளுறையில் நாளடக்கம் நானும்நீயும் கண்டதே. 328

வழுத்திடான் அழித்திடான் மாயரூபம் ஆகிடான்
கழன்றிடான் வெகுண்டிடான் காலகால காலமும்
துவண்டிடான் அசைந்திடான் தூயதூபம் ஆகிடான்
சுவன்றிடான் உரைத்திடான் துச்சதுச்ச துச்சமே. 329

ஆகிகுவென் றேஉரைத்த அட்சரத்தின் ஆனந்தம்
யோகியோகி என்பர்கோடி உற்றறிந்து கண்டிடார்
பூகமாய் மனக்குரங்கு பொங்கும்மங்கும் இங்குமாய்
ஏகம்ஏக மாகவே இருப்பர்கோடி கோடியே. 330

கோடிகோடி கோடிகோடி குவலயத்தோர் ஆதியை
நாடிநாடி நாடிநாடி நாளகன்று வீணதாய்த்
தேடிதேடி தேடிதேடித் தேகமும் கசங்கியே
கூடிகூடி கூடிகூடி நிற்பர்கோடி கோடியே. 331

கருத்திலான் வெளுத்திலான் பரன்இருந்த காரணம்
இருத்திலான் ஒளித்திலான் ஒன்றும்இரண்டும் ஆகிலான்
ஒருத்திலான் மரித்திலான் ஒழிந்திடான் அழிந்திடான்
கருத்திலீயும் கூவும்உற்றோன் கண்டறிந்த ஆதியே. 332

வாதிவாதி வாதிவாதி வண்டலை அறிந்திடான்
ஊதிஊதி ஊதிஊதி ஒளிமழுங்கி உளறுவான்
வீதிவீதி வீதிவீதி விடைஎருப் பொறுக்குவான்
சாதிசாதி சாதிசாதி சகாரத்தைக் கண்டிடான். 333

ஆண்மைஆண்மை ஆண்மைஆண்மை ஆண்மைகூறும்

அசடரே

காண்மையான வாதிருபம் காலகால காலமும்
பாண்மையாகி மோனமான பாசமாகி நின்றிடும்
நாண்மையாகி நரலைவாயில் நங்குமிங்கும் அங்குமே. 334

மிங்குளன்ற அட்சரத்தின் மீட்டுவாகிக் கூவுடன்
தூங்கமாகச் சோமனோடு சோமன்மாறி நின்றிடும்
அங்கமா முனைச்சுழியில் ஆகும்ஏகம் ஆகையால்
கங்குலற்றுக் கியானமுற்றுக் காணவாய் சுடரொளி. 335

சுடரெழும்பும் துட்சமும் கழிமுனையின் துட்சமும்
அடரெழும்பி ஏகமாக அமர்ந்துநின்ற துட்சமும்
திடரதான துட்சமும் திரியின்வாலை துட்சமும்
கடலெழும்பு துட்சமும் கண்டறிந்தோன் ஞானியே. 336

ஞானிஞானி' என்றுரைத்த நாய்கள் கோடிகோடியே
வானிலாத மழைநாளென்ற வாதிக்கோடி கோடியே
தானிலா சாகரத்தின் தன்மைகாணா மூடர்கள்
மூனிலாமல் கோடிகோடி முன்னறிந்த தென்பரே. 337

துட்சமான கொம்பிலே சுழிமுனைச் சுடரிலே
வீச்சமான வீயிலே விபுலைதங்கும் வாயிலே
கூச்சமான கொம்பிலே குடிஇருந்த கோவிலே
தீட்சையான தீவிலே சிறந்ததே சிவாயமே. 338

பொங்கிநின்ற மோனமும் பொதிந்துநின்ற மோனமும்
தங்கிநின்ற மோனமும் தயங்கிநின்ற மோனமும்
கங்கையான மோனமும் கதித்துநின்ற மோனமும்
திங்களான மோனமும் சிவனிருந்த மோனமே. 339

மோனமான வீதியில் முனைச்சுழியின் வாலையில்
பானமான வீதியில் பசைந்தசெஞ் சுடரினில்

- ஞானமான மூலையில் நரலைதங்கும் வாயிலில்,
ஒனமான செஞ்சுடர் உதித்ததே சிவாயமே. 340
- உதித்தெழுந்த வாலையும் உயங்கிநின்ற வாலையும்
கதித்தெழுந்த வாலையும் காலையான வாலையும்
மதித்தெழுந்த வாலையும் மறைந்துநின்ற ஞானமும்
கொதித்தெழுந்து கும்பலாகி கூவும்கீயும் ஆனதே. 341
- கூவும்கீயும் மோனமாகி கொள்கையான கொள்கையை
மூவிலே உதித்தெழுந்த முச்சுடர் விரிவிலே
பூவிலே நறைகள்போலப் பொருந்திநின்ற பூரணம்
ஆவி-ஆவி ஆவி-ஆவி அன்பருள்ளம் உற்றதே. 342
- ஆண்மைகூறும் மாந்தரே அருக்கனோடும் வீதியை
காண்மையாகக் காண்பீரே கசடறுக்க வல்லீரே
தூண்மையான வாதிதூட்சம் சோபமாகும் ஆகுமே
நாண்மையான வாயிலில் நடித்துநின்ற நாதமே. 343
- நாதமான வாயிலில் நடித்துநின்ற சாயலில்
வேதமான வீதியில் விரிந்தமுச் சுடரிலே
கீதமான கீயிலே கிளர்ந்துநின்ற கூவிலே
பூதமான வாயிலைப் புகலறிவன் ஆதியே. 344
- ஆவி-ஆவி ஆவி-ஆவி ஐந்துகொம்பின் ஆவியே
மேவிமேவி மேவிமேவி மேதினியில் மானிடர்
வாவிவாவி வாவிவாவி வண்டடர்கள் அறிந்திடார்
பாவிபாவி பாவிபாவி படியிலுற்ற மாந்தரே. 345
- வித்திலே முளைத்தசோதி வில்வளையின் மத்தியில்
முத்திலே ஒளிவதாகி மோனமான தீபமே
நத்திலே திரட்சிபோன்ற நாதனை அறிந்திடார்
வத்திலே கிடந்துமுன்ற வாலையான தூட்சமே. 346

மாலையோடு காலையும் வடிந்துபொங்கும் மோனமே
மாலையோடு காலையான வாற்றிந்த மாந்தரே
மூலையான கோணமின் முளைத்தெழுந்த செஞ்சுடர்
தாலையோடு பானகன்று தங்கிநின்ற மோனமே. 347

மோனமான வீதியில் முடுகிநின்ற நாதமே
ஈனமின்றி வேகமான வேகம்என்ன வேகமே
கானமான மூலையில் கனிந்திருந்த வாலையில்
ஞானமான செஞ்சுடர் நடந்ததே சிவாயமே. 348

உச்சிமத்தி வீதியில் ஒழிந்திருந்த சாதியில்
பச்சியுற்ற சோமனும் பரந்துநின்று லாவவே
செச்சியான தீபமே, தியானமான மோனமே,
கச்சியான மோனமே, கடந்ததே சிவாயமே. 349

அஞ்சுகொம்பில் நின்றுநாதம் ஆலைபோல் எழும்பியே
பிஞ்சினோடு பூமலர்ந்து பெற்றியுற்ற சுத்தமே
செஞ்சுடர் உதித்தபோது தேசிகன் கழன்றுடன்
பஞ்சபூதம் ஆனதே பறந்துநின்ற மோனமே. 350

சடுதியான கொம்பிலே தத்துவத்தின் இயலிலே
அடுதியான ஆவிலே அரன்இருந்த ஊவிலே
இடுதிஎன்ற சோலையில் இருந்தமுச் சுடரிலே
நடுதிஎன்று நாதம்ஒடி நன்குற அமைந்ததே. 351

அமையுமாலின் மோனமும் அரன்இருந்த மோனமும்
சமையும்பூத மோனமும் தரித்திருந்த மோனமும்
இமையும்கொண்ட வேகமும் இலங்கும்உச்சி மோனமும்
தமையறிந்த மாந்தரே சடத்தைஉற்று நோக்கிலார். 352

பாய்ச்சலூர் வழியிலே பரன்இருந்த சுழியிலே
காய்ச்சுகொம்பின் நுனியிலே கனியிருந்த மலையிலே

வீச்சமானது ஏதடா? விரிவுதங்கும் இங்குமே
மூச்சினோடு மூச்சைவாங்கு முட்டிநின்ற சோதியே. 353

சோதிசோதி என்றுநாடித் தோற்பவர் சிலவரே
ஆதிஆதி என்றுநாடும் ஆடவர் சிலவரே
வாதிவாதி என்றுசொல்லும் வம்பரும் சிலவரே
நீதிநீதி நீதிநீதி நின்றிடும் முழுச்சுடர். 354

சுடரதாகி எழும்பியங்குத் தூபமான காலமே
இடரதாய்ப் புவியும்விண்ணும் ஏகமாய் அமைக்கமுன்
படரதாக நின்றஆதி பஞ்சபூதம் ஆகியே
அடரதாக அண்டம்எங்கும் ஆண்மையாக நின்றதே. 355

நின்றிருந்த சோதியை நிலத்தில்உற்ற மானிடர்
கண்டறிந்து கண்குளிர்ந்து காதலுற்று உலாவுவோர்
கண்டமுற்ற மேன்முனையின் காட்சிதன்னைக் காணுவார்
கன்றிஅற்று நாலைபொங்கி நாதமும் மகிழ்ந்திடும். 356

வயங்குமோனச் செஞ்சுடர் வடிந்தசோதி நாதமும்
கயங்கள்போலக் கதறியே கருவூரற்ற வெளியிலே
பயங்கொடின்றி இன்றியே படர்ந்துநின்ற பன்மையை
நயங்கள்கோவென் நேநடுங்கி நங்கையான தீபமே. 357

தீபஉச்சி முனையிலே திவாகரத்தின் கழியிலே
கோபமாறு கூவிலே கொதித்துநின்ற தீயிலே
தாபமான மூலையில் சமைந்துநின்ற தட்சமும்
சாபமான மோட்சமும் தடிந்துநின்று இலங்குமே. 358

தேசிகன் சுழன்றதே திரிமுனையின் வாலையில்
வேசமோடு வாலையில் வியன்இருந்த மூலையில்
நேசசந்தி ரோதயம் நிறைந்திருந்த வாயிலில்
வீசிவீசி நின்றதே விரிந்துநின்ற மோனமே. 359

உட்கமல மோனமீதில் உயங்கிநின்ற நந்தியை
விக்கலோடு கீழுமாகி வில்வளைவின் மத்தியில்
முட்பொதிந்தது என்னவே முடுகிநின்ற செஞ்சுடர்
கட்குவைகள் போலவும் கடிந்துநின்ற காட்சியே. 360

உந்தியில் சுழிவழியில் உச்சியுற்ற மத்தியில்
சந்திரன் ஒளிகரணம் தாண்டிநின்ற செஞ்சுடர்
பந்தமாக வில்வளைவில் பஞ்சபூத விஞ்சையாம்
கிந்துபோல கீயில்நின்று கீச்சுமூச்சு என்றதே. 361

செச்சையென்ற மூச்சினோடு சிகாரமும் வகாரமும்
பச்சையாகி நின்றதே பரவெளியின் பான்மையே
இச்சையான ஊவிலே இருந்தெழுந்த ஈயிலே
உச்சியான கோணத்தில் உதித்ததே சிவாயமே. 362

ஆறுமூலைக் கோணத்தில் அமைந்தஒன்ப தாத்திலே
தாறுமென்று நங்கையான நாவியும் தெரிந்திடக்
கூறுமென்று ஐவர்அங்கு கொண்டுநின்ற மோனமே
பாறுகொண்டு நின்றது பரந்ததே சிவாயமே. 363

பறந்ததே கறந்தபோது பாய்ச்சலூரின் வழியிலே
பிறந்ததே பிராணன்அன்றிப் பெண்ணும்ஆணும் அல்லவே
துறந்ததோ சிறந்ததோ தூயதுங்கம் ஆனதோ
இறந்தபோதில் அன்றதே இலங்கிடும் சிவாயமே. 364

அருளிருந்த வெளியிலே அருக்கன்நின்ற இருளிலே
பொருளிருந்த சுழியிலே புரண்டெழுந்த வழியிலே
தெருளிருந்த கலையிலே தியங்கிநின்ற வலையிலே
குருவிருந்த வழியினின்று ஊவும்ஈயும் ஆனதே. 365

ஆனதோர் எழுத்திலே அமைந்துநின்ற ஆதியே
கானமோடு தாலமீதில் கண்டறிவது இல்லையே;

தானும்தானும் ஆனதே சமைந்தமாலை காலையில்
ஏனலோடு மாறுபோல் இருந்ததே சிவாயமே. 366

ஆறுகொண்ட வாரியும் அமைத்துநின்ற தெய்வமும்
தூறுகொண்ட மாரியும் துலங்கிநின்ற தூரமும்
வீறுகொண்ட மோனமும் விளங்கும் உட்கமலமும்
மாறுகொண்ட ஊவிலே மடிந்ததே சிவாயமே. 367

வாயில்கண்ட கோணமில் வயங்கும்ஐவர் வைகியே
சாயல்கண்டு சார்ந்ததும் தலைமன்னாய் உறைந்ததும்
காயவண்டு கண்டதும் கருவூர்அங்குச் சென்றதும்
பாயும்என்று சென்றதும் பறந்ததே சிவாயமே. 368

பறந்ததே துறந்தபோது பாய்ச்சலூர் வழியிலே
மறந்ததே கவ்வுமுற்ற வாணர்கையின் மேவியே
பிறந்ததே இறந்தபோதில் பீட்டாமற் கீயிலே
சிறந்துநின்ற மோனமே தெளிந்ததே சிவாயமே. 369

வடிவுபதம் ஆசனத்து இருத்திமூல அனலையே
மாருதத்தி னால்எழுப்பி வாசல்ஐந்து நாலையும்
முடிவுமுத்தி ரைப்படுத்தி மூலவீணா தண்டினால்
முளரிஆல யம்கடந்து மூலநாடி ஊடுபோம். 370

அடிதொடக்கி முடியளவும் ஆறுமா நிலம்கடந்து
அப்புறத்தில் வெளிகடந்த ஆதிஎங்கள் சோதியை
உடுபதிக்கண் அமுதருந்தி உண்மைஞான உவகையுள்
உச்சிபட்டு இறங்குகின்ற யோகிநல்ல யோகியே. 371

உள்ளதோ புறம்பதோ உயிர்ஒடுங்கி நின்றிடம்
மெள்ளவந்து கிட்டிநீர் வினாவவேண்டும் என்கிறீர்
உள்ளதும் பிறப்பதும் ஒத்தபோது நாதமாம்
கள்ளவாசலைத் திறந்து காணவேண்டும் மாந்தரே. 372

முத்திசித்தி தொந்தமாம் முயங்குகின்ற மூர்த்தியை
மற்றுஉதித்த ஐம்புலன்கள் ஆகமுத்தி அப்புலன்
அத்தர்நித்தர் காள்கண்டர் அன்பினால் அனுதினம்
உச்சரித்து உளத்திலே அறிந்துணர்ந்து கொண்மினே. 373

மூன்றிரண்டும் ஐந்துமாய் முயன்றெழுந்த தேவராய்
மூன்றிரண்டும் ஐந்ததாய் முயன்றதே உலகெலாம்
ஈன்றதாயும் அப்பனும் இயங்குகின்ற நாதமாய்த்
தோன்றும்ஓர் எழுத்தினோடு சொல்லலொன்றும்
இல்லையே. 374

வெளியுருக்கி அஞ்செழுத்து விந்துநாத சந்தமும்
தளியுருக்கி நெய்கலந்து சகலசுத்தி ஆனதும்
வெளியிலும் அவ்வினையிலும் இருவரை அறிந்தபின்
வெளிகடந்த தன்மையால் தெளிந்ததே சிவாயமே. 375

மந்திரங்கள் கற்றுநீர் மயங்குகின்ற மாந்தரே,
மந்திரங்கள் கற்றுநீர் மரித்தபோது சொல்வீரோ?
மந்திரங்கள் உம்முளே மதித்தநீரும் உம்முளே
மந்திரங்கள் ஆவது மனத்தின்ஐந்து எழுத்துமே. 376

முப்புறத்தில் அப்புறம் முக்கண்ணன் வினைவிலே
சிற்பரத்துள் உற்பனம் சிவாயம்அஞ் செழுத்துமே
தற்பரம் உதித்துநின்ற தாணுஎங்கும் ஆனபின்
இப்புறம் ஒடுங்குமோடி எங்கும்லிங்கம் ஆனதே. 377

ஆடிநின்ற சீவன்ஓர் அஞ்சபஞ்ச பூதமோ
கூடிநின்ற சோதியோ, குலாவிநின்ற மூலமோ?
நாடுகண்டு நின்றதோ, நாவுகற்ற கல்வியோ?
வீடுகண்டு விண்டிடின் வெட்டவெளியும் ஆனதே. 378

உருத்தரித்த போதுசீவன் ஒக்கநின்ற உண்மையும்
திருத்தமுள்ளது ஒன்றிலும் சிவாயம்அஞ் செழுத்துமாம்.

இருத்துநின்று உறுத்தடங்கி ஏகபோகம் ஆனபின்
கருத்தினின்று உதித்ததே கபாலம் ஏந்தும் நாதனே. 379

கருத்தரித்து உதித்தபோது கமலபீடம் ஆனதும்
கருத்தரித்து உதித்தபோது காரணங்கள் ஆனதும்
கருத்தரித்து உதித்தபோது காண்இரண்டு கண்களாய்க்
கருத்தினின்று உதித்ததே கபாலம் ஏந்தும் நாதனே. 380

ஆனவன்னி மூன்றுகோணம் ஆறிரண்டு எட்டிலே
ஆனசீவன் அஞ்செழுத்து அகாரமிட்டு அலர்ந்ததும்
ஆனசோதி உண்மையும் அனாதியான உண்மையும்
ஆனதான தானதாய் அவலமாய் மறைந்திடும். 381

ஈன்றெழுந்த எம்பிரான் திருவரங்க வெளியிலே
நான்றபாம்பின் வாயினால் நாலுதிக்கும் ஆயினான்
மூன்றுமூன்று வளையமாய் முப்புரம் கடந்தபின்
ஈன்றெழுந்த அவ்வினோசை எங்குமாகி நின்றதே. 382

எங்கும்எங்கும் ஒன்றலோ ஈரேழ்லோகமும் ஒன்றலோ?
அங்கும்இங்கும் ஒன்றலோ அனாதியானது ஒன்றலோ?
தங்குதாபரங்களும் தரித்தவாரது ஒன்றலோ?
உங்கள்எங்கள் பங்கினில் உதித்ததே சிவாயமே. 383

அம்பரத்தில் ஆடும்சோதி யானவன்னி மூலமாம்
அம்பரமும் தம்பரமும் அகோரமிட்டு அலர்ந்ததே
அம்பரக் குழியிலே அங்கமிட்டு ருக்கிட
அம்பரத்தில் ஆதியோடு அமர்ந்ததே சிவாயமே. 384

வாடிலாத பூமலர்ந்து வண்டுரிசை நாவிலே
ஒடிநின்று உருவெடுத்து உகாரமாய் அலர்ந்ததும்
ஆடிஆடி அங்கமும் அகப்படக் கடந்தபின்
கூடிநின்று உலாவுவமே குருவிருந்த கோலமே. 385

விட்டடி விரைத்ததோ அவ்வேர்உருக்கி நின்றதோ
எட்டிநின்ற சீவனும் ஈரேழ்லோகம் கண்டதோ?
தட்டுருவம் ஆகிநின்ற சதாசிவத்து ஒளியதோ
வட்டவீடு அறிந்தபேர்கள் வானதேவர் ஆவரோ. 386

வானவர் நிறைந்தசோதி மானிடக் கருவிலே
வானதேவர் அத்தனைக்குள் வந்தடைவர் வானவர்
வானகமும் மண்ணகமும் வட்டவீடு அறிந்தபின்
வானெலாம் நிறைந்தமன்னு மாணிக்கங்கள் ஆனவே. 387

பன்னிரண்டு கால்நிறுத்தி பஞ்சவண்ணம் உற்றிடிந்
மன்னியே வெளிக்குள்நின்று வேறிடத்து அமர்ந்ததும்
சென்னியாம் தலத்திலே சீவன்நின்று இயங்கிடும்
பன்னிஉன்னி ஆய்ந்தவர் பரப்பிரம்மம் ஆனதே. 388

உச்சகண்டு கண்கள்கட்டி உண்மைகண்டது எவ்விடம்?
மச்சுமாளி கைக்குளே மானிடம் கலப்பிரேல்
எச்சிலான வாசலும் ஏகபோகம் ஆய்விடும்.
பச்சைமாலும் ஈசனும் பரத்ததே சிவாயமே. 389

வாயிலிட்டு நல்லுரிசை அட்சரத் தொலியிலே
கோயிலிட்டு வாவிடும் அங்கொம்பிலே உலர்ந்ததும்
ஆயிலிட்ட காயமும் அனாதியிட்ட சீவனும்
வாயுவிட்ட வன்னியும் வளர்ந்ததே சிவாயமே. 390

அட்சரத்தை உச்சரித்து அனாதியங்கி மூலமாய்
அட்சரத்தை யும்திறந்து அகோரமிட்டு அலர்ந்ததும்
மட்சரத்தில் உட்கரம் அகப்படக் கடந்தபின்
அட்சரத்தில் ஆதியோடு அமர்ந்ததே சிவாயமே. 391

கோயிலும் குளங்களும் குறியினிற் குருக்களாய்
மாயிலும் மடியிலும் மனத்திலே மயங்குநீர்,

ஆயனை அரணையும் அறிந்துணர்ந்து கொள்விரேல்
தாயினும் தகப்பனோடு தான் அமர்ந்தது ஒக்குமே. 392

கோயில் எங்கும் ஒன்றலோ, குளங்கள்நீர்கள் ஒன்றலோ?
தேயுவாயு ஒன்றலோ, சிவனும் அங்கே ஒன்றலோ?
ஆயசீவன் எங்குமாய் அமர்ந்துதவாரது ஒன்றலோ?
காயம்சுதறிந்த பேர்கள் காட்சியாவர் காணுமே. 393

காதுகண்கள் மூக்குவாய் கலந்தவாரது ஒன்றலோ?
சோதியிட்டு எடுத்ததும் சுகங்கள் அஞ்சும் ஒன்றலோ?
ஒதிவைத்த சாத்திரம் உதித்தவாரது ஒன்றலோ?
நாதவீடு அறிந்தபேர்கள் நாதர் ஆவர் காணுமே. 394

அவ்வுதித்த அட்சரத்தின் உட்கலந்த அட்சரம்
சவ்வுதித்த மந்திரம் சம்புளத்து இருந்ததால்
மவ்வுதித்த மாய்கையால் மயங்குகின்ற மாந்தர்காள்,
உவ்வுதித்தது அவ்வுமாய் உருத்தரித்தது உண்மையே. 395

அகாரமென்னும் அக்கரத்தில் அக்கரம் ஒழிந்ததோ?
அகாரமென்னும் அக்கரத்தில் அவ்வுவந்து உதித்ததோ?
உகாரமும் அகாரமும் ஒன்றிநன்று நின்றதோ?
விகாரமற்ற ஞானிகாள், விரிந்துரைக்க வேணுமே. 396

சத்தியாவது உன்னுடல், தயங்குசீவன் உட்சிவம்
பித்தர்காள் இதற்குமேல் பிதற்றுகின்றது இல்லையே.
சுத்திஐந்து கூடம்ஒன்று சொல்லிறந்த தோர்வெளி
சத்திசிவமும் ஆகிநின்று தண்மையாவது உண்மையே. 397

சுக்கிலத் துளையிலே சுரோணிதக் கருவுளே
முச்சதுர வாசலில் முளைத்தெழுந்த மேட்டினில்
மெய்ச்சதுர மெய்யுளே விளங்குஞான தீபமாய்
உச்சரிக்கும் மந்திரம் ஓம்நம சிவாயமே. 398

அக்கரம் அனாதிஅல்ல ஆத்தமம் அனாதிஅல்ல
புக்கிருந்த பூதமும் புலன்களும் அனாதிஅல்ல
தக்கமிக்க நூல்களும் சாத்திரமும் அனாதிஅல்ல
ஒக்கநின்று உடன்கலந்த உண்மைகாண் அனாதியே. 399

மெண்மையாகி நின்றதேது விட்டுநின்று தொட்டதேது?
உண்மையாக நீயுரைக்க வேணும்எங்கள் உத்தமா?
பெண்மையாகி நின்றதொன்று விட்டுநின்று தொட்டதை
உண்மையாய் உரைக்கமுத்தி உட்கலந்து இருந்ததே. 400

அடக்கினால் அடங்குமோ அண்டம்அஞ் செழுத்துளே?
உடக்கினால் எடுத்தகாயம் உண்மையென்று உணர்ந்துநீ
சடக்கிலாறு வேதமும் தரிக்கஓதி லாமையால்
விடக்குநாயு மாயவோதி வேறுவேறு பேசுமோ? 401

உண்மையான சக்கரம் உபாயமாய் இருந்ததும்
தண்மையான காயமும் தரித்தரூபம் ஆனதும்
வெண்மையாகி நீரலே விளைந்துநின்ற தானதும்
உண்மையான ஞானிகாள், விரித்துரைக்க வேணுமே. 402

எள்ளகத்தில் எண்ணெய்போல் எங்குமாகி எம்பிரான்
உள்ளகத்தி லேயிருக்க ஊசலாடும் மூடர்காள்
கொள்ளைநாயின் வாலினைக் குணக்கெடுக்க வல்லீரேல்
வள்ளலாகி நின்றசோதி காணலாகும் மெய்மையே. 403

வேணும்என்ற ஞானமும் விரும்புகின்ற நூலிலே
தாணுஉண்டங்கு என்கிறீர் தரிக்கிலீர், மறக்கிலீர்
தாணுவொன்று மூலநாடி தன்னுள்நாடி உம்முளே
காணும்அன்றி வேறுயாவும் கனாமயக்கம் ஒக்குமே. 404

வழக்கிலே உரைக்கிறீர் மனத்துளே தவக்கிறீர்
உழக்கிலாது நாழியான வாறுபோலும் ஊமைகாள்,

உழக்குநாலு நாழியான வாறுபோலும் உம்முளே
வழக்கிலே உரைக்கிறீர் மனத்துள் ஈசன் மன்னுமே. 405

அகாரமானது அம்பலம் அனாதி யானது அம்பலம்
உகாரமானது அம்பலம் உண்மையானது அம்பலம்
மகாரமானது அம்பலம் வடிவானது அம்பலம்
சிகாரமானது அம்பலம் தெளிந்ததே சிவாயமே. 406

சக்கரம் பறந்தோடி சக்கரம்மேல் பலகையாய்
செக்கிலாடும் எண்ணெய்போலச் சிங்குவாயு தேயுவும்
உக்கிலே ஒளிக்கலந்து உகங்களும் கலக்கமாய்ப்
புக்கிலே புகுந்தபோது போனவாறது எங்ஙனே? 407

வளர்ந்தெழுந்த கொங்கைதன்னை மாயமென்று
எண்ணினீர்
அருள்கொள்சீவ ராருடம்பை உண்மையகத் தேர்வீர்காள்
விளங்குஞானம் மேவியே மிக்கோர்சொல்லலைக்
கேட்பிரேல்
களங்கமற்று நெஞ்சுளே கருத்துவந்து புக்குமே. 408

நாலுவேதம் ஓதுகின்ற ஞானம்ஒன்று அறிவீரோ?
நாலுசாமம் ஆகியே நவின்றஞான போதமாய்
ஆலம்உண்ட கண்டனும் அயனும்அந்த மாலுமாய்ச்
சாலஉன்னி நெஞ்சுளே தரித்ததே சிவாயமே. 409

சுற்றும்என்று சொல்வதும் சுருதிமுடிவில் வைத்திடர்
அத்தன்நித்தம் ஆடியே அர்ந்திருந்தது எவ்விடம்?
பத்திமுற்றி அன்பர்கள் பரத்தில்ஒன்று பாழது,
பித்தரே, இதைக்கருதி பேசலாவது எங்ஙனே? 410

எங்ஙனே விளக்கதற்கு ஏற்றவாறு நின்றுதான்
எங்ஙனே எழுந்தருளி ஈசன்னேசர் என்பரேல்
அங்ஙனே இருந்தருளும் ஆதியான தற்பரம்
சிங்கம்அண்மி யானைபோலத் திரிமலங்கள் அற்றவே. 411

அற்றவுள் அகத்தையும் அலகிடும் மெழுக்கிடும்
மெத்ததீபம் இட்டதில் ப்ரவாதபூசை ஏய்த்தியே
நற்றவம் புரிந்தும்ஏக நாதர்பாதம் நாடியே
கற்றிருப்ப தேசரிதை கண்டுகொள்ளும் உம்முளே. 412

பார்த்துநின்றது அம்பலம் பரமன்ஆடும் அம்பலம்
கூத்துநின்றது அம்பலம் கோரமானது அம்பலம்
வார்த்தையானது அம்பலம் வன்னியானது அம்பலம்
சீற்றமாவது அம்பலம் தெளிந்ததே சிவாயமே. 413

சென்றுசென்று இடந்தொறும் சிறந்தசெம்பொன் அம்பலம்.
அன்றும்இன்றும் நின்றதோர் அனாதியான அம்பலம்
என்றும்என்றும் இருப்பதோர் இறுதியான அம்பலம்
ஒன்றிஒன்றி நின்றதுள் ஒளிந்ததே சிவாயமே. 414

தந்தையாய் தருமம்நீ சகலதே வதையும்நீ
சிந்துநீ தெளிவுமநீ சித்திமுத்தி தானும்நீ
விந்துநீ விளைவுநீ மேலதாய் வேதம்நீ
எந்தைநீ இறைவன்நீ என்னை ஆண்ட ஈசனே. 415

எப்பிறப்பி லும்பிறந்து இறந்துஅழிந்த ஏழைகாள்
இப்பிறப்பி லும்பிறந்து என்னநீறு பூசுநீர்
அப்புடன் மலம்அறுத்தே ஆசைநீக்க வல்லீரேல்
செப்புநாத ஓசையில் தெளிந்துகாணல் ஆகுமே. 416

எட்டுயோகம் ஆனதும் இயங்குகின்ற நாதமும்
எட்டுஅக்க ரத்துளே உகாரமும் அகாரமும்
விட்டலர்ந்து மந்திரம் வீணாதண்டின் ஊடுபோய்
அட்ட அட்சரத்துளே அமர்ந்ததே சிவாயமே. 417

பிரான்பிரான் என்றுநீர் பிதற்றுகின்ற மூடரே
பிராணைவிட்டு எம்பிரான் பிரிந்தவாறது எங்ஙனே?

பிரானுமாய்ப் பிரானுமாயப் பேருலகந் தானுமாய்
பிரானிலே முளைத்தெழுந்த பித்தர்காணும் உம்முடல். 418

ஆதியில்லை அந்தமில்லை ஆனநாலு வேதமில்லை
சோதியில்லை சொல்லுமில்லை சொல்லிறந்த தூவெளி
நீதியில்லை நேசமில்லை நிச்சயப் படாததும்
ஆதிகண்டு கொண்டபின் அஞ்செழித்தும் இல்லையே. 419

அம்மையப்பன் அப்பன்நீர் அமர்ந்தபோது அறிகிலீர்
அம்மையப்பன் ஆனநீர் ஆதியான பாசமே
அம்மையப்பன் நின்னைஅன்றி யாருமில்லை ஆனபின்
அம்மையப்பன் நின்னைஅன்றி யாருமில்லை
இல்லையே. 420

முந்தலர் எழுத்துளே முளைத்தெழுந்த செஞ்சுடர்
அந்தலர் எழுத்துளே பிறந்துகாயம் ஆனதும்
அந்தலர் எழுத்துளே ஏகமாகி நின்றதும்
அந்தலர் எழுத்தையும் அறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே. 421

கூட்டம்இட்டு நீங்களும் கூடிவேதம் ஓதுநீர்
ஏட்டகத்துள் ஈசனும் இருப்பதென்ன எழுத்துளே?
நாட்டம்இட்டு நாடிடும் நாலுமூன்று தன்னுளே
ஆட்டகத்துள் ஆடிடும் அம்மைஆணை உண்மையே. 422

காக்கை மூக்கை ஆமையார் எடுத்துரைத்த காரணம்
நாக்கை ஊன்றி உள்வளைத்து ஞானநாடி ஊடுபோய்
ஏக்கைநோக்க அட்சரம் இரண்டெழுத்தும் ஏத்திடில்
பார்த்தபார்த்த திக்கெல்லாம் பரப்பிரம்மம் ஆனதே. 423

ஓசைஉள்ள கல்லைநீர் உடைத்திரண்டாய் செய்துமே
வாசலில் பதித்தகல்லை மழுங்கவே மிதிக்கிறீர்

422. ஆட்டகம் - ஆனந்த தாண்டவம் ஆடுகின்ற இடம்.

423. ஏக்கை - ஏக்கம்

பூசைக்கு வைத்தகல்லில் பூவும்நீரும் சாத்துநீர்
ஈசனுக்கு உகந்தகல் எந்தக்கல்லு சொல்லுமே? 424

ஓட்டுவைத்துக் கட்டினீர் உபாயமான மந்திரம்
கட்டுபட்ட போதிலும் கருத்தன்அங்கு வாழுமோ?
எட்டும்எட்டும் எட்டுளே இயங்குகின்ற வாயுவை
வட்டம்இட்ட யவ்விலே வைத்துணர்ந்து பாருமே. 425

இந்தஊரில் இல்லைஎன்று எங்குநாடி ஓடுநீர்?
அந்தஊரில்ஈசனும் அமர்ந்து வாழ்வது எங்ஙனே?
அந்தமான பொந்திலாறில் மேவிநின்ற நாதனை
அந்தமான சீயில்அவ்வில் அறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே. 426

புக்கிருந்த தும்முளே பூரியிட்ட தோத்திரம்
தொக்குசட்ச சிங்குவை ஆக்கிராணன் துழந்திடில்
அக்குமணியும் கொன்றைதடி அம்பலத்துள் ஆடுவார்
மிக்கசோதி அன்புடன் விளம்பிடாது பின்னையே. 427

பின்னெழுந்த மாங்கிசத்தைப் பேதையர் கண்பற்றியே
பின்புமாங்கி சத்தினால் போகமாய்கை பண்ணினால்
துன்புறும் வினைகள்தாம் துழந்திடும்பின் என்றலோ
அன்பராய் இருந்தபேர்கள் ஆறுநீந்தல் போல்வீடே. 428

விட்டிருந்த தும்முளே விசனமற்று இருக்கிறீர்
கட்டிவைத்த வாசல்முன்று காட்சியான வாசல்ஒன்று
கட்டிவைத்த வாசலும் கதவுதாள் திறந்துபோய்த்
திட்டமான ஈசனைத் தெளியுமாங் கிசத்துளே. 429

ஆகும்ஆகும் ஆகுமே அனாதியான அப்பொருள்
ஏகர்பாதம் நாடிநாடி ஏத்திநிற்க வல்லீரேல்
பாகுசேர்மொழி உமைக்குப் பாலனாகி வாழலாம்
வாகுடன் நீர்வன்னியை சமருவியே வருந்திடீர். 430

பாலகனாக வேணும் என்று பத்திமுற்றும் என்பிரேல்
நாலுபாதம் உண்டதில் நினைந்திரண்டு அடுத்ததால்
மூலநாடி தன்னில்வன்னி மூட்டி அந்த நீருண்
ஏலவார் குழலியூடே ஈசர்பாதம் எய்துமே. 431

எய்துநின்னை அன்பினால் இறைஞ்சி ஏத்தவல்லீரேல்
எய்தும் உண்மைதன்னிலே இறப்பிறப்பு அகற்றிடும்
மைஇலங்கு கண்ணிபங்கள் வாசிவானில் ஏறிமுன்
செய்தவல் வினைகளும் சிதறும் அஃது திண்ணமே. 432

திண்ணம் என்று சேதிசொன்ன செவ்வியோர்கள்
கேண்மினோ
அண்ணல் அன்புளன்புருகி அறிந்து நோக்கலாயிடும்
மண்ணும் அதிரவிண்ணும் அதிரவாசியை நடத்திடில்
நண்ணிஎங்கள் ஈசனும் நமதுகடலில் இருப்பனே. 433

இருப்பன் எட்டெட்டுண்ணினிலே இருந்துவேற தாகுவன்
நெருப்பவாயு நீருமண்ணும் நீள்விசம்பும் ஆகுவன்
கருப்புருந்து காலமே கலந்தசோதி நாதனைக்
குருப்புனலில் மூழ்கினார் குறித்துணர்ந்து கொள்வரே. 434

கொள்ளுவார்கள் சிந்தையில் குறிப்புணர்ந்த ஞானிகள்,
அள்ளுவார்கள் பக்குவத்தில் வேண்டிவேண்டி ஏத்தினால்
உள்ளுமாய்ப் புறம்புமாம் உணர்வதற்கு உணர்வுமாய்த்
தெள்ளிதாக நின்றசோதி செம்மையைத் தெளிந்திடே. 435

தெளிந்தநற் சரியைதன்னில் சென்று சாலோகம்பெறும்
தெளிந்தநற் கிரியைபூசை சேரலாம் சாமீபமே
தெளிந்தநல்ல யோகம் தன்னில சேரலாகும் சாரூபம்
தெளிந்தஞானம் நான்கிலும் சேரலாம் சாயுச்சயமே. 436

432. பங்கன் - பார்வதியை இடப்பாகத்தில் உடையவன்;
வாசி - காற்று

சேருவார்கள் ஞானம்என்று செப்புவர் தெளிவுளோர்
 சேருவார்கள் நாலுபாதச் செம்மைஎன்ற தில்லையே
 சேருவார்கள் சிவகதி திருவருளைப் பெற்றபேர்
 சேருமாறு கண்டுநாலும் செய்தொழில் திடப்படே. 437

திறமலிக்கு நாலுபாதம் செம்மையும் திடப்படார்
 அறிவிலிகள் தேசநாடி அவத்திலே அலைவதே
 குறியதனைக் காட்டிஉள் குறித்துநோக்க வல்லீரேல்
 வெறிகமழ் சடையுடையோன் மெய்ப்பதம் அடைவரே. 438

அடைவுளோர்கள் முத்தியே அறிந்திடாத மூடரே,
 படையுடைய தத்துவமும் பாதகங்கள் அல்லவோ?
 மடைதிறக்க வாரியின் மடையில்ஏறு மாறுபோல்
 உடலில்மூல நாடியை உயரஏற்றி ஊன்றிடே. 439

ஊன்றிஏற்றி மண்டலம் உருவிமுன்று தாள்திறந்து
 ஆன்றுதந்தி ஏறிடில் அமுதம்வந்து இறங்கிடும்
 நான்தென்று தொண்டருக்கு நாதனும் வெளிப்படும்
 ஆன்றியும் உயிர்ப்பரம் பொருந்திவாழ் வதாகவே. 440

ஆகமூல நாடியில் அனல்எழுப்பி அன்புடன்
 மோகமான மாயையில் முயல்வதும் ஒழிந்திடில்
 தாகமேரு நாடியே அனேகமான வாறுபோல்
 ஏகர்பாதம் அன்புடன் இறைஞ்சினார் அறிவரே. 441

அறிந்துநோக்கி உம்முளே அயன்தியானம் உம்முளே
 பிறந்திராமல் ஏகர்பாதம் பெற்றிருப்பது உண்மையே
 அறிந்துமீள வைத்திடா வகையுமரணம் ஏத்தினார்
 செறிந்துமேலை வாசலைத் திறந்துபாரும் உம்முளே. 442

சோதியாக உம்முளே தெளிந்துநோக்க வல்லீரேல்
 சோதிவந்து உதித்திடும் தூரியதீதம் உற்றிடும்

ஆதி சக்கிரத்தினில் அமர்ந்துநீர்த்தம் ஆடுவன்
பேதியாது கண்டுகொள் பிராணனைத் திருத்தியே. 443

திருவுமாகிச் சிவனுமாகித் தெளிந்துளோர்கள் சிந்தையில்
மருவிலே எழுந்துவீசும் வாசனைய தாகுவன்
கருவிலே விழுந்தெழுந்த கந்மவாத னைஎலாம்
பரிதமுன் இருளதாய் பரியும்அங்கி பாருமே. 444

பாருமௌந்தை ஈசன்வைத்த பண்பிலே இருந்துநீர்
சேருமே நடுவறிந்து செம்மையான அப்பொருள்
வேரையும் முடியையும் விரைந்துதேடி மால்அயன்
பார்இடந்து விண்ணிலே பிறந்தும்கண்டது இல்லையே. 445

கண்டிலாது அயன்மால்என்று காட்சியாகச் சொல்லுநீர்
மிண்டினால் அரசனுடன் மேவலாய் இருக்குமோ?
தொண்டுமட்டும் அன்புடன் தொழுதுநோக்க வல்லீரேல்
பண்டுமுப் புரம்எரிந்த பத்திவந்து முற்றுமே. 446

முற்றுமே அவன்ஒழிந்து முன்பின்ஒன்றும் காண்கிலேன்
பற்றிலாத ஒன்றுதன்னை பற்றிநிற்க வல்லது
கற்றிதாலோ ஈசர்பாதம் காணலா யிருக்குமோ?
பெற்றபேரை அன்புடன் பிரியமாகக் கேளுமே. 447

கேட்டுநின்ற உன்னிலை கிடைத்த காலந்தன்னுளே
வாட்டமுள்ள தத்துவ மயக்கமும் அகற்றிடும்
வீட்டிலே வெளியதாகும் விளங்கவந்து நேரிடும்
கூட்டிவன்னி மாருதம் குயத்தைவிட்டு எழுப்புமே. 448

எழுப்பி மூலநாடியை இதப்படுத்த லாகுமோ
மழுப்பிலாத சபையைநீர் வலித்துவாங்க வல்லீரேல்

444. பரிதி - தூரியன்வ அங்கி - நெருப்பு.

445. மால் - திருமால்வ பார் - உலகம் இடந்து - தோண்டி

சுழுத்தியும் கடந்துபோய் சொப்பனத்தில் அப்புறம்
அழுத்திஓர் எழுத்துளே அமைப்பது உண்மை ஐயனே. 449

அல்லதில்லை என்றுதான் ஆவியும் பொருளுடல்
நல்லசுசர் தாள்இணைக்கும் நாதனாக்கும் ஈந்நிலை
என்றும்என்னுள் நேசமும் வாசியை வருந்தினால்
தொல்லையாம் வினைவிடென்று தூரதூரம் ஆனதே. 450

ஆனதே பதியதுஉயிர் அற்றதே பசுபாசம்
போனவே மலங்களும் புலன்களும் வினைகளும்
கானகத்தில் இட்டதீயில் காற்றுவந்து அடுத்ததோ?
ஊனகத்தில் வாயுஉன்னி ஒன்றியே உலாவுமே. 451

உலாவும்உவ்வும் அவ்வுமாய் உதித்தடர்ந்து நின்றதும்
உலாவிஐம் புலன்களும் ஒருதலத்து இருந்திடும்
நிலாவும்அங்கு நேசமாகி நின்றும் அமுதம்உண்டுதாம்
உலாவும்எங்கள் ஈசனைக் குறித்துணர்ந்து கும்பிடே. 452

கும்பிடும் கருத்துளே குகனைஐங் கரனையும்
நம்பியே இடம்வலம் நமக்கரித்து நாடிட
எம்பிரானும் அம்மையும் இருத்தியே நடுவனைத்
தும்பிபோல வாசகம் தொடர்ந்துசோம்பி நீங்குமே. 453

நீங்கும்ஐம் புலன்களும் நிறைந்தவல் வினைகளும்
ஆங்காரமாம் ஆசையும் அருந்தடந்த பாதமும்
ஒங்காரத்தின் உள்ளிருந்து ஒன்பதொழிந் தொன்றிலத்
தூங்காசுசர் சொற்படி துணிந்திருக்க சுத்தமே. 454

கருக்கலந்த காலமே கண்டுநின்ற காரணம்
உருக்கலந்த போதலோ உன்னைநான் உணர்ந்தது
விரக்கில்என் மறைக்கில்என் வினைக்கிசைந்த போதெலாம்
உருக்கலந்து நின்றபோது நீயும்நானும் ஒன்றலோ? 455

ஞானநூல்கள் தேடியே நவின்றஞான யோகிகாள்,
ஞானமான சோதியை நாடிஉள் அறிகிலீர்

ஞானம்ஆகி நின்றதோர் நாதனை அறிந்தபின்
ஞானம்அல்லது இல்லைவேறு நாம்உரைத்த

துண்மையே. 456

கருத்தரிப்ப தற்குமுன் காயம்நின்றது எவ்விடம்?
உருத்தரிப்ப தற்குமுன் உயிர்ப்புநின்றது எவ்விடம்?
மருட்பொதிந்த சிந்தையில் மயக்கம்நின்றது எவ்விடம்?
விருப்புணர்ந்த ஞானிகாள் விரிந்துரைக்க வேணுமே. 457

கருவினில் கருவதாய் எடுத்தஏழு தோற்றமும்
இருவினைப் பயத்தினால் பிறந்திறந்து உழன்றிடும்
மறுவினைப் பிறவிமுன்று காலமும் வகுத்தபின்
உறுவினைப்பயன் இ தென்று உணர்ந்தஞானி
சொல்லுமே. 458

வாயில்எச்சில் போகவே நீர்குடித்துத் துப்புவீர்
வாயிருக்க எச்சில்போன வாறதென்ன எவ்விடம்?
வாயில்எச்சில் அல்லவோ நீர்உரைத்த மந்திரம்?
நாயினை அறிந்தபோது நாடும்எச்சில் ஏதுகொல்? 459

தொடக்கதென்று நீர்விழத் தொடங்குகின்ற ஊமர்காள்,
தொடக்கிருந்தது எவ்விடம்? சுத்தியானது எவ்விடம்?
தொடக்கிருந்த வாறறிந்து சுத்தபண்ண வல்லீரேல்
தொடக்கிலாத சோதியைத் தொடர்ந்துகாண லாகுமே. 460

மேதியோடும் ஆவுமே விரும்பியே புணர்ந்திடில்
சாதிபேத மாம்உருத் தரிக்கும்ஆறு போலவே
வேதம்ஓது வானுடன் புலைச்சிசென்று மேவிடில்
பேதமாய்ப் பிறக்கிலாத வாறதென்ன பேசுமே. 461

வகைக்குலங் கள்பேசியே வழக்குரைக்கும் மாந்தர்காள்
தொகைக்குலங் கள்ஆனநேர்மை நாடியே உணர்ந்தபின்

மிகைத்த சுக்கிலம்அன்றியே வேறுஒன்று கண்டிலீர்
நகைக்குமாறு மனுஎரிக்க நாளும்நாளும் நாடுவீர். 462

ஓதும்நாலு வேதமும் உரைத்த சாத்திரங்களும்
பூதத்தத்து வங்களும் பொருந்தும் ஆகமங்களும்
சாதிபேத உண்மையும் தயங்குகின்ற நூல்களும்
பேதபேதம் ஆகியே பிறந்துஉழன்று இருந்ததே. 463

அங்கலிங்கம் பூண்டுநீர் அகண்டபூசை செய்கிறீர்
அங்கலிங்கம் பூண்டுநீர் அமர்ந்திருந்த மார்பணை
எங்கும்ஓடி எங்கும்எங்கும் ஈடழிந்து மாய்கிறீர்
செங்கல்செம்பு கல்லெலாம் சிறந்துபார்க்கும் மூடரே. 464

தீட்டம்தீட்டம் என்றுநீர் தினமும்மூழ்கும் மூடரே
தீட்டமாகி அல்லவோ திரண்டுகாயம் ஆனதும்
பூட்டகாயம் உம்முளே புகழுகின்ற பேயரே
தீட்டுவந்து கொண்டலோ தெளிந்ததே சிவாயமே. 465

உந்திமேலே நாலுமூன்று ஓம்நமசி வாயமாம்
சந்திசந்தி என்றுநீர் சாற்றுகின்ற பேயரே,
மூந்தவந்து நம்முளே மூலநாடி ஊடுபோய்
அந்திசந்தி அற்றிடம் அறிந்துணர்ந்து பாருமே. 466

வன்னிமூன்று தீயினில் வாழும்எங்கள் நாதனும்
கன்னியான துள்ளிருக்கக் காதல்கொண்டது எவ்விடம்
சென்னிநாலு கையிரண்டு சிந்தையில் இரண்டிலொன்று
உன்னியுன்னி நம்முளே உய்த்துணர்ந்து பாருமே. 467

தொண்டுசெய்து நீங்களும் தூழஓடி மாள்கிறீர்
உண்டுஉழன்று நம்முளே உற்றுணர்ந்து பார்க்கிலீர்
வண்டுலாவு சோலைதூழ வாழும்எங்கள் நாதனும்
பண்டுபோல நம்முளே பகுத்திருப்பன் ஈசனே. 468

பரம்உனக்கு எனக்குவேறு பயம்இல்லை பாரையா
 கரம்உனக்கு நித்தமும் குவித்திடக் கடமையாம்
 சிரமுருக்கி அமுதளித்த சீருலாவும் நாதனே
 உரம்எனக்கு நீஅளித்த உண்மைஉண்மை உண்மையே. 469

என்அகத்தில் என்னைநான் எங்கும்ஒடி நாடினேன்
 என்அகத்தில் என்னைஅன்றி ஏதும்ஒன்று கண்டிலேன்
 மின்எழுப்பி விண்ணகத்தின் மின்ஒடுங்கு மாறுபோல்
 என்அகத்துள் ஈசனோடு யானும்அல்ல தில்லையே. 470

இடங்கள்பண்ணி சுத்திசெய்தே இட்டபீட மீதிலே
 அடங்கநீறு பூசல்செய்து அருந்தவங்கள் பண்ணுவீர்
 ஒடுங்குகின்ற நாதனார் உதிக்கும்ஞானம் எவ்விடம்?
 அடங்குகின்றது எவ்விடம்? அறிந்துபூசை செய்யுமே. 471

புத்தகங் களைசுமந்து பொய்களைப் பிதற்றுவீர்.
 செத்திடம் பிறந்திடம் அதுஎங்ஙன்என்று அறிகிலீர்
 அத்தனைய சிந்தனை அறிந்துநோக்க வல்லீரேல்
 உத்தமத்துள் ஆயசோதி உணரும்போகம் ஆகுமே. 472

அருளிலே பிறந்துநின்று மாயைரூபம் ஆகியே
 இருளிலே தயங்குகின்ற ஏழைமாந்தர் கேண்மினோ.
 பொருளிலே தவம்புனைந்து பொருந்திநோக்க வல்லீரேல்
 மருள் அதுஏது? வன்னியின் மறைந்ததே சிவாயமே. 473

தன்மசிந்தை ஆம்அளவும் தவமறியாத் தன்மையாய்க்
 கன்மசிந்தை வெயில்உழன்று கருத்தழிந்த கசடரே,
 சென்மம்சென்மம் தேடியும் தெளிவொணாத செல்வனை
 நன்மையாக உம்முளே நயந்துகாண வேணுமே. 474

கள்ளவுள்ள மேயிருக்கக் கடந்தஞானம் ஓதுவீர்
 கள்ளம்உள் அறுத்தபோது கதிஇதன்றிக் காண்கிலீர்?

உள்ளமே விளக்கிநித்தம் ஒளியனு க வல்லீரேல்
தெள்ளு ஞானம் உம்முளே சிறந்ததே சிவாயமே. 475

காணவேண்டும் என்றுநீர் கடல்மலைகள் ஏறுவீர்
ஆணவம் அதல்லவோ அறிவில்லாத மாந்தரே?
வேணும் என்று அவ்வீசர்பாதம் மெய்யுளே தரிப்பிரேல்
தானுவாக நின்ற சீவன் தான்சிவம் அதாகுமே. 476

அணுவினோடு அகண்டமாய் அளவிடாத சோதியைக்
குணமதாக உம்முளே குறித்துநோக்கின் முத்தியாம்
மிணமிணென்று விரலைஎண்ணி மீளொணா மயக்கமாய்த்
துணிவிலாத படியினால் தொடர்ந்து பூசை செய்குவீர். 477

எச்சில்எச்சில் என்றுநீர் இடைந்திருக்கும் ஏழைகள்
துச்சில்எச்சில் அல்லவோ தூயகாயம் ஆனதும்
வைத்தெச்சில் தேனலோ, வண்டின்எச்சில் பூவலோ?
கைச்சதாடல் வைத்துடன் கறந்தபாலும் எச்சிலே! 478

தீர்த்தலிங்க மூர்த்திஎன்று தேடிஓடும் தீதரே
தீர்த்தலிங்கம் உள்ளில்நின்ற சீவனைத் தெளியுமே
தீர்த்தலிங்கம் உம்முளே தெளிந்துகாண வல்லீரேல்
தீர்த்தலிங்கம் தான்அதாய்ச் சிறந்ததே சிவாயமே. 479

ஆடுகொண்டு கூறுசெய்து அமர்ந்திருக்கும் ஆறுபோல்
தேடுகின்ற செம்பினைத் திடப்படப் பரப்பியே
நாடுகின்ற தம்பிரானும் நம்முளே இருக்கவே
போடுதர்ப்ப பூசைஎன்ன பூசைஎன்ன பூசையே? 480

என்னை அற்பநேரமும் மறக்கிலாத நாதனே
ஏகனே இறைவனே இராசராச ராசனே

476. தானு - பரம்பொருள்.

478. சுதா - பசுவின் முலைக்காம்பு.

உன்னை அற்ப நேரமும் ஒழிந்திருக்க லாகுமே
உனதுநாமம் எனதுநாவில் உதவிசெய்வீர் ஈசனே. 481

எல்லையற்று நின்றசோதி ஏகமாய் எரிக்கவே
வல்லபூர ணப்பிரகாசர் ஏகதபோகம் ஆகியே
நல்லஇன்பம் மோனசாக ரத்திலே அழுத்தியே
நாடொணாத அமிர்தம்உண்டு நான்அழிந்து நின்றநாள். 482

ஆனவாற தாயிடும் அகண்டமான சோதியை
ஊனைகாட்டி உம்முளே உகந்துகாண வல்லீரேல்
ஊனகாயம் ஆளலாம் உலகபாரம் ஆளலாம்
கானநாடும் ஆளலாம் வண்ணநாடர் ஆணையே. 483

நித்தமும் மணிதுலக்கி நீடுமுலை புக்கிருந்து
வத்தியே கதறியே கண்கள்மூடி என்பயன்?
எத்தனைபேர் எண்ணினும் எட்டிரண்டும் பத்தலோ?
அத்தனுக்கிது ஏற்குமோ அறிவிலாத மாந்தரே? 484

எட்டிரண்டும் கூடியே இலிங்கமான தேவனை
மட்டதாக உம்முளே மதித்துநோக்க வல்லீரேல்
கட்டமான பிறவிஎன் கருங்கடல் கடக்கலாம்
இட்டமான ஒளியினோடு இசைந்திருப்பீர் காண்மினே. 485

உண்மையான மந்திரம் ஒளியிலே இருந்திடும்
தண்மையான மந்திரம் சமைந்துருபம் ஆகியே
வெண்மையான மந்திரம் விளைந்துநீற தானேதே
உண்மையான மந்திரம் அதொன்றுமே சிவாயமே. 486

தச்சுவாயில் உச்சிமேல் ஆயிரம் தலங்களாய்
முச்சுடரும் மூவிரண்டும் மூண்டெழுந்த தீச்சுடர்
வச்சிரம் அதாகியே வளர்ந்துநின்றது எவ்விடம்?
இச்சுடரும் இந்திரியமும் ஏகமானது எங்ஙனே? 487

வல்லவாசல் ஒன்பதும் மறுத்தடைத்த வாசலும்
 சொல்லும்வாசல் ஓர்ஐந்தும் சொல்லவிம்மி நின்றதும்
 நல்லவாச லைத்திறந்து ஞானவாசல் ஊடுபோய்
 எல்லைவாசல் கண்டபின் இனிப்பிறப்ப தில்லையே. 488

வண்டுபூ மணங்களோடு வந்திருந்த தேன்எலாம்
 உண்டுளே அடங்கும்வண்ணம் ஒதுலிங்க மூலமாய்க்
 கண்டுகண்டு வேரிலே கருத்தொடுங்க வல்லீரேல்
 பண்டுகொண்ட வல்வினை பறந்திடும் சிவாயமே. 489

ஓரெழுத்தில் லிங்கமாக ஓதும்அக் கரத்துளே
 ஓரெழுத்து இயங்குகின்ற உண்மையை அறிகிலீர்
 மூவெழுத்தும் மூவராய் முளைத்தெழுந்த சோதியை
 நாலெழுத்து நாவுளே நவின்றதே சிவாயமே. 490

தூரதூர தூரமும் தொடர்ந்தெழுந்த தூரமும்
 பாரபார பாரம்என்று பரிந்திருந்த பாவிதான்!
 நேரநேர நேரமும் நினைந்திருக்க வல்லீரேல்
 தூரதூர தூரமும் தொடர்ந்துகூடல் ஆகுமே. 491

குண்டலங்கள் பூண்டுநீர் குளங்கள்தோறும் மூழ்குநீர்;
 மண்டுகங்கள் போலநீர் மனத்தின் மாசறுக்கிலீர்;
 மண்டைஏந்து கையரை மனத்திருந்த வல்லீரேல்
 பண்டைமால் அயன்தொழப் பணிந்து வாழலாகுமே. 492

கூடுகட்டி முட்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த வாறுபோல்
 ஆடிரண்டு கன்றைஈன்ற அம்பலத்துள் ஆடுதே;
 மாடுகொண்டு வெண்ணெய்உண்ணும் மானிடப் பசுக்களே!
 வீடுகண்டு கொண்டபின்பு வெட்டவெளியும் காணுமே. 493

நட்டகல்லைத் தெய்வம்என்று நாலுபுட்பம் சாத்தியே
 சுற்றிவந்து முண்முணேன்று சொல்லுமந்திரம் ஏதடா

நட்டகல்லும் பேசுமோ நாதன்உள் இருக்கையில்!
சுட்டசட்டி சட்டுவம் கறிச்சகை! அறியுமோ? 494

நானும்அல்ல நீயும்அல்ல நாதன்அல்ல ஒதுவேன்
வானில்உள்ள சோதிஅல்ல சோதிநம்முள் உள்ளதே
நானும்நீயும் ஒத்தபோது நாடிகாண லாகுமோ?
தானதான தந்தான தாதனான தானனா. 495

நல்லதல்ல கெட்டதல்ல நடுவில்நிற்பது ஒன்றுதான்
நல்லதென்று போதது நல்லதாகி நின்றபின்
நல்லதல்ல கெட்டதென்றால் கெட்டதாகும் ஆதலால்
நல்லதென்ற நாடிநின்று நாமம்சொல்ல வேண்டுமே. 496

பேய்கள்கூடிப் பிணங்கள்தின்னும் பிரியமில்லாக் காட்டிலே
நாய்கள்குற்ற நடனமாடும் நம்பன்வாழ்க்கை ஏதடா?
தாய்கள்பால் உதிக்கும்இச்சை தவிரவேண்டி நாடினால்
நோய்கள்பட்டு உழல்வதேது நோக்கிப்பாரும் உம்முளே. 497

உப்பைநீக்கில் அழுகிப்போகும் ஊற்றையாகும் உடலில்நீ
அப்பியாசை கொண்டிருக்கல் ஆகுமோசொல் அறிவிலா
தப்பிலிப்பொய் மானம்கெட்ட தடியனாகும் மனமேகேள்;
ஒப்பிலாசெஞ் சடையனாகும் ஒருவன்பாதம்
உண்மையே. 498

பிறப்பதெல்லாம் இறப்பதுண்டு பேதைமக்கள் தெரிகிலாது
இறப்பதில்லை எனமகிழ்ந்து எங்கள்உங்கள் சொத்தெனக்
குறிப்புப்பேசித் திரிவரன்றிக் கொண்டகோலம் என்னவோ?
நிறப்பும்பொந்தி அழிந்தபோது நேசமாமோ ஈசனே. 499

சுட்டெரித்த சாந்துபூசும் சுந்தரப்பெண் மதிமுகத்
திட்டநெட்டு எழுந்தறியாது ஏங்கினோக்கு மதவலீர்

497. நம்பன் - பரமேசுவரன். 500. பெட்டகம் - பெட்டி

பெட்டகத்துப் பாம்புறங்கும் பித்தலாட்டம் அறியிரோ?
கட்டவிழ்த்துப் பிரமன்பார்க்கில் கதிஉமக்கும் ஏதுகாண்? 500

வேதம்ஓது வேலையோ வீணதாகும் பாரிலே!
காதகாத தூரம்ஓடிக் காதல்பூசை வேணுமோ?
ஆதிநாதன் வெண்ணெய் உண்டஅவனிருக்க நம்முளே?
கோதுபூசை வேதம்ஏது குறித்துப்பாரும் உம்முளே. 501

பரம்இலாதது எவ்விடம்? பரம்இருப்பது எவ்விடம்?
அறம்இலாத பாவிகட்குப் பரம்இலைஅது உண்மையே;
கரம்இருந்தும் பொருளிருந்தும் அருளிலாத போதது
பரம்இலாத துன்யமாம் பாழ்நரகம் ஆகுமே. 502

மாதர்தோள் சேராததேவர் மானிலத்தில் இல்லையே!
மாதர்தோள் புணர்ந்தபோது மனிதர்வாழ்வு சிறக்குமே.
மாதராகும் சத்தியொன்று மாட்டிக்கொண்ட தாதலால்
மாதராகும் நீலிகங்கை மகிழ்துகொண்டான் ஈசனே. 503

சித்தர்என்றும் சிறியர்என்றும் அறியொணாத சீவர்காள்!
சித்தர்இங்கு இருந்தபோது பித்தர்என்று எண்ணுவீர்!
சித்தர்இங்கு இருந்தும்என்ன பித்தன்நாட்டிருப் பாரோ?
அத்தன்நாடும் இந்தநாடும் அவர்களுக்கெலா மொன்றே. 504

மாந்தர்வாழ்வு மண்ணிலே மறந்தபோது விண்ணிலே
சாந்தனான ஆவியைச் சரிப்படுத்த வல்லீரேல்
வேந்தன்ஆகி மன்றுளாடும் விமலன்பாதம் காணலாம்
கூந்தலம்மை கோணல்ஒன்றும் குறிக்கொணாதி
துண்மையே. 505

சருகருத்தி நீர்குடித்துச் சாரல்வாழ் தவசிகாள்!
சருகருந்தில் தேகங்குன்றிச் சஞ்சலம் உண்டாகுமே;

503. நீலிகங்கை - நீல நிறம் உடைய கங்கை.

505. மன்று - மன்றம்; சபை; விமலன் - மலமற்றவன்

506. சருகு - உதிர்ந்த இலை.

வருவிருந்தோடு உண்டுஉடுத்தி வளர்மனை சுகிப்பிரேல்
வருவிருந்தோன் ஈசனாகி வாழ்வளிக்கும் சிவாயமே. 506

காடுமேடு குன்றுள்ளம் கானின்ஆறு அகற்றியும்
நாடுதேசம் விட்டலைவர் நாதன்பாதம் காண்பரோ?
கூடுவிட்டு அகன்றுன்ஆவி கூத்தனூர்க்கே நோக்கலால்
வீடுபெற்று அரண்பதத்தில் வீற்றிருப்பர் இல்லையே. 507

கட்டையால்செய் தேவரும் கல்லினால்செய் தேவரும்
மட்டையால்செய் தேவரும் மஞ்சளால்செய் தேவரும்
சட்டையால்செய் தேவரும் சாணியால்செய் தேவரும்
வெட்டவெளிய தன்றிமற்று வேறுதெய்வம் இல்லையே. 508

தங்கள்தேகம் நோய்ப்பெறின் தனைப்பிடாரி கோயிலில்
பொங்கல்வைத்து ஆடுகோழிப் பூசைப்பலியை இட்டிட
நங்கச்சொல்லு நலிமிருந்து நாளும்தேய்ந்து மூஞ்சுராய்
உங்கள்குலத்துத் தெய்வம்உம்மை உருக்குலைப்ப
தில்லையே. 509

ஆசைகொண்டு அனுதினமும் அன்னியர் பொருளினை
மோசம்செய்து அபகரிக்க முற்றிலும் அலைபவர்
பூசையோடு நேமநிட்டை பூரிக்கச்செய் பாதகர்
காசினியில் எழுநரகைக் காத்திருப்பது உண்மையே. 510

நேசமுற்றுப் பூசைசெய்து நீறுபூசிச் சந்தனம்
வாசமோடு அணிந்துநெற்றி மைதிலகம் இட்டுமே
மோசம்பொய் புனைசுருட்டு முற்றிலும்செய் மூடர்காள்
வேசரிகளம் புரண்டவெண் ணீறாகும் மேனியே. 511

வாதம்செய்வேன் வெள்ளியும் பொன்மாற்றுயர்ந்த தங்கமும்
போதவே குருமுடிச்சுப் பொன்பணங்கள் தரவெனச்
சாதனைசெய் தெத்திச்சொத்து தந்ததைக்க வர்ந்ததுமே
காததாரம் ஓடிச்செல்வர் காண்பதும் அருமையே. 512

யோகசாலை காட்டுவார் உயரவும் எழும்புவார்
வேகமாக அட்டசித்து வித்தைகற்று நெட்டுவார்
மோகம்கொண்டு மாதரின் மூத்திரப்பை சிக்கிப்பின்
பேயது பிடித்தவர்போல் பேருலகில் சாவரே. 513

காயகாயம் உண்பதாகக் கண்டவர் மதித்திட
மாயவித்தை செய்வதுஎங்கு மடிப்புமோசம் செய்பவர்
நேரமாகக் கஞ்சாஅடித்து நேர்அபினையைத் தின்பதால்
நாயதாக நக்கிமுக்கி நாட்டினில் அலைவரே. 514

நீரினில் குமிழிஓத்த நிலையிலாத காயம்என்று
ஊரினில் பறைஅடித்து ஊதாரியாய்த் திரிபவர்
சீரினில் உனக்குஞான சித்திசெய்வேன் பாரென
நேரினில் பிறர்பொருளை நீளவும்கைப் பற்றுவார். 515

காவியும் சடைமுடி கமண்டலங்கள் ஆசனம்
தாவுருத்தி ராட்சமயோக தண்டுகொண்ட மாடுகள்
தேவியை அலையவிட்டுத் தேசம்எங்கும் சுற்றியே
பாவியென்ன வீடெலாம் பருக்கைகேட்டு அலைவரை. 516

முத்திசேரச் சித்திஇங்கு முன்னளிப்பேன் பாரெனக்
சத்தியங்கள் சொல்லிஎங்கும் சாமிவேடம் பூண்டவர்
நித்தியம் வயிறுவளர்க்க நீதிஞானம் பேசியே
பத்தியாய்ப் பணம்பறித்துப் பாழ்நரகில் வீழ்வரேல். 517

செம்மைசேர் மரத்திலே சிலைதலைகள் செய்கிறீர்
கொம்மையற்ற கிளையில்பாத குறடுசெய்து அழிக்கிறீர்
நும்முளே விளங்குவோனை நாடிநோக்க வல்லீரேல்
இம்மலமும் மும்மலமும் எம்மலமும் அல்லவே. 518

எத்திசைஎங்கும் எங்கும்ஓடி எண்ணிலாத நதிகளில்
சுற்றியும் தலைமுழுகச் சுத்தஞானி யாவரோ?

பத்தியோடு அரண்பதம் பணிந்திடாத பாவிகாள்;
முத்திஇன்றி பாழ்நரகில் மூழ்கிநொந்து அலைவரே. 519

கல்லுவெள்ளி செம்பிரும்பு காய்ந்திடும் தராக்களில்
வல்லதேவ ரூபபேதம் அங்கமைத்துப் போற்றிடிச்
தொல்லைஅற் றிடம்பெரும் சுகந்தருமோ சொல்லுவீர்?
இல்லைஇல்லை இல்லைஇல்லை ஈசன்ஆணை
இல்லையே. 520

இச்சகம் சனித்ததுவும் ஈசனைஐந்து எழுத்திலே
மெச்சவம் சராசரங்கள் மேவும்ஐந்து எழுத்திலே
உச்சிதப் பலஉயிர்கள் ஓங்கல்அஞ் செழுத்திலே
நிச்சயமெய்ஞ் ஞானபோதம் நிற்கும்ஐந் தெழுத்திலே. 521

சாத்திரங்கள் பார்த்துப்பார்த்துத் தான்குருடு ஆவதால்
நேத்திரங்கெட வெய்யோனை நேர்துதிசெய் மூடர்காள்
பாத்திரம் அறிந்துமோன பக்திசெய்ய வல்லீரேல்
தத்திரப்படி யாவரும் சுத்தர்ஆவர் அங்ஙனே. 522

மனவுறுதி தானிலாத மட்டிப்பிணை மாடுகள்
சினமுறப் பிறர்பொருளைச் சேகரித்து வைத்ததைத்
தினந்தினம் ஊர்எங்கும் சுற்றிதிண்டிக்கே அலைபவர்
இனமதில் பலரும்வையும் இன்பம் அற்ற பாவிகள். 523

சிவாயவசி என்னவும் செபிக்கஇச் சகம்எலாம்
சிவாயவசி என்னவும் செபிக்கயாவும் சித்தியாம்
சிவாயவசி என்னவும் செபிக்கவானம் ஆளலாம்
சிவாயவசி என்பதே இருதலைத்தீ ஆகுமே. 524

2. பட்டினத்தார்

பட்டினத்தார், பட்டினத்தடிகள், பட்டினத்துப் பிள்ளையார் என்றெல்லாம் வழங்கப்படும் இவர், பூம்புகார் என்னும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் தனவணிகர் குலத்தில் உதித்தவர். தந்தை - சிவனேசர்; தாய் - ஞானகலை.

திருவெண்காட்டிலுறையும் சுவேதாரண்யப் பெருமானை நினைந்து, புதல்வனுக்கு சுவேதாரண்யன் எனப் பெயரிட்டனர். திருவெண்காடற் எனவும் அழைக்கப்பட்டு வந்தார்.

இவருக்கு ஐந்து வயதானபோது தந்தை காலமானார். இவர் மணப்பருவம் அடைந்ததும் சிவகலை என்னும் பெண்ணை மணந்து இல்லறம் நடத்தி வந்தார். குலத் தொழிலான வாணிபத்தில் சிறந்து விளங்கியதோடு, திரைகடல் சென்று பெரும்பொருள் திரட்டியும் மன்னரும் மதிக்கத்தக்க பெரும்செல்வராக விளங்கினார். இவரை இயற்பெயரால் அழைக்கத் தயங்கிய மக்கள் 'பட்டினத்தார்' என்றே வழங்கலாயினர்.

சிவனெறி தவறாது ஒழுகியும் சிவனடியார்களுக்குக் குறைவின்றி அன்னதானம் செய்தும் வந்த இவருக்கு ஒரு குறையுண்டு; புத்திரப்பேறு இல்லை. திருவிடைமருதூர் சென்று, இக்குறை தீர்க்க இறைவனை வேண்டினார்.

அவ்வூரில் சிவசருமர் என்னும் சிவபக்தர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் தம் செல்வம் எல்லாவற்றையும் சிவனடியார்களுக்கு அன்னதானம் செய்வதிலேயே செலவிட்டு வறிய ரானார். மேலும் செலவிடப் பொருள் இல்லையே எனக் கலங்கியபோது, குளக்கரையில் ஓர் ஆண் குழந்தையைக் கண்டெடுத்து, பட்டினத்தாரிடம் கொடுத்துப் பெரும் பொருள் பெற்றார்.

இவ்வாறு கிடைத்த குழந்தைக்கு மருதபிரான் எனப் பெயரிட்டு, பட்டினத்தார் செல்லமாக வளர்ந்து வந்தார். புதல்வன் இளைஞனாக வளர்ந்தபோது, கடல் தாண்டி திரவியம் திரட்டிவர அனுப்பினார். மகனோ சில நாட்களில் கப்பல் நிறைய வரட்டிகளும் தவிடு மூட்டைகளுமாக ஏற்றிக்கொண்டு திரும்பினான். இதைக்கேட்ட பட்டினத்தார் மகனுக்குப் பித்துப் பிடித்துவிட்டதோ எனக் கலங்கி, அவனை ஓர் அறையிலிட்டுப் பூட்டி விட்டுக் கடற்கரைக்குச் சென்றார். ஆத்திரம் கொண்டு ஒரு வரட்டியை எடுத்து வீசியபோது, அது உடைந்து நவரத்தின மணிகளாகச் சிதறியது; தவிடெல்லாம் பொன் மணலாக மாறியது.

திகைப்படைந்த பட்டினத்தார் வீடு திரும்பியபோது மகனைக் காணவில்லை. அவன் கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற ஒரு சிறு பெட்டியைத் திறந்த பொழுது அதனுள் காதற்ற ஓர் ஊசியும் ஓர் ஓலைச் சீட்டும் இருந்தன. அந்த ஓலைச் சீட்டில் "காதற்ற ஊசியும் வாராந்து காண் கடை வழிக்கே" என எழுதப் பட்டிருந்தது. உடனே அவர் இதுகாறும் தம்மிடம் வளர்ந்தவர் திருவிடை மருதார் பெருமானான மருதப்பரே என்று தெளிந்தார். அப்பொழுதே செல்வச் சிறப்பினையெல்லாம் உதறித் தள்ளிவிட்டு, துறவு உள்ளம் பூண்டு, கோவணத்தோடு வீட்டை விட்டு வெளியேறினார்.

பட்டினத்தார் பிறகு ஊர்ப் பொது மண்டபத்தில் நிட்டையில் அமர்ந்தும், பசித்தபோது ஊருக்குள் சென்று பிச்சை வாங்கி உண்டும் மண்ணில் உருண்டும் குப்பையில் புரண்டும் பித்தரைப்போல் திரியலானார். இதனைக் கண்ட சுற்றத்தார் தம் குலப்பெருமை அழிகிறதெனக் கருதி அவருக்குப் பிச்சையிடுவதைத் தடுக்க முற்பட்டனர். பட்டினத்தாரோ, 'குடியிருந்த மனைக்குக் கொள்ளி வைப்போம்' எனக் கூறித் திரிந்தார். இதைக் கேட்டு அச்சமுற்ற அவரது தமக்கை, அவரைக் கொல்லக் கருதி, நஞ்சு கலந்த அப்பம் ஒன்றை அவர்

உண்ணக் கொடுத்தாள். இதை பட்டினத்தார் உணர்ந்து, 'தன்வினை தன்னைச் சுடும்' எனக்கூறி, அந்த அப்பத்தைத் தமக்கை வீட்டுக் கூரையில் செருகினார்; வீடு தீப்பற்றி எரிந்தது.

பட்டினத்தார் இவ்வாறு துறவியாக அலைந்து திரிந்த போது, தன் அன்னை இறந்த செய்தி கேட்டார். அன்னைக்குத் தாம் ஈமக்கடன் செய்வதாக வாக்களித்திருந்தமையால் உடனே மயானக்கரைக்கு விரைந்தார். அங்கு சுற்றத்தார் அடுக்கி யிருந்த சிதையைத் தள்ளிவிட்டு, பச்சை வாழை மட்டைகளை யும் இலைகளையும் கொண்டே சிதை அடுக்கி, 'ஐயிரண்டு திங்களா யங்கமெலா நொந்து பெற்று' என்று பாடத் தொடங்கி, அன்னையைத் தீயுண்ணச் செய்து ஈமக்கடன் கழித்தார்.

பின்னர் தலயாத்திரை புறப்பட்டு, சிவபெருமானின் திருப்பதிகள் தோறும் சென்று பாடல் இயற்றினார்.

ஒரு சமயம் இவர் உஞ்சேனை மாகாளபுரத்திற்குச் சென்று மாகாளேசுவரை வணங்கிவிட்டு, ஊருக்கு வெளியே காட்டுப்பிள்ளையார் கோவிலை அடைந்து, நிட்டையில் அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது அந்நாட்டின் அரசரான பத்திர கிரி ராஜரின் அரண்மனையில் கொள்ளையிட்டுத் திரும்பிய கள்வர் சிலர், பிள்ளையாருக்கு காணிக்கையாக ஒரு முத்து மாலையை வீசி எறிந்துவிட்டுச் சென்றனர். அது பட்டினத் தாரின் கழுத்தில் விழுந்திருந்தது. கள்வரைத் தேடிவந்த அரண்மனைச் சேவகர்கள், பட்டினத்தாரின் கழுத்தில் முத்து மாலையைக் கண்டு, இவரை இழுத்துச் சென்றனர். மன்னன் கோபமுற்று, 'கள்வனை உடனே கழுவேற்றுக' என உத்தர விட்டான். கழுமரத்தை ஏறிட்டு நோக்கிய பட்டினத்தார், 'என் செயலாவதியா தொன்றுமில்லை, இனித் தெய்வமே உன் செயலேயென்று உணரப் பெற்றேன்' என்று பாடவே, கழு மரம் தீப்பிடித்து எரிந்தது.

பத்திரிகிரி மன்னன் இதைக் கண்டு வியந்து, தவத்தின் சக்தியை உணர்ந்து, தன் அரச போகத்தையெல்லாம் துறந்து, துறவு பூண்டு, பட்டினத்தாரையே தன் ஞான குருவாகக் கொண்டான். குருவின் கட்டளைப்படி, திருவிடைமருதூர் சென்று, சட்டியில் பிச்சை வாங்கி குருவுக்கு வழங்கி, எஞ்சியதைத் தாம் உண்டு, இறைவனை வணங்கி வந்தார்.

ஒருநாள் பத்திரிகிரியார், குருவுக்கு வழங்கிவிட்டு எஞ்சிய பிச்சைச்சோற்றைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், ஒரு பெட்டை நாய் அவர் அருகே வந்து நின்று வாலை ஆட்டியது. அதற்கு அவர் இரை கொடுக்க, அன்று முதல் அது அவரை ஒட்டிக்கொண்டது.

சிவபெருமான் ஒருநாள் ஒரு சித்தரைப்போல் வேட மெடுத்து, கிழக்குக் கோபுர வாசலில் வீற்றிருக்கும் பட்டினத்தாரிடம் சென்று, "ஐயா, என் பசிக்கு அன்னமிடுவீரோ" என்று கேட்டார். பட்டினத்தார் உடனே, "நானோ கோவணம் தாங்குவதையே பாரமாகக் கொள்ளும் சந்நியாசி. மேற்குக் கோபுர வாசலில் சோற்றுச் சட்டியும் ஒரு நாயும் வைத்துக்கொண்டு ஒரு சம்சாரி உட்கார்ந்திருக்கிறான். அவனிடம் போய்க் கேளுங்கள்" என்றார்.

இதனை அச்சித்தர் வேட தாரி மூலம் கேட்ட பத்திரிகிரியார் தம் குருவின் கருத்தை உணர்ந்துகொண்டார். "இந்த சோற்றுச் சட்டியும் நாய்க் குட்டிமோ என்னைச் சம்சாரியாக்கி இன்னும் உலகப் பந்தத்தில் ஆழ்த்துகின்றன" என்று சினந்து, சோற்றுச் சட்டியை வீசி எறிந்தார். அது நாயின் தலை மீது பட்டு, நாய் செத்து விழுந்தது. ஞானிகள் உண்ட எச்சிலை உட்கொண்ட மகிமையால், அது காசிராஜனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்தது.

இவ்வாறு பற்று அனைத்தையும் துறந்த பத்திரிகிரியார், மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல் முதலான பாட்டுக்களைப் பாடியும் நிட்டையில் ஆழ்ந்தும் இருந்து வரலானார்.

காசிராஜனுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்த நாய், அருமையாக வளர்ந்த கன்னிப்பருவம் அடைந்ததும், அரசன் அவளுக்குத் திருமணம் பேச முற்பட்டான். ஆனால் அப்பெண்ணோ, "நான் எவருக்கும் உரியவள் அல்லள், திருவிடைமருதூரில் வீற்றிருக்கும் என் குருநாதரிடம் கொண்டு சென்று ஒப்படையுங்கள்" என்றாள்.

பத்திரகிரியாரை அடைந்ததும், "குருவே, அடிநாய் மீண்டும் உங்களை நாடி வந்திருக்கிறது" என்றாள். அவளை பட்டினத்தாரிடம் பத்திரகிரியார் அழைத்துச் சென்று, "குருவே, உம் எச்சிலை உண்ட இந்நாய்க்கு இப்பிறவி நோய் வரலாமா?" என்று வேண்டினார்.

பட்டினத்தார் இறைவன் திருவருளை நாட, உடனே ஒரு பெருஞ்சோதி தோன்றி, அதில் அப்பெண்ணுடன் பத்திரகிரியார் கலந்து, இருவரும் முக்தி பெற்றனர்.

பட்டினத்தார் பிறகு திருவெண்காடு, சீர்காழி, சிதம்பரம் முதலான சிவத்தலங்களுக்குச் சென்று, இறைவனைத் துதித்து, கோயில் நாண்மணிமாலை, திருக்கமுகமல மும் மணிக்கோவை, திருவிடை மருதூர் மும்மணிக் கோவை போன்ற நூல்கள் பலவும் இயற்றி, திருவொற்றியூருக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு முதல்வன் முறையீடு, அருட்புலம்பல் முதலான பாடல்களை இயற்றி இறைவனை வழிபட்டு வந்தார்.

சிறுவர்களுடன் கூடி விளையாடியும் மரமேறிக் குதித்தும் நீரில் அமிழ்ந்தும் ஓடியொளிந்தும் ஆடிப்பாடினார். அச்சிறுவர்களைக் கொண்டு தம்மை மணலுக்குள் புதைக்கச் செய்து வேறு இடத்தில் தோன்றியும், இதுபோல அற்புத சித்துக்கள் பலவும் செய்தும் அவர்களை மகிழ்வித்தார்.

தமக்கு முக்தி நேருங்காலம் வந்ததை உணர்ந்து, ஒரு நாள் சிறுவர்கள் இவரை மூடி வைத்திருந்த இடத்திலேயே சமாதிநிலை அடைந்து, சிவலிங்க வடிவமானார்.

இவருடைய சமாதி இன்றும் திருவொற்றியூரில் உள்ளது.

பட்டினத்தார் பாடல்கள்

கோயில் திரு அகவல் - 1

நினைமின் மனனே! நினைமின் மனனே!

சிவபெரு மானைச் செம்பொன் அம்பலவனை

நினைமின் மனனே! நினைமின் மனனே!

அலகைத் தேரின் அலமரு காலின்

உலகப்பொய் வாழ்க்கையை உடலை ஓம்பற்க! 5

பிறந்தன இறக்கும், இறந்தன பிறக்கும்;

தோன்றின மறையும், மறைந்தன தோன்றும்;

பெருத்தன சிறுக்கும், சிறுத்தன பெருக்கும்;

உணர்ந்தன மறக்கும், மறந்தன உணரும்;

புணர்ந்தன பிரியும், பிரிந்தன புணரும்;

அருந்தின மலமாம், புனைந்தன அழுக்காம்;

உவப்பன வெறுப்பாம், வெறுப்பன உவப்பாம்;

என்றிவை அனைத்தும் உணர்ந்தனை, அன்றியும்

பிறந்தன பிறந்தன பிறவிகள் தோறும்

கொன்றனை அனைத்தும், அனைத்து நினைக்

கொன்றன! 15

தின்றன அனைத்தும், அனைத்து நினைத்தின்றன;

பெற்றன அனைத்தும், அனைத்துநினைப் பெற்றன;

ஓம்பினை அனைத்தும், அனைத்துநினை ஓம்பின;

செல்வத்துக் களித்தனை, தரித்திரத்து அழுகினை;

சுவர்க்கத்து இருந்தனை, நரகில் கிடந்தனை; 20

இன்பமும் துன்பமும் இருநிலத்து அருந்தினை;

ஒன்றொன்று ஒழியாது உற்றனை, அன்றியும்;

4. அலகைத்தேர் - பேய்த் தேராகிய கானல் நீர்.

அலமருகால் - சுழன்றடிக்கும் காற்று.

புற்புதக் குரம்பைத் துச்சில் ஒதுக்கிடம்
என்னநின்று இயங்கும் இருவினைக் கூட்டைக்
கல்லினும் வலிதாகக் கருதினை; இதனுள், 25

பீளையும் நீரும் புறப்படும் ஒருபொறி;
மீளும் குறும்பி வெளிப்படும் ஒருபொறி;
சளியும் நீரும் தவழும் ஒருபொறி;
உமிழ்நீர் கோழை ஒழுகும் ஒருபொறி;
வளியும் மலமும் வழங்கும் ஒருவழி 30

சலமும் சீயும் சரியும் ஒருவழி;
உள்ளுறத் தொடங்கி வெளிப்பட நாளும்
சட்டகம் முடிவில் சுட்டெலும் பாகும்
உடலுற வாழ்க்கையை உள்ளுறத் தேர்ந்தா,
கடிமலர்க் கொன்றைச், சடைமுடிக் கடவுளை. 35

ஒழிவருஞ் சிவபெரும் போக இன்பத்தை;
நிழலெனக் கடவா நீர்மையோடு பொருந்தி,
எனதற நினைவற இருவினை மலமற
வரவொடு செலவற மருளற இருளற
இரவொடு பகலற இகபரம் அறஒரு 40

முதல்வனைத் தில்லையுள் முளைத்தெழுஞ் சோதியை
அம்பலத்து அரசனை ஆனத்தக் கூத்தனை
நெருப்பினில் அரக்கென நெக்குநெக் குறுகித்

23. புற்புதம் - நீர்க்குமிழி; குரம்பை - சிறுகுடிசை

24. இருவினைக் கூடு - நல்வினை, தீவினையாகிய
பறவைகள் தங்கும் கூடு

26. பொறிகள் - கண், காது, மூக்கு, வாய், மெய்

33. சட்டக - உடல்

38. எனதற - புறப்பற்று நீங்குதல்; நினைவற - அகப்பற்று
நீங்குதல்; மலம் - ஆணவம், காமம், மாயை என்னும் மும்மலம்

திருச்சிற் றம்பலத்து ஒளிருஞ் சிவனை,
நினைமின் மனனே! நினைமின் மனனே! 45

சிவபெருமானைச் செம்பொன்னம்பலவனை!
நினைமின் மனனே! நினைமின் மனனே! 47

கோயில் திரு அகவல் - 2

காதள வோடிய கலகப் பாதகக்
கண்ணியர் மருங்கில் புண்ணுடன் ஆடும்
காதலும் கருத்தும் அல்லால்நின் இருதாள்
பங்கயம் தூடப் பாக்கியம் செய்யாச்
சங்கடம் கூர்ந்த தமிழேன் பாங்கிருந்து 5

அங்கொடு இங்கொடு அலமருங் கள்வர்
ஐவர் கலகமிட்டு அலைக்குங் கானகம்;
சலமலப் பேழை; இருவினைப் பெட்டகம்;
வாதபித்தம் கோழை குடிபுகுஞ் சீறார்;
ஊத்தைப் புன்தோல் உதிரக் கட்டளை; 10

நாற்றப் பாண்டம்; நான்முழத்து ஒன்பது
பீற்றல் துண்டம்; பேய்ச்சரைத் தோட்டம்
அடலைப் பெரிய கடலைத் திடருள்
ஆசைக் கயிற்றில் ஆடும் பம்பரம்
ஓயா நோய்க்கிடம் ஓடும் மரக்கலம்; 15

மாயா விகாரம்; மரணப் பஞ்சரம்;
சோற்றுத் துருத்தி; தூற்றம் பத்தம்;

1. கலகப்பாதகக் கண்ணியர் - காமப்போர் விளைவிக்கும்
பாதகக் கண்களையுடைய பெண்கள்.

6, 7. கள்வர் ஐவர் - பஞ்சேந்திரியங்கள்

11, 12. ஒன்பது பீற்றல் - உடலின் ஒன்பது வாசல்கள்.

13. அடலை - சாம்பல்

16. மரணப் பஞ்சரம் - சாவு அடையும் கூண்டு.

காற்றில் பறக்கும் காணப் பட்டம்;
 விதிவழித் தருமன் வெட்டுங் கட்டை,
 சதுர்முகப் பாணன் தைக்குஞ் சட்டை 20
 ஈமக் கனலில் இடுகில விருந்து;
 காமக் கனலில் கருகும் சருகு;
 கிருமிக் கிண்டுங் கிழங்குஞ் சருமி,
 பாவக்கொழுந்து ஏறுங் கவைக்கொழு கொம்பு
 மணமாய் நடக்கும் வடிவின் முடிவில் 25
 பிணமாய்க் கிடக்கும் பிண்டம்; பிணமேல்
 ஊரில் கிடக்க வொட்டா உபாதி,
 கால்எதிர் குவித்த பூளை, காலைக்
 கதிர் எதிர்ப்பட்ட கடும்பனிக் கூட்டம்;
 அந்தரத்து இயங்கும் இந்திர சாபம்; 30
 அதிரும் மேகத்து உருவின் அருநிழல்
 நீரில் குமிழி; நீர்மேல் எழுத்து;
 கண்துயில் கனவில் கண்ட காட்சி;
 அதனினும் பொல்லா மாயக் களங்கம்;
 அமையும் அமையும் பிரானே! அமையும். 35
 இமைய வல்லி வாழிஎன் றேத்த
 ஆனந்தத் தாண்டவம் காட்டி
 ஆண்டுகொண் டருள்கை நின் அருளினுக்கு அழகே. 38

கோயில் திரு அகவல் - 3

பால்கடல் கடையப் படுங்கடு வெண்ணெயைத்
 திருமிடற்று அடங்கிய சிவனே அடைக்கலம்!

20. சதுர்முகப்பாணன் - நான்முகன்

24. பவக்கொழுந்து - பாவமாகிய பிறவிக்கொழுந்து

30. இந்திர சாபம் - இந்திரவில், வானவில்

கோயில் திரு அகவல்-3

1. படுங்கடு வெண்ணெய் - ஆலகாலமாகிரய விஷம்

அடங்கலும் அடக்கிடும் கடுங்கோலைக் காலணை
கால்எடுத்த தடங்கிய கடவுள்நின் அடைக்கலம்
உலகுஅடங் கலும்படைத்து உடையவன் தலைபறித்து. 5

இடக்கையில் அடக்கிய இறைவ! நின் அடைக்கலம்!
செய்யபொன் னம்பலச்செல்வ! நின் அடைக்கலம்!
ஐய! நின் அடைக்கலம்! அடிய நின் அடைக்கலம்;
மனவழி விலைத்திடும் கனவெனும் வாழ்க்கையும்;
விழுப்பொருள் அறியா அழுக்குறு மனனும் 10

ஆணவ மலத்துதித்து அளைந்ததில் உளைந்திடும்
நிணவைப் புழுவெனத் தெளிந்திடு சிந்தையும்
படிறும் பாவமும் பழிப்புறு நினைப்பும்
தவறும் அழுக்காறும் இவறுபொச் சாப்பும்
கவடும் பொய்யும் கவடும் பெருஞ்சின 15

இகலும் கொலையும் இழிப்புறு புன்மையுங்
பகையும் அச்சமும் துணிவும் பணிப்பும்
முக்குண மடையும் ஐம்பொறி மயக்கமும்
இடும்பையும் பிணியும் இடுக்கிய ஆக்கையை
உயிர்எனுங் குருகுவிட்டு ஓடும் குரம்பையை 20

எலும்பொடு நரம்புகொண்டு இடையில் பிணித்துக்
கொழுந்தசை வேய்ந்தும் ஒழுக்கு விழுங்குடிலைச்
செழும்பெழு உதிரச் சிறுபுழுக் குரம்பையை,
மலவுடல் குடத்தைப் பலவுடல் புட்டிலைத்
தொலைவிலாச் சோற்றுத் துன்பக் குழியைக் 25

5. தலைபறித்து - பிரமன் தலையொன்றைக் கொய்து;

14. பொச்சாப்பு - மறதி; 15. கவடு - வஞ்சகம் 17. பணிப்பு -
நடுக்கம்; 18. முக்குணமடமை - இராசத, தாமத, சாத்வீகமென்னும்
முக்குணத்தினால் அறியாமை. 20. குருகு - பறவை

கொலைபடைக் கலம்பல கிடக்கும் கூட்டைச்
சலிப்புறு வினைப்பல சரக்குக் குப்பையைக்
கோள்சரக்கு ஒழுகும் பீறல் கோணியைக்
கோபத்தீ மூட்டும் கொல்லன் துருத்தியை
ஐம்புலப் பறவை அடையும்பஞ் சரத்தை, 30

புலராக் கவலை விளைமரப் பொதும்பை,
ஆசைக் கயிற்றில் ஆடுபம் பரத்தை
காசில் பணத்தில் சுழலுங் காற்றாடியை,
மக்கள் வினையின் மயங்குத் திகிரியைக்
கடுவெளி உருட்டிய சகடக் காலைப் 35

பாவச் சரக்கொடு பவக்கடல் புக்குக்
காமக் காற்றெடுத்து அலைப்பக் கலங்கிக்
கெடுவழிக் கரைசேர் கொடுமரக் கலத்தை
இருவினை விலங்கொடும் இயங்குபுற் கலனை
நடுவன்வந் தழைத்திட நடுங்கும் யாக்கையைப் 40

பிணமெனப்படுத்தியான் புறப்படும பொழுதுநின்
அடிமலர்க் கமலத்துக்கு அபயம் நின் அடைக்கலம்,
வெளியிடை உரும்இடி இடித்தென வெறித்தெழுங்
கடுநடை வெள்விடைக் கடவுள் நின் அடைக்கலம்,
இமையா நாட்டத்து இறையே! அடைக்கலம். 45

அடியார்க்கு எளியாய்! அடைக்கலம் அடைக்கலம்;
மறையவர் தில்லை மன்றுள்நின் றாடிக்
கருணை மொண்டு அலையெறிகடலே! அடைக்கலம்.
தேவரும் முனிவரும் சென்றுநின் நேத்துப்
பாசிழைக் கொடியோடு பரிந்தருள் புரியும் 50

31. பொதும்பை - பொந்து; 35. கடுவெளி - வெட்டவெளிவ

39. புற்கலன் - உயிர்; 40. நடுவன் - எமன்; 45. நாட்டம் -
நெற்றிக்கண்; 50. பாசிழைக்கொடி - பார்வதி

எம்பெருமான் நின்இணை அடிக்கு அபயம்; வாய் நயந்தரு
அம்பலத் தரசே அடைக்கலம் உனக்கே! 52

கச்சித் திரு அகவல் - 4

திருமால் பயந்த திசைமுகன் அமைத்து
வரும்ஏழ் பிறவியும் மானுடத் துதித்து
மலைமகன் கோமான் மலர்அடி இறைஞ்சிக்
குலவிய சிவபதம் குறுகாது அவமே.
மாதரை மகிழ்ந்து காதல் கொண்டாடும் 5

மானிடர்க் கெல்லாம் யானெடுத்த துரைப்பேன்;
விழிவெளி மாக்கள் தெளிவுறக் கேண்மின்,
முள்ளும் கல்லும் முயன்று நடக்கும்
உள்ளங் காலைப் பஞ்சென உரைத்தும்
வெள்ளெலும் பாலே மேவிய கணைக்கால் 10

துள்ளும் வரால் எனச்சொல்லித் துதித்தும்
தசையும் எலும்பும் தக்ககன் குறங்கை
இசையுங் கதலித் தண்டென இயம்பியும்
நெடும்உடல் தாங்கி நின்றிடும் இடையைத்
துடிபிடி என்று சொல்லித் துதித்தும் 15

மலமும் சலமும் வழுப்புந் திரையும்
அலையும் வயிற்றை ஆலிலை யென்றும்
சிலந்தி போலக் கிளைத்துமுன் நெழுந்து
திரண்டு விம்மிச் சீப்பாய்ந்து ஏறி
உகிரால் கீறல் உலர்ந்து உள்உருகி 20

நருவார்க்கு இடமாய் நான்று வற்றும்
முலையைப் பார்த்து முளரிமொட்டு என்றும்

12. குறங்கு - தொடை; 15. துடி - உடுக்கை; 16. வழுப்பு -
கொழுப்பு; 20. உகிர் - நகம்; 21. நான்று - தொங்கி; 22. முளரி
- தாமரை.

குலையும் காமக் குருடர்க்கு உரைப்பேன்.
நீட்டவும் முடக்கவும் நெடும்பொருள் வாங்கவும்
ஊட்டவும் பிசையவும் உதவிஇங் கியற்றும் 25

அங்கையைப் பார்த்துக் காந்தள்என் றுரைத்தும்
வேர்வையும் அழுக்கும் மேவிய கழுத்தைப்
பாரினில் இனிய கழுகெனப் பகர்ந்தும்
வெப்பும் ஊத்தையும் மேவிய வாயைத்
துப்பு முருக்கின் தூய்மலர் என்றும் 30

அன்னமும் கறியும் அசைவிட் டிறக்கும்
முன்னிய பல்லை முத்தென மொழிந்தும்
நீரும் சளியும் நின்றுநின்று ஒழுகும்
கூறிய மூக்கைக் குமிழ் எனக்கூறியும்
தண்ணீர் பீளை தவிராது ஒழுகும் 35

கண்ணைப் பார்த்துக் கழுநீர் என்றும்
உள்ளுங் குறும்பி ஒழுகுங் காதை
வள்ளைத் தண்டின் வளம்என வாழ்த்தியும்
கையும் எண்ணெயும் கலவாது ஒழியில்
வெய்ய அதரும் பேனும் விளையத் 40

தக்கதலை யோட்டில் முளைத்து எழுந்த
சிக்கின் மயிரைத் திரள்முகி லென்றும்
சொற்பல பேசித் துதித்து நீங்கள்
நச்சிச் செல்லும் நரக வாயில்
தோலும் இறைச்சியும் துதைந்து சீப்பாயும் 45

காமப் பாழி கருவிளை கழனி
தூமைக் கடைவழி, தொலைபெறு வாயில்,
எண்ணாண் உடம்பும் இழியும் பெருவழி,

மண்பால் காமம் கழிக்கும் மறைவிடம்,
நச்சிக் காமுக நாய்தான் என்றும் 50

இச்சித் திருக்கும் இடைகழி வாயில்;
திங்கள் சடையோன் திருவருள் இல்லார்
தங்கித் திரிடும் சவலைப் பெருவழி
புண்இது என்று புடவையை மூடி,
உள்நீர் பாயும் ஓசைச் செழும்புண், 55

மால் கொண்டு அறியா மாந்தர்புகும்வழி;
நோய் கொண்டுஒழியா நுண்ணியர் போம்வழி;
தருக்கிய காமுகர் சாரும் படுகுழி,
செருக்கிய காமுகர் சேருஞ் சிறுகுழி,
பெண்ணும் ஆணும் பிறக்கும் பெருவழி, 60

மலம்சொரிந்து இழியும் வாயிற்கு அருகே
சலம்சொரிந்து இழியும் தண்ணீர் வாயில்,
இத்தை நீங்கள் இனிதுஎன வேண்டா.
பச்சிலை இடினும் பத்தர்க்கு இரங்கி
மெச்சிச் சிவபத வீடருள் பவனை 65

முத்தி நாதனை மூவா முதல்வனை
அண்ட ரண்டமும் அனைத்துள புவனமும்
கண்ட அண்ணலைக் கச்சிற் கடவுளை
ஏகநாதனை இணையடி யிறைஞ்சுமின்
போகமாதரைப் போற்றுதல் ஒழிந்தே! 70

திருஏகம்பமாலை

அறந்தான் இயற்றும், அவனிலும்கோடி, அதிகம் இல்லம்
துறந்தான்; அவனின் சத்கோடி உள்ளத்துறவுடையோன்;

53. சவலை - மெலிவு. 56. மால் - மயக்கம்.

68. கச்சி - காஞ்சிபுரம்.

மறந்தான் அறக்காற்று அறிவோடிருந்துஇரு வாதனையற்று
இறந்தான் பெருமையைஎன் சொல்லுவேன்?

கச்சிஏகம்பனே! 1

கட்டியணைத்திடும் பெண்டிரும் மக்களும் காலத்தச்சன்
வெட்டிமுறிக்கும் மரம்போல் சரீரத்தை வீழ்த்திவிட்டால்
கொட்டிமுழக்கி அழுவார்; மயானம் குறுகி அப்பால்
எட்டி அடிவைப்பரோ? இறைவா! கச்சிஏகம்பனே. 2

கைப்பிடி நாயகன் தூங்கையிலே அவன் கையெடுத்து
அப்புறம் தன்னில் அசையாமல் முன்வைத்து அயல்வளவில்
ஒப்புடன்சென்று துயில்நீத்துப் பின்வந்து உறங்குவனை
எப்படிநான் நம்புவேன்? இறைவா? கச்சிஏகம்பனே! 3

நன்னாரில் பூட்டிய தூத்திரப்பாவை நல்நார் தப்பினால்
நன்னாலும்ஆடிச் சலித்திடுமோ அந்தத் தன்மையைப்போல்
உன்னால்யானுந் திரிவதல்லால் மற்றுனைப் பிரிந்தால்
என்னால்இங் காவதுண்டோ? இறைவா! கச்சிஏகம்பனே! 4

நல்லார் இணக்கமும் நின்புசை நேசமும் ஞானமுமே
அல்லாது வேறு நிலையுளதோ? அகமும் பொருளும்
இல்லாளும் சுற்றமும் மைந்தரும் வாழ்வும் எழில்உடம்பும்
எல்லாம் வெளிமயக்கே இறைவா, கச்சிஏகம்பனே! 5

பொல்லாதவன், நெறிநில்லாதவன், ஐம்புலன்கள்தமை
வெல்லாதவன், கல்வி கல்லாதவன், மெய்யடியவர்பால்
செல்லாதவன் உண்மை சொல்லாதவன்,

நின்திருவடிக்கன்பு

1. மறம் - பாவம்; இருவாதனை - நல்வினை, தீவினை எனப்
படும் இரு சங்கிலிகள். 2. காலத்தச்சன் - யமனாகிய தச்சன்.

3. அயல்வளவு - பக்கத்து வீடு. 4. தூத்திரப் பாவை - கயிற்றால்
ஆடும் பதுமை

இல்லாதவன், மண்ணில் ஏன்பிறந்தேன்! கச்சி

ஏகம்பனே! 6

பிறக்கும்பொழுது கொடுவந்த தில்லை; பிறந்து மண்மேல்
இறக்கும்பொழுது கொடுபோவ தில்லை: இடைநடுவில்
குறிக்குமிச் செல்வம்சிவன் தந்ததென்று கொடுக்கறியாது
இறக்கும் குலாமருக்கு என்சொல்லுவேன்?

கச்சிஏகம்பனே! 7

அன்ன விசாரம் அதுவேவிசாரம் அதுஒழிந்தால்
சொன்னவிசாரம் தொலையா விசாரம் நல்தோகையரைப்
பன்னவிசாரம் பலகால் விசாரம்இப் பாவிநெஞ்சுக்கு
என்னவிசாரம் வைத்தாய் இறைவா, கச்சிஏகம்பனே. 8

கல்லாப்பிழையும், கருதாப்பிழையும், கசிந்துருகி
நில்லாப்பிழையும் நினையாப்பிழையும் நின்அஞ்
செழுத்தைச்
சொல்லாப்பிழையும், துதியாப் பிழையும் தொழாப்பிழையும்
எல்லாப்பிழையும் பொறுத்தருள்வாய் கச்சிஏகம்பனே. 9

மாயநட்போரையும் மாயா மலமெனும் மாதரையும்
வீயவிட்டோடி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளாம்
தாயுடன்சென்றுபின் தாதையைக் கூடிப்பின் தாயைமறந்
தேயும் அதேநிட்டை, என்றான் எழிற்கச்சிஏகம்பனே. 10

வரிக்கோல வேல்விழியார் அநுராக மயக்கில்சென்று
சரிக்கோதுவேன் எழுத்துஅஞ்சஞ்சொலேன் தமிழேனுடலம்
நரிக்கோ? கழுகுபருந்தினுக்கோ? வெய்யநாய் தனக்கோ?
எரிக்கோ? இரையெதற்கோ? இறைவா, கச்சிஏகம்பனே. 11

7. குலாமர் - கீழ்மக்கள். 8. சொன்ன விசாரம் - பொருள்
கவலை (சொன்னம் - பொன்) 9. அஞ்செழுத்து - சிவாய நம.
10. வீய - அழிய; தாதை - தந்தை. 11. அநுராக மயக்கம் - காம
மயக்கம்

காதென்று மூக்கென்று கண்ணென்று காட்டினன் கண்ணதிரே
மாதென்று சொல்லி வருமாயைதன்னை மறலிவிட்ட
தூதென் நெண்ணாமல் சுகமென்று நாடும்இத்

தூர்ப்புத்தியை

ஏதென் நெடுத்துரைப்பேன்? இறைவா, கச்சிஏகம்பனே. 12

ஊருஞ்சதமல்ல; உற்றார் சதமல்ல; உற்றுப்பெற்ற
பேருஞ்சதமல்ல; பெண்ணர் சதமல்ல; பிள்ளைகளும்
சீருஞ்சதமல்ல; செல்வம் சதமல்ல; தேசத்திலே
யாருஞ்சதமல்ல; நின்தாள்சதம் கச்சிஏகம்பனே. 13

சீறும்வினையது பெண்உரு வாகித் திரண்டுருண்டு
கூறும்முலையும் இறைச்சியும் ஆகிக் கொடுமையினால்
பீறும்மலமும் உதிரமும் சாயும் பெருங்குழிவிட்டு
ஏறுங்கரைகண்டிலேன், இறைவா, கச்சிஏகம்பனே. 14

பொருளுடையோரைச் செயலினும்வீரரைப்போர்க் களத்தும்
தெருளுடையோரை முகத்தினுந் தேர்ந்து தெளிவதுபோல்
அருளுடையோரைத் தவத்தில்குணத்தில் அருளில் அன்பில்
இருளறு சொல்லினும் காணத்தகும் கச்சிஏகம்பனே. 15

பருத்திப்பொதியினைப் போலேவயிறு பருக்கத் தங்கள்
துருத்திக்கு அறுசுவை போடுகின்றார் துறந்தோர்தமக்கு
வருத்தி அமுதிடமாட்டார், அவரைஇம் மாநிலத்தில்
இருத்திக்கொண்டு ஏனிருந்தாய் இறைவா!

கச்சிஏகம்பனே. 16

பொல்லா இருளகற்றும் கதிர்கூகைகள் புட்கண்ணினுக்கு
அல்லா இருந்திடு மாறொக்குமே அறிவோர் உளத்தில்

12. மறலி - யமன். 13. சதம் - நிலை. 15. தெருள் - தெளிவு.
16. அறுசுவை - ஆறு வகைச் சுவை (உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, காரம்,
கசப்பு, புளிப்பு, தித்திப்பு) 17. கூகை என்புள் - குகை என்னும்
பறவை; அல் - இரவு; விழி - கண்.

வல்லார் அறியார் கமக்குமயக்கம் கண்டாய்
எல்லாம் விழிமயக்கே இறைவா! கச்சிஏகம்பனே. 17

வாதுக்குச் சண்டைக்குப் போவார் வருவார்வழக் குரைப்பர்;
தீதுக்கு உதவியும் செய்திடுவார் நினந்தேடி ஒன்று
மாதுக்களித்து மயங்கிடுவார்விதி மாளுமட்டும்
ஏதுக்குஇவர் பிறந்தார்? இறைவா! கச்சிஏகம்பனே. 18

ஓயாமல் பொய்சொல்வர் நல்லோரைநிந்திப்பர்
உற்றுப்பெற்ற
தாயாரை வைவர்; சதிஆயிரஞ் செய்வர்; சாத்திரங்கள்
ஆயார்; பிறர்க்குபகாரம் செய்யார்; தமைஆஅண்டினர்க்
கொண்

றியார் இருந்தென்ன போயென்னகாண்
கச்சிஏகம்பனே. 19

அப்பென்றும் வெண்மையதாயினும் ஆங்கந்நிலத்தியல்
பாய்த்

தப்பின்றியே குணவேற்றுமை தான்பல சார்தலினால்
செப்பில் அபக்குவம் பக்குவமாயுள்ள சீவரிலும்
இப்படியே நிற்பன் எந்தைபிரான் கச்சிஏகம்பனே. 20

நாயாய்ப் பிறந்திடில் நல்வேட்டை ஆடிநயம் புரியும்
தாயார் வயிற்றில் நாராய்ப் பிறந்தபின் கம்பன்னராய்க்
காயாமரமும் வறளாம்குளமும் கல்ஆவும் அன்ன
ஈயாமனிதரை ஏன்படைத்தாய்? கச்சிஏகம்பனே. 21

ஆற்றில்கரைத்த புளியாக்கிடாமல்என் அன்பை எல்லாம்
போற்றித் திருவுளம் பற்றுமையா, புரம்முன்றெறித்துக்

20. அப்பு - நீர். 21. வறன் ஆம் குளம் - நீர் வறண்ட குளம்;
கல்ஆ - கல்லினால் செய்த பசு.

கூற்றைப்பணிகொளும் தாளுடையாய் குன்றவிலுடையாய்
ஏற்றுக்கொடியுடையாய்! இறைவா! கச்சிஏகம்பனே. 22

பெண்ணாகிவந்ததொரு மாயப்பிசாசும் பிடித்திட்
டென்னைக்

கண்ணால் வெருட்டி முலையால்மயக்கிக் கடிதடத்துப்
புண்ணாங்குழியிடைத்தள்ளி, என்போதப்பொருள் பறிக்க
எண்ணாது உனைமறந்தேன் இறைவா!
கச்சிஏகம்பனே! 23

நாவாரவேண்டும் இதம்சொல்லுவார், உனைநான்
பிரிந்தால்
சாவேன்என் றேயிருந்தொக்க உண்பார்கள்கை
தான்வறளின்

போய்வாரும்என்று நடுத்தலைக்கே குட்டும் புவையர்க்கு
ஈவார் தலைவிதியோ! இறைவா! கச்சிஏகம்பனே. 24

கல்லார் சிவததை; நல்லோர் தமக்குக் கனவிலும்மெய்
சொல்லார்; பசித்தவர்க் கன்னங்கொடார்; குருசொன்னபடி
நில்லார்; அறத்தைநினையார்; நின்நாமம்
நினைவில்சற்றும்

இல்லார் இருந்தென்? இறந்தென்? புகல்
கச்சிஏகம்பனே. 25

வான் அமுதத்தில் சுவையறி யாதவர் வண்கனியின்
தானமுதத்தின் சுவையெண்ணல் போலத் தனித்தனியே
தேன்அமுதத்தின் தெளிவாய ஞானம் சிறிதுமில்லார்க்கு
ஈனமுதச்சுவை நன்று அல்லவோ? கச்சிஏகம்பனே. 26

ஊற்றைச் சரீரத்தை ஆபாசக்கொட்டிலை ஊன்பொதிந்த
பீற்றல்துருத்தியைச் சோறிடுந் தோற்பையைப்பேசரிய

22. குன்ற வில் - மேருமலையாகிய வில். 23. போதப்
பொருள் - ஞானப் பொருள். கொட்டில் - ஒதுக்கிடம்; பீற்றல் -
துளை

காற்றில்பொதிந்த நிலையற்ற பாண்டத்தைக்காதல் செய்தே
ஏற்றுத் திரிந்துவிட்டேன் இறைவா! கச்சிஏகம்பனே! 27

சொல்லால் வருங்குற்றம் சிந்தனையால்வருந்தோடம் செய்த
பொல்லாத தீவனை பார்வையில் பாவங்கள்புண்ணியநூல்
அல்லாத கேள்வியைக் கேட்டிடும் தீங்குகள் ஆயவும்மற்று
எல்லாப் பிழையும் பொருத்தருள்வாய் கச்சிஏகம்பனே. 28

முட்டற்றமஞ்சனை எண்ணெயிற் கூட்டி முகமினுக்கி
மெட்டிட்டுப் பொட்டிட்டுப் பித்தளைஓலை விளக்கியிட்டுப்
பட்டப்பகலில் வெளிமயக்கே செய்யும் பாவையர்மேல்
இட்டத்தை நீதவிர்ப்பாய்! இறைவா! கச்சிஏகம்பனே. 29

பிறந்தமண்மீதில் பிணியே குடிகொண்டு பேரின்பத்தை
மறந்து சிற்றின்பத்தின் மேல்மயலாகிப் புன்மாதருக்குள்
பறந்துழன்றே தடுமாறிப்பொன் தேடிஅப் பாவையர்க்கீந்து
இறந்திடவோ பணித்தாய் இறைவா! கச்சிஏகம்பனே. 30

பூதங்கள் அற்றுப் பொறியற்றுச் சார்ஹம்புலன்கள் அற்றுப்
பேதங்குணமற்றுப் பேராசை தானற்றுப் பின்முன் அற்றுக்
காதங்கரணங்களும் அற்ற ஆனந்தக் காட்சியிலே
ஏதம் களைந்திருப்பேன் இறைவா! கச்சிஏகம்பனே. 31

நல்லாய்எனக்கு மனுவொன்று தந்தருள்! ஞானமிலாப்
பொல்லா எனைக்கொன்றுபோடும், பொழுதியல்

பூசைசெபம்

சொல்லார் நற்கோயில் நியமம் பலவகைத் தோத்திரமும்
எல்லாம்முடிந்தபின் கொல்லுகண்டாய் கச்சிஏகம்பனே. 32

சடக்ககடத்துக்கு இரைதேடிப் பலவுயிர் தம்மைக்கொன்று
விடக்கடித்துக் கொண்டுஇறுமாந் திருந்துமிகமெலிந்து

28. தோடம் - தோஷம். 31. பூதங்கள் - நிலம், நீர்,
நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் என்ற பஞ்சபூதங்கள்.

படங்கடித் தின்றுழல்வார்கள் தமைக்கரம் பற்றிநமன்
இடக்கடிக்கும் பொழுதேது செய்வார்? கச்சிஏகம்பனே. 33

நாளும்உடலை நரிப்பொதி சோற்றினை நான்தினமும்
சோறுங் கறியும்நிரப்பிய பாண்டத்தைத் தோகையர்தம்
கூறும்மலமும் இரத்தமும் சோருங் குழியில் விழாது
ஏறும் படியருள்வாய் இறைவா கச்சிஏகம்பனே. 34

சொக்கிட்டு அரண்மனைப்புக்குள் திருடிய துட்டர்வந்து
திக்குற்ற மன்னரைக் கேட்பதுபோல், சிவநிந்தை செய்து
மிக்குக் குருலிங்க சங்கமம் நிந்தித்து, வீடிச்சிக்கும்
எக்குப்பெருத்தவர்க்கென் சொல்லுவேன்?

கச்சிஏகம்பனே. 35

விருந்தாகவந்தவர் தங்களுக்கு அன்னமிகக் கொடுக்கப்
பொருந்தார் வளம்பெற வாழ்வார்நின் நாமத்தைப்
போற்றிநித்தம்

அருந்தா முலைப்பங்கர் எண்ணாதபாதகர் அம்புவியில்
இருந்தாவதேது கண்டாய் இறைவா கச்சிஏகம்பனே. 36

எல்லாம் அறிந்துபடித்தே இருந்துஎமக் குள்ளபடி
வல்லான் அறிந்துளன் என்றுணராது மதிமயங்கிச்
சொல்லான் மலைந்துறு சூழ்விதியின்படி துக்கித்துப்பின்
எல்லாம் சிவன்செயலே என்பார்காண் கச்சிஏகம்பனே. 37

பொன்னைநினைந்து வெகுவாகத்தேடுவார்; பூவை
அன்னாள்
தன்னைநினைந்து வெகுவாய் உருகுவர்; தாரணியில்

33. சடம் கடம் - சடமயமான உடல்; விடக்கு - மாமிசம்.

35. சொக்கிட்டு - சொக்குப் பொடி தூவி. 36. அருந்தா முலை -
உண்ணாமுலை. 38. பூவை - நாகணவாய்ப் பறவை.

உன்னை நினைத்திங்கு உனைப்பூசியாத உலுத்தரெல்லாம்
என்னைஇருந்து கண்டாய்? இறைவா; கச்சிஏகம்பனே. 38

கடுஞ்சொலின்வம்பரை ஈனரைக் குண்டரைக் காழுகரைக்
கொடும்பாவமே செய்யும் நிர்மூடர்தம்மைக் குவலயத்துள்
நெடும்பனைபோல வளர்ந்து நல்லோர் தம்நெறியறியா
இடும்பரை ஏன்வகுத்தாய்; இறைவா, கச்சிஏகம்பனே. 39

கொன்றேன் அனேகம்உயிரை எலாம்பின்பு கொன்று
கொன்று
தின்றேன் அதன்றியும் தீங்குசெய்தேன் அதுதீர்களன்றே
நின்றேன் நின்சன்னதிக்கே அதனால் குற்றம்நீ
பொறுப்பாய்
என்றே உனைநம்பினேன் இறைவா, கச்சிஏகம்பனே. 40

ஊர் இருந்தென்ன? நல்லோர் இருந்தென்ன உபகாரமுள்ள
பேர்இருந்தென்ன? பெற்றதாய் இருந்தென் மடப்பெண்
கொடியாள்
சீர்இருந்தென்ன? சிறப்பிருந்தென்ன இத்தேயத்தினில்
ஏர்இருந்தென்ன? வல்லாய் இறைவா கச்சிஏகம்பனே. 41

வில்லால் அடிக்கச் செருப்பாலுதைக்க வெகுண்டொருவன்
கல்லால்எறியப் பிரம்பால் அடிக்கக் களிவண்டுசூர்ந்து
அல்லார் பொழில்தில்லை அம்பலவாணர்க்குஓர்
அன்னைபிதா
இல்லாததால் அல்லவோ, இறைவா கச்சிஏகம்பனே. 42

அன்னை எத்தனை எத்தனை அன்னையோ?
அப்பன் எத்தனை எத்தனை அப்பனோ?
பின்னை எத்தனை எத்தனை பெண்டிரோ?
பிள்ளை எத்தனை எத்தனை பிள்ளையோ?
முன்னை எத்தனை எத்தனை சன்மமோ?
மூடனாயடி யேனும் அறிந்திலேன்?

இன்னம் எத்தனை எத்தனை சன்மமோ?

என்செய்வேன்? கச்சி ஏகம்ப நாதனே.

43

திருத்தலப் பாடல்கள்

பட்டினத்தார், தம்சீடர் பத்திரகிரியார் முக்தியடைந்தபின்
திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று இறைவனைப் பாடினார்.

திருத்தில்லை

காம்பிணங்கும் பனைத்தோளார்க்கும் பொன்னுக்கும்

காசினிக்கும்

தாம்பிணங்கும் பலஆசையும் விட்டுத்தணித்துச் செத்துப்
போம்பிணம் தன்னைத் திரளாகக் கூடிப்புரண்டு இனிமேல்
சாம்பிணம் கத்துதையோ? என்செய்வேன் தில்லைச்

சங்கரனே. 44

சோறிடும்நாடு, துணிதருங்குப்பை, தொண்டன்பரைக்கண்டு
ஏறிடுங்கைகள் இறங்கிடும் தீவினை, எப்பொழுதும்
நீறிடும் மேனியர் சிற்றம்பலவர் நிருத்தம்கண்டால்
ஊறிடும் கண்கள் உருகிடும்நெஞ்சம் என் உள்ளமுமே. 45

அழலுக்குள்வெண்ணெய் எனவே உருகிப் பொன்னம்

பலத்தார்

நிழலுக்குள் நின்றுதவம் உஞற்றாமல்நிட்டுர மின்னார்
குழலுக்கிசைந்த வகைமாலை கொண்டு குற்றவேல்செய்து
விழலுக்கு முத்துலை இட்டிறைத்தேன்என் விதிவசமே. 46

ஓடாமல் பாழுக்கு உழையாமல் ஓரம்உரைப்பவர்பால்

கூடாமல் நல்லவர்கூட்டம் விடாமல் வெங்கோபம்நெஞ்சில்

44. காம்பு இணங்கும் - மூங்கிலைப் போலும்; பனைத்தோள் - பருத்த தோள்; காசினி - பூமி. 45. நீறு - திருநீறு. 46. உஞற்றுதல் - செயல்படுதல்; விழல் - வீண்; முத்துலை - மூன்றுதுளை. 47. ஓரம் - நடுநிலையின்றிப் பேசுதல்

நாடாமல் நன்மைவழுவாமல் இன்றைக்கு நாளைக்கென்று
தேடாமல் செல்வம் தருவாய்! சிதம்பரதேசிகனே. 47

பாராமல் ஏற்பவர்க்கு இல்லையென்னாமல் பழுதுசொல்லி
வாராமல் பாவங்கள் வந்தணுகாமல் மனம்அயர்ந்து
பேராமல், சேவைபிரியாமல் அன்பு பெறாதவரைச்
சேராமல் செல்வம் தருவாய்! சிதம்பரதேசிகனே. 48

கொல்லாமல் கொன்றதைத் தின்னாமல் துத்திரம் கோள்கள்
கல்லாமல் கைதவரோடு இணங்காமல் கனவிலும்பொய்
சொல்லாமல், சொற்களைக் கேளாமல் தோகையர்

மாயையிலே

செல்லாமல், செல்லவந்தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே. 49

முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் முடிவிலொரு
பிடுசாம்பராய் வெந்துமண்ணாவது கண்டுபின்னும் இந்தப்
பிடிசார்ந்த வாழ்வை நினைப்பதல்லால் பொன்னி

னம்பலவர்

அடிசார்ந்து நாம்உய்யவேண்டுமென்றே
அறிவாரில்லையே. 50

காலைஉபாதி மலம்சலம்மாம் அன்றிக் கட்டுச்சியில்
சாலஉபாதி பசிதாகம் ஆகும்முன் சஞ்சிதமாம்
மாலைஉபாதி துயில்காமமாம் இவை மாறிவிட்டே
ஆலம்உகந்தருள் அம்பலவா, என்னை ஆண்டருளே. 51

ஆயும்புகழ்த்தில்லை அம்பலவாணர் அருகில் சென்றால்
பாயும்இடம்பம், கடிக்கும்அரவம், பின்பற்றிச் சென்றால்
பேயுங்கணமும் செருந்தலைப்பூதமும் பின்தொடரும்,
போய்என்செய் வாய்மனமே! பிணக்காடவர் போமிடமே. 52

49. துத்திரம் - வஞ்சனை; கைதவர் - வஞ்சகர். 51. உபாதி - துன்பம்.

ஓடும்எடுத்து அதன்ஆடையும் சுற்றி, உலாவிமெள்ள
வீடுகள்தோறும் பலிவாங்கியே, விதி யற்றவர்போல்
ஆடும்அருட் கொண்டிங்கு அம்பலத்தே நிற்கும்

ஆண்டிதனைத்

தேடும் கணக்கென்னகாண்? சிவகாம சவுந்தரியே. 53

ஊட்டுவிப்பானும் உறங்குவிப்பானும் இங்கு ஒன்றோ

டொன்றை

மூட்டுவிப்பானும் முயங்குவிப்பானும் முயன்றவினை
காட்டுவிப்பானும் இருவினைப் பாசக்கயிற் நின்வழி
ஆட்டுவிப்பானும் ஒருவன்உண்டே தில்லை அம்பலத்தே. 54

அடியார்க்கு எளியவர் அம்பலவாணர் அடிபணிந்தால்
மடியாமல்செல்வ வரம்பெறலாம், வையம் ஏழளந்த
நெடியோனும் வேதனும்காணாத நித்தநிமலன் அருள்
குடிகாணும் நாங்கள் அவர்காணும் எங்கள்

குலதெய்வமே. 55

தெய்வச் சிதம்பரதேவா! உன்சித்தம் திரும்பிவிட்டால்
பொய்வைத்த சொப்பன மாமன்னர் வாழ்வும்புவியுமங்கே
மெய்வைத்தசெல்வ மெங்கேமண்டலீகர் தம்மேடையெங்கே
கைவைத்த நாடகசாலைஎங்கே? இது கண்மயக்கே. 56

உடுப்பானும் பாலன்னம் உண்பானும் உய்வித்தொருவர்
தம்மை
கெடுப்பானும் ஏதென்று கேள்வி செய்வானும்கெதி அடங்கக்
கொடுப்பானும் தேகிஎன்று ஏற்பானும் ஏற்கக் கொடாமல்

நின்று
தடுப்பானும் நீயல்லையோ தில்லைஆனந்தத்

தாண்டவனே. 57

வித்தாரம்பேசினும் சோங்கேறினும் கம்ப மீதிருந்து
தத்தாளன்று ஒதிப்பவுரி கொண்டாடினும் தம்முன் தம்பி
ஒத்தாசைபேசினும் ஆவதுண்டோ? தில்லையுள் நிறைந்த
கத்தாவின் சொற்படியல்லாது வேறில்லை கன்மங்களே. 58

பிறவாதிருக்க வரம்பெறல் வேண்டும்; பிறந்துவிட்டால்
இறவாதிருக்கு மருந்துண்டு காண், இதுஎப்படியோ;
அறமார் புகழ்த்தில்லை அம்பலவாணர் அடிக்கமலம்
மறவா திருமனமே! அதுகாண்நல் மருந்துனக்கே. 59

தவியாதிரு நெஞ்சமே, தில்லைமேவிய சங்கரனைப்
புவியார்ந் திருக்கின்ற ஞானகரனைப் புராந்தகனை
அவியாவிளக்கைப் பொன்னம் பலத்தாடியை
ஐந்தெழுத்தால்

செவியாமல் நீசெவித்தால் பிறவாமுத்தி சித்திக்குமே. 60

நாலின் மறைப்பொருள் அம்பலவாணரை நம்பியவர்
பாலில் ஒருதரம் சேவிக்கொணாதி ருப்பார்க் கருங்கல்
மேலில்எடுத்தவர் கைவிலங்கைத் தைப்பர்; மீண்டுமொரு
காலில்நிறுத்துவர்; கிட்டியும் தாம்வந்து கட்டுவரே. 61

ஆற்றோடு தும்பை அணிந்தாடும் அம்பலவாணர் தம்மைப்
போற்றாதவர்க்கு அடையாளம்உண்டே இந்தப்பூதலத்தில்
சோற்றாவி அற்றுச்சுகமற்றுச் சுற்றத்துணியும் அற்றே
ஏற்றாலும் பிச்சைகிடையாமல் ஏக்கற்று இருப்பார்களே. 62

அத்தனை, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்க் கதியதியை,
நித்தனை, அம்மை சிவகாமசுந்தரி நேசனை, எம்
கூத்தனைப்பொன்னம்பலத் தாடும்ஐயனைக் காணக்கண்கள்
எத்தனைகோடி யுகமோ தவஞ்செய் திருக்கின்றனவே. 63

58. சோங்கு - மரக்கலம்; வுரி - ஒருவகைக்கூத்து; தம்முன் - அண்ணன், தனக்குமுன் பிறந்தவன்; கத்தா-கர்த்தா, தலைவன்.

61. பால் - பக்கம். 62. ஆறு - கங்கைநதி. 63. கத்தன் - தலைவன்

திருச்செங்கோடு

நெருப்பான மேனியர் செங்கோட்டில் ஆத்திநிழல் அருகே
இருப்பார் திருவுளம் எப்படியோ இன்னம்என்னை

அன்னைக்

கருப்பசாயக் குழிக்கேதள்ளுமோ கண்ணன் காணரிய
திருப்பாதமே தருமோ தெரியாது சிவன்செயலே.

64

திருவொற்றியூர்

ஐயும்தொடர்ந்து, விழியும்செருகி, அறிவழிந்து,
மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்ற போதொன்று வேண்டுவன்
யான்

செய்யும் திருவொற்றியூர் உடையீர்! திருநீறுமிட்டுக்
கையும்தொழப்பண்ணி ஐந்தெழுத்துஓதவும் கற்பியுமே.

65

சுடப்படுவார் அறியார், புரம்முன்றையும் சுட்டபிரான்
திடப்படு மாமதில்தென் ஒற்றியூரன் தெருப்பரப்பில்
நடப்பவர் பொற்பாதம் நந்தலை மேற்பட நன்குருண்டு
கிடப்பது காண்மனமே விதிஏட்டைக் கிழிப்பதுவே.

66

திருவிடைமருதூர்

காடே திரிந்தென்ன? காற்றே புசித்தென்ன? கந்தைசுற்றி
ஓடே எடுத்தென்ன? உள்ளன்பிலாதவர் ஓங்குவிண்ணோர்
நாடே இடைமருதீசர்க்கு மெய்யன்பர் நாரியர்பால்
வீடே இருபினும் மெய்ஞ்ஞான வீட்டின்பம் மேவுவரே.

67

தாயும்பகை; கொண்டபெண்டிர் பெரும்பகை; தன்னுடைய
சேயும்பகை; உறவோரும்பகை; இச்செகழும்பகை
ஆயும்பொழுதில் அருஞ்செல்வம் நீங்கில்! இங்காதலினால்
தோயும்நெஞ்சே மருதீசர் பொன்பாதம் சுதந்திரமே.

68

திருக்கழுக்குன்றம்

காடோ? செடியோ? கடல்புறமோ? கணமேமிகுந்த
நாடோ? நகரோ நகர்நடுவோ? நலமேமிகுந்த
வீடோ? புறந்திண்ணையோ? தமியேன்உடல் வீழுமிடம்?
நீள்தோய் கழுக்குன்றில் ஈசா; உயிர்த்துணை நிற்பதமே. 69

திருக்காளத்தி:

பத்தும்புகுந்து பிறந்துவளர்ந்து பட்டாடைசுற்றி,
முத்தும்பவளமும் பூண்டுஓடி ஆடிமுந்தபின்பு
செத்துக்கிடக்கும் பிணத்தருகே இனிச் சாம்பிணங்கள்
கத்துங் கணக்கென்னகாண் கரியிலாபுரிக் காளத்தியே! 70

பொன்னால் பிரயோசனம்பொன் படைத்தார்க்குண்டு;
பொன்படைத்தோன்
தன்னால் பிரயோசனம் பொன்னுக்கங் கேதுண்டு
அத்தன்மையைப் போல்
உன்னால்பிரயோசனம் வேணதெல்லாம் உண்டுனைப்

பணியும்
என்னால் பிரயோசனம் ஏதுண்டு? காளத்திஈச்சுரனே. 71

வாளால்மகவரிந்து ஊட்டவல்லேன் அல்லன்; மாதுசொன்ன
தூளால்இளமை துறக்கவல்லேன் அல்லன்; தொண்டுசெய்து
நாளாறில் கண்டிடத்து அப்பவல்லேன் அல்லன்நான்
இனிச்சென்று
ஆளாவது எப்படியோ திருக்காளத்தி அப்பருக்கே? 72

முப்போதும் அன்னம் புசிக்கவும்தாங்கவும் மோகத்தினால்
செப்போது இளமுலையாருடன் சேரவும் சீவன்விடும்

72. மகவரிந்தூட்ட - மகனைஅரிந்து பிள்ளைக்கறியூட்டிய
சிறுத்தொண்டர், தூள் - வஞ்சினம், திருநீலகண்ட நாயனார்
சரிதை; இடந்து - பெயர்ந்து; கண்ணப்ப நாயனார் கதை.

அப்போது கண்கலக்கப்படவும் வைத்தாய் ஐயனே!
எப்போது காணவல்லேன்? திருக்காளத்தி ஈச்சரனே. 73

இரைக்கே இரவும்பகலும் திரிந்திங்கு இளைத்துமின்னார்
அரைக்கே அவலக்குழியருகே அசும்பு ஆர்ந்தொழுகும்
புரைக்கேஉழலும் தமிழேனை ஆண்டருள் பொன்முகலிக்
கரைக்கே கல்லால்நிழற்கீழ் அமர்ந்தருள் காளத்தியே. 74

நாறும் குருதிச் சலதாரை தோள்புரைநாள்தொறும்சீழ்
ஊறும்மலக்குழி காமத் துவாரம் ஒளித்திடும்புண்
தேறுந் தசைப்பிளப் பந்தரங்கத்துள சிற்றின்பம்விட்டு
ஏறும் பதந்தருவாய் திருக்காளத்தி ஈச்சரனே. 75

திருக்கைலாயம்

கான்சாயும் வெள்ளி மலைக்கரசே, நின்கழல்நம்பினேன்
ஊன்சாயும் சென்மம் ஒழித்திடுவாய், கரவூரனுக்காய்
மான்சாயுச் செங்கைமழுவலம் சாயவனைந்த கொன்றைத்
தேன்சாய நல்லதிருமேனி சாய்த்த சிவக்கொழுந்தே. 76

இல்லம்துறந்து பசிவந்தபோது அங்குஇரந்துநின்று
பல்லும் கறையற்று வெள்வாயுமாய் ஒன்றில்பற்றுமின்றிச்
சொல்லும்பொருளும் இழந்துசுகான்ந்தத் தூக்கத்திலே
அல்லும்பகலும் இருப்பதென்றோ, கயிலாயத்தனே. 77

சிந்தனை அற்றுப் பிரியமும்தான் அற்றுச் செய்கையற்று
நினைந்ததும் அற்று. நினையாமையும் அற்று.
நிர்ச்சிந்தனாய்த்
தனந்தனி யேயிருந்து ஆனந்தநித்திரை தங்குகின்ற
அனந்தலில் என்றிருப்பேன் அத்தனை! கயிலாயத்தனே. 78

74. அசும்பு - வழுக்குநிலம்; புரை - துளை; பொன் முகலி
- திருக்காளத்தியில் பாயும் பொன்முகலி ஆறு. 78. ஆனந்த
நித்திரை - சிவானந்தமாகிய நித்திரை; அனந்தல் - உறக்கம்.

கையார ஏற்றுநின்று அங்ஙனந்தின்று கரித்துணியைத்
தையாதுஉடுத்து, நின் சந்நிதிக் கே வந்துசந்ததமும்
மெய்யார நிற்பணிந்து உள்ளேஉரோமம் விதிர்விதிப்ப
ஐயா என்று ஓலம்இடுவது என்றோ கயிலாயத்தனே. 79

நீறார்த்த மேனிஉரோமம் சிலிர்த்துஉளம் நெக்குநெக்குச்
சேறாய்க்கசிந்து கசிந்தேஉருகி நின்சீரடிக்கே
மாறாத்தியானமுற்று ஆனந்தமேற்கொண்டு மார்பில்
கண்ணீர்

ஆறாய்ப் பெருகக் கிடப்பதென்றோ, கயிலாயத்தனே. 80

செல்வரைப் பின்சென்று சங்கடம்பேசித் தினந்தினமும்
பல்லினைக் காட்டிப் பரிதவியாமல் பரமானந்தத்தின்
எல்லையில்புக்கிட ஏகாந்தமாய் எனக்காம்இடத்தே
அல்லலற்று என்றிப்பேன் அத்தனை கயிலாயத்தனே. 81

மந்திக்குருளையொத்தேன் இல்லை நாயேன் வழக்கறிந்தும்
சிந்திக்கும் சிந்தையையான் என்செய்வேன் எனைத்
தீதகற்றிப்

புந்திப் பிரிவில் குருளையை ஏந்திய பூசையைப்போல்
எந்தைக் குரியவன்காண் அத்தனே கயிலாயத்தனே. 82

வருந்தேன் பிறந்தும்இறந்தும் மயக்கும்புலன் வழிபோய்ப்
பொருந்தேன் நரகில்புகுகின்றிலேன், புகழ்வார் இடத்தில்
இருந்தேன் இனியவர் கூட்டம்விடேன் இயல்அஞ்செழுத்தாம்
அரும்தேன் அருந்துவன்நின் அருளால் கயிலாயத்தனே. 83

மதுரை

விடப்படுமோ இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை? விட்டுமனம்
திடப்படுமோ? நின்அருளின்றியே தினமேயலையக்

82. மந்தி - பெண்குரங்கு; பூசை - பூனை; எந்தை - என்
தந்தை

கடப்படுமோ? அற்பர்வாயிலில் சென்றுக்ண்ணீர்த்தும்பிப்
படப்படுமோ? சொக்கநாதா! சவுந்தர பாண்டியனே.

84

திருவெண்காடு

பூதமும் கரணம் பொறிகள்ஹும் புலனும்
பொருந்திய குணங்கள்ஓர் மூன்றும்
நாதமும் கடந்து வெளியிலே நீயும்
நானுமாய் நிற்கும்நாள் உளதோ
வாதமும் சமய பேதமும் கடந்த
மனோலய இன்பசா கரமே
ஏதும் ஒன்று அறியேன் யாதுநின் செயலோ
இறைவனே ஏகநா யகனே.

85

யாவரே இருந்தும் யாவரே வாழ்ந்தும்
யாவரே எமக்குஉற வாயும்
தேவரீர் அல்லால் திசைமுகம் எனக்குத்
திருஉளம் அறியவேறு உளதோ
பாவலன் ஒருவன் செந்தமிழ்க்கு இரங்கிப்
பரவையார் ஊடலை மாற்ற
ஏவலான் ஆகி இரவெலாம் உழன்ற
இறைவனே ஏகநா யகனே.

86

உண்டதே உண்டும் உடுத்ததே உடுத்தும்
அடுத்து அடுத்து உரைத்ததே உரைத்தும்
கண்டதே கண்டும் கேட்டதே கேட்டும்
கழிந்தன கடவுள்நாள் எல்லாம்
விண்டதா மரைமேல் அன்னம்வீற்று இருக்கும்
விழிவறா விதிவெண் காடா
அண்டரே போற்ற அம்பலத்து ஆடும்
ஐயனே உய்யுமாறு அருளே.

87

பொது

உடைகோவணம் உண்டு, உறங்கப் புறத்திண்ணை யுண்டு
உணவிங்கு
அடைகாய் இலையுண்டு, அருந்தத் தண்ணீர் உண்டு, அருந்
துணைக்கே
விடையேறும் ஈசர் திருநாமம் உண்டு, இந்த மேதியினில்
வடகோடு உயர்ந்தென்ன தென்கோடு சாய்ந்தென்ன
வான்பிறைக்கே? 88

வீடு நமக்குத் திருவாலங்காடு, விமலாதந்த
ஓடுநமக்குண்டு வற்றாத பாத்திரம் ஓங்குசெல்வ
நாடுநமக்குண்டு கேட்டதெல்லாம்தர, நன்னெஞ்சமே;
ஈடுநமக்குச் சொலவே ஓடுவரும் இங்கில்லையே. 89

நாடிக்கொண்டு ஈசரை நாட்டம் உற்றாயிலை நாதரடி
தேடிக்கொண்டாடித் தெளிந்தாயிலை செம்மாயைவந்து
மூடிக்கொண்டோம் என்றும், காமாயுதங்கள் முனிந்த என்றும்
பீடிப்பையோ நெஞ்சேயுனைப்போல இல்லை
பித்தர்களே. 90

கையொன்று விழியொன்று நாடக்கருத்தொன்று எண்ணப்
பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப்புலால் கமழும்
மெய்யொன்று சாரச்செவியொன்று கேட்க, விரும்புமியான்
செய்கின்றபூசை எவ்வாறு கொள்வாய், வினை
தீர்த்தவனே. 91

கண்ணுண்டு காணக்கருத்துண்டு நோக்கக் கசிந்துருகிப்
பண்ணுண்டு பாடச் செவியுண்டு கேட்கப் பச்சிலையால்

88. வான்பிறை - வானிலுள்ள சந்திரன்

90. நாட்டம் - குறி, நோக்கம்.

சி.பா. 5.

எண்ணுண்டு சாத்த எதிர்நிற்க ஈசன் இருக்கையிலே
மண்ணுண்டு போகுதையோ! கெடுவீர் இந்தமானுடமே. 92

சொல்லிலும் சொல்லின்முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலும்
அல்லிலும் மாசற்ற ஆகாயம் தன்னிலும் ஆய்ந்து விட்டோர்
இல்லிலும் அன்பர்இடத்திலும் ஈசன் இருக்குமிடம்
கல்லிலும் செம்பிலுமோ இருப்பான் எங்கள்

கண்ணுதலே. 93

வினைப்போகமே ஒரு தேகங்கண்டாய்! வினைதான்

ஒழிந்தால்

தினைப்போதளவும் நில்லாது கண்டாய்! சிவன்பாதம்நினை
நினைப்போரை மேவு, நினையாரைநீங்கி இந்நெறியில்

நின்றால்

உனைப்போல் ஒருவருண்டோ மனமேனக்கு

உற்றவரே. 94

பட்டைக்கிழித்துப் பருணசி தன்னைப் பரிந்தெடுத்து
முட்டச்சுருட்டி என்மொய்குழலாள் கையில் முன்கொடுத்து
கட்டியிருந்த கனமாயுக்காரி தன்காமம் எல்லாம்
விட்டுப் பிரியஎன்றோ இங்ஙனேசிவன் மீண்டதுவே. 95

தூதுற்றகொங்கையும் மானார்கலவியும் தூம்பொருளும்
போதுற்றபூசலுக்கு என்செயலாம் செய்த புண்ணியத்தால்
தீதற்ற மன்னவன் சிந்தையினின்று தெளிவதற்கோ
காதற்ற ஊசியைத் தந்துவிட்டான் என்றன்கைதனிலே. 96

வாதுற்ற திண்புயர் அண்ணாமலையர் மலர்ப்பதத்தைப்
போதுற்ற எப்போதும் புகலும்நெஞ்சே? இந்தப்பூதலத்தில்

95. குழல் - கூந்தல்; 96. மானார் - மான்போல் மருட்சி
கொண்ட கண்களுடைய பெண்கள்; பூசல் - சண்டை

தீதுற்ற செல்வமென்? தேடிப்புதைத்த திரவியமென்?
காதற்ற ஊசியும் வாராதுகாணும் கடைவழிக்கே! 97

வேதத்தின் உட்பொருள் மண்ணாசை மங்கையை
விட்டுவிடப்

பொதித்தவன்மொழி கேட்டிலையோ? செய்த
புண்ணியத்தால்

ஆதித்தன் சந்திரன்போலே வெளிச்சடம் அதாம்பொழுது
காதற்ற ஊசியும் வாராதுகாணும் கடைவழிக்கே. 98

மனையாளும் மக்களும் வாழ்வும் தனமும்தன் வாயில்மட்டே
இனமான சுற்றமும்ம யானம்மட்டே, வழிக்கேதுதுணை
நினையாம் அளவு எவ்வளவாகிலும் முன்பு செய்தவம்
தனையாள என்றும் பரலோகம் சித்திக்கும் சத்தியமே. 99

அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட்டே, விழி யம்பொழுது
மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே, விம்மிவிம்மி இரு
கைத்தலம் மேல்வைத்து அழும்மைந்தரும் சுடுகாடுமட்டே!
பற்றித்தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே. 100

சீயும் குருதிச் செழுநீர் வழும்பும் செறிந்தெழுந்து
பாயும்! புடவை ஒன்றில்லாதபோது பகல்இரவாய்
ஈயும் எறும்பும் புகுகின்ற யோனிக்கு இரவுபகல்
மாயும்மனிதரை மாயாமல் வைக்க மருந்தில்லையே! 101

சீதப்பனிக்குண்டு சிக்கெனக் கந்தை தினம்இரந்து
நீதுய்க்கச் சோறு மனைதோறும்உண்டு, நினைவெழுந்தால்
வதிக்குள்நல்ல விலைமாதர் உண்டு, இந்த மேதினியில்
ஏதுக்கு நீ சலித்தாய் மனமே என்றும் புண்படவே. 102

ஆறுண்டு; தோப்புண்டு; அணிவிதி அம்பலம் தானுமுண்டு;
நீறுண்டு; கந்தைநெடுங்கோவணம் உண்டு; நித்தம்நித்தம்;
மாறுண்டு உலாவிமயங்கும் நெஞ்சே! மனைதோறும்சென்று
சோறுண்டு தூங்கிப்பின் சும்மாஇருக்கச் சுகமும்

உண்டே! 103

பட்டினத்தார்

உடுக்கக் கவிக்கக் குளிர்காற்று, வெய்யில் ஒடுங்கிவந்தால்
தடுக்கப் பழைய ஒருவேட்டியுண்டு; சகம்முமுதும்
படுக்கப் புறந்திண்ணை எங்கெங்கும்உண்டு; பசித்துவந்தால்
கொடுக்கச் சிவனுண்டு! செஞ்சே, நமக்குக்

குறைவில்லையே. 104

மாடுண்டு கன்றுண்டு மக்களுண்டுஎன்று மகிழ்வதெல்லாம்
கேடுண்டு எனும்படி கேட்டுவிட்டோம் இனிக்கேள்மனமே
ஒடுண்டு கந்தையுண் டள்ளையெழுத் தைந்தும் ஓதவுண்டு
தோடுண்ட கண்டன் அடியார்நமக்குத் துணையு

முண்டே. 105

உரைக்கைக்கு நல்லதிருவெழுத்து ஐந்துண்டு

உரைப்படியே

செருக்கித் தரிக்கத் திருநீறு முண்டு; தெருக்குப்பையில்
தரிக்கக் கரித்துணி ஆடையும்உண்டு எந்தச் சாதியிலும்
இரக்கத் துணிந்துகொண்டேன்; குறைஏதும்

எனக்கில்லையே. 106

மாத்தான் அவத்தையும் மாயாபுரியின் மயக்கத்தையும்
நீத்தார் தமக்கொரு நிட்டையுண்டோ? நித்தன்

அன்புகொண்டு

வேர்த்தால் குளித்து; பசித்தால் புசித்து, விழிதுயின்று
பார்த்தால் உலகத்தவர்போல் இருப்பர்பற்று அற்றவரே! 107

ஒன்றென்றிரு; தெய்வம் உண்டென்றிரு; உயர்செல்வ

மெல்லாம்,

அன்றென்றிரு! பசித்தோர் முகம்பார்! நல்லறமும்நட்டும்
நன்றென்றிரு! நடுநீங்காமலே நமக்கு இட்டபடி
என்றென்றிரு! மனமேஉனக்கே உபதேசம் இதே. 108

நாட்டமென்றே இரு சற்குரு பாதத்தைநம்பு! பொம்மல்
ஆட்டமென்றேஇரு; பொல்லாஉடலை அடர்ந்த சந்தைக்

கூட்டமென்றேஇரு; சுற்றத்தை வாழ்வைக் குடங்கவிழ்நீர்
ஓட்டமென்றேஇரு; நெஞ்சே உனக்கு உபதேசம் இதே. 109

என்செயலாவது யாதொன்றும் இல்லை; இனித்தெய்வமே
உன்செயலே என்று உணரபெற்றேன்; இந்த ஊனெடுத்த
பின்செய்த தீவினை யாதொன்றும் இல்லை பிறப்பதற்கு
முன்செய்த தீவினையோ இங்ஙனமே வந்து

மூண்டதுவே. 110

திருவேடம் ஆகித் தெருவில்பயின்று என்னைத் தேடிவந்து
பரிவாகப்பிச்சை பகருமென்றாணைப்பதம் பணிந்தேன்;
கருவாகும் ஏதக் கடற்கரை மேவக்கருதும் என்னை
உருவாக்கிக் கொள்ளவல்லோ இங்ஙனேசிவன்

உற்றதுவே! 111

விட்டேன்உலகம் விரும்பேன் இருவினை; வீணருடன்
கிட்டேன்; அவர்உரை கேட்டும்இரேன்; மெய்கெடாதநிலை
தொட்டேன்; சுகதுக்கம் அற்றுவிட்டேன்; தொல்லைநான்
மறைக்கும்

எட்டேன் எனும்பரமன் என்னிடத்தே வந்துஇங்கு

எய்தியதே! 112

அட்டாங்க யோகமும் ஆதாரம்ஆறும் ஐந்தும்
விட்டேறிப்போன வெளிதனிலே வியப்பொன்று கண்டேன்.
வட்டாகிச் செம்மதிப் பாலூறல்உண்டு மகிழ்ந்திருக்க
எட்டாத பேரின்பம் என்னைவிழுங்கி இருக்கின்றதே. 113

111. ஏதம் - குற்றம். 113. அட்டாங்கம் - எட்டு யோகங்கள்;
அவை: இயமம், நியமம், ஆதனம், தாரனம், பிராணாயாமம்,
பிரத்தியாகாரம், தியானம், சமாதி, ஆதாரம் ஆறு - ஆறு ஆதாரங்
கள். அவை: மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனா
கதம், விசுத்தி; ஆக்கினை; அவத்தை ஐந்து - ஐந்து அவத்தைகள்,
அவை: விக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம்; வட்டு
- வண்டு.

எரிஎனக்கென்னும், புழுவோஎனக்கென்னும்

இந்தமண்ணும்

சரிஎனக்கென்னும்; பருந்தோ எனக்கென்னும் தான்புசிக்க
நரிஎனக்கென்னும்; புன்னாய்எனக்கென்னும்,

இந்நாறுடலைப்

பிரியமுடன்வளர்த்தேன்; இதனால் என்னபேறு

எனக்கே? 114

அண்ணல்தன்வீதி அரசிருப்போரும் அணிபடையோர்
நண்ணொரு நாலொன்பதாம் அவர்ஏவலும்

நண்ணுமில்வூர்

துண்ணென் பசிக்கு மடைப்பள்ளியான சுகமுமெல்லாம்
எண்ணலி காலம்அவமே விடுத்தனம்! எண்ணரிதே! 115

என்பெற்ற தாயரும் என்னைப்பிணமென்றி கழ்ந்துவிட்டார்
பொன்பெற்ற மாரும் 'போம்' என்று சொல்லிப்புலம்பி

விட்டார்!

கொன்பெற்ற மைந்தரும் பின்வலம்வந்து குடமுடைத்தார்;

உன்பற்று ஒழிய ஒருபற்றும்இல்லை உடையவனே. 116

கறையற்ற பல்லும் கரித்துணி ஆடையும் கள்ளமின்றிப்

பொறையுற்ற நெஞ்சமும் பொல்லாத ஊனும் புறத்

திண்ணையாம்

தரையில் இடப்பும் இரந்துண்ணும் ஓடும் சகமறியக்

குறைவற்ற செல்வமென்றே கோலமாமறை

கூப்பிடுமே. 117

எட்டுத்திசையும் பதினாறுகோணமும் எங்கும் ஒன்றாய்
முட்டித்ததும்பி முளைத்தோங்கு சோதியை மூடரெல்லாம்
கட்டிச் சுருட்டிதம் கக்கத்தில்வைப்பர், கருத்தில்வையார்;
பட்டப்பகலை இரவென்று கூறிடும் பாதகரே. 118

114. பேறு - பயன். 116. கொன் - வலிமை.

வாய்நாறும்ஊழல், மயிர்ச்சிக்கு நாறிடும், மையிடுங்கண்
பீநாறும், அங்கம்பிணைவெடிநாறும், பெருங்குழி வாய்ச்
சீநாறும் யோனிஅழல்நாறும், இந்திரியச் சேறுசிந்திப்
பாய்நாறும் மங்கையர்க்கோ இங்ஙனேமனம் பற்றியதே. 119

ஏதப்பட்டாய் இனிமேற்படும் பாட்டை இதென்றறிந்து
போதப்பட்டாயில்லை நல்லோரிடம் சென்று புல்லறிவால்
வாதைப்பட்டாய், மடமானார் கல்வி மயக்கத்திலே
பேதப்பட்டாய், நெஞ்சமே உனைப்போல இல்லை

பித்தருமே! 120

சுரப்பற்று வல்வினை சுற்றமும் அற்றுத்தொழில்களற்று
கரப்பற்று மங்கையர் கையிணக்கற்றுக் கவலையற்று
வரப்பற்று நாதனைவாயார வாழ்த்திமன மடங்கப்
பரப்பற்று இருப்பதன்றோ? பரமா பரமானந்தமே. 121

பேய்போல்திரிந்து பிணம்போல்கிடந்திட்ட பிச்சை எல்லாம்
நாய்போல் அருந்தி நரிபோல்உழன்று நன்மங்கையரைத்
தாய்போல் கருதித் தமர்போல் அனைவர்க்கும் தாழ்மை
சொல்லிச்

சேய்போல் இருப்பர்கண்மர் உண்மைஞானம்

தெளிந்தவரே. 122

விடக்கே; பருத்தின்விருந்தே; கமண்டல வீணைநிட்ட
முடக்கே; புழுவந்துஉறையிடமே, நலமமுற்றம் இலாச்
சடக்கே; கருவி தளர்ந்துவிட்டால் பெற்றதாயுந்தொடாத்
தொடக்கே; உனைச்சுமந்தேன் நின்னின்ஏது

சுகமெனக்கே! 123

119. ஊழல் - ஊத்தை. 120. புல்லறவு - கீழான அறவு;
வாதை - சிரமம். 123. விடக்கு - தசைப் பிண்டம்; கமண்டல
வீணை - கமண்டலமேந்திய வீணானான பிரமன்; முடக்கு -
சிறுகுடில்.

அழுதால் பயனென்ன, நொந்தால் பயனென்ன,

ஆவதில்லை

தொழுதால் பயனென்ன, நின்னைஒருவர் சுடவுரைத்த
பழுதால் பயனென்ன, நன்மையும் தீமையும் பங்கயத்தோன்
ஒழுதாப்படி வருமோ? சலியாதிரு என்ஏழை

நெஞ்சே! 124

செல்வரைப் பின்சென்றுபசாரம் பேசித் தினந்தினமும்
பல்லினைக்காட்டிப் பரிதவியாமல் பரம ஆனந்தத்தின்
எல்லையில் புகுநல் ஏகாந்தமாய் எனக்காமிடத்தே
அல்லல் அற்றுஎன்றிப்பேன் ஆலநீழல் அரும்

பொருளே. 125

ஊரீர் உமக்கோர் உபதேசம்கேளும், உடம்படங்கப்
போரீர், சமணைக் கழுவேற்றும்நீற்றைப் புறந்திண்ணையில்
சாரீர் அனந்தலைச் சுற்றத்தைநீங்கிச் சகம்நகைக்க
ஏரீர் உமக்கு அவர்தாமே தருவர் இணையடியே. 126

நீற்றைப் புனைந்தென்ன? நீராடப் போயென்ன? நீமனமே!
மாற்றிப்பிறக்க வகையறிந் தாயில்லை; மாமறைநூல்
ஏற்றிக்கிடக்கும் எழுகோடி மந்திரம் என்னகண்டாய்?
ஆற்றில்கிடந்தும் துறையறியாமல் அலைகின்றையே! 127

ஓங்காரமாய் நின்ற வத்துவிலே ஒருவித்துவந்து
பாங்காய் முறைத்தபயன் அறிந்தால் பதினாலுலகும்
நீங்காமல் நீங்கிநிறையாய் நிறைந்து நிறையுருவாய்
ஆங்கார மானவர்க்கு எட்டாக் கனிவந்தமர்ந்திடுமே. 128

விதியார் படைப்பும் அரியார்அளிப்பும் வியன்கயிலைப்
பதியார் துடைப்பும் நம்பால் அணுகாது! பரமானந்தமே;

125. அல்லல் - துன்பம். 126. சமண் - சமணர்; அனந்தல் -
யோகநித்திரை, சகம் - உலகம். 127. மாமறை - வேதம்.
128. வத்து - (வஸ்து) பொருள்; பாங்காய் - முறையாக.

கதியாகக்கொண்டு மற்றெல்லாம்துயிலில் கனவெனநீ
மதியாதிரு மனமே! இதுகாண் நல்மருந்துனக்கே. 129

நாயக்குண்டு தொண்டு; நமக்குண்டுபிச்சை; நமனைவெல்ல
வாய்க்குண்டு மந்திர பஞ்சாட்சரம் மதியாமல்வரும்
பேய்க்குண்டுநீறு; திகைப்புண்டு நின்ற பிறவிப்பிணி
நோய்க்குண்டு தேசிகன்தன் அருள்நோக்கங்கள்
நோக்குதற்கே! 130

நேமங்கள் நிட்டைகள் வேதங்கள் ஆகமந்திநெறி
ஓமங்கள் தர்ப்பணம்சந்தி செபமந்திர யோகநிலை
நாமங்கள் சந்தனம் வெண்ணிறுபூசி நலமுடனே
சாமங்கள் தோறும்இவர் செய்யும்பூசைகள்
சர்ப்பணையே. 131

நான்எத்தனை புத்திசொன்னாலும் கேட்கிலை
நன்னெஞ்சமே
ஏன்இப்படிக்கெட்டு உழலுகின்றாய்? இனி ஏதுமில்லா
வானத்தின் மீனுக்கு வன்தூண்டில் இட்டவகையதுபோல்!
போனத்தைமீள நினைக்கின்றனை, என்னை
புத்தியிதே. 132

அஞ்சக் கரமெனும்கோடலி கொண்டிந்த ஐம்புலனாம்
வஞ்சப் புலக்கட்டைவேர் அறவெட்டி வளங்கள்செய்து
விஞ்சத் திருத்திச்சதாசிவம் என்கின்ற வித்தையிட்டுப்
புஞ்சக் களைபறித்தேன் வளர்த்தேன்சிவ
போகத்தையே! 133

தாயாரும் சுற்றமும் பெண்டிரும்கைவிட்டுத் தாழ்ந்திடும் நாள்
நியார்? நானார்? எனப் பகர்வார் அந்த நேரத்திலே

129. விதியார் - பிரமன்; அரியார் - திருமால். 131. நேமம்
- நியமம்; சர்ப்பணை - வஞ்சம். 133. அஞ்சக்கரம் - ஐந்து
அட்சரம்; புஞ்சம் - கூட்டம்.

நோயாரும்வந்து குடிகொள்வரே கொண்டநோயும் ஒரு
பாயாரும் நீயுமல்லால் பின்னையேது நட்பாம்உடலே. 134

ஆயும்பொழுது மயிர்க்கால்கள் தோறும் அருங்கிருமி
நோயும் மலக்குட்டையாகிய காயத்தைச் சுட்டுவிட்டால்
பேயும்நடனம் இடும்கடமாம் என்று பேசுவதை
நீயும் அறிந்திலையோ? பொருள்தேட நினைந்
தனையே! 135

பூணும்பணிக்கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல பூமிதனைக்
காணும் படிக்கல்ல மங்கையர்க்கல்ல நற்காட்சிக்கல்ல
சேணுங் கடந்த சிவனடிக்கல்ல என்சிந்தைகெட்டுச்
சாணும் வளர்க்கஅடியேன் படுத்துயர் சற்றல்லவே! 136

வெட்டாத சக்கரம் பேசாதமந்திரம் வேறொருவர்க்கு
எட்டாதபுட்பம் இறையாத தீர்த்தம் இனிமுடிந்து
கட்டாதலிங்கம் கருதாத நெஞ்சம் கருத்தினுள்ளே
முட்டாத பூசையன்றோ குருநாதன் மொழிந்ததுவே? 137

எருமுட்டை பிங்கின் உதிர்ந்திடும் செல்லுக்கெவரமுவார்
கருமுட்டை புக்குக் கழலகன்றீர் கனதுக்கமதாய்ப்
பெருமுட்டுப்பட்டவர்போல் அழும்பேதையீர்; பேத்துகிறீர்!
ஒருமுட்டும் வீட்டும்அரன் நாமம்என்றைக்கும்
ஓதுமினே! 138

மையாடுகண்ணியும், மைந்தரும், வாழ்வும், மணையும்செந்தீ
ஐயா! நின்மாயை உருவெளித்தோற்றம் அகிலத்துள்ளே
மெய்யாயிருந்தது; நாள்செல நாள்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய் மெல்லப்
போனதுவே! 139

ஆயாய் பலகலை ஆய்ந்திடும் தூய அருந்தவர்பால்
போயாகிலும் உண்மையைத் தெளிந்தாயில்லை பூதலத்தில்
வேயார்ந்த தோளியர் காமவிகாரத்தில் வீழ்ந்தழுந்திப்
போயாகி விழிக்கின்றனை மனமே, என்ன

பித்துனக்கே. 140

அடியார்உறவும் அரன்பூசை நேசமும் அன்புமன்றிப்
படிமீதில் வேறுபயனுளதோ பங்கயன் வகுத்த
குடியான சுற்றமும் தாரமும்வாழ்வும் குயக்கலங்கள்
தடியால் அடியுண்டவாறொக்கும என்றினஞ்

சார்ந்திலரே. 141

ஆங்காரப் பொக்கிசம்; கோபக்களஞ்சியம்; ஆணவத்தால்
நீங்கா அரண்மனை; பொய்வைத்தகூடம் விண்நீடிவளர்
தேங்கார் பெருமதில் காமவிலாசம் இத்தேகம்கந்தல்;
பாங்காய் உனைப்பணிந்து எப்படிஞானம்

பலிப்பதுவே? 142

ஒழியாப் பிறவிஎடுத்து ஏங்கிஏங்கி உழன்றநெஞ்சே!
அழியாப் பதவிக்கு அவுடதம்கேட்டி, அனாநியனை
மழுமான் கரத்தனை மால்விடையானை மனத்தில்உன்னி
விழியால் புனல்சிந்தி விமியமு நன்மைவேண்டும்

என்றே. 143

நாய்க்கொருதலும் அதற்கோர் மருத்துவம் நாட்டிலுண்டே
பேய்க்கொருஞானம் பிடிப்படுமோ? பெரும் காஞ்சிரங்காய்
ஆக்குவர் ஆர்? ஆஃதுஅருந்துவர் ஆர்? அதுபோல் உடம்பு
தீக்கிரை ஆவதல்லால் ஏதுக்குஆம்? இதைச்

செப்புமினே. 144

140. வேய் - மூங்கில். 141. குயக்கலம் - குயவன் செய்த
பாண்டம். 143. மழு - துலம்; மால்வடை - பெரிய எருது.
144. துல் - கர்ப்பம்.

கச்சில்கிடக்கும் கனகதனத்தில் கடைக்கண்கள் பட்டே
இச்சித்திருக்கின்ற ஏழைநெஞ்சே இமவான் பயந்த
பச்சைப் பசங்கொடி உண்ணாமலை பங்கர்பாதத்திலே
தைச்சுக் கிடமனமே! ஒருகாலும் தவறில்லையே. 145

மானார் விழியைக் கடந்தேறி வந்தனன்; வாழ்குருவும்
கோனாகி என்னைக் குடியேற்றிக் கொண்டனன்
குற்றியில்லை

போனாலும்பேறு, இருந்தாலும் நற்பேறிது, பொய்யன்று
காண்;
ஆனாலும் இந்தஉடம்போடு இருப்பது அருவருப்பே. 146

சற்றாகிலும்தன்னைத் தானறியாய்! தனை ஆய்ந்தவரை
உற்றாகிலும் உரைக்கப் பொருந்தாய்! உனக்கானநிலை
பற்றாய், குருவைப் பணியாய், பரத்தையர்பாலில் சென்று
பெற்றாய்? மடநெஞ்சமே? உனைப்போல்இல்லை
பித்தனுமே. 147

உளியிட்ட கல்லையும் ஒப்பிட்டசாந்தையும் ஊத்தையறப்
புளியிட்ட செம்பையும் போற்றுகிலேன்உயர்
பொன்னெனவே
ஒளியிட்டதாள் இரண்டுள்ளே இருத்துவதுண்மையென்று
வெளியிட்டு அடைத்துவைத்தேன் இனிமேல் ஒன்றும்
வேண்டிலேனே. 148

கல்லால் எறியுண்டும் காலால் உதையுண்டும் காளைகையில்
வில்லால் அடியுண்டு முன்னால்விடமுண்டு மேலளித்துப்
பல்லால் புரமெரி ஏகம்பவாணர் பாதாம்புயத்தின்
சொல்லால் செவியினில் கேளாதிருந்ததென்
தொல்வினையே. 149

ஒருநான்கு சாதிக்கும் மூவகைதேவர்க்கும் உம்பருக்கும்
திருநாளும் தீர்த்தமும் வேறுளதோ அத்திசைமுகனால்

வருநாளில் வந்திடும் அந்தக்கண்ணாளன் வருப்பொழியக்
குருநாதனானை கண்டார் பின்னார்யேதுக் குவையத்தே? 150

பாரோநீரோ தீயோவளியோ படர்வானோ
ஆரோ நானென்று ஆய்வுறுகின்றேன் அறிவில்லேன்!
பாரோ நீரோ தீயோ வளியோ படர்வானோ
ஆரோ நானென்று ஆய்வுறுகின்றது நியே! 151

மத்தளை தயிர்உண்டானும் மலர்மிசை மன்னினானும்
நித்தமும் தேடிக்காணா நிமலனே நீவின்றேகிச்
செய்தத்தை கயல்பாய் நாங்கூர்சேந்தனை வேந்தனை
வேந்தன்இட்ட
கைத்தளைநீங்கி என்முன்காட்டு வெண்காட்டு ளானே! 152

வடிவந்தானும் வாலிபம்? மகனும்தாயும் மாமியும்
படிகொண்டாரும் ஊரிலே பழிகொண்டால் நீதியோ
குடிவந்தானும் ஏழையோ? குயவன் தானும்கூழையோ?
நடுநின்றானும் வீணனோ? நகரம் குறை ஆனதே. 153

மண்ணும் உருகும்மரம் உருகும்மாயைஉருகும்மால் உருகும்
பெண்ணும்உருகும் ஆண்டருகும் பேதாபேத வகைஉருகும்
அண்ணல்உருகும் இடத்தமர்ந்த ஆத்தாளர்உருகும்
அரவணையான்

எண்ணி உருகும் குருநாதன்என்பால் உரைத்த
ஓர்மொழியே. 154

திருவிடைமருதூர்

மென்றுவிழுங்கி விடாய்க்கழிக்க நீர்தேடல்
என்றுவிடியும் எனக்கு எங்கோவே-நன்றி
கருதார் புரமுன்றும் கட்டழலால் செற்ற
மருதா உன்சந்திதிக்கே வந்தா!

திருவொற்றியூர்

கண்டம் கரியதாம்; கண்மூன்று உடையதாம்
அண்டத்தைப்போல அழகியதாம்—தொண்டர்
உடல்உருகத் தித்திக்கும் ஓங்குபுகழ் ஒற்றிக்
கடலருகே நிற்கும் கரும்பு. 156

ஓடுவிழுந்து சீப்பாயும் ஒன்பதுவாய்ப் புண்ணுக்கு
இடுமருந்தை யான் அறிந்துகொண்டேன்—கடுஅருந்தும்
தேவாதி தேவன் திருவொற்றியூர்த் தெருவில்
போவார் அடியிற் பொடி! 157

வாவிஎல்லாம் தீர்த்தம் மணல்எல்லாம் வெண்ணீறு;
காவனங்கள் எல்லாம் கணநாதர்—பூவுலகில்
ஈது சிவலோகம் என்றென்றே மெய்த்தவத்தோர்
ஓதும் திருவொற்றியூர்! 158

திருவாரூர்

ஆரூர் இங்கிருக்க அவ்வூர்த் திருநாளன்று
ஊரூர்கள் தோறும் உழலுவீர்!—நேரே
உளக்குறிப்பை நாடா ஊமர்காள் நீவிர்
விளக்கிருக்கத் தீத்தேடு வீர் 159

எருவாய்க்கு இருவிரல்மேல் ஏறுண்டிருக்கும்
கருவாய்கோ கண்கலக்கப் பட்டாய்!—திருவாரூர் த்
தேரோடும் வீதியிலே செத்துக் கிடக்கின்றாய்
நீரோடும் தாரைக்கே நீ! 160

திருஏகம்பம்

எத்தனைஊர், எத்தனைவீடு, எத்தனைதாய், பெற்றவர்கள்
எத்தனைபேர் இட்டழைக்க ஏன்என்றேன்—நித்தம்

157. கடு - நஞ்சு. 158. வாவி - குளம்; கா - சோலை; வனம்
- நந்தவனம். 160. எருவாய் - மலத்துவாரம்.

எனக்குக் கலையாற்றாய் ஏகம்பா! கம்பா!

உனக்குத் திருவிளையாட் டோ?

161

திருக்கச்சிக்காரோணம்

அத்திமுதல் எறும்பீ நானவுயிர் அத்தனைக்கும்

சித்தம் மகிழ்ந்தளிக்கும் தேசிகா! மெத்தப்

பசிக்குதையர் பாவியேன் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி

இசிக்குதையா! காரோண ரே.

162

திருக்காளத்தி

பொய்யை ஒழியாய்ப், புலாலைவிடாய் காளத்தி

ஐயரை எண்ணாய்; அறம்செய்யாய்—வெய்ய

சினமே ஒழியாய்; திருவெழுத்தைந்து; ஓதாய்;

மனமே உனக்கென்ன மாண்பு?

163

திருஇரும்பையூர்

மாதா உடல்சலித்தாள்; வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்;

வேதாவும் கைசலித்து விட்டானே—நாதா!

இருப்பையூர் வாழ்சிவனே இன்னம்ஓர் அன்னை

கருப்பையூர் வாராமற் கா!

164

திருவையாறு

மண்ணும் தணல்ஆற; வானும் புகைஆற

எண்ணிரிய தாயும் இளைப்பாறப்—பண்ணுமயன்

கையாறவும் அடியேன்கால் ஆறவும் காண்பார்

ஐயா! திருவையா றா!

165

திருக்குற்றாலம்

காலன் வருமுன்னே கண்பஞ்சடை முன்னே

பாலுண் கடைவாய்ப் படுமுன்னே—மேல்விழுந்தே

உற்றார் அழுமுன்னே ஊரார் கடுமுன்னே
குற்றாலத் தானையே கூறு.

167

ஆப்பு அசைத்த குரங்கு

(சிலர் வேண்டுகோளின் பேரில் ஒரு திருமண விட்டில் சென்று மணமக்களைப் பார்த்துப் பாடிய திருவிருத்தம்.)
நாப்பினக்கப் பொய்உரைத்து நவநிதியம் தேடி
நலன்ஒன்றும் அறியாத நாரியரை கூடிப்
பூப்பினக்க வருகின்ற புற்றீசல்போலப்
புலபுலெனக் கலகலெனப் புதல்வர்களைப் பெறுவீர்.
காப்பதற்கும் வகையறியீர்; கைவிடவும் மாட்டீர்;
கவர்பினந்த மரத்துளையில் கால்நுழைத்துக்கொண்டே
ஆப்பதனை அசைத்துவிட்டகுரங்கதனைப்போல
அகப்பட்டீர்; கிடந்துழல அகப்பட்டீரே!

167

அன்னை இறந்தபோது

(அன்னை காலமான பின், தகனக்கிரியை செய்யும் போது பாடிய பாடல்கள்)
ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெலாம் நொந்துபெற்றுப்
பையலென்றபோதே பரிந்தெடுத்துச் -செய்யஇரு
கைப்புறத்தில் ஏந்தி கனகமுலை தந்தாளை
எப்பிறப்பில் காண்பேன் இனி?

1

முந்தித் தவம்கிடந்து முந்நூறுநாள் சுமந்தே
அந்தி பகலாய்ச்சிவனை ஆதரித்துத்-தொந்தி
சரியச் சுமந்துபெற்ற தாயார் தமக்கோ
எரியத் தழல்முட்டு வேன்.

2

வட்டிலிலும் தொட்டிலிலும் மார்மேலும் தோள்மேலும்
கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து-முட்டிச்

1. கனகமுலை - பொன்னாபரணம் படிந்த தளம்

2. அந்தி - இரவு

சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டும் தாய்க்கோ
விறகிலிட்டுத் தீமூட்டு வேன்?

3

நொந்து சுமந்துபெற்று நோவாமல் ஏந்திமுலை
தந்து வளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே—அந்திபகல்
கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற்றும் தாய்தனக்கோ
மெய்யிலே தீமூட்டு வேன்!

4

அரிசியோ நான்இடுவேன்? ஆத்தாள் தனக்கு
வரிசையிட்டுப் பார்த்து மகிழாமல்—உருசியுள்ள
தேனே அமிர்தமே செல்வத் திரவியப்பூ
மானே எனஅழைத்த வாய்க்கு?

5

அள்ளிஇடுவது அரிசியோ? தாய்தலைமேல்
கொள்ளிதனை வைப்பேனோ கசாமல்?—மெள்ள
முகமேல் முகம்வைத்து முத்தாடி என்றன்
மகனே எனஅழைத்த வாய்க்கு.

6

முன்னை இட்டதீ முப்புரத்திலே
பின்னை இட்டதீ தென் இலங்கையிலே
அன்னை இட்டதீ அடிவயிற்றிலே
யானும் இட்டதீ முள்க முள்கவே!!

7

வேகுதே தீயதனில்; வெந்து பொடிசாம்பல்
ஆகுமே பாவியேன் ஐயகோ!—மாகக்
குருவி பறவாமல் கோதாட்டி என்னைக்
கருதி வளர்த்தெடுத்த கை.

8

வெந்தாளோ சோணகிரி வித்தகா! நிற்பதத்தில்
வந்தாளோ! என்னை மறந்தாளோ—சந்ததமும்
உன்னையே நோக்கி உகந்துவரம் கிடந்துஎன்
தன்னையே ஈன்றெடுத்த தாய்!

9

பட்டினத்தார்

வீற்றிருந்தாள் அன்னை, வீதிதனில் இருந்தாள்!
 நேற்றிருந்தாள் இன்றுவெந்து நீறானாள்—பால்தெளிக்க
 எல்லாரும் வாருங்கள் ஏதென்று இரங்காமல்
 எல்லாம் சிவமயமே யாம்! 10

பொதுப் பாடல்கள்

சிற்றம் பலமும் சிவனும் அருகிருக்க
 வெற்றம்பலம் தேடி விட்டோமே—நித்தம்
 பிறந்த இடத்தைத் தேடுதேபேதை மடநெஞ்சம்
 கறந்த இடத்தை நாடுதே கண் 1

தோடவிழும் பூங்கோதைத் தோகைஉனை இப்போது
 தேடினவர் போய்விட்டார் தேறியிரு—நாடிநீ
 என்னை நினைத்தால் இடுப்பில் உதைப்பேன்நான்
 உன்னை நினைத்தால் உதை 2

வாசல்படி கடந்துவாராத பிச்சைக்கு இங்கு
 ஆசைப்படுவதில்லை அண்ணலே!—ஆசைதனைப்
 பட்டிற்றந்த காலமெல்லாம் போதும் பரம்மேட்டி
 சுட்டிற்றந்த ஞானத்தைச் சொல். 3

நச்சரவம் பூண்டாணை நன்றாய்த் தொழுவதுவும்
 இச்சையிலே தான்அங் கிருப்பதுவும்—பிச்சைதனை
 வாங்குவதும் உண்பதும் வந்துதிரு வாயிலே
 தூங்குவதும் தானே சுகம். 4

இருக்கும் இடம்தேடி என்பசிக்கே அன்னம்
 உருக்கமுடனே கொண்டுவந்தால் உண்பேன்—பெருக்க
 அழைத்தாலும் போகேன் அரனே, எந்தேகம்
 இளைத்தாலும் போகேன் இனி. 5

10. நீறு — சாம்பல்

விட்டுவிடப் போகுதுயிர்! விட்டஉடனே உடலைச்
 சுட்டுவிடப் போகின்றார் சுற்றத்தார்—பட்டதுபட்டு
 எந்நேரமும் சிவனை ஏந்துங்கள், போற்றுங்கள்,
 சொன்னேன் அதுவே சுகம்! 6

ஆவியொடு காயம் அழிந்தாலும் மேதினியில்
 பாவி. என்று நாமம்படையாதே—மேவியீசர்
 வித்தாரமும் கடம்பும் வேண்டா மடநெஞ்சே
 செத்தாரைப் போலே திரி. 7

வெட்ட வெளியாய் வெளிக்குத் தெரியாது!
 கட்டளையும் கைப்பணமும் காணாத—இட்டமுடன்
 பற்றென்றால் பற்றாது; பாவியே நெஞ்சில் அவன்
 இற்றெனவே வைத்த இனிப்பு. 8

இப்பிறப்பை நம்பி இருப்பீயோ, நெஞ்சமே?
 வைப்பிருக்க வாயில்மலர் ஈ இருக்கச்—சொப்பனம்போல்
 விக்கிப்பற்கிட்டக் கம்மெத்தப் பஞ்சிட்டு அப்பைக்
 கக்கிச்செத் துக்கொட்டக் கண்டு. 9

மேலும் இருக்க விரும்பினையே, வெள்விடையோன்
 சீலம் அறிந்திலையே, சிந்தையே!—கால்கைக்குக்
 கொட்டைஇட்டு மெத்தைஇட்டுக் குத்திமெத்தப் பட்டஉடல்
 கட்டைஇட்டுச் சுட்டுவிடக் கண்டு. 10

ஒன்பதுவாய்த் தோல்பைக்கு ஒருநாளைப் போலவே
 அன்புவைத்து நெஞ்சே அலைந்தாயே!—வன்கழுக்கள்
 தத்தித்தத் திச்செட்டை தட்டிக்காட் டிப்பிட்டிக்
 கத்திக் குத்தித்தின்னக் கண்டு. 11

இன்னம் பிறக்க இசைவையோ நெஞ்சமே?
 மன்னர்இவர் என்றிருந்து வாழ்ந்தாரை—முன்னம்

எரிந்தகட்டை மீதில் இணைக்கோ வணத்தை
உரிந்துருட்டிப் போட்டது கண்டு 12

முதற்சங்கம் அமுதூட்டும் மொய்குழலார் ஆசை
நடுச்சங்கம் நல்விலங்கு பூட்டும்-கடைச்சங்கம்
ஆம்போ ததுணதும் அம்மட்டோ? இம்மட்டோ?
நாம்பூமி வாழ்ந்த நலம்! 13

எத்தனைநாள் கூடிஎடுத்த சரீரம்இவை?
அத்தனையும் மண்ணின்ப தல்லவோ-வித்தகனார்?
காலைப் பிடித்துமெள்ளக் கங்குல்பகல் அற்றஇட
மேலைக் குடியிருப்போ மே. 14

எச்சிலென்று சொல்லி-இதமகிதம் பேசாதீர்!
எச்சில் இருக்கும் இடம்அறியீர்- எச்சில்தனை
உய்த்திருந்து பார்த்தால் ஒருமை வெளிப்படும் பின்
சித்த நிராமயமா மே. 15

எத்தனைபேர் நட்டகுழி, எத்தனைபேர் தொட்டமுலை
எத்தனைபேர் பற்றிஇழுத்தஇதழ்-நித்தம்நித்தம்
பொய்யடா பேசும் புவியில்மட மாதரைவிட்டு
உய்யடா! உய்யடா! உய்! 16

இருப்பதுபொய் போவதுமெய் என்றெண்ணி நெஞ்சே!
ஒருத்தருக்கும் தீங்கினை உன்னாதே!-பருத்ததொந்தி
நம்மதென்று நாயிருப்ப! நாய்நரிகள், பேய் கழுது
தம்மதென்று தாயிருக்கும் தாம். 17

எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும்
முத்தர்மனம் இருக்கும் மோனத்தே-வித்தகமாய்க்
காதிவினை யாடிஇரு கைவிசி வந்தாலும்
தாதிமனம் நீர்க்குடத்தே தான்! 18

மாலைப்பொழுதில் நறுமஞ்சள் அரைத்தே குளித்து
வேலை மினுக்கிட்டு விழித்திருந்து-தூலாகிப்
பெற்றாள்; வளர்த்தாள்; பெயரிட்டாள்; பெற்றபிள்ளை
பித்தனானால் என்செய்வாள் பின்?

19

முதல்வன் முறையீடு

* கன்னி வனநாதா!-கன்னி வனநாதா!

மூலம் அறியேன், முடியும் முடிவறியேன்
ஞாலத்துள் பட்டதுயர் நாடநடக்குதலா;

1

அறியாமை யாம்மலத்தால் அறிவுமுதல் கெட்டனலா!
பிரியா வினைப்பயனால் பித்துப் பிடித்தனலா.

2

தனுவாதி நான்கும் தானாய் மயங்கினலா
மனுவாதி சத்தி வலையில் அகப்பட்டனலா.

3

மாமாயை என்னும் வனத்தில் அலைகிறண்டா
தாமாய் உலகனைத்தும் தாது கலங்கிறண்டா.

4

கன்னி வனநாதா!-கன்னி வனநாதா!
மண்ணாசைப் பட்டேனை மண்ணுண்டு போட்டதலா
பொண்ணாசை பெண்ணாசை போகேனே என்குதே.

5

மக்கள் சுற்றத் தாசை மறக்கேனே என்குதே.
திக்கரசாம் ஆசையது தீரேனே என்குதே.

6

வித்தை கற்கும் ஆசையது விட்டொழியேன் என்குதே
சித்துகற்கும் ஆசை சிதையேனே என்குதே.

7

மந்திரத்தில் ஆசை மறக்கேனே என்குதே
சுந்தரத்தில் ஆசை துறக்கேனே என்குதே.

8

கன்னி - மீனாட்சி; கன்னிவனம் - மதுரை; கன்னி
வனநாதன் - சிவபெருமான். 4. தாது - மனச் சஞ்சலம்

கன்னி வனநாதா!—கன்னி வனநாதா!
கட்டுவார்க்கத்து ஆசை கழலேனே என்குதே
செட்டுதலில் ஆசை சிதையேனே என்குதே. 9

மாற்றும் சலவை மறக்கேனே என்குதே
சோற்றுக் குழியும் இன்னம் தூரேனே என்குதே. 10

ஹந்து புலனும் அடங்கேனே என்குதே
ஃந்தை தவிக்கிறது தேறேனே என்குதே. 11

காமக் குரோதம் கடக்கேனே என்குதே
நாமே அரசென்று நாள்தோறும் எண்ணுதே. 12

கன்னி வனநாதா!—கன்னி வனநாதா!
அச்சம் ஆங்காரம் அடங்கேனே என்குதே;
கைச்சம் இன்னுமானங் கழலேனே என்குதே. 13

நீர்க்குமிழி ஆம் உடலை நித்தியமாய் எண்ணுதே!
ஆர்க்கும் உயராசை அழியேனே என்குதே. 14

கண்ணுக்குக் கண்ணெதிரே கட்டையில் வேகக்கண்டும்
என்றும் திரமாய் இருப்போம் என்றெண்ணுதே. 15

கன்னி வனநாதா!—கன்னி வனநாதா!
அநித்தியத்தை நித்தியம் என்றாதரவாய் எண்ணுதே.
தனித்திருக்கேன் என்குதே தனைமறக்கேன் என்குதே. 16

நரகக் குழியும் இன்னும் நான் புசிப்பேன் என்குதே
உரகப் படத்தல்குல் உனைக்கெடுப்பேன் என்குதே. 17

குரும்பை முலையும் குடிகெடுப்பேன் என்குதே
அரும்புவிழியும் என்றன் ஆவி உண்பேன் என்குதே. 18

மாதர் உருக் கொண்டு மறலிவஞ்சம் எண்ணுதே;
ஆதரவும் அற்றுஇங்கு அரக்காய் உருகிறண்டா! 19

கந்தனை ஈன்றருளுங் கன்னி வனநாதா!
எந்த விதத்தில் நான் ஏறிப் படருவண்டா! 20

கன்னி வனநாதா!—கன்னி வனநாதா!
புல்லாகிப் பூடாய்ப் புலர்ந்தநாள் போதாதோ?
கல்லாய் மரமாய்க் கழிந்தநாள் போதாதோ? 21

கீரியாய்க் கிடமாய்க் கெட்டநாள் போதாதோ?
நீரியாய் ஊர்வனமாய் நின்றநாள் போதாதோ? 22

பூதமொடு தேவருமாய்ப் போனநாள் போதாதோ?
வேதனைசெய் தானவராய் வீழ்ந்தநாள் போதாதோ? 23

அன்னை வயிற்றில் அழிந்தநாள் போதாதோ?
மன்னவனாய் வாழ்ந்து மரித்தநாள் போதாதோ? 24

கன்னி வனநாதா!—கன்னி வனநாதா!
தாயாகித் தாரமாய்த் தாழ்ந்தநாள் போதாதோ?
சேயாய்ப் புருடனுமாய்ச் சென்றநாள் போதாதோ? 25

நோய் உண்ண வேமெலிந்து நொந்தநாள் போதாதோ?
பேய் உண்ணப் பேயாய்ப் பிறந்தநாள் போதாதோ? 26

ஊனவுடல் கூன்குருடாய் உற்றநாள் போதாதோ?
ஈனப் புசிப்பில் இளைத்தநாள் போதாதோ? 27

பட்டகளைப்பும் பரிதவிப்பும் போதாதோ?
கெட்டநாள் கெட்டேன் என்குளோதும் போதாதோ? 28

கன்னி வனநாதா!—கன்னி வனநாதா!
நில்லாமைக்கே அழுது நின்றநாள் போதாதோ?
எல்லாரும் என்பராம் எடுத்தநாள் போதாதோ? 29

- காமன் கணையால் கடைப்பட்டல் போதாதோ?
ஏமன் கரத்தால் நாலும் இடியுண்டல் போதாதோ? 30
- நான்முகன் பட்டோலை நறுக்குண்டல் போதாதோ?
தேன் துளபத்தான் நேமி தேக்குண்டால் போதாதோ? 31
- உருத்திரனார் சங்காரத்து உற்றநாள் போதாதோ?
வருத்தம் அறிந்தையிலை வாவென்ற அழைத்தையிலை. 32

கன்னி வனநாதா!-கன்னி வனநாதா!

- பிறப்பைத் தவிர்த்தையிலை; பின்னாகக் கொண்டையிலை;
இறப்பைத் தவிர்த்தையிலை; என்னென்று
கேட்டையிலை; 33
- பாசம் எரித்தையிலை; பரிதவிப்பைத் தீர்த்தையிலை;
பூசிய நிறைபு புனைஎன்று அளித்தையிலை. 34
- அடிமைஎன்று சொன்னையிலை; அக்கமணி தந்தையிலை;
விடும்உலகம் நோக்கி உன்றன் வேடம் அளித்தையிலை; 35
- உன்னில் அழைத்தையிலை; ஒன்றாகிக் கொண்டையிலை;
நின்அடியார் கூட்டத்தில் நீ அழைத்து வைத்தையிலை; 36

கன்னி வனநாதா!-கன்னி வனநாதா!

- ஒங்கும் பரத்துள் ஒளித்த அடியார்க்கு அடியான்.
ஈங்கோர் அடியான் எமக்கென்று உரைத்தையிலை; 37
- நாமம் தரித்தையிலை; நான்ஒழிய நின்றையிலை;
சேமஅருளில் எனைச்சிந்தித்து அழைத்தையிலை; 38
- முத்தி அளித்தையிலை; மோனம் கொடுத்தையிலை;
சித்தி அளித்தையிலை; சீராட்டிக் கொண்டையிலை; 39

31. நேமி - சக்கரம்; தேக்குண்டல் - அலைப்புறுதல்

35. அக்கமணி - உருத்திராட்சம்

தவிப்பைத் தவிர்த்தையிலை; தானாக்கிக் கொண்டையிலை;
அவிப்பரிய தீயாம் என் ஆசை தவிர்த்தையிலை; 40

கன்னி வனநாதா!-கன்னி வனநாதா!

நின்றநிலையில் நிறுத்திஎனை வைத்தையிலை;
துன்றங் கரணமொடு தொக்கழியப் பார்த்தையிலை; 41

கட்டஉல கக்காட்சிக் கட்டொழியப் பார்த்தையிலை;
நிட்டையிலே நில்என்றுநீ நிறுத்திக்
கொண்டையிலை; 42

கடைக்கண் அருள் தாடா! கன்னி வனநாதா!
கெடுக்கும் மலம் ஒருக்கிக் கிட்டிவரப் பாரேடா! 43

காதல் தணியனோ! கண்டு மகிழேனோ!
சாதல் தவிரேனோ! சங்கடம் தான் தீரேனோ! 44

கன்னி வனநாதா!-கன்னி வனநாதா!

உன்னைத் துதியேனோ ஊர்நாடி வாரேனோ!
பொன் அடியைப் பாரேனோ! பூரித்து நில்லேனோ? 45

ஓங்காரப் பொன் சிலம்பின் உல்லாசம் பாரேனோ!
பாங்கான தண்டை பலமணியும் பாரேனோ! 46

வீரகண்டா மணியின் வெற்றிதனைப் பாரேனோ!
தூர் கண்டி போற்றும் அந்தச் சுந்தரத்தைப் பாரேனோ! 47

இடையில் புலித்தோல் இருந்தநலம் பாரேனோ!
விடையில் எழுந்தருளும் வெற்றியினைப் பாரேனோ! 48

கன்னி வனநாதா!-கன்னி வனநாதா!

ஆனை உரிபோர்த்த அழகுதனைப் பாரேனோ!
மானைப் பிடித்து ஏந்தும் மலர்க்கரத்தைப் பாரேனோ! 49

மாண்டார் தலைபூண்ட மார்பழகைப் பாரேனோ;
ஆண்டார் நமக்கென்று அறைந்து திரியேனோ! 50

கண்டம் கறுத்துநின்ற காரணத்தைப் பாரேனோ!
தொண்டர் குழுவில்நின்ற தோற்றத்தைப் பாரேனோ! 51

அருள்பழுத்த மாமதியாம் மான்அனத்தைப் பாரேனோ!
திருநயன்ச் சடைஒளிரும் செழுங்கொழுமை
பாரேனோ! 52

கன்னி வனநாதா!—கன்னி வனநாதா!

செங்குழியின் துண்டம்வளர் சிங்காரம் பாரேனோ?
அங்கனியை வென்ற அதரத்தைப் பாரேனோ! 53

முல்லை நிலவெறிக்கும் மூரல்ஒளி பாரேனோ!
அல்லார் புருவத்து அழகுதனைப் பாரேனோ! 54

மகரம் கிடந்தொளிரும் வள்ளைதனைப் பாரேனோ!
சிகர முடிஅழகும் செஞ்சடையும் பாரேனோ! 55

கங்கையோடு திங்கள் நிற்காட்சிதனைப் பாரேனோ!
பொங்கு அரைவத்தான் சடையில் பூண்டவிதம்
பாரேனோ! 56

கன்னி வனநாதா!—கன்னி வனநாதா!

சரக்கொன்றை பூத்த சடைக்காட்டைப் பாரேனோ;
எருக்கறுகு ஊமத்தை அணிஏகாந்தம் பாரேனோ! 57

கொக்கிற்குக் கூடிநின்ற கொண்டாட்டம் பாரேனோ!
அக்கினியை ஏந்திநின்ற ஆனந்தம் பாரேனோ! 58

தூக்கிய காலும் துடிஇடையும் பாரேனோ!
தாக்கும் முயலகன் தாண்டவத்தைப் பாரேனோ! 59

வீசும்கரமும் விகசிதமும் பாரேனோ!
ஆசை அளிக்கும் அபயகரம் பாரேனோ! 60

கன்னி வனநாதா!—கன்னி வனநாதா!
அரிபிரமர் போற்ற அமரர் சயசயெனப்
பெரியம்மை பாகம்வளர் பேரழகைப் பாரேனோ! 61

சுந்தர நீற்றின் சொகுகதனைப் பாரேனோ!
சந்திர சேகரனாய்த் தயவு செய்தல் பாரேனோ! 52

கெட்டநாள் கெட்டாலும் கிருபை இனிப்பாரேடா?
பட்டநாள் பட்டாலும் பதம் எனக்குக் கிட்டாதோ? 62
நற்பருவம் ஆக்கும் அந்தநாள் எனக்குக் கிட்டாதோ?
எப்பருவமும் சுழன்ற ஏகாந்தம் கிட்டாதோ! 64

கன்னி வனநாதா!—கன்னி வனநாதா!
வாக்கிறந்து நின்ற மவுனமது கிட்டாதோ?
தாக்கிறந்து நிற்கும் அந்தத் தற்சுத்தி கிட்டாதோ? 65

வெந்துயரைத் தீர்க்கும் அந்த வெட்டவெளிகிட்டாதோ?
சிந்தையையும் தீர்க்கும் அந்தத் தேறலது கிட்டாதோ? 66

ஆன அடியார்க்கு அடிமை கொளக் கிட்டாதோ?
ஊனம்அற என்னை உணர்த்துவித்தல் கிட்டாதோ! 67

என்னென்று சொல்லுவண்டா? என்குருவே! கேளடா!
பின்னை எனக்குநீ யல்லாமல் பிறிதில்லையே. 68

கன்னி வனநாதா!—கன்னி வனநாதா!
அன்ன விசாரமது அற்றஇடம் கிட்டாதோ?
சொன்ன விசாரம் தொலைந்த இடம் கிட்டாதோ? 69

60. விகசிதம் - வணங்குவோருக்கு வாழ்த்தருளும் வலக்கையின் அமைப்பு. 66. தேறல் - தேன்

- உலகவிசாரம் ஒழிந்தஇடம் கிட்டாதோ? 70
- மலக்குழுவின் மின்னார் வசியாதும் கிட்டாதோ? 70
- ஒப்புவமை பற்றோடு ஒழிந்தஇடம் கிட்டாதோ? 71
- செப்புதற்கும் எட்டா தெளிந்தஇடம் கிட்டாதோ? 71
- வாக்குமனாதீத அகோசரத்தில் செல்லஎனைத்
தாக்கும் அருள்குருவே, நின்தாளினைக் கேயான்
போற்றி. 72

அருட் புலம்பல்

- ஐங்கரனை தெண்டனிட்டேன் அருளடையவேண்டுமென்று
தயங்காமல் வந்து ஒருவன் தன்சொருபம் காட்டிஎனை; 1
- கொள்ளைப் பிறப்பு அறுக்கக் கொண்டான் குருவடிவம்;
கள்ளப்புலன் அறுக்கக் காரணமாய் வந்தாண்டி. 2
- ஆதாரம் ஓராறும் ஐம்பத்தோர் அட்சரமும்
தூதான கோட்டைஎல்லாம் சுட்டான்துரிசு அறவே. 3
- மெத்த விகாரம் வினைக்கும் பலபலவாம்.
தத்துவங்கள் எல்லாம்தலைகெட்டு வெந்ததடி! 4
- என்னோடு உடன்பிறந்தார் எல்லாரும் பட்டார்கள்;
தன்னம் தனியே தனித்திருக்க மாட்டேண்டி. 5
- எல்லாரும் பட்டகளம் என்று தொலையுமடி.
சொல்லி அமுதால் துயரம் எனக்கு ஆறுமடி. 6
- மண்முதலாம் ஐம்பூதம் மாண்டுவிழக் கண்டேண்டி!
விண்முதலாம் ஐம்பொறிகள் வெந்துவிழக் கண்டேண்டி. 7
- நீங்காப் புலன்கள் ஐந்தும் நீறாக வெந்ததடி;
வாக்காதி ஐவரையும் மாண்டுவிழக் கண்டேண்டி. 8

- மனக்கரணம் அத்தனையும் வகைவகையே பட்டழிய
இனக்கரணத் தோடே எரிந்துவிழக் கண்டேண்டி. 9
- ஆத்துமத் தத்துவங்கள் அடுக்குஅழிய வெந்ததடி!
போற்றும்வகை எப்படியோ போதம் இழந்தானை. 10
- வித்தியா தத்துவங்கள் வெந்துவிழக் கண்டேண்டி!
சுத்தவித்தை ஐந்தினையும் சுட்டான்துரிசு அறவே. 11
- மூன்று வகைக் கிளையும்முப்பத் தறுவரையும்
கான்றுவிழச் சுட்டுக் கருவேர் அறுத்தாண்டி. 12
- குருவாகி வந்தானோ குலம் அறுக்க வந்தானோ?
உருவாகி வந்தானோ உரு அழிக்க வந்தானோ? 13
- கேடுவரும் என்றறியேன்; கெடுமதிகண் தோற்றாமல்.
பாடுவரும் என்றறியேன்; பதியாண்டு இருந்தேண்டி. 14
- எல்லாரும் பட்டகளம் இன்னிடம் என்றறியேன்;
பொல்லாங்கு தீர்க்கும் பொறியிலியைக் கண்டேண்டி. 15
- உட்கோட்டைக் குள்ளிருந்தார் ஒக்க மடிந்தார்கள்;
அக்கோட்டைக் குள்ளிருந்தார் அறுபதுபேர் பட்டார்கள். 16
- ஒக்க மடிந்ததடி! ஊடுருவ வெந்ததடி!
கற்கோட்டை எல்லாம் கரிக்கோட்டை ஆச்சதடி. 17
- தொண்ணூற்று அறுவரையும் சுட்டான் துரிசுஅறவே.
கண்ணேறு பட்டதடி கருவேர் அறுத்தாண்டி. 18
- ஓங்காரம் கெட்டதடி உள்ளதெலாம் போச்சதடி!
ஆங்காரம் கெட்டதடி அடியோடு அறுத்தாண்டி! 19
- தரையாம் குடிலை முதல்தட்டுருவம் வெந்ததடி!
இரையும் மனத்து இடும்பை எல்லாம் அறுத்தாண்டி. 20

- முன்னை வினையெல்லாம் முழுதும் அறுத்தாண்டி.
தன்னை அறியவே தான் ஒருத்தி ஆனேண்டி. 21
- என்னையே நான் அறிய இருவினையும் ஈடழித்துத்
தன்னையறியத் தலம் எனக்குச் சொன்னாண்டி. 22
- தன்னை அறிந்தேண்டி! தனிக்குமரி ஆனேண்டி!
தன்னம்தனியே தனி இருக்கும் பக்குவமோ. 23
- வீட்டில் ஒருவரில்லை வெட்டவெளி ஆனேண்டி!
காட்டுக்கு எரித்தநிலா கனவாச்சே கண்டதெல்லாம். 24
- நகையாரோ கண்டவர்கள்? நாட்டுக்குப் பாட்டலவோ?
பகையாரோ கண்டவர்கள் பார்த்தாருக்கு ஏச்சலவோ? 25
- இந்நிலமை கண்டாண்டி எங்கும் இருந்தாண்டி!
கன்னி அழித்தாண்டி; கற்பைக் குலைத்தாண்டி! 26
- கற்புக் குலைத்தமையும், கருவோர் அறுத்தமையும்
பொற்புக் குலைத்தமையும்; போதம் இழந்தமையும். 27
- என்ன வினைவருமோ! இன்னம் எனக்கு என்றறியேன்!
சொன்னசொல் எல்லாம் பலித்தடி! சோர்வறவே. 28
- கங்குபகல் அற்றிடத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தாண்டி!
பங்கம் அழித்தாண்டி! பார்த்தாணைப் பார்த்திருந்தேன். 29
- சாதியில் கூட்டுவாரோ? சாத்திரத்துக்கு உள்ளாமோ?
ஓதிஉணர்ந்ததெல்லாம் உள்ளபடி ஆச்சுதடி! 30
- என்னகுற்றம் செய்தேனோ எல்லாரும் காணாமல்,
அன்னைசுற்றம் எல்லாம் அறியாரோ அம்புவியில்? 31
- கொன்றாரைத் தின்றேனோ? தின்றாரைக் கொன்றேனோ?
எண்ணாத எல்லாம் எண்ணும் இச்சை மறந்தேனோ! 32

- சாதியில் கூட்டுவரோ சமயத்தோர் எண்ணுவரோ?
பேதித்து வாழ்ந்ததெல்லாம் பேச்சுக்கு இடமாச்சுதடி! 33
- கண்டார்க்குப் பெண்ணல்லவோ! காணார்க்கும் காமமடி
உண்டார்கள் உண்டதெல்லாம் ஊணல்லது
உண்பார்களோ? 34
- கொண்டவர்கள் கொண்டதெல்லாம் கொள்ளாதார்
கொள்ளுவரோ?
விண்டவர்கள் கண்டவரோ? கண்டவர்கள்
விண்டவரோ? 35
- பண்டாய நான்மறைகள் பாடும் பரிசலவோ?
தொண்டாய தொண்டர்உளம் தோற்றி ஒடுங்குமதோ? 36
- ஓதஎளிதோ? ஒருவர் உணர்வரிதோ?
பேதம்அற எங்கும் விளங்கும் பெருமையைன்காண். 37
- வாக்கும் மனமும் கடந்த மனோலயன்காண்!
நோக்க அரியவன்காண் நுண்ணியரில் நுண்ணியன்
காண். 38
- சொல்லுக்கடங்கான்காண்! சொல்லிறந்து நின்றவன்காண்!
கல்லுள் இருந்த கனல்ஒளிபோல் நின்றவன்காண்! 39
- தூட்டிறந்த பாழ்அதனில் சகித்திருக்கச் சொன்னவன்காண்!
ஏட்டில் எழுத்தோ? எழுதினவன் கைப்பிழையோ? 40
- சும்மா இருக்கவைத்தான் துத்திரத்தை நான் அறியேன்
அம்மா! பொருள் இதுஎன அடைய விழுங்கினண்டி! 41
- பார்த்திடம் எல்லாம் பரமாகக் கண்டேண்டி!
கோத்த நிலைகுலைந்த கொள்கை அறியேண்டி! 42

- மஞ்சனம்ஆட்டி மலர்பறித்துச் சாத்தாமல்
நெஞ்சுவெறும் பாழானேன் நின்றநிலை கானேண்டி! 43
- பாடிப்படித்திருந்தும் பன்மலர்கள் சாத்தாமல்,
ஓடித்திரியாமல் உருக்கெட்டு விட்டேண்டி! 44
- மாணிக்கத் துள்ஒளிபோல் மருவி இருந்தாண்டி!
பேணித்தொழும் அடியார் பேசாப் பெருமையன்காண்! 45
- அன்றுமுதல் இன்றளவு அறியாப் பருவமதில்
என்றும் பொதுவாய் இருந்த நிராமயன் காண்! 46
- சித்த விகாரத்தால் சின்மயனைக் காணாமல்
புத்திகலங்கிப் புகுந்தேன் பொறிவழியே. 47
- பத்தி அறியாமல் பாழில் கவிழ்ந்தேண்டி!
ஒத்தஇடம் நித்திரை என்றும்ஒத்தும் இருந்தேண்டி. 48
- செத்தாரை ஒத்தேண்டி! சிந்தை தெளிந்தேண்டி!
மற்றாரும் இல்லையடி! மறுமாற்றம் கானேண்டி! 49
- கல்வியல்ல; கேள்வியல்ல; கைகாட்டும் காரணம்தான்
எல்லையள வற்றதடி! எங்கும் நிறைந்ததடி! 50
- வாசா மகோதரத்தை மருவிஇடம் கொண்டாண்டி;
ஆதூசம் இல்லாண்டி! அறிவுக்கு அறிவாண்டி! 51
- பத்துத் திசைக்கும் அடங்காப் பருவமடி!
எத்திசைக்கும் எங்கும் இடைவிடாத ஏகமடி! 52
- தித்திக்க ஊறுமடி! சித்தம் உடையார்க்குப்
பத்திக் கடலுள் பதித்தபரஞ் சோதியடி! 53
- உள்ளுணர்வாய் நின்றவர் தம்உணர்வுக்கு உணர்வாண்டி
எள்ளளவும் உள்ளத்தில் ஏறிக் குறையாண்டி! 54

தூரும்தலையும் இலான்; தோற்றம் ஒடுக்கம் இலான்;
ஆரும்அறியாமல் அகண்டமாய் நின்றாண்டி! 55

எத்தனையோ அண்டத்து இருந்தவர்கள் எத்தனைபேர்
அத்தனைபேர் உண்டாலும் அணுவும் குறையாண்டி! 56

வாக்கும்மனமும் வடிவும்இலா வான்பொருள் காண்!
போக்கும்வரவும் இலான்; பொருவரிய பூரணன்காண்! 57

காட்சிக்கு எளியான்காண்! கண்டாலும் காணான்காண்!
மாட்சிமனம் தைத்தார்க்கு மாணிக்கத்துள் ஒளிகாண்! 58

வாழ்த்திஅவனை வழிபட்டால் மன்னுயிர்கள்
தோற்றம்அழியான்காண் சொல்லிறந்தசோதியன்காண்! 59

ஐயம் அறுத்தவனை ஆராய்வார் உண்டானால்
வையகத்தேவந்து மலர்ப்பாதம் வைத்திடுவான். 60

அணுவுக்கும் மேருவுக்கும் அகம்புறமாய் நின்றான்காண்!
கணுமுற்றும் ஞானக்கரும்பின் தெளிவான்காண். 61

எந்நாளும் இந்நாளும் இப்படியாய் அப்படியாய்ச்
சொன்னாலும் கேளான்காண்! தோத்திரத்துள்ளான்
காண்! 62

ஆத்தாளுக்கு ஆத்தாளாம்! அப்பனுக்கு அப்பனுமாம்
கோத்தார்க்குக் கோத்தநிலை கொண்ட குணக்கடல்
காண்! 63

இப்போ புதிதோடி! எத்தனைநாள் உள்ளதடி
அப்போதைக்கு அப்போது அருளறிவும் தந்தாண்டி! 64

பற்றார் பற்றாகப் பற்றி இருந்தாண்டி!
குற்றம் அறுத்தாண்டி! கூடி இருந்தாண்டி! 65

61. தெளிவு - சாரம்

சி.பா. 6.

வெட்ட வெளியில் எனை மேவி இருந்தாண்டி!

பட்டப் பகலிலடி! பார்த்திருந்தார் எல்லாரும்

66

வாழ்வான் வாழ்வெனக்கு வந்ததடி! வாழாமல்

தாழாமல் தாழ்ந்தேண்டி. சற்றும் குறையாமல்!

67

பொய்யான வாழ்வு எனக்குப் போதுமெனக்காணேண்டி!

மெய்யான வாழ்வு எனக்கு வெறும் பாழாய்விட்டதடி!

68

கன்னி அழித்தவனைக் கண்ணாரக் கண்டேண்டி!

என்இயல்பு நான் அறியேன், ஈதென்ன மாயமடி?

69

சொல்லாலே சொல்லுதற்குச் சொல்லவாய் இல்லையடி!

எல்லாரும் கண்டிருந்தும் இப்போது அறியார்கள்!

70

கண்மாயம் இட்டாண்டி! கருத்தும் இழந்தேண்டி!

உள்மாயம் இட்டவனை உருஅழியக் கண்டேண்டி!

71

என்ன சொல்லப் போறேன்நான் இந்த அதிசயத்தை

கன்னி இளங்குமுஞ் காய்த்ததடி கண்ணார.

72

ஆர்ந்தஇடம் அத்தனையும் அருளாய் இருக்குமடி!

சார்ந்தஇடம் எல்லாம் சவ்வாது மணக்குதடி!

73

இந்தமணம்எங்கும் இயற்கைமணம் என்றறிந்தே.

அந்த சுகாதீதத்து அருட்கடலில் மூழ்கினண்டி!

74

இரும்பின்நிறை நீர்போல் எனைவிழுங்கிக் கொண்டாண்டி.

அரும்புநிறை வாசனைபோல் அன்றே இருந்தாண்டி!

75

அக்கினி கற்பூரத்தை அறவிழுங்கிக் கொண்டாற்போல்

மக்கினம் பட்டுள்ளே மருவி இருந்தாண்டி!

76

கடல்நீரும் ஆறுபோல் கலந்துரை காணேண்டி!

உடலும் உயிரும்போல் உட்கலந்து நின்றாண்டி!

77

பொன்னும் உரைமாற்றும்போல் பொருவரிய பூரணன்காண்
மன்னும் அனுபூதியடி மாணிக்கத் துள்ஒளிபோல. 78

கங்குகரை இல்லாண்டி! கரைகாணாக் கப்பலடி!
எங்கும் அளவில்லாண்டி! ஏகமாய் நின்றாண்டி! 79

தீவகம்போல் என்னைச் சேர்ந்தபர சின்மயன் காண்;
பாவகம் ஒன்றுஇல்லாண்டி! பார்த்தஇடம் எல்லாம்பரன்
காண் 80

உள்ளார்க்கும் உள்ளாண்டி! ஊருமில்லான்!
பேருமில்லான்!

கள்ளப்புலன் அறுக்கக் காரணமாய் வந்தாண்டி! 81

அப்பிறப்புக்கு எல்லாம் அருளாய் அமர்ந்தாண்டி!
இப்பிறப்பில் வந்தான்இவனாகும் மெய்ப்பொருள்
காண்! 82

நீர்ஒளிபோல் எங்கும்நிறைந்த நிராம்யன் காண்!
பார்ஒளிபோல் எங்கும் பரந்த பராபரன் காண்! 83

நூலால் உணர்வரிய நுண்மையினும் நுண்மையன்காண்!
பாலூறு சர்க்கரைபோல் பரந்த பரிபூரணன்காண். 84

உளக்கண்ணனுக்கு அல்லால் ஊன்கண்ணனால் ஒருமதோ?
விளக்குச்சடர் ஒளிபோல் மேவி இருந்தாண்டி! 85

கல்லுள் இருந்தகனல் ஒளிபோல் காரணமாய்ப்
புல்லிருந்தும் பொருவுஅரிய பூரணன் காண்! 86

பொற்பூவும் வாசனைபோல் போதம் பிறந்தார்க்குக்
கற்பூவும் வாசனைபோல் காணாக் கயவருக்கு. 87

78. பொருவு - ஒப்பு; பூரணம் - நிறைவு. 80. தீவகம் - ஒரு
பொருளை அதன் இனமான பொருளைக்கொண்டே பிடிக்கும்
முறை 86. புல்லிருத்தல் - நெருங்கியிருத்தல்

- மைக்குழம்பும் முத்துபோல் மருவி, மறவாதவர்க்குக்
கைக்குள் கனியாகும் கருஅறுத்த காரணர்க்கு. 88
- பளிங்கில் பவளமடி! பற்றுஅற்ற பாவலர்க்குக்
கிளிஞ்சிலை வெள்ளி என்பார் கிட்டாதார் கிட்டுவரோ! 89
- ஏட்டுக்கு அடங்காண்டி எழுத்தில் பிறவாண்டி!
நாட்டில் நரிகளெல்லாம் நல்புரவி செய்தாண்டி. 90
- பஞ்சப் பிரளயத்து மிஞ்சி இருப்பாண்டி!
நஞ்சு பொதிமிடற்றான் நயனத்து அழல்விழியான். 91
- அகம்காக்கும்; புறம்காக்கும்! அளவிலா அண்டமுதல்
செகம்காக்கும்; காணாத்திசை யத்தும் காக்குமடி! 92
- பேசாப் பிரமடி! பேச்சிறந்த பேரொளிகாண்!
ஆசாபாசங்கள் அணுகாத பேரொளிகாண்! 93
- தேசம் இறந்தவன்காண்! திசைஇறந்த தென்கடல்காண்!
ஊசிமுனை இன்றிஇல்லா உருப்பொருள் காண்! 94
- சிப்பியில் முத்தொளிகாண்! சின்மயநோக்கு இல்லார்க்கே
அப்பில்ஒளிபோல் அமர்ந்த அரும்பொருள்காண்! 95
- ஆலாம் விருட்சமடி! அளவிலாச் சாகையடி!
மேலாம்பதங்கள் விசம்புஊடுருவும் மெய்ப்பொருள்
காண்; 96
- வங்கிசம் எல்லாம் கடந்துமருவா மலர்ப்பதம்காண்!
அங்கிசமாய் எங்கும்ஆழ்ந்த அரும்பொருள்காண்! 97
- நாமநாட்டம் ஆனதடி! நவிலஇடம் இல்லையடி!
காமநாட்டம் கண்ணால்எரிக்கனல் விழித்த காரணன்
காண் 98

கொட்டாத செம்பொனடி! குளியாத் தரளமடி!
எட்டாத கொம்பிலடி ஈப்புகாத் தேனமுதம். 99

காணிப்பொண்ணாணியுடன் கல்லுரைமாற்று
இன்னதென்றே
ஆணியுடன் கூட்டி அடங்கலிட்டுக் கொண்டாண்டி! 100

அளவிறந்த அண்டத்தார் அத்தனைபேர் உண்டாலும்
பிளவளவும் தான்சாற்றும் பேசாப் பிரமமடி! 101

கல்நெஞ்சின் உள்ளே கழுநீலம் பூத்தாற்போல்
என்நெஞ்சின் உள்ளே இணைஅடிகள்
வைத்தாண்டி! 102

வேதப்புரவியடி! விரைந்தோடியும் அறியார்!
காதற்ற ஞானமடி! காண்பார் கருத்துடையோர். 103

பாசவினையைப் படப்பார்த்த பார்வையுடன்
நேசத்தைக்காட்டி நில்என்று சொன்னாண்டி! 104

ஓசை ஓடுங்கும் இடம் ஓங்காரத்துஉள் ஒளிகாண்?
பேசாது இருக்கும் பிரம்மம்இது என்றாண்டி! 105

சின்மய நல்நோக்கால் சிற்சொருபம் காட்டிஎனைத்
தன்மயமாய் ஆக்கியே தான்அவனாய் நின்றாண்டி! 106

தான்என்ன சொல்லுவண்டி! தன்னைத்தான் அல்லாமல்
நான்என்ன சொல்லுவண்டி! நவில்இடம் இல்லையடி. 107

இன்றிருந்து நாளைக்கு இருக்கிறபேர் எல்லாரும்
என்றும்பரி பூரணத்தில் இனிதுஇருக்கச்
சொன்னாண்டி. 108

பார்க்கில் எளிதுஅலவோ பற்றற்ற பற்று அலவோ?
ஆர்க்கும் இடம்காட்ட அவனிதனில் வந்தாண்டி! 109

இத்தனை காலமடி இறந்து பிறந்ததெல்லாம்
இத்தனையும் இல்லையடி இரும்பில்உறை நீரானேன். 110

எக்காலம் பட்டதடி, இறந்து பிறந்ததெல்லாம்
அக்காலம் எல்லாம் அழுந்தினேன் நான்நரகில். 111

காலம் கழிந்ததடி, காமம்எல்லாம் போச்சதடி!
நாலு வகைக்கருவும் நாமநாட்டம் ஆச்சதடி! 112

இப்பாழுக்கு அப்பால் முதற்பாழ் முழுமுதலாய்
இப்போதுவந்தான்காண் எனைவிழுங்கிக்கொண்டான்
காண். 113

பாலின்கண் நெய்இருந்தாற் போலப்பரஞ்சோதி
ஆலிங்கனம் செய்து அறவிழுங்கிக் கொண்டாண்டி. 114

செத்தபடம் ஆனேண்டி! தீஇருப்பில் நீரானேன்
ஒத்தவிட நித்திரை என்றுஓதும் உணர்வறிந்தேன். 115

ஒப்பும் உவமையும் அற்றுஓத அரிதாய பொருள்
இப்பூவினில் குருவே என்னவந்தோன் தாள்வாழி! 116

ஒப்பாரி சொல்லிடினும், உவமை பிழைத்திடினும்
முப்பாழும் கற்றுணர்ந்தோர் முன்னோர் பொறுத்தருள்
வார். 117

இறந்த காலத்து இரங்கல்

வார்த்தைத் திறமில்லா மனிதருக்குப் புன்சொல்லாம்
சாத்திரங்கள் சொல்லிச் சதுர்இழந்து கெட்டேனே. 1

மெத்த மெத்தச் செல்வாக்கில் வேறுமருள் அடுத்துத்
தத்தித் தலைமீழாய்த் தான்நடந்து கெட்டேனே. 2

வழக்கத் தலங்களிலும் மண்பெண்பொன் ஆசையினும்
பழக்கம் தவிராமல் பதிஇழந்து கெட்டேனே. 3

ஆணிபொருந்தும் அரும்பூமி அத்தனையும்
காணில் நமதுஎன்று கணம்பேசிக் கெட்டேனே. 4

ஆசாரம் இல்லா அசடருடன் கூடிப்
பாசாங்கு பேசிப் பதிஇழந்து கெட்டேனே. 5

குருமார்க்கம் இல்லாக் குருடருடன்கூடிக்
கருமார்க்கத்துள்ளே கருத்தழிந்து கெட்டேனே. 6

ஆலம்அருந்தும் அரன்பெருமை எண்ணாமல்
பாலர் பெண்டிர்மெய்என்று பதிஇழந்து கெட்டேனே. 7

பிணவாசம் உற்ற பெரும்காயம் மெய்யென்று
பண ஆசையாலே பதிஇழந்து கெட்டேனே. 8

கண்ட புலவர் கணக்கவே தாம்புகழ்
உண்ட உடம்பெல்லாம் உப்பரித்துக் கெட்டேனே. 9

எண்ணிறந்த சென்மம் எடுத்தும் சிவபூசை
பண்ணிப் பிழையாமல் பதிஇழந்து கெட்டேனே. 10

சிற்பெறும்பு சற்றும் தீண்டப் பொறாஉடம்பை
உற்றுருக்கவும் சுடவும் ஒப்பித்து மாண்டேனே. 11

தன்உடம்பு தானே தனக்கும்பகையாம் என்று
எண்ணும்உயர்வு இல்லாமல் இன்பம்என்று
மாண்டேனே. 12

தோல்எலும்பு மாங்கிசமும் தொல்அன்னத்தால் வளரும்
மேல்எலும்பும் சுற்றமென்று வீறாப்பாய் மாண்டேனே. 13

4. ஆணி - முதன்மை. 8. பெரும் காயம் - உடம்பு.

13. மாங்கிசம் - மாமிசம்; நெஞ்சொடு புலம்பல்.

போக்கும் வரவும் பொருள்வரவும் காணாமல்
வாக்கழிவு சொல்லி மனம்மறுகிக் கெட்டேனே. 14

நெஞ்சொடு புலம்பல்

மண்காட்டிப் பொன்காட்டி மாய இருள்காட்டிச்
செங்காட்டில் ஆடுகின்ற தேசிகனைப் போற்றாமல்
கண்காட்டும் வேசியர் தம்கண்வலையில் சிக்கிமிக
அங்காடி நாய்போல் அலைந்தனையே நெஞ்சமே. 1

புட்பாசன அணையில் பொன்பட்டு மெத்தையின்மேல்
ஒப்பா அணிந்த பணியோடாணி நீங்காமல்,
இப்பாய்க் கிடத்திஇமயன் உயிர்கொள்ளும் முன்னே
முப்பாழைப்போற்றி முயங்கிலையே நெஞ்சமே. 2

முப்பாழும் பாழாய் முதற்பாழ் வெறும்பாழாய்
அப்பாழுக்கு அப்பால் நின்றாடும் அதைப்போற்றாமல்,
இப்பாழாம் வாழ்வைநம்பி ஏற்றவர்க்கு ஒன்றுஈயாமல்
துப்பாழாய் வந்தவினை துழந்தனையே நெஞ்சமே. 3

அன்னம்பகிர்ந்து இங்கு அலைந்தோர்க்கு உதவிசெய்யும்
சென்மம்எடுத்தும் சிவன் அருளைப் போற்றாமல்
பொன்னும் மனையும்எழில் புவையரும் வாழ்வும்இவை
இன்னும் சதமாக எண்ணினையே நெஞ்சமே. 4

முன்தொடர்பில் செய்த முறைமையால் வந்தசெல்வம்
இன்றைநாள் பெற்றோம் என்றுஎண்ணாது பாழ்மனமே,
அற்றவர்க்கும் ஈயாமல் அரன்பூசை ஓராமல்
கற்றவர்க்கும் ஈயாமல் கண்மறைந்து விட்டனையே. 5

மாணிக்கம் முத்துவயிரப் பணிபூண்டு
ஆணிப்பொன் சிங்காதனத்தில் இருந்தாலும்

காணித்துடலை நமன்கட்டியே கைப்பிடித்தால்
காணிப்பொன் கூடவரக் காண்கிலமே நெஞ்சமே. 6

கற்கட்டும் மோதிரம் நல்கடுக்கன் அரைஞாண்பூண்டு
திக்குளட்டும் போற்றத் திசைக்கு ஒருத்தர் ஆனாலும்
பற்கிட்ட எமனுயிர் பந்தாடும் வேலையிலே
கைச்சட்டங் கூடவரக் காண்கிலமே நெஞ்சமே. 7

முன்னம்நீ செய்ததவம் முப்பாலும் சேரும்அன்றிப்
பொன்னும்அணிதிகழும் பூவையும் அங்கேவருமோ?
தன்னைச் சதமாகச் சற்குருவைப் போற்றாமல்
கண்ணற்ற அந்தகன்போல் காட்சியுற்றாய் நெஞ்சமே! 8

பைஅரவம் பூண்டபரமர் திருப் பொன்தாளைத்
துய்யமலர் பறித்துத்தொழுது வணங்காமல்
கையில் அணிவளையும், காலில்இடும் பாடகமும்
மெய்என்று இறுமாந்து இட்டனையே நெஞ்சமே. 9

மாதுக்கு ஒருபாகம் வைத்தஅரன் பொன்தாளைப்
போதுக்கு ஒருபோதும் போற்றி வருந்தாமல்
வாதுக்குத் தேடி இந்தமண்ணில் புதைத்து வைத்தே
ஏதுக்குப்போக நீ எண்ணினையே நெஞ்சமே. 10

அஞ்சருளைப் போற்றி ஐந்துபுலனைத் துறக்க
நெஞ்சே உனக்கு நினைவுநான் சொல்லுகிறேன்,
வஞ்சகத்தை நீக்கி மறுநினைவு வாராமல்
செஞ்சரணத்தாளைச் சிந்தை செய்வாய் நெஞ்சமே. 11

அற்புதமாய் இந்தஉடல் ஆவிஅடங்குமுன்னே
சற்குருவைப் போற்றித் தவம்பெற்று வாழாமல்
உற்பத்திசெம்பொன் உடைமை பெரும்வாழ்வை நம்பிச்
சர்ப்பத்தின் வாயில் தவளைபோல் ஆனேனே. 12

உற்றார்ஆர்? பெற்றார்ஆர்? உடன்பிறப்புஆர்?

பிள்ளைகளார்?

மற்றார் இருந்தால்என்? மாளும்போது உதவுவரோ?

கற்றா இழந்த இளம்கன்றது போலேஉருகிச்

சிறறாகிச் சிறறின்பம் சேர்ந்தனையே நெஞ்சமே.

13

வீடிருக்கத் தாயிருக்கவேண்டும் மனையாள் இருக்க

பீடிருக்க ஊன்இருக்கப் பிள்ளைகளும் தாம்இருக்க

மாடிருக்கக் கன்றிருக்க வைத்தபொருள் இருக்கக்

கூடியிருக்க நீபோன கோலமென்ன கோலமே.

14

சந்தனமும், குங்குமமும், சாந்தும், பரிமளமும்

விந்தைகளாய்ப் பூசிமிகு வேடிக்கை ஓய்யாரக்

கந்தமலர் தூடுகின்ற கன்னியரும் தாம்இருக்க

எந்தவகை போனாய் என்று எண்ணிலையே

நெஞ்சமே.

15

காற்றுத்துருத்தி கடியவினைக் குள்ளான

ஊற்றைச் சடலத்தை உண்டென்று இறுமாந்து

பார்த்திரங்கி அன்னம் பசித்தோருக்கு ஈயாமல்

ஆற்று வெள்ளம்போல அளாவினையே நெஞ்சமே.

16

நீர்க்குமிழி வாழ்வைநம்பி நிச்சயம் என்றேஎண்ணி

பாக்களவாம் அன்னம் பசித்தோர்க்கும் அளியாமல்

போர்க்குள் எமதாதன் பிடித்திழுக்கும் அப்போது

ஆர்ப்படுவார் என்றே அறிந்திலையே நெஞ்சமே.

17

சின்னஞ் சிறுநுதலாள் செய்த பலவினையால்

முன்அந்த மார்பில் முளைத்த சிலந்தி விம்மி

வன்னம் தளதளப்ப மயங்கி வலைக்குள்ளாகி

அன்னம் பகிர்ந்துண்ண அறிந்திலையே நெஞ்சமே.

18

ஓட்டைத் துருத்தியை உடையும் புழுக்கூட்டை
ஆட்டும் சிவசித்தர் அருளை மிகப்போற்றியே
வீட்டைத் திறந்து வெளியை ஒளியால் அழைத்துக்
காட்டும்பொருள்இதென்று கருதிலையே நெஞ்சமே. 19

ஊன்பொதிந்த காயம், உளைந்த புழுக்கூட்டைத்
தான்சுமந்து அல்லால்நீ சற்குருவைப் போற்றாமல்
கான்பரந்தவெள்ளம் கரைபுரளக் கண்டுஏகி
மீன் பரந்தாற்போலே விசாரமுற்றாய் நெஞ்சமே. 20

உடக்கை ஒருக்கி உயிரை அடைத்துவைத்த
சடக்கைச் சதம் என்று சார்ந்துஅங்கு இறுமாந்தை!
உடக்கைத் தகர்த்தே உயிரைஎமன் கொள்கையிலே
அடக்கமாய் வைத்தபொருள் அங்குவர மாட்டாதே. 21

தித்திக்கும் தேனைத் தெவிட்டாத தெள்ளமுதை
முத்திக்கு வித்தான முப்பாழைப் போற்றாமல்,
பற்றிப்பிடித்து இயமன் பாசத்தால் கட்டும்வண்ணம்
சுற்றி இருக்கும்வினை தழ்ந்தனையே நெஞ்சமே. 22

அஞ்செழுத்தாய் எட்டெழுத்தாய் ஐம்பத்தோர் அட்சரமாய்
பிஞ்செழுத்தாய் நின்ற பெருமானைப் போற்றாமல்
வஞ்சகமாய் உற்றமுலை மாதர்வலைக் குள்ளாகிப்
பஞ்சரித்துத் தேடிப் பாழுக்கு இறைந்தோமே. 23

அக்கறுகு கொன்றைதும்பை அம்புலியும் துடுகின்ற
சொக்கர் திருத்தானைத் தொழுது வணங்காமல்,
மக்கள் பெண்டிர் சுற்றமுடன் வாழ்வை மிகநம்பி அன்பாய்
எக்காலமும் உண்டென்று எண்ணினையே நெஞ்சமே. 24

21. உடக்கு - ஆணி; சடக்கு - உடல். 23. பஞ்சரித்து -
உபசாரம் பேசி. 24. அக்கு - உத்திராட்சம்

ஆண்டகுருவின் அருளை மிகப்போற்றி
வேண்டும் கயிலாய வீட்டுவழி பாராமல்,
பூண்டகுழல் மாதுநல்லார் பொய்மாய்கைக்கு உள்ளாகித்
தூண்டில் அகப்பட்டுத் துடிகெண்டை ஆனேனே. 25

ஏணிப் பழுஆம்இருளை அறுத் தாளமுற்றும்
பேணித் தொழும்கயிலை பேறுபெற மாட்டாமல்,
காணஅரும் பொருளாய்க் கண்கலங்கப் பட்டடியேன்
ஆணிஅற்ற மாமரம்போல் ஆகினேனே நெஞ்சமே. 26

கோத்தும் பிரகாசம் கொண்டுருகி அண்டமெல்லாம்
காத்தப்படியே கயிலாயம் சேராமல்,
வேற்றுருவப் பட்டடியேன் வெள்ளம்போல் உள்ளருகி,
ஏற்றும்கழுவில் இருந்தபிணம் ஆனேனே! 27

நிலைவிட் டுடலை உயிர்நீங்கி அகலுமுன்னே
சிலைதொட்ட வேடன்எச்சில் தின்றானைச் சேராமல்
வலைபட்டு உழலுகின்றமான்போல் பரிதவித்துத்
தலைகெட்ட நூல்அதுபோல் தட்டழிந்தாய் நெஞ்சமே. 28

முடிக்குமயிர்ப் பொல்லா முழுக்குரம்பை மின்னாரின்
இடைக்கும் நடைக்கும் இதம்கொண்ட வார்த்தைசொல்லி,
அடிக்கொண்ட தில்லைவனத்து ஐயனே! நாய்அனையேன்
விடக்கை இழந்த மிருகமது ஆனேனே! 29

பூவாணர் போற்றும் புகழ்மதுரைச் சொக்கரது
சீர்பாதம் போற்றிச் சிவலோகம் சேராமல்,
தாவாரம் தோறும் தலைபுகுந்த நாய்போலே
ஆகாத நெஞ்சமே அலைந்து திரிந்தாயே. 30

28. சிலை - வில்; சிலை தொட்ட வேடன் - கண்ணப்ப
நாயனார்; தலைகெட்ட நூல் - நுனி அகப்படாத நூல்.

29. விடக்கை - மாமிசம்.

பத்தெட்டாய் ஈரைந்தாய்ப் பதின்மூன்று இரண்டொன்றாய்
ஒத்திட்டு நின்றதோர் ஓவியத்தைப் போற்றாமல்,
தெத்திட்டு நின்ற திரிகண்ணுக் குள்ளாகி
வித்திட்டாய் நெஞ்சே! விடவும் அறியாயே. 31

அஞ்சும் உருவாகி ஐம்மூன்றும் எட்டும்ஒன்றாய்
மிஞ்சி இருந்த விளக்கொளியைப் போற்றாமல்
பஞ்சிலிடு வன்னியைப்போல் பற்றிப் பிடியாமல்
நஞ்சுண்டகெண்டையைப் போல்நான் அலைந்து
கெட்டேனே. 32

ஊனம் உடனே அடையும் புழுக்கூட்டை
மானமுடனே சுமந்து மண்ணுலகில் மாளாமல்,
ஆனதொரு பஞ்சவர்கள் ஆண்டிருந்த தேசம்விட்டுப்
போனதுபோலேநாம் போய்ப்பிழைத்தோம் இல்லையே. 33

ஊறா இறைக்கின்ற உப்பிருந்த பாண்டத்தை
நாறாமல் நாறிநழுவும் புழுக்கூட்டை,
வீறாம்புறத்தை விரும்புகின்றது எப்படியென்று
ஆறாத நாட்டில் அகன்றிருந்தேன் இல்லையே. 34

அரிய அரிதேடி அறியா ஒருமுதலைப்
பரிவுடனே போற்றும் பரஞ்சுடரைப் போற்றாமல்,
கரியபெரு வாழ்வைநம்பிக் காமத்து அழுந்தியே
அரிவாயில்பட்ட கரியதுபோல் ஆனேனே. 35

தந்திரத்தை உன்னித் தவத்தை மிகநிறுத்தி,
மந்திரத்தை உன்னி மயங்கித் தடுமாறி,
விந்துருகி நாதமாம்மேல் ஒளியைக் காணாமல்
அந்தரத்தே கோல்எறிந்த அந்தகன்போல் ஆனேனே. 36

விலையாகிப் பாணனுக்கு வீறடிமைப்பட்டதுபின்
சிலையார் கைவேடன் ஏச்சில்தின்றாணைப் போற்றாமல்
அலைவாய்த் துரும்பதுபோல் ஆணவத்தினால் அழுங்கி
உலைவாய் மெழுகதுபோல் உருகினையே நெஞ்சமே. 37

பூரணமாலை

மூலத்து உதித்தெழுந்த முக்கோணச் சக்கரத்துள்
வாலைதனைப் போற்றாமல் மதிமறந்தேன் பூரணமே. 1

உந்திக் கமலத்து உதித்துநின்ற பிருமானுவச்
சந்தித்துக் காணாமல் தட்டழிந்தேன் பூரணமே. 2

நாவிக் கமல நடுநெடுமால் காணாமல்
ஆவிகெட்டு யானும் அறிவழிந்தேன் பூரணமே. 3

உருத்திரனை இருதயத்தில் உண்மையுடன் பாராமல்
கருத்தழிந்து நானும் கலங்கினேன் பூரணமே. 4

விசத்தி மகேசுரனை விழிதிறந்து பாராமல்
பசித்துருகி நெஞ்சம் பதறினேன் பூரணமே. 5

நெற்றி விழியுடைய நிர்மல சதாசிவத்தை
புத்தியுடன் பாராமல் பொறிஅழிந்தேன் பூரணமே. 6

நாதவிந்து தன்னை நயமுடனே பாராமல்
போதம் மயங்கிப் பொறிஅழிந்தேன் பூரணமே. 7

உச்சி வெளியை உறுதியுடன் பாராமல்
அச்சமுடன் நானும் அறிவழிந்தேன் பூரணமே. 8

மூக்கு முனையை முழித்திருந்து பாராமல்
ஆக்கைகெட்டு நானும் அறிவழிந்தேன் பூரணமே. 9

1. வாலை - சிறுபெண், சக்தி. 7. நாதவிந்து - முதல்ஒளி.

9. ஆக்கை - உடம்பு. போதம் - அறிவு.

இடைபிங் கலையின் இயல்பறிய மாட்டாமல்
தடையுடனே யானும் தயங்கினேன் பூரணமே. 10

ஊனுக்குள் நீநின்று உலாவினதைக் காணாமல்
நான் என்றிருந்து நலன் அழிந்தேன் பூரணமே. 11

மெய்வாழ்வை நம்பி விரும்பிமிக வாழாமல்
பொய்வாழ்வை நம்பிப் புலம்பினேன் பூரணமே. 12

பெண்டுபிள்ளை தந்தையாய் பிறவியுடன் சுற்றம்இவை
உண்டென்று நம்பிடல் அழிந்தேன் பூரணமே. 13

தண்டிகை பல்லக்குடனே சகல சம்பத்துகளும்
உண்டென்றுநம்பி உணர்வழிந்தேன் பூரணமே. 14

இந்தஉடல் உயிரை எப்போதும்தான் சதமாய்ப்
பந்தமுற்றுநானும் பதம் அழிந்தேன் பூரணமே. 15

மாதர் பிரபஞ்ச மயக்கத்திலே விழுந்து
போதம் மயங்கிப் பொறிஅழிந்தேன் பூரணமே. 16

சரியைகிரியா யோகம்தான் ஞானம்பாராமல்
பரிதிகண்ட மதியதுபோல் பயன்அழிந்தேன் பூரணமே. 17

மண்பெண் பொன்னாசை மயக்கத்திலே விழுந்து
கண்கெட்ட மாடதுபோல் கலங்கினேன் பூரணமே. 18

தனிமுதலைப் பார்த்துத் தனித்திருந்து வாழாமல்
அநியாயமாய்ப் பிறந்திங்கு அலைந்துநின்றேன்
பூரணமே. 19

ஈராறு தன்கலைக்குள் இருந்துகூத்து ஆடினதை
ஆராய்ந்து பாராமல் அறிவழிந்தேன் பூரணமே. 20

வாசிதனைப் பார்த்து மகிழ்ந்துனைத்தான் போற்றாமல்
காசிவரை போய்த்திரிந்து கால்அலுத்தேன் பூரணமே. 21

- கருவிகள் தொண்ணூற்றாரில் கலந்து விளையாடினதை
இருவிழியால் பாராமல் ஈடழிந்தேன் பூரணமே. 22
- உடலுக்குள் நீநின்று உலாவினதைக் காணாமல்
கடல்மலை தோறும் திரிந்து கால்அலுத்தேன் பூரணமே. 23
- எத்தேச காலமும் நாம்இறவாது இருப்பம் என்று
உற்றுணைத்தான் பாராமல் உருவழிந்தேன் பூரணமே. 24
- எத்தனை தாய்தந்தை இவர்களிடத்தே இருந்து
பித்தனாய் யானும் பிறந்து இறந்தேன் பூரணமே. 25
- பெற்றுஅலுத்தார் தாயார்; பிறந்துஅலுத்தேன் யானும்
உன்றன் 26
- பொன்துணைத்தாள் தந்துபுகல் அருள்வாய் பூரணமே. 26
- உற்றார் அழுது அலுத்தார்; உறன்முறையார் சுட்டலுத்தார்;
பெற்றுஅலுத்தார் தாயார்; பிறந்து அலுத்தேன் பூரணமே. 27
- பிரமன்படைத்து அலுத்தான்; பிறந்திறந்து நானலுத்தேன்;
உரமுடைய அக்கினிதான் உண்டுஅலுத்தான் பூரணமே. 28
- எண்பத்து நானூறாயிரம் செனனமும் சனித்துப்
புண்பட்டு நானும் புலம்பினேன் பூரணமே. 29
- என்னை அறியாமல் எனக்குள்ளே நீஇருக்க
உன்னை அறியாமல் உடல்அழிந்தேன் பூரணமே. 30
- கருவாய் உருவாய்க்கலந்து உலகெலாம் நீயாய்
அருவாகி நின்றது அறிகிலேன் பூரணமே. 31
- செம்பொன் கமலத் திருவடியைப் போற்றாமல்
பம்பைகொட்ட ஆடும் பிசாசானேன் பூரணமே. 32

எனக்குள்ளே நீஇருக்க உனக்குள்ளே நான்இருக்க
மனக்கவலை தீரவரம் அருள்வாய் பூரணமே. 33

எழுவகைத் தோற்றத்து இருந்து விளையாடியதைப்
பழுதறவே பாராமல் பயன்இழந்தேன் பூரணமே. 34

சாதிபேதங்கள் தமை அறிய மாட்டாமல்
வாதனையால் நின்று மயங்கினேன் பூரணமே. 35

குலம்ஒன்றாய் நீபடைத்த குறியை அறியாமல் நான்
மலபாண்டத் துள்ளிருந்து மயங்கினேன் பூரணமே. 36

அண்டபிண்டம் எல்லாம் அணுவுக்கு அணுவாம்நீ
கொண்டவடிவின் குறிப்பறியேன் பூரணமே. 37

சுகத்திரத்தின் மேல்இருக்கும் சற்கருவைப் போற்றாமல்
அகத்தினுடை ஆணவத்தால் அறிவழிந்தேன் பூரணமே. 38

ஐந்துபொறியை அடக்கி உனைப்போற்றாமல்
நைந்துருகி நெஞ்சம் நடுங்கினேன் பூரணமே. 39

என்னைத் திருக்கூத்தால் இப்படிநீ ஆட்டுவித்தாய்
உன்னைஅறியாது உடல் அழிந்தேன் பூரணமே. 40

நரம்புதசை தோல்எலும்பு நாற்றத்திற்குள்விழுந்து
வரம்பறிய மாட்டாமல் மயங்கினேன் பூரணமே. 41

சிலந்தியிடை நூல்போல் சீவசெந்துக் குள்ளிருந்த
நலந்தனைத்தான் பாராமல் நலம்அழிந்தேன் பூரணமே. 42

குருவாய் பரமாகிக் குடிலை, சத்தி நாதவித்தாய்,
அருவாய் உருவானது அறிகிலேன் பூரணமே. 43

ஒளியாய்க் கதிர்மதியாய் உள்இருவாய் அக்கினியாய்
வெளியாகி நின்ற வியன்அறியேன் பூரணமே. 44

இடையாகிப் பிங்கலையாய் எழுந்த சுழுமுனையாய்
உடல்உயிராய் நீஇருந்த உள்வறியேன் பூரணமே. 45

மூலவித்தாய் நின்றுமுளைத்து உடல்தோறுமிருந்து
காலன்என அழிக்கும் கணக்கு அறியேன்பூரணமே. 46

உள்ளும் புறமுமாய் உடலுக்குள் நீயிருந்தது
எள்ளளவும்நா னறியாது இருந்தேன் பூரணமே. 47

தாயாகித், தந்தையாய்த் தமர்இளைஞர் சுற்றம்எல்லாம்
நீயாகி நின்ற நிலைஅறியேன் பூரணமே. 48

விலங்கு புள்ளூர்வன அசரம் விண்ணவர் நீர்ச்சாதிமனுக்
குலங்கள் எழுவகையில் நின்ற குறிப்பறியேன்
பூரணமே. 49

ஆணாகிப் பெண்ணாய், அலியாகி, வேற்றுருவாய்,
மாணாகிநின்ற வகையறியேன் பூரணமே. 50

வாலையாய்ப், பக்குவமாய், வளர்ந்துகிழம் தானாகி,
பாலையாய் நின்றபயன் அறியேன் பூரணமே. 51

பொய்யாய்ப் புவியாய்ப், புகழ்வா ரிதியாகி
மெய்யாகி நின்றவியன் அறியேன் பூரணமே. 52

பூவாய் மணமாகிப் பொன்னாகி மாற்றாகி
நாவாய்ச் சொல்லான நயம்அறியேன் பூரணமே. 53

முதலாய் நடுவாகி, முப்பொருளாய் மூன்றுலகாய்,
இதமாகிநின்ற இயல் அறியேன் பூரணமே. 54

ஊனாய்உடல்உயிராய், உள்நிறைந்த கண்ணொளியாய்த்
தேனாய் ருசியான திறம் அறியேன் பூரணமே. 55

- வித்தாய் மரமாய் விளைந்த கனியாய்ப் பூவாய்ச்
சித்தாகி நின்ற திறம் அறியேன் பூரணமே. 56
- ஐவகையும் பெற்றுலக அண்டபகிரண்டம் எலாம்
தெய்வமென நின்ற திறம் அறியேன்பூரணமே. 57
- மனமாய்க் கனவாகி, மாய்கையாய் , உள்ளிருந்து
நினைவாகி நின்ற நிலை அறியேன் பூரணமே. 58
- சத்திசிவம் இரண்டாய்த் தான்முடிவில்ஒன்றாகிச்
சித்திரமாய் நின்றதிறம் அறியேன் பூரணமே. 59
- பொறியாய்ப், புலன்ஆகிப், பூதபேதப் பிரிவாய்
அறிவாகி நின்ற அளவறியேன் பூரணமே. 60
- வானில் கதிர்மதியாய் வளர்ந்துபின் ஒன்றானதுபோல்
ஊன்உடலுக்குள்ளிருந்த உயிர்ப்பறியேன் பூரணமே. 61
- பொய்யும் புனையும் மிகப்பொருந்திவீண் பேசலன்றி
ஐயோஉனை உரைக்க அறிகிலேன் பூரணமே. 62
- நிரந்தரமாய் எங்கும் நின்று விளையாடினதைப்
பரம் அதுவே என்னப்பதம் அறியேன் பூரணமே. 63
- கொல்வாய், பிறப்பிப்பாய், கூடஇருந்தே சுகிப்பாய்
செல்வாய் பிறர்க்குள் செயல்அறியேன் பூரணமே. 64
- வாரிதியாய், வையமெல்லாம்மன்னு மண்டபிண்டமெலாம்
சாரதியாய் நின்றதலம் அறியேன் பூரணமே. 65
- வித்தாய், மரமாய், வெளியாய், ஒளியாய்நீ
சத்தாய்இருந்த தரம்அறியேன் பூரணமே. 66
- தத்துவத்தைப் பார்த்து மிகத்தன்னை அறிந்தஅறிவால்
உய்த்து உன்னைத்தான் பாராமல் உய்வாரோ
பூரணமே. 67

ஒன்றாய் உயிராய் உடல்தோறும் நீ இருந்தும்
என்றும் அறியார்கள் ஏழைகள்தாம் பூரணமே. 68

நேற்று என்றும் நாளை என்றும் நினைப்புமறப்பாய்
மாற்றமாய் நின்ற வளம் அறியேன் பூரணமே. 69

மனம்புத்தி சித்தம் மகிழ்வு அறிவு ஆங்காரமதாய்
நினைவாம் தலமான நிலை அறியேன் பூரணமே. 70

உருப்பேதம் இன்றி உயர்ந்த சத்த பேதமாய்க்
குருப்பேத மாய்வந்த குணம் அறியேன் பூரணமே. 71

சட்சமய பேதங்கள் தாம்வகுத்துப் பின்னும் ஒரு
உட்சமயம் உண்டென்று உரைத்தனையே பூரணமே. 72

முப்புத்திரண்டு உறுப்பாய் முனைந்து உடைத் துள்ளிருந்த
செப்பிடு வித்தைத்திறம் அறியேன் பூரணமே. 73

என்னதான் கற்றால் என்? எப்பொருளும் பெற்றால் என்?
உன்னை அறியாதார் உய்வரோ? பூரணமே. 74

கற்றறிவோம் என்பர், காணார்கள் உன்பதத்தைப்
பெற்றறியார் தங்களுக்குப் பிறப்பு அறுமோ பூரணமே. 75

வான் என்பார்; அண்டம் என்பார்; வாய்ஞானமே பேசித்
தான் என்பார்; வீணர்; தனை அறியார் பூரணமே. 76

ஆதி என்பார்; அந்தம் என்பார்; அதற்குள் நடுவாய் இருந்த
சோதி என்பார்; நாதத்திதாழில் அறியார் பூரணமே. 77

மூச்சென்பார்; உள்ளம் என்பார்; மோனம் எனும் மோட்சம்
என்பார்;
பேச்சென்பார்; உன்னுடைய பேர் அறியார் பூரணமே. 78

- பரம்என்பார்; பானுஎன்பார் பாழ்வெளியாய்நின்ற
வரம்என்பார்; உன்றன் வழிஅறியார் பூரணமே. 79
- எத்தனைபேரோ எடுத்தெடுத்துத்தான் உரைத்தார்
அத்தனை பேருக்கு ஒன்றானது அறிகிலேன் பூரணமே. 80
- நகாரமகாரம் என்பார்நடுவேசிகாரம் என்பார்
வகாரயகாரம் என்பார்; வகை அறியார் பூரணமே. 81
- மகத்துவமாய்க் காம மயக்கத்துக் குள்ளிருந்து
பகுத்தறிய மாட்டாமல் பயன்இழந்தேன் பூரணமே. 82
- உண்மைப் பொருளை உகந்திருந்து பாராமல்
பெண் மயக்கத்தாலே பிறந்து இறந்தேன் பூரணமே. 83
- வாயார வாழ்த்தி மகிழ்ந்து உனைத்தான் போற்றாமல்
காயம்எடுத்துக் கலங்கினேன் பூரணமே. 84
- சந்திரனை மேகமது மறைத்த வாறதுபோல்
பந்தமுற நானும்உனைப் பார்க்கிலேன் பூரணமே. 85
- செந்தா மரைத்தானைத் தினந்தினமும் போற்றாமல்,
அந்தாரமாய் நின்றங்கு அலைந்தேன் நான் பூரணமே. 86
- நீர்மேல் குமிழிபோல் நிலையற்ற காயம்இதைத்
தாரகம் என்றெண்ணி நான்தட்டழிந்தேன் பூரணமே. 87
- நெஞ்சிம்உருகி நினைத்து உனைத்தான் போற்றிநெடு
வஞ்சத்தைப் போக்க வகைஅறியேன்; பூரணமே. 88
- எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் எங்கும் நிறைந்திருந்து
உள்ளம் அறியாது உருகினேன் பூரணமே. 89
- மாயாப் பிரபஞ்ச மயக்கத்திலே விழுந்தே
ஓயாச் சனனம் ஒழிந்திலேன் பூரணமே. 90

பூசையுடன் புவன் போகம்எனும் போக்கியத்தால்
ஆசையுற்றே நானும் அறிவிழந்தேன் பூரணமே. 91

படைத்து அழித்திடுவாய்; பார்க்கில் பிரமாவெழுத்தைத்
துடைத்துச் சிரஞ்சீவியாய்த் துலங்குவிப்பாய் பூரணமே. 92

மந்திரமாய்ச் சாத்திரமாய் மறைநான்காய் நீஇருந்த
தந்திரத்தை நான் அறியத் தகுமோதான் பூரணமே. 93

அல்லாய்ப் பகலாய் அனவரத காலம்எனும்
சொல்லாய்ப், பகுத்த தொடர்பறியேன் பூரணமே. 94

நரகம் சுவர்க்கம்என நண்ணும் இரண்டும் உண்டாயும்
அரகரா என்பது அறிகிலேன் பூரணமே. 95

பாவபுண்ணியம் என்னும்பகுப்பாய்ப் படைத்து அழித்திங்கு
ஆவலையுண்டாக்கி வைத்த அருள்அறியேன் பூரணமே. 96

சாந்தம்என்றும், கோபம்என்றும் சாதிபேதங்கள் என்றும்,
பாந்தம்என்றும், புத்தியென்றும் படைத்தனையே

பூரணமே. 97

பாசம் உடலாய்ப் பசுஅதுவும்தான் உயிராய்
நேசமுடன் நீபொருளாய் நின்றனையே பூரணமே. 98

ஏதில் அடியார் இரங்கி இகத்தினில் வந்துன்றன்
பாதம்அதில் தாழ்ப் பரிந்தருள்வாய்; பூரணமே. 99

நானேநீ நீயேநான் நாம்இரண்டும் ஒன்றானால்
தேனின் ருசியதுபோல் தெவிட்டாய் நீபூரணமே. 100

முடிவில் ஒருதனியத்தை முடித்துநின்று பாராமல்
அடியில்ஒரு தனியத்தில் அலைந்தேனே பூரணமே. 101

பூரண மாலைதனை புத்தியுடன் ஓதினார்க்குத்
தாரணியில் ஞானம் தழைப்பிப்பாய் பூரணமே. 102

நெஞ்சொடு மகிழ்தல்

- அன்றுமுதல் இன்றளவும் ஆக்கையொடு துட்சுமமாய்
நின்றநிலை அறிய நேசமுற்றாய் நெஞ்சமே. 1
- அங்கங்கு உணர்வாய் அறிவாகி யேநிரம்பி
எங்கெங்கும் ஆனதிலே ஏகரித்தாய் நெஞ்சமே. 2
- அலையாத பேரின்ப ஆனந்த வெள்ளத்தில்
நிலையாய் உருஇருந்து நின்றனையே நெஞ்சமே. 3
- பாராமல் பதையாமல் பருகாமல் யாதொன்றும்
ஓராது உணர்வுடனே ஒன்றினையே நெஞ்சமே. 4
- களவிறந்து, கொலையிறந்து, காண்பனவும் காட்சியும்போய்
அளவிறந்து நின்றதிலே அன்புற்றாய் நெஞ்சமே. 5
- பேச்சிறந்து, சுட்டிறந்து, பின்னிறந்து முன்னிறந்து
நீச்சிறந்து நின்றதிலே நேசமுற்றாய் நெஞ்சமே. 6
- விண்ணிறந்து, மண்ணிறந்து, வெளியிறந்து, ஒளியிறந்து
எண்ணிறந்து நின்றதிலே ஏகரித்தாய் நெஞ்சமே. 7
- பார்த்தஇடம் எங்கும்பரம்எனவே உள்புறம்பும்
கோத்தபடி உண்மையெனக் கொண்டனையே
நெஞ்சமே. 8
- ஊறிறந்து பேறிறந்து ஒளியிறந்து வெளியிறந்து
சீறிறந்து நின்றதிலே சேர்ந்தனையே நெஞ்சமே. 9
- ஆண்பெண் அலியென்று அழைக்க அரிதாய் நிறைந்து
காண்ப அரிதாய் இடம் கண்ணுற்றாய் நெஞ்சமே. 10
- ஆங்காரம் அச்சம் அகற்றி அறிவினொடு
தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம் பெற்றாய் நெஞ்சமே. 11

ஆதியாய்நின்ற அகண்டபரி பூரணத்தைச்
சாதியா நின்றஇடம் சார்வுற்றாய் நெஞ்சமே. 12

விருப்புவெறுப்பு இல்லாத வெட்டவெளி யதனில்
இருப்பேசுகம் என்று இருந்தனையே நெஞ்சமே. 13

ஆரும்உறாப் பேரண்டத்து அப்புறத்தும் இப்புறத்தும்
நீரும்உப்பும் என்னநிலை பெற்றாய் நெஞ்சமே. 14

உடனாகவே இருந்து உணர அரியானோடு
கடல்நீரும் ஆறும்போல் கலந்தனையே நெஞ்சமே. 15

நெடியகத்தைப் போக்கி, நின்ற சழக்கறுத்துப்
படிகத்துக் கும்பம்போல் பற்றினையே நெஞ்சமே. 16

மேலாகி எங்கும் விளங்கும் பரம்பொருளில்
பாலூறும் மென் சுவைபோல் பற்றினையே நெஞ்சமே. 17

நீரொடுதண் ஆலிவிண்டு நீரான வாறேபோல்
ஊரொடுபேர் இல்லானொடு ஒன்றினையே நெஞ்சமே. 18

இப்பிறப்பைப் பாழ்படுத்தி இருந்தபடியே இருக்கச்
செப்ப அரிதாய் இடம் சேர்ந்தனையே நெஞ்சமே. 19

மேலாம் பதங்கள் எல்லாம் விட்டுவிட்டு ஆராய்ந்து
நாலாம் பதத்தில் நடந்தனையே நெஞ்சமே. 20

கடங்கடங்கள் தோறும் கதிரவன் ஊடாடி
அடங்கும் இடம்தான் அறிந்து அன்புற்றாய் நெஞ்சமே. 21

கற்றவனாய்க், கேட்டவனாய்க் காணானாய்க்
காண்பவனாய்

உற்றவனாய், நின்றதிலே ஒன்றுபட்டாய், நெஞ்சமே. 22

16. நெடியகம் - அகங்காரம்; சழக்கு - குற்றம். 18. ஆலி -
ஆலங்கட்டி

- நாலுவகைக் கரணம் நல்குபுலன் ஐந்தும் ஒன்றாய்
சீமைற்று நின்றதிலே சேர்ந்தனையே நெஞ்சமே. 23
- விட்டிடமும் தொட்டிடமும் விண்ணிடமும் மண்ணிடமும்
கட்டும்ஒரு தன்மைஎனக் கண்ணுற்றாய்; நெஞ்சமே. 24
- எந்தெந்த நாளும் இருந்தபடி யேஇருக்க
அந்தச் சுகாதீதம் ஆக்கினையே; நெஞ்சமே. 25
- வாக்கிறந்து நின்றமனோகோச ரம்தனிலே
தாக்கறவே நின்றதிலே தலைசெய்தாய் நெஞ்சமே. 26
- எத்தேசமும் நிறைந்தே எக்கால மும்சிறந்து
சித்தாய சித்தினிடம் சேர்ந்தனையே நெஞ்சமே. 27
- தாழாதே நீளாதே தன்மய மாய்நிறைந்து
வாழாதே வாழ மருவினையே நெஞ்சமே. 28
- உள்ளும் புறம்பும் உதட்டாத ஆனந்தக்
கள்ளருந்தி நின்றதிலே கண்ணுற்றாய் நெஞ்சமே. 29
- வாதனைபோய்நிட்டை யும்போய்மாமெளனராச்சியம் போய்
பேதம்அற நின்றஇடம் பெற்றனையே நெஞ்சமே. 30
- இரதம் பிரிந்து கலந்து ஏகமாம் ஆறேபோல்
விரகம் தவிர்ந்து அணல்பால் மேவினையே நெஞ்சமே. 31
- சோதியான் தும்பனிநீர் துறைகொளும் ஆறேபோல்
நீதிகுருவின் திருத்தாள் நீபெற்றமாய் நெஞ்சமே. 32

உடல்கூற்று வண்ணம்

ஒருமட மாதும் ஒருவனும்ஆகி இன்பசுகம்தரும்

அன்பொருந்தி உணர்வுகலங்கி ஒழுகியவிந்து

ஊறுசுரோணிதம் மீதுகலந்து—

1

25. சுகாதீதம் — இன்பமயம் 31. இரதம் — ரசம்; விரகம் —

மோகம்; அணல் — அண்ணல்.

பனியில் ஓர்பாதி சிறுதுளிமாது பண்டியில்வந்து

புகுந்துதிரண்ட பதுமஅரும்பி கமடம் இதென்று

பார்வைமெய் வாய்செவி கால்கைகள் என்ற—

உருவமும்ஆகி உயிர்வளர்மாதம் ஒன்பதுமுன்றும்

நிறைந்துமடைந்தை உதரம் அகன்று புவியில்விழுந்து

யோகமும் வாரமும் நாளும் அறிந்து—

மகளிர்கள் சேனை தரவணையாடை மண்படஉந்தி

உதைந்துக் கவிழ்ந்து மடமயில்கொங்கை அமுதம்அருந்தி

ஓரறிவு ஈரறிவு ஆகிவளர்ந்து—

ஒளிநகைஊறல் இதழ்மடவாரும் உவந்துமுகந்திட

வந்து தவழ்ந்து மடியில் இருந்து மழலைபொழிந்து

வாஇரு போவென நாமம்விளம்ப—

உடைமணிஆடை அரைவடம் ஆடஉண்பவர் தின்பவர்

தங்களொடு உண்டு தெருவில் இருந்துபுழுதி அலைந்து

தேடிய பாலரொடு ஓடிநடந்து

அஞ்சுவயதாகி விளையாடியே—

உயர்தரு ஞான குருஉபதேசம் முத்தமிழின்கலையுங்

கரைகண்டு வளர்பிறை என்றுபலரும் விளம்ப

வாழ்பதினாறு பிராயமும் வந்து—

மயிர்முடிகோதி அறுபதநீல வண்டிமிர் தண்தொடை

கொண்டைபுனைந்து மணிபொன் இலங்குபணிகள்

அணிந்து

மாகதர் போகதர் கூடிவணங்க—

உடல்கூற்று வண்ணம்: 2. பண்டி - கருப்பை; பதும அரும்பு

- தாமரை மொட்டு; கமடம் - ஆமை. 8. அறுபதம் - ஆறுகால்கள்;

பணிகள் - ஆபரணங்கள்; மாகதர் போகதர் - இருந்தும், நின்றும்

பாடிப் புகழ்வோர்

மதனசொருபன் இவன்என மோக மங்கையர்கண்டு
மருண்டு திரண்டு வரிவிழிகொண்டு சுழியஎறிந்து
மாமயில்போல் அவர்போவது கண்டு— 9

மனதுபொறாமல் அவர்பிறகோடி மங்கல செங்கல
சந்திகழ் கொங்கை மருவமயங்கி இதழ்அமுதுண்டு
தேடிய மாமுதல் சேரவழங்கி— 10

ஒருமுதலாகி முதுபொருளாய் இருந்த தனங்களும்
வம்பில்இழந்து மதனசுகந்த விதனம் இதென்று
வாலிப கோலமும் வேறு பிரிந்து— 11

வளமையும்மாறி இளமையும்மாறி வன்பல்விழுந்துஇரு
கண்கள்இருண்டு வயதுமுதிர்ந்து நரைதிரைவந்து
வாதவிரோத குரோதம் அடைந்து—
செங்கையினில் ஓர்தடியும் ஆகியே— 12

வருவதுபோவது ஒருமுதுகூனும் மந்தியெனும்படி
குந்திநடந்து மதியுமழிந்து செவிதிமிர்வந்து
வாயறியாமல் விடாமல்மொழிந்து— 13

துயில்வரும் நேரம்இருமல் பொறாதுதொண்டையும்
நெஞ்சம்
உலர்ந்துவறண்டு துகிலும் இழந்துசுணையும் அழிந்து
தோகையர் பாலர்கள் கோரணி கொண்டு 14

கலியுகமீதில் இவார்மரியாதை கண்டிடும்என்பவர்
கஞ்சலம் மிஞ்சகலகல என்றுமலசலம்வந்து
கால்வழி மேல்வழி சாரநடந்து— 15

தெளிவும்இராமல் உரை தடுமாறி சிந்தையும் நெஞ்சமும்
அலைந்துமருண்டு திடமும்உலைந்து மிகவும் அலைந்து,
தேறிநல் ஆதரவு ஏதெனநொந்து— 16

மறையவன்வேதம் எழுதியவாறு வந்ததுகண்டமும்
என்றுதெளிந்து இனிஎனகண்டம் இனியெனதொந்தம்
மேதினி வாழ்வு நிலாதினி நின்ற— 17

கடன்முறை பேசும்கன உரைநாவுறங்கி விழுந்துகை
கொண்டுமொழிந்து கடைவழிகஞ்சி ஒழுகிடவந்து
பூதமும் நாலு சுவாசமும் நின்று
நெஞ்சு தடுமாறி வரும்நேரமே— 18

வளர்பிறைபோல எயிறும்உரோமமும் சடையும்சிறு
குஞ்சியும்விஞ்ச மனதும் இருண்ட வடிவும்இலங்க
மாமலைபோல் யமதூதர்கள் வந்து— 19

வலைகொடுவீசி உயிர்கொடுபோக மைந்தரும்வந்து
குனிந்தழநொந்து மடியில்விழுந்து மனைவிபுலம்ப
மாழ்கினரே இவர்காலம் அறிந்து— 20

பழையவர்காணும் எனுமயலார்கள் பஞ்சபறந்திட
நின்றவர்பந்தர் இடுமெனவந்து பறையிடமுந்த
வேபிணம்வேக விசாரியும் என்று— 21

பலரையும்ஏவி முதியவர்தாமிருந்த சவங்கழுவும்
சிலரென்று பணிதுகில்தொங்கல் களபமணிந்து
பாவகமே செய்து நாளும் உடம்பை— 22

வரிசை கெடாமல் எடுமெனஒடி வந்திளமைந்தர்
குனிந்துசுமந்து கடுகிநடந்து சுடலை அடைந்து
மானிடவாழ்வென வாழ்வெனநொந்து— 23

விறகிடைமூடி அழல்கொடுபோட வெந்துவிழுந்து
முறிந்துநிணங்கள் உருகிஎலும்பு கருகிஅடங்கி
ஓர்பிடிநீறும் இலாதஉடம்பை—
நம்பும் அடியேனை இனி ஆளுமே. 24

ஞானம்-நூறு

காப்பு

நண்பான நெஞ்சுக்கே ஞானத்தால் நல்லபுத்தி
வெண்பா வாய் நூறும் நெளம்பவே-பண்பாக்
ககனப் பதமுறவக் கண்ம மருகக்
ககனகதிர் வேல்முருகன் காப்பு.

நெஞ்சுடனே தாம்புலம்பி நீலநிறத் தாளீன்ற
குஞ்சரத்தை யாதரித்துக் கும்பிட்டால்-கஞ்சமுடன்
காமமுதல் மும்மலத்தின் கட்டறுத்து ஞானமுடன்
பூமிதனில் வாழ்வ ரெப்போதும்.

1

எப்போ திறைவன் எழுத்தைவிட்டுத் தப்புவோம்?
எப்போ தெழுத்திரண்டை ஏத்துவோம்?-எப்போது
காமன் வலையறுப்போம்? காரொளியைக் கண்டு நெஞ்சே!
ஏமன் வலையறுப்ப தென்று.

2

என்றும் பயமறவே ஈரெழுத்தும் ஓரெழுத்தாய்
நின்றசிவ லிங்கத்தை நெஞ்சேகேள்- உண்டுறங்கித்
தேசமெல்லாம் நின்றசைந்து தீயெழுத்தே லிங்கங்காண்
ஆசைவிந்தே ஆவுடை யாள்.

3

ஆவுடையார் னோடிருந்தேன் அருளானந் தம்பெறவே
கோவுடையாள் நின்றதினம் கூடிய-பூவுடையாள்
கட்டழகி யைத்தான் கடந்து பெருவெளியில்
இட்டமுடன் நெஞ்சே இரு.

4

இருவினைக்கு ளாகாதே! என்னுடையமை எண்ணாதே!
பெருகுசினங் கொண்டுபினற் றாதே! - மருவுமலக்
கள்ளமெல்லாம் விட்டுக் கரைந்து கரைந்துருகி
உள்ளுணர்ந்து நெஞ்சேபார் ஒன்று.

5

5. இருவினை - நல்வினை, தீவினை.

ஒன்றும் அறியாதே ஓடி அலையாதே
சென்று மயங்கித் திரியாதே—நின்ற
நிலைபிரியாதே நெடிய நெஞ்சே கொடிய
புலைவினையு மாற்றும் பொருள். 6

பொருளுடைமை நம்பாதே, பொய்வாழ்வை நத்தி
இருளுறவை நம்பி இராதே—பொருளுறவு
கொண்டறிவி னாலே குறித்து வெளியதனைக்
கண்டுபிடித் தேறுநெஞ்சே காற்று. 7

காற்றுடனே சேர்ந்து கனலுறுவைக் கண்டவழி
மாற்றி யினிப்பிறக்க வாராதே—ஏற்றபடி
ஓடி அலையாதே ஓங்காரத் துள்ளொளியை
நாடியிருப் போம்மனமே நாம். 8

நானென தென்றுவினை நாடி அலையாதே
தானவனே யென்று தரியாய்நீ—ஏன்மனமே
வீணாவல் கொள்ளாதே மேலாப் பழம்பொருளைக்
காணாவல் கொள்ளாய் கருத்து. 9

கருத்துவே றாகாதே கண்டிடத்தோ டாதே
விரித்தப் பலவேடம் மேவாய்—பெருத்ததொரு
சஞ்சலத்தை விட்டுச் சலமறிந்து காண்மனமே
அஞ்செழுத் தாலொன் பது. 10

ஒன்பதுவாய்க் கூட்டை யுறுதியென்று நம்பாதே
ஐம்புல னையென் றணுகாதே—இன்பமுடன்
சிற்பரத்தி னுள்ளே தெளிந்தபர மானந்தத்
துட்பொருளே மெய்யென் றுணர். 11

மெய்யுணர்ந்து பாராமல் விரிந்தகன்று போகாதே
அய்யன் திருவிளையாட்டா நெஞ்சே—செய்யதோர்

ஆணெழுத்தும் பெண்ணெழுத்தும் மாகி நடுநின்ற
காணும் பொருளுரைக்குங் கல். 12

கல்லான நெஞ்சே கவலைக் கருத்தாகிப்
பொல்லாப் பவக்கடலில் போகாதே—எல்லாம்
செலக்குமிழி யென்றுநினை செம்பொனம்ப லத்தைக்
கலக்கமறப் பார்த்தே கரை. 13

கரைதெரியா இன்பக் கடலில்மூழ் காதே
வரைகடந்த வாழ்வைநத் தாதே—உரையிறந்த
ஓசைவிந்து வேமனமே உற்றசபை யாலறிந்து
நேசமுள்ள பாக்கியத்தில் நில். 14

பாக்கியத்தைக் கண்டு பரிந்து மகிழாதே
தாக்குமிடி வந்தால் சலியாதே—நோக்குமே
ஒருத்தன் திருவிளையாட் டென்றுணரு நெஞ்சே
கருத்தாலே நின்று கருது. 15

கருதாதே மங்கையர்கள் காமவலைக் கேங்கி
உருகாதே நெஞ்சே ஒருவன்—இருகாலைக்
காத்தயர்ந்து சேர்த்துக் கனலைக்கண் காட்டினகண்
போற்றிப்பார் ஒத்தநல்ல பொன். 16

பொன்னாசை மண்ணாசை பூங்குழலா ராசையெனச்
சொன்னாசை யென்றறிந்து சோராதே—எந்நாளும்
ஈசன் அமைத்தாங் கிருக்குங்கா ணிம்முன்றும்
பாசமது நெஞ்சே பரிந்து. 17

பரிந்து திரியாதே பார்வினைக்கு மஞ்சாதே
அறிந்துருகிச் சிந்தித் தலையேல்—வருந்தி
நடந்துசித்ர நாடியிலே நாதமறி நெஞ்சே
உடைந்திடு முன்னே உடம்பு. 18

உடம்பழிந்து பின்மனமே ஒன்றுங் கிடையா
துடம்பழியு முன்கண் ணுணராதே—உடம்பிற்

கருநிறத்தைச் சேர்ந்து கருமலைச்சிற் றற்றுப்
பருகு கலைமதியப் பால். 19

பாலிருக்கும் தோல்தனத்தைப் பாராதே. மங்கையர்கள்
காலிடுக்கை நத்திக் கரையாதே—கோலெடுத்து
வீர மறலி வருமுன் வினையறுக்கும்
பாரவழி யின்னருளைப் பார். 20

பார்த்தவிட மெல்லாம் பரமென் றிருமனமே
காற்றனல்மண் நீர்வெளியாம் கண்டவெல்லா—மாத்திரண்ட
ஐம்புலனு நில்லா ஆசைகளும் நில்லாவே
என்புடலும் நில்லா தினி. 21

இனியசுகம் ஐம்புலனென் றெண்ணாதே நெஞ்சே
இனிய சுகமற வாதே—இனியசுகம்
கண்டதெல்லா மெவ்வுலகு காணாத இவ்வுலகில்
நின்றதோ நில்லாத தோ. 22

நில்லாமல் ஓடுகின்ற நெஞ்சே நிலையில்லா
எல்லாம் பகையா யிருக்குங்காண்—பொல்லாக்
கருக்குழியி லேபிறந்த கன்மவினை யானால்
திருக்கறுக்க வேண்டும் தினம். 23

தினந்தினைப்போ தாகிலுந்தான் தீதறநில் லாமல்
இனம்பிரிந்த மான்போல் இருந்தாய்—தினந்தினமும்
ஓங்காரத் துள்ளொளியாய் யுற்றுணர்ந்து நீமனமே
ஆங்கார அச்சம் அறு. 24

அச்சத்தால் ஐம்புலனாம் ஆங்காரத் தால்மேய்ந்த
கச்சத்தா னிச்சயமாய்க் கள்ளாதே—மெச்சத்தான்
அண்டமெல்லாம் ஊடுருவ ஆகாச முங்கடந்து
நின்ற நிலைதான் நிலை. 25

நிலையறிந்து நில்லாமல் நீபாவி நெஞ்சே
அலைமதிபோ லேதினமு மானாய்—கலையறிந்து

- மாரனையுங் கூற்றினையும் மாபுரத்தை யும்புகைத்த
வீரனையுந் தேட விரும்பு. 26
- விரும்பித் தனித்தனியே மெய்யுணரா தேமாய்
இரும்புண்ட நீர்போல ஏகும்—கரும்பதனைத்
தின்றாலல் லோதெரியும் நெஞ்சேநின் ஐம்புலனை
வென்றாலல் லோவெளிச்ச மாம். 27
- வெளிச்சமில்லா வீடே விளக்கேற் றினதாக்க
களிசிறந்து நின்றதைக்கா நெஞ்சே—வெளிச்சமற
தொண்ணூற் றறுதத் துவமொன்றாய்த் தோன்றுங்காண்
எண்ணிலிவை காணா திருட்டு. 28
- இருட்டனைய மாய்கையா லெவ்வுலகுந் தாய்
பொருட்டனையே மூடைம் புலனால்—திருட்டுமன
வண்ணருடன் கூடாதே வாழ்மனமே நாமிருவேம்
கண்டுகொள்வோம் காணா தது. 29
- காணா ததைக்கண்டால் கண்டதெல்லாங் காணாது
வீணாவல் கொண்டுள் மெலியாதே—நாணாதே
இந்திரியத் தோடு மிணங்காதே பாவிநெஞ்சே
செஞ்சொல்மறை அக்கரத்தைத் தேடு. 30
- தேடினா லைந்துதிரு வக்கரத்தைச் சென்றுவெளி
நாடினால் நெஞ்சே நலம்பெறலாம்—வாடியே
பொல்லாப் புவிகாணப் போகமதை நம்பாதே
எல்லாம் வெயில்மஞ்ச ளே. 31
- மஞ்சனைய கூந்தல் மடவாரைக் கண்டுருகும்
பஞ்சமல நெஞ்சே பகரக்கேள்—மஞ்சள்
மயங்காணும் இந்தவுடல் மாயவாழ் வெல்லாம்
அயன்கா ணழிதத் திரம். 32

26. மாரன் — மன்மதன்; மாபுரம் — திரிபுரம்; புகைத்த — எரித்த

பட்டினத்தார்

தூத்திரத்தா லாடும் சுழுமுனை யைத் தான்திறந்து
பார்த்திருந்தால் வாராது பாவமெலாம்-தூத்திரத்தைப்
பாராமல் லேயிருந்து பாவிமன மேயிற்கக்
வாராம லேயிருக்க வா. 33

வாசி தனைப்பிடித்து வன்கனலோ டேசேர்த்துச்
சீசீ யெனவே திரியாமல்-மாசி
இருளா னதைச்சேர்ந் திருந்தாயே நெஞ்சே
பொருளா னதைமறந்து போட்டு. 34

போட்டுவிக்கும் பொல்லாப் புழுச்சொரியும் நாய்விடக்கே
கூட்டங் குலைந்து குலைந்திடுமுன்-காட்டிடி
தாழ்வுறாய் நெஞ்சே தராதர மாயெங்கும்
மூழ்வா னதையுயிர்போம் முன். 35

முன்னே யயனெழுதும் மூன்றுவினை கண்டுமுன்று
பின்னுந் தெரியலையே பேய்மனமே-தன்னை
அறியா திருந்தால் அவனறி வானோ
குறியான புத்தியென்றே கொள். 36

கொள்ளைக்குட் பட்டுக் குடிகேட ரோடிருந்து
கள்ளக் கருத்தால் கருதாதே-மெள்ளமெள்ள
ஆய்ந்தாய்ந்து பார்த்துநீ ஆறாறுக் கப்பாலே
தேர்ந்தாய்ந்து பார்த்துத் தெளி. 37

தெளிந்தநீர் பட்டமுதம் சேர்ந்தால் தெளியா
தெளிந்தநீர் காட்டா தவைபோல்-தெளிந்தால்
சகல பொருள்தோற்றும் தாழ்வுறா தொன்றும்
பகலிரவில் லாத பதி. 38

பதிபசபா சங்களையும் பற்றி யுருவப்
பதிதனிலே தங்கிப் பலரும்-கதிபெறவே

வீணாமோ நெஞ்சேகேள் வேதாந்தத் துட்பொருளைக்
காணாம லாமோ கணக்கு. 39

கணக்கறியா மாயக் கருவிகர ணாதிப்
பிணக்கறியா மற்றபதை நெஞ்சே—இணக்கம்
அறிந்திணங்க வேண்டும் அருள்வெளியி னுள்ளே
செறிந்தவிந்து நாதத்தைச் சேர். 40

சேராதே மாய்கைதனைச் சேர்ந்து கருக்குழியைப்
பாராதே நெஞ்சே பதையாதே—சீரான
சித்திரத்தைப் பார்த்துத் தினமே சித்திரத்தில்
உத்திரத்தைக் கொள்ளா யுகந்து. 41

உகந்துகந்து நெஞ்சமே ஓரெழுத்தி னாலே
அகந்தனையே சுத்திபண்ணி யாய்ந்து—முகந்து
குடியாம லாமோ குலவுமல மான
மிடியா னதுதீர வேண்டி. 42

வேண்டுந் திரவியமும் மேலுயர்ந்து பள்ளியெல்லாம்
ஆண்ட திரைநாடு மம்பலமும்—மாண்டுபெருங்
காடுயர்ந்தா ரேமனமே கண்டாயோ மாயனவன்
தேடரிய ஈசன் செயல். 43

செயமாகா நெஞ்சே திருட்டுமலக் கோட்டைப்
பயமறவே வெட்டிப் பரப்பி—நயமான
வாசியினால் சுட்டு மதிமயக்கங் கொண்டிருப்போம்
பேசினோம் பேசாம லே. 44

பேசாத ஞானப்பெருமைக் கிடப்பதுதான்
ஆசாபா சங்களில்லா தார்க்கல்லோ—சூசாமல்
தேசமெல்லாம் ஓடித் திரிகின்றா யேமனமே
ஆசாபா சங்களும்நீ யாய். 45

42. உகந்து - விரும்பி; மிடி - தரித்திரம்

பாசங் களைந்து பதியி லிருந்துகொண்டு
பேசரிய காலைப் பிடித்திழுக்க-நேசமுடன்
நாமிருவ ருங்கூடி நாதாந்த ஞானத்தைத்
தாமொருவ னாயிருக்கத் தங்கு. 46

தங்கு நெடுவளையில் சகலங் களுங்கடந்து
எங்குநான் றானா யிருக்காமல்-மங்கு
கருவானாய் நெஞ்சே! கரிக்கால நாதன்
வருவானே யென்ன வகை. 47

என்னவகை செய்தோம் எமதூதன் வந்தக்கால்
பிள்ளையென ஓட்டானே பேய்நெஞ்சே!-சொன்ன
படியேகேள் தூதன் பரிந்துவரு முன்னே
அடிதேடிக் கொண்டே அமர். 48

அமரும் மனம்புத்தி யாங்கார மேசித்
தமரும் பொழுதுவே றானோர்-அமரும்
கோவென் றுரைத்தநமன் கொண்டுபோம் போதறிவு
வாவென்றால் நெஞ்சேவா ராது. 49

வாராது நெஞ்சே மயக்கம் வருமுன்னே
வேரா னதைப்பிடித்து மேலேறிப்-பாராமல்
பொய்யிலே நில்லாதே புத்திகெடா தேயிருந்தால்
மெய்யிலே நின்றறிவோம் மெய். 50

மெய்யாறு வீடுகளாய் மேலாம் படைவீடாய்
ஐயாறு மாறும் அறுபதாய்-மெய்யாகக்
கண்டதெல்லாம் நான்காண் காணா ததைதேடிக்
கண்டுருகி நெஞ்சே ஊரி. 51

கணியருந்த மாட்டாமல் காயருந்து கின்றாய்
கணிசுசிபோ லாகுமோ காய்தான்-இனியதுகேள்
நானும்நீ யுங்கணிகாண் நடிவிருந்த தேருசிகாண்
தேனும்பா லும்போல் சிவன். 52

சிவதலங்க ளைத்தேடிச் சீயெழுத்த றுத்துச்
 சிவதலங்க ளைத்தேடிச் சேரா-தத்துவங்கள்
 பண்ணாதே நெஞ்சேகேள்! பாரவினை வந்தக்கால்
 எண்ணாதே அஞ்சியேங்கா தே. 53

ஏங்காதே நெஞ்சேகேள் எவ்வினைகள் வந்தாலும்
 ஏங்காதே சற்றும் இளையாதே-தாங்காமல்
 கொண்டவனும் செத்தவனும் கூட்டத்தா னும்வந்தான்
 இன்றுகுறித் துண்மையிதென் றெண். 54

எண்ணரிய நெஞ்சே இனியநற் பாலதனை
 அன்னந்தண் ணீர்நீக்கி யேயிருந்து-தன்மைபோல்
 துன்பங் களைந்து தூயவெளி யூடுருவாய்
 இன்பங் களைச்சேர்ந் திரு. 55

சேர்ந்திருவோ ரும்பாலும் தேனும்போ லேகலந்து
 வார்ந்ததிலே யுள்ளுரிசி வாங்கமல்-போங்காமல்
 வைத்தமறக் காலன் வருவானே வந்தக்கால்
 எய்த்திடுவா நெஞ்சே எவன்? 56

எவனிருந்து நெஞ்சே எதிர்ப்பாரு முண்டோ
 கவனமற நின்று கருதின்-புவனமெல்லாம்
 வித்துயிரெல் லாங்கழண்டு விண்ணுடைந்த தேமனமே
 மற்றுடலை யுண்கிறதே மண். 57

மண்ணெழுந்தும் நீரெழுந்தும் வாய்வெழுந்துந்
 தீயெழுந்தும்
 விண்ணெழுந்துங் கூடியொரு வீடாகி-நண்ணரிய
 மாயமெல்லா முண்டாக்கி வைத்தான்காண் நெஞ்சேஇக்
 காய்மெல்லாம் நானானால் கருது. 58

கருவழிந்தால் விததையில்லாக் காரணம்போல் நெஞ்சே
 கருவழிந்தெல் லாம்கண்ட தெல்லாம்-கருதித்

திரியாதே நெஞ்சே சிவன்செயலே யல்லால்
மரியாரில் லாதக்கால் வந்து. 59

வந்துதவும் நாதாந்த வாசனைக்கண் டேவணங்கித்
தந்திரமாய்ச் சென்று தரியாமல்—அந்தரத்தில்
விட்டபட்டம் போலலைந்து வெவ்வினையி னால்மனமே
தட்டுகெட்டுப் போகாதே தான். 60

தானந் தவமுயற்சி தாளாண்மை யோடுநெஞ்சே
வானம் பிளந்து வழிகூடின்—நானுமதில்
நீயு மொருநிழலில் நின்றங் கிளைப்பாறித்
தோயுமதி தானே தொடங்கு. 61

தொடங்கு வினையறுத்துச் சுற்றமெலா நீத்தே
அடங்கு மிடத்திலடங் காமல்—கிடந்து
பருந்தெடுத்த குஞ்சாய்ப் பதைத்தாய் மனமே
அருஞ்சரத் தம்மத னடி. 62

மதனசரத் தால்மனமே வையம் மயங்கி
விதனத் துறலலால்வே றில்லை—மதனாலே
தத்துச் சுகத்தைநத்தித் தானையை வேண்டாகாண்
மெத்த சுகத்தை வெறுத்து. 63

வெறுத்துவெருக் கொண்டதுபோல் வீணிலே நெஞ்சே
பொறுத்த மயக்கற்போ காதே—குறித்தடுத்துத்
தேடியே வாசிதனைச் சேர்ந்து கலந்தபொருள்
கூடினா லாமோ குணம். 64

குணங்கள் பலவிதமாய்க் கொள்ளாதே நெஞ்சே
வணங்குங் குணமாக வந்து—வணங்கியே
மண்டலமெ லாங்கடந்து மாவீட்டை நீதிறந்து
கண்டெடுத்துக் கொள்வாய் கனம். 65

கனதனத்து மாதர் கழிகாதல் கொண்டே வினையார் நகைக்குருக வேண்டா!—தினமனமே சோதித்தா னல்லால் சுபகா ரியமாகப் போதித்தால் கொள்விலையோ புத்தி. 66

புத்திதரும் வித்தைதரும் பொல்லாப்பில் லாமல்நெஞ்சே சித்திமுத்தி பேரின்பம் சேர்ந்திடலாம்—நித்தநித்தம் தானந்த மானதொரு சற்குருவோ டேபழகி ஆனந்த முண்டிருந்தக் கால். 67

கால்வழிச் சென்று கருப்பைக் குழிக்குக்கீழ் மூலமற்ற நல்வழியே மூழ்கின்றி—மாலை இருட்டறுத்துப் போடாமல் என்பாவி நெஞ்சே திருட்டுவித்தை செய்கிறாய் சென்று. 68

சென்று சிவனடியில் சேர்ந்த பெரும்பாம்பு ஒன்றுமிக வாசியைத்தான் ஓட்டாமல்—நன்றாய் நிலையாக நில்லா தலைவாய் மனமே அலைவாயி னில்துரும்ப தாய். 69

தாய்தந்தை பெண்டுபிள்ளை தானென் றிரங்கிநித்தம் காய்பறிக்கி றாயே தனியிருக்க—தாய்தந்தை எத்தனைபேர் பெற்றாரோ என்மனமே நாமுந்தான் எத்தனைபே ரைப்பெற்றோம் இங்கு. 70

இங்குமங்கு மாய்மனமே ஈடழிய வேண்டாகாண் அங்கம் பொருளா அறிந்துகொண்—டெங்கெங்கும் நாமே சிவமாக நாடினால் ஞானமொழி தாமே அருளைத் தரும். 71

அருளில்லா தார்க்கும் அருளறிவங் காமோ அருளறிவு தானே ஆனந்தம்—அருளறிவு தேடுவதும் கூடுவதும் சித்தையா னந்தமுடன் நாடுவதுந் தானறிவி னால். 72

நாடிலெழுத் தாறும் நடுவெழுத் தீரைந்தும்
 ஓடி னொருபதினா லாகுமே—ஓடாய் நீ
 ஓரெழுத்தைக் கண்டுறங்கி உன்னோ டுறங்கிநெஞ்சே
 ஓரெழுத்தி லேசென் றுறை. 73

உறைகலத்தி னாய்போலே உள்ளமல மெல்லாம்
 அறுத்துடைத்து நெஞ்சே அறுதி—நிறைத்துப்
 புளியம் பழத்தோடு போலிருக்க வேண்டும்
 களியழியும் காலத்துக் கே. 74

காலங் கழித்துக் கடைவாயில் பாலுறுமுன்
 வேலங் கணைய விழிமடவார்—ஏலக்
 குழியில்வைத்து மாரடித்துக் கூப்பிடுமுன் மாய்கைக்
 கழியெடுத்துப் போடுமுன்கண் ணால். 75

கண்ணாலே ஞானம் கருதாமற் நெஞ்சேநீ
 எண்ணாத மாய்கையெல்லா மெண்ணுகிறாய்—
 நண்ணாய்கேள்

பார்க்கவேண் டுந்தனையும் பத்தரைமாற் றுத்தங்கம்
 ஆக்கப்போ காதோஉன் னால். 76

உன்னாலே நெஞ்சமே ஊழ்வினை வந்தாலும்
 எந்நாளும் பாம்பின்வாய்த் தேரைபோல்—முன்னாலே
 அம்பிட்டுப் போகாதோ ஆனந்த மெய்விளக்கு
 நம்பித் துணைக்குமுற்றும் நம்பு. 77

நம்பினான் றன்னை நடுவணையி லேயிருந்து
 கும்பிடா தார்க்கும் குறையுண்டோ—நம்பிப்
 பளிங்கொளிபோல் நெஞ்சே பரந்திடலா மெங்கும்
 விளங்கனலோ டேசேரு மே. 78

ஏமன்வரு முன்னெஞ்சே எவ்வினையு மேவென்று
 சாமநடுவதனில் சார்ந்ததிலே—சேமமுடன்

காலனையும் வென்றுசில காமனையும் வென்றுபின்பு
பாலிக்க லாமதுநாம் பார். 79

பாரயனும் மாலும் பரவவரு ருத்திரனும்
காரணைய வாரணத்தைக் காண்கண்டு-சீராய்
நக்கத் திடைநடுவே நற்ககனப் பொற்பதியில்
சொற்கனகத் தற்பதியில் தோன்று. 80

தோன்றுமே யெல்லாச் சுகமுற் றதில்மனமே
தோன்றுமே ஆனந்தச் சந்தரர்பின்-தோன்றுமே
அட்சரச்ச ருக்கினொடு மக்கரப்பெ ருக்கமுடன்
உச்சரித்து றைக்கிறவுண் மை. 81

உண்மை யிதுகாண் ஒளியிறந்து விடதுகாண்
உண்மை சிவனிருக்கும் ஊருகாண்-உண்மை
கருமை ஒளியேழ் கதியுள் பதங்கள்
மருவுதங்கி நீவருந்து மாறு. 82

வருந்தும் பொழுதுகாண் மாயையாய் நெஞ்சே
வருந்தும் குணமாக வந்து-வருந்தும்
இருவினைத்தொ டக்கறும் ஏழ்வகைப்பி றப்பாம்
கருமலத்தி ருக்கறுங் காண். 83

காண்மனமே சத்திசிவம் ஒன்றான காரணத்தை
காண்மனமே மாலயனுங் காணாரிதை-காண்மனமே
செம்பொன்னி னம்பலத்துள் சேருஞ்செஞ் சொல்லென்றும்
அம்பலத்தில் ஆடுநட னம். 84

நடனமது பார்மனமே நயனத் திடையே
நடனமது நாலாம் பதங்காண்-நடனம்
பதிமதிவித் தாய்மனமே பலகதிவித் தாயெனவே
அதிவிதசித் தாந்தமா டும். 85

ஆடும் பதிமனமே அம்பலத்தைச் சுட்டுநடம்
ஆடும் பரமகுரு ஆனந்தம்—ஆடுகின்ற
கூத்தனைக் கூற்றிற்ற கூத்தபிராணையசுத்தம்
நீத்தவனைச் சித்தம்வைத்து நில். 86

நில்லு நிலவறமாய் நேசமுடனேபதியில்
நில்லு பிறவியற நீநெஞ்சே—நில்லு
கனல்மதியும் கார்மிடறும் கதிரும் மதியும்
புனலொடு செஞ்சடையும் போற்றி. 87

போற்றித் தினமனமே பொல்லாக் குலங்கள்விட்டுக்
காற்றுங் கனலுங் கருத்தொன்றாய்ப்—பார்த்தறிவால்
சுத்தமலப் பித்தையற்றுச் சுற்றொரு சுற்றிலுற்றுச்
சத்தமறித் துற்றதிலே தங்கு. 88

தங்குநீ சென்று சதாசிவத்தி லேமனமே
மங்குங் கருக்குழிக்குள் வாராமல்—தங்கும்
கருவும் புனலும் கதியும் கெதியும்
விதியும் திருத்தாள் வெளி. 89

வெளியில் வெளியாகி விண்ணவன் றானாய்
வெளியி லொளியா யிருக்க—வெளியிற்
கரியுரித்துப் போர்த்தவனைக் கார்மதிசென் றாணைக்
கருவறுத்துப் பார்த்தலே காண். 90

காணு மனமே கரிகா லனைவதைத்துக்
காணு முலகமெல்லாம் காணுருவாய்த்—தானு
மனவிரக மானபுலி மன்றுள் நடனப்
பணவரவின் உற்றபா தம். 91

பாதத்தான் அஞ்செழுத் தானபர மன்சிங்க
நாதத்தா னென்றுநெஞ்சே நன்றாகப்—போதத்தான்

ஆரணத்தி னோடடைந் தண்டமெல்லாம் சுட்டதிரு
நீறணிந்து கொண்டிருநித் தம். 92

நித்தனாய் நிர்மலனாய் நின்றுலகம் மூன்றுக்கும்
கார்த்தனாய் அஞ்செழுத்தின் காரணமாய்ப்—பெற்ற
குருவினிரு பாதங் குளிர நினைநீ
தருமதுபற் றாமனமே தான். 93

தானவனா காவிட்டால் சண்டாள னிறற்றடிவான்
தானவனு மங்கே தரிக்கொட்டான்—மானார்
கலங்கும் கலவிக் கருத்திற்றால் தான்கொடுப்பான்
இலங்கும் அடிதேர்நெஞ் சே. 94

நெஞ்சே உனக்கு நிலவறமாய்ச் சொன்னவெலாம்
எஞ்சாவென் சொல்லென் நிகழாதே—நெஞ்சே
கருத்திச்சை தள்ளிக் கருத்தென்று செப்பின்
கருத்திச்சை தள்ளுகருத் துள். 95

உள்ளிருந்து நெஞ்சே உலவுஞ் சிவகுருவை
வெள்ளெருக்கின் பூச்சூடும் வேணியனை—உள்ளே
மனமுருகப் பார்த்தால் மலைசிலையாச் சென்றால்
உனதறிவால் பார்த்துநீ ஓது. 96

ஓதிநீ நெஞ்சே கேள் ஓரெழுத்து மந்திரத்தால்
ஆதியாய் எங்கும் அமர்ந்தானை—ஓதில்
கடிய மிடியுங் கூடிய பிணியும்
கடியவனு காமல்காக் கும். 97

காக்குந் தினமே கடிய பிறப்பறுத்துக்
காக்கும் பலபிணிநோய் காட்டாமல்—நோக்குமந்தி
வந்து பகல்வெளியில் வாராத மன்மதனை
உந்து மதையுணர்ந்தில் வாழ். 98

வாழுநீ நெஞ்சே மயங்கித் திரியாதே
ஏழெழுத்துக் கப்பா லிருப்பானை—ஏழை

வருத்தந்தீர்த் தன்பன் மனமதனில் தங்கு
பருத்தரத்தி னத்தைப் பணி.

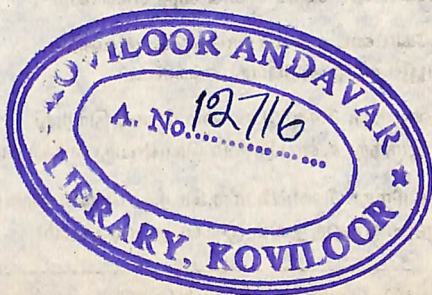
99

பணிந்து துதிமனமே பல்லுயிர்கட் கெல்லாம்
அணுவிலணு வாதியருந் தானைத்-துணிவாய்ப்
பிறவா திருக்கவும் பேரின்ப வாழ்வைத்
திறமாக நம்பிச் செலுத்து.

100

3. பத்திரகிரியார்

துளுவ நாட்டைச் சேர்ந்த மன்னர் இவர். பத்திரகிரி ராஜன் என்ற பெயருடன் ஆட்சி செய்து வந்த இவர், பட்டினத் தாரைக் கழுவேற்ற முயன்றபோது தோற்று, அவருக்கு அடிமையாகி, அரச போகங்களைத் துறந்து, அவரையே குருவாக ஏற்று, தொண்டுகள் செய்து முக்தி அடைந்தவர். இவருடைய வரலாற்றை, பட்டினத்தார் வரலாற்றினூடே படித்து அறியலாம்.

பத்திரகிரியார்

மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல்

காப்பு

முத்திதரும் ஞான மொழியாம் புலம்பல் சொல்ல
அத்தி முகவன்தன் அருள் பெருவது எக்காலம்?

நூல்

ஆங்காரம் உள்ளடக்கிய ஐம்புலனைச் சுட்டறுத்துத்
தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம் பெறுவது எக்காலம்? 1

நீங்காச் சிவயோக நித்திரை கொண்டே இருந்து
தேங்காக் கருணை வெள்ளம் தேக்குவதும் எக்காலம்? 2

தேங்காக் கருணைவெள்ளம் தேக்கியிருந்து உண்பதற்கு
வாங்காமல் விட்டகுறை வந்தடுப்பது எக்காலம்? 3

ஓயாக் கவலையினால் உள்ளுடைந்து வாடாமல்
மாயாப் பிறவி மயக்கு அறுப்பது எக்காலம்? 4

மாயாப் பிறவி மயக்கத்தை ஊடறுத்துக்
காயா புரிக்கோட்டை கைக் கொள்வது எக்காலம்? 5

காயா புரிக்கோட்டை கைவசமாய்க் கொள்வதற்கு
மாயா அனுபூதி வந்துஅடுப்பது எக்காலம்? 6

சேயாய்ச் சமைந்து, செவிடு ஊமை போல் திரிந்து
பேய்போல் இருந்து உன் பிரமை கொள்வது எக்காலம்? 7

பேய் போல்திரிந்து பிணம்போல் கிடந்து பெண்ணைத்
தாய்போல் நினைத்துத் தவம் முடிப்பது எக்காலம்? 8

காப்பு: அத்திமுகவன் - விநாயகன் (அத்தி - யானை; முகவன் - முகத்தை உடையவன்)

- கால்காட்டிக் கைகாட்டிக் கண்கள் முகம்காட்டி
மால்காட்டும் மங்கையரை மறந்து இருப்பது எக்காலம்? 9
- பெண்ணினல்லார் ஆசைப் பிரமையினை விட்டொழிந்து
கண்ணிரண்டும் மூடிக் கலந்திருப்பது எக்காலம்? 10
- வெட்டுண்ட புண்போல் விரிந்த அல்குல் பைதனிலே
தட்டுண்டு நிற்கை தவிர்வதுவும் எக்காலம்? 11
- ஆறாத புண்ணில் அழுந்திக் கிடவாமல்
தேறாத சிந்தைதனைத் தேற்றுவதும் எக்காலம்? 12
- தந்தை, தாய், மக்கள், சகோதரரும் பொய்யெனவே
சிந்தைதனில் கண்டு திருக்கறுப்பது எக்காலம்? 13
- மன்னுயிரைக் கொன்று வதைத்து உண்டு உழலாமல்;
தன்னுயிர்போல் எண்ணித் தவம் முடிப்பது எக்காலம்? 14
- பாவி என்ற பேர்படைத்துப் பாழ்நரகில் வீழாமல்;
ஆவி என்ற துத்திரத்தை அறிவது இனி எக்காலம்? 15
- உளியிட்ட கல்லும், உருப்பிடித்த செஞ்சாந்தும்
புளியிட்ட செம்பும் பொருளாவது எக்காலம்? 16
- வேடிக்கையும் சொகுசும் மெய்ப்பகட்டும் பொய்ப்பகட்டும்
வாடிக்கை எல்லாம் மறந்திருப்பது எக்காலம்? 17
- பட்டுடை பொற்பணியும் பாவனையும் தீவினையும்
விட்டுவிட்டு உன்பாதம் விரும்புவதும் எக்காலம்? 18
- ஆமைவரும் ஆள்கண்டு ஐந்தடக்கம் செய்தாற்போல்
ஊமை உருக்கொண்டு ஒடுங்குவதும் எக்காலம்? 19
- தண்டிகையும், சாவடியும், சாளிகையும், மாளிகையும்
கண்டு களிக்கும் கருத்தொழிவது எக்காலம்? 20

13. திருக்கு - மயக்கம். 20. தண்டிகை - பல்லக்கு; சாளிகை
-பணப்பை

- அத்தன் இருப்பிடத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து நிதம்
செத்த சவம்போல் திரிவதினி எக்காலம்? 21
- ஒழிந்த தருமத்தினை வைத்துள்ளெலும்பு வெள்ளெலும்
பாய்க்
கழிந்த பிணம்போல்இ ழிந்து காண்பதினி எக்காலம்? 22
- அற்பசுகம் மறந்தே அறிவை அறிவால் அறிந்து
கொர்ப்பத்தில் வீழ்ந்து கொண்ட கோளறுப்பது
எக்காலம்? 23
- கருப்படுத்தி என்னை யமன் கைப்பிடித்துக் கொள்ளாமுன்
உருப்படுத்தி ஆள உடன்படுவது எக்காலம்? 24
- தூண்டு விளக்கணைய தொடர்ந்து இருள் முன் தழ்ந்தாற்
போல்
மாண்டு பிழைத்துவந்த வகை தெரிவது எக்காலம்? 25
- தூரியினில் மீன்போல் சுழன்று மனம் வாடாமல்
ஆரியனைத் தேடி அடிபணிவது எக்காலம்? 26
- எண்ணூறு யுகமிருந்தும் எய்தாத விடுபெற
வெண்ணீறு பூசி விளங்குவதும் எக்காலம்? 27
- அவவேடம் பூண்டு இங்கு அலைந்து திரியாமல்
சிவவேடம் பூண்டு சிறந்திருப்பது எக்காலம்? 28
- அண்டருக்காய் நஞ்சருந்தி அம்பலத்தில் ஆடுசிவன்
தொண்டருக்குத் தொண்டன் எனத் தொண்டு செய்வது
எக்காலம்? 29
- பன்றி வடிவெடுத்துப் பார் இடந்து மால்காணாக்
குன்றில் விளக்கொளியைக் கூறுவதும் எக்காலம்? 30

- தித்திக்கும் தெள்ளமிழ்தை சித்தாந்தத்து உட்பொருளை
முத்திக்கு வித்தை முதல் நினைப்பது எக்காலம்? 31
- வேதாந்தவேதம் எல்லாம் விட்டொழிந்தே நிட்டையிலே
ஏகாந்தமாக இருப்பதினி எக்காலம்? 32
- மற்றிடத்தைத் தேடி என்றன் வாழ்நாளைப் போக்காமல்
உற்றிடத்தைத் தேடி உறங்குவதும் எக்காலம்? 33
- இன்றுளோர் நாளை இருப்பதுவும் பொய்யெனவே
மன்றுளோர் சொல்லும் வகையறிவது எக்காலம்? 34
- கஞ்சா அபினியுடன் கள்ளுண்டு வாடாமல்
பஞ்சா மிர்தம் பருகுவதும் எக்காலம்? 35
- செஞ்சலத்தினால் திரண்ட சென்ன மோட்சம்பெறவே
சஞ்சலத்தை விட்டு உன் சரண் அடைவது எக்காலம்? 36
- கும்பிக்கு இரைதேடிக் கொடுப்பார் இடம்தோறும்
வெம்பித் திரிகை விடுப்பது இனி எக்காலம்? 37
- ஆடுகின்ற தூத்திரம் தான் அறுமளவுமேதிரிந்து
போடுகின்ற நாள் வருமுன் போற்றுவதும் எக்காலம்? 38
- நவதூத் திர வீட்டை நான்என்று அலையாமல்
சிவதூத் திரத்தைத் தெரிந்தறிவது எக்காலம்? 39
- பரந்து மலசலங்கள் பாயும் புழுக்கூட்டை விட்டுக்
கரந்துன் அடிஇணைக்கீழ்க் கலந்து நிற்பது எக்காலம்? 40
- இம்மைதனில் பாதகனாய் இருவினைக்கீடாய் எடுத்த
பொம்மைதனைப்போட்டு உன்னைப் போற்றி நிற்பது
எக்காலம்? 41
- உப்பிட்ட பாண்டம் உடைந்து கருக்கொள்ளு முன்னே
அப்பிட்ட வேணியனுக்கு ஆட்படுவது எக்காலம்? 42

- சேவைபுரிந்து சிவரூபக் காட்சிகண்டு
பாவைதனைக் கழித்துப் பயன் அடைவது எக்காலம்? 43
- காண்டத்தை வாங்கிக் கருமேகம் மீண்டது போல்
பாண்டத்தை நீக்கிப் பரம் அடைவது எக்காலம்? 44
- சோற்றுத் துருத்திதனைச் சுமந்து அலைந்து வாடாமல்
ஊத்தைச் சடம்போட்டு உனை அடைவது எக்காலம்? 45
- தொடக்கைச் சதம் எனவே சுமந்து அலைந்து வாடாமல்
உடக்கைக் கழற்றி உனை அறிவது எக்காலம்? 46
- ஆசைவலைப் பாசத்து அகப்பட்டு மாயாமல்
ஓசைமணித் தீபத்தில் ஒன்றி நிற்பது எக்காலம்? 47
- கூறரிய நால் வேதம் கூப்பிட்டும் காணாத
பார ரகசியத்தைப் பார்த்திருப்பது எக்காலம்? 48
- புல்லாய் விலங்காய் புழுவாய் நரவடிவாய்
எல்லாப் பிறப்பின் இருள் அகல்வது எக்காலம்? 49
- தக்கும்வகைக்கு ஓர்பொருளும் சாராம லேநினைவில்
பக்குவம்வந்துன் அருளைப் பார்த்திருப்பது எக்காலம்? 50
- பருவத் தலைவரொடும் புல்கியின்பம் கொள்வதற்குத்
தெரிவைப் பருவம் வந்து சிக்குவதும் எக்காலம்? 51
- தெரிவையுறும் பக்குவத்தின் சீராட்டெல்லாம் அறிந்து
குருவை அறிந்தேநினைத்துக் கும்பிடுவது எக்காலம்? 52
- வம்படிக்கும் மாதருடன் வாழ்ந்தாலும் மன்னுபுளி
யம்பழமும் ஓடும்போல் ஆவதினி எக்காலம்? 53
- பற்றற்று நீரில் படர்தா மரை இலைபோல்
சுற்றத்தை நீக்கிமனம் தூர நிற்பது எக்காலம்? 54

- சல்லாப லீலையிலே தன்மனைவி செய்தசுகம்
சொல்லாரக் கண்டு எனக்குச் சொல்வதினி எக்காலம்? 55
- மருவும் அயல்புருடன் வரும் நேரம் காணாமல்
உருகுமனம் போல் என் உளம் உருகுவதும் எக்காலம்? 56
- தன்கணவன் தன் சுகத்தில் தன்மனம் வே றானது போல்
என் கருத்தில் உன் பதத்தை ஏற்றுவதும் எக்காலம்? 57
- கூடிப் பிரிந்துவிட்ட கொம்பணையைக் காணாமல்
தேடித் தவிப்பவன் போல் சிந்தை வைப்பது எக்காலம்? 58
- எவ்வனத்தின் மோகம் எப்படி யுண்டப்படிபோல்
கவ்வனத் தியானம் கருத்து வைப்பது எக்காலம்? 59
- கண்ணால் அருவி கசிந்து முத்துப் போல் உதிரச்
சொன்ன பரம்பொருளை எண்ணுவது எக்காலம்? 60
- ஆகம் மிகவுருக அன்புருக அன்புருகப்
போகஅனுபூதி பொருந்துவதும் எக்காலம்? 61
- நீரில் குமிழிபோல் நிலையற்ற வாழ்வை விட்டுநின்
பேரீன்பக் கருணை வெள்ளம் பெருக்கெடுப்பது
எக்காலம்? 62
- அன்பை உருக்கி அறிவை அதன் மேல்புகட்டித்
துன்ப வலைப்பாசத் தொடக்கறுப்பது எக்காலம்? 63
- கருவின் வழி அறிந்து கருத்தைச் செலுத்தாமல்
அருவி விழிசொரிய அன்பு வைப்பது எக்காலம்? 64
- தெள்ளத் தெளிய தெளிந்த சிவானந்தத்தேன்
பொழியப் பொழிய மனம் பூண்டிருப்பது எக்காலம்? 65
- ஆதார மூலத்தடியில் கணபதியைப்
பாதார விந்தம் பணிந்து நிற்பது எக்காலம்? 66

மண்வளைந்த நற்கீற்றில் வளைந்திருந்த வேதாவைக் கண்வளர்த்துப் பார்த்துள்ளே கண்டிருப்பது எக்காலம்?	67
அப்புப் பிறை நடுவே அமர்ந்திருந்த விட்டுணுவை உப்புக் குடுக்கையுள்ளே உணர்ந்தறிவது எக்காலம்?	68
மூன்று வளையம் இட்டு முளைத்தெழுந்த கோணத்தில் தோன்றும் உருத்திரனைத் தொழுது நிற்பது எக்காலம்?	69
வாயு அறுகோணத்தில் வாழும் மகேச்சுரனைத் தோயும் வகை கேட்கத் தொடங்குவதும் எக்காலம்?	70
வட்டவழிக்குள்ளே மருவும் சதாசிவத்தைக் கிட்ட வழிதேடக் கிருபை செய்வது எக்காலம்?	71
உச்சிக் கிடை நடுவே ஓங்கும் குருபதத்தை நிச்சயித்துக் கொண்டிருந்து நேர்வதினி எக்காலம்?	72
பாராகிப் பார்மீதில் பஞ்சவன்னம் தானாகி வேராகி நீமுளைத்த வித்தறிவது எக்காலம்?	73
கட்டறுக்க வொண்ணாக் கருவிகர ணாதி எல்லாம் சுட்டறுத்து நிட்டையிலே தூங்குவதும் எக்காலம்?	74
கள்ளக் கருத்தை எல்லாம் கட்டோடு வேரறுத்து இங்கு உள்ளக் கருத்தை உணர்ந்திருப்பது எக்காலம்?	75
அட்டகாசம் செலுத்தும் அவத்தைச் சடலத்துடனே பட்டபாடு அத்தனையும் பகுத்தறிவது எக்காலம்?	76
அறிவுக் கருவியுடன் அவத்தைபடும் பாட்டை எல்லாம் பிறிவுபட இருத்திப் பெலப்படுவது எக்காலம்?	77
பூதம் பொறிகரணம் போந்தவிந்து நாதமாய்ப் பேதம் பலவிதமும் பிரித்தறிவது எக்காலம்?	78

- தோன்றாசை மூன்றும் பிரிந்தறிவது எக்காலம்?
ஊன்றாசை வேரை அடிஊடறுப்பது எக்காலம்? 79
- புன்சனனம் போற்று முன்னே புரிவட்டம் போகில் இனி
என் சனனம் ஈடேறும் என்றறிவது எக்காலம்? 80
- நட்ட நடுவில்நின்று நல்திரோதாயி அருள்
கிட்டவழி காட்டிக் கிருபை செய்வது எக்காலம்? 81
- நானே நான் என்றிருந்தேன் நடுவினின்ற கட்டழகி
நானே வெளிப்படுத்தித் தருவன் என்பது எக்காலம்? 82
- அடர்ந்த மனக்காட்டை அஞ்செழுத்தாம் வாளாலே
தொடர்ந்து தொடர்ந்து வெட்டிச் சடுவது இனிஎக்காலம்? 83
- ஐந்து பொறிவழிபோய் அலையும் இந்தப் பாழ்மனத்தை
வெந்து விழப் பார்த்து விழிப்பது இனி எக்காலம்? 84
- இனமாண்டு சேர்திருந்தோர் எல்லோரும் தாமாண்டு
சினமாண்டு போக அருள் தேர்ந்திருப்பது எக்காலம்? 85
- அமையாமனம் அமையும் ஆனந்த வீடுகண்டு அங்கு
இமையாமல் நோக்கி இருப்பது எக்காலம்? 86
- கூண்டுவிழும் சீவன் மெள்ளக் கொட்டாவி
—கொண்டாற்போல்
மாண்டுவிடும் முன்னே நான் மாண்டிருப்பது எக்காலம்? 87
- ஊன் நிறைந்த காயம் உயிர் இழந்து போகுமுன்னம்
நான் இறந்து போக இனி நாள் வருவது எக்காலம்? 88
- கெட்டுவிடும் மாந்தர் கெர்விதங்கள் பேசி வந்து
சுட்டுவிடுமுன் என்னைத் சுட்டிருப்பது எக்காலம்? 89
- தோல் ஏணி வைத்தேறித் தூரநடந் தெயக்காமல்
நூல் ஏணி வைத்தேறி நோக்குவதும் எக்காலம்? 90

- வாயோடு கண்மூடி மயக்கமுற்று நில்லாமல்
தாயோடு கண்மூடி தழுவி நிற்பது எக்காலம்? 91
- காசினியெலாம் நடந்து கால் ஓய்ந்து போகாமல்
வாசிதனில் ஏறிவருவது இனி எக்காலம். 92
- ஒலிபடரும் குண்டலியை உன்னி உணர்வால் எழுப்பிச்
சுழுமுனையின் தாள்திறந்து தூண்டுவதும் எக்காலம்? 93
- இடைபிங் கலைநடுவே இயங்கும் சுழுமுனையில்
தடை அறவே நின்று ஈலித்திருப்பது எக்காலம்? 94
- மூலநெருப்பைவிட்டு மூட்டு நிலா மண்டபத்தில்
பாலை இறக்கி உண்டு பசி ஒழிவது எக்காலம்? 95
- ஆக வெளிக்குள்ளே அடங்காப் புரவி செல்ல
ஏக வெளியில் இருப்பது இனி எக்காலம்? 96
- பஞ்சரித்துப் பேசும்பல்கலைக்கு எட்டாப் பொருளில்
சஞ்சரித்து வாழ்ந்து தவம் பெறுவது எக்காலம்? 97
- மலமும் சலமும்அற்று மாயை அற்று மானம் அற்று
நலமும் குலமும் அற்று நான் இருப்பது எக்காலம்? 98
- ஓடாமல் ஓடி உலகை வலம் வந்து சுற்றித்
தேடாமல் என்னிடமாய்த் தெரிசிப்பது எக்காலம்? 99
- அஞ்ஞானம் விட்டே, அருள் ஞானத்து எல்லைதொட்டு
மெய்ஞ்ஞான வீடுபெற்று வெளிப்படுவது எக்காலம்? 100
- வெல்லும்மட்டும் பார்த்து, வெகுளியெலாம் விட்டு அகன்று
சொல்லும்மட்டும் சிந்தை செலுத்துவது எக்காலம்? 101
- மேலாம் பதம்தேடி மெய்ப்பொருளை உள்இருத்தி
நாலாம் பதம் தேடி நான் பெறுவது எக்காலம்? 102

- எண்ணாத தூரம் எல்லாம் எண்ணி எண்ணிப் பாராமல்
கண்ணாடிக்குள் ஒளிபோல கண்டறிவது எக்காலம்? 103
- என்னை அறிந்து கொண்டே எங்கோமானோடு இருக்கும்
தன்மை அறிந்து சமைந்திருப்பது எக்காலம்? 104
- ஆறு ஆதாரம் கடந்த ஆனந்தப் பேரொளியை
பேறாகக் கண்டு நான் பெற்றிருப்பது எக்காலம்? 105
- ஆணவ மாயத்தால் அழிந்து உடலம் போகாமுன்
காணுதலால் இன்பமற்றுக் கண்டறிவது எக்காலம்? 106
- மும்மலமும் சேர்ந்து முளைத்தெழுந்த காயம் இதை
நில்மலமாய்க் கண்டு வினை நீங்கி இருப்பது
எக்காலம்? 107
- முன்னை வினை கெடவே மூன்று வகைக் காட்சியினால்
உன்னை வெளிப்படுத்தி உறுவது இனி எக்காலம்? 108
- கண்ணின் ஒளி பாய்ந்ததுவும் கருத்தறிந்து கொண்டதுவும்
விண்ணின் ஒளி கண்டதுவும் வெளிப்படுவதும்
எக்காலம்? 109
- கனவு கண்டால் போல் எனக்குக் காட்டி மறைத்தே இருக்க
நினைவைப் பரவெளியில் நிறுத்துவது எக்காலம்? 110
- ஆர் என்று கேட்டதுவும் அறிவு வந்து கண்டதுவும்
பார் என்று சொன்னதுவும் பகுத்தறிவது எக்காலம்? 111
- நினைக்கும் நினைவுதோறும் நிறைந்த பரிபூரணத்தை
முனைக்குமேல் கண்டு கண்ணில் முத்துதிர்ப்பது
எக்காலம்? 112
- முப்பாழும் பாழாய், முதற்பாழும் துனியமாய்
அப்பாழும் பாழாய் அன்பு செய்வது எக்காலம்? 113

சீ யென்று எழுந்து தெளிந்து நின்ற வான் பொருளை
நீ யென்று கண்டு நிலை பெறுவது எக்காலம்? 114

வவ்வெழுத்தும் மவ்வெழுத்தும் வாளாகும் சிவ்வெழுத்தும்
அவ்வெழுத்தின் உள்ளே அடங்கி நிற்பது எக்காலம்? 115

எழுத்தெல்லாம் மாண்டிறந்தே ஏகமாய் நின்றதிலே
அழுத்தமாய்ச் சிந்தையை வைத்தன்பு கொள்வது
எக்காலம்? 116

அருளாய் உருவாகி ஆதி அந்தம் ஆகின்ற
குருவாக வந்து எனை ஆட்கொண்டு அருள்வது
எக்காலம்? 117

நான் என்று அறிந்தவனை நான் அறியாக் காலம் எல்லாம்
தான் என்று நீ இருந்ததனை அறிவது எக்காலம்? 118

என் மயமாய்க் கண்டதெல்லாம் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்த
பின்பு
தன் மயமாய்க் கொண்டதிலே சார்ந்து நிற்பது
எக்காலம்? 119

ஒளியில் ஒளியாம் உருப்பிறந்த வாறதுபோல்
வெளியில் வெளியான விதம் அறிவது எக்காலம்? 120

ஒளிஇட்ட மெய்ப்பொருளை உள் வழியிலே அடைத்து
வெளியிட்டுச் சாத்திவைத்து வீடு உறுவது எக்காலம்? 121

காந்தம் வலித்து இரும்பைக் கரத்திழுத்துக் கொண்டதுபோல்
பாய்ந்து பிடித்திழுத்துன் பாதத்தில் வைப்பது எக்காலம்? 122

பித்தாயம் கொண்டு பிரணவத்தை ஊடறுத்துச்
செந்தாரைப் போலே திரிவது இனி எக்காலம்? 123

- ஒழிந்த கருத்தினை வைத்து உள் எலும்பு வெள்
எலும்பாய்க்
கழிந்த பிணம் போல் இருந்து காண்பது இனி
எக்காலம்? 124
- ஆதிகபிலர் சொன்ன ஆகமத்தின் சொற்படியே
சாதிவகை இல்லாமல் சஞ்சரிப்பது எக்காலம்? 125
- ததும் களவும் தொடர்வினையும் சுட்டிடக் காற்று
ஊதும் துருத்தியைப் போட்டு உனை அடைவது
எக்காலம்? 126
- ஆசைவலைப் பாசத்து அகப்பட்டு மாயாமல்
ஓசைமணித் தீபத்தில் ஒன்றி நிற்பது எக்காலம்? 127
- கல்லாய் மரமாய்க் கயலாய்ப் பறவைகளாய்ப்
புல்லாய்ப் பிறந்த சென்மம் போதும் என்பது
எக்காலம்? 128
- தக்கும் வகைக்கோர் பொருளும் சாராமலே நினைவில்
பக்குவமாய் நின் அருளைப் பார்த்திருப்பது
எக்காலம்? 129
- தூரோடு அசைந்து சுழன்று வரும் தத்துவத்தை
வேரோடு இசைந்து விளங்குவதும் எக்காலம்? 130
- பாகம் நடு மாறிப் பயந்தெழுந்த சித்திரத்தை
ஏகநடு மூலத்து இருத்துவதும் எக்காலம்? 131
- ஓரின்பம் காட்டும் உயர்ஞான வீதி சென்று
பேரின்ப வீடுகண்டு பெற்றிப்பது எக்காலம்? 132
- காரணமாய் வந்து என் கருத்தில் உரைத்ததெல்லாம்
பூரணமாக் கண்டு புகழ்ந்திருப்பது எக்காலம்? 133

ஆயும் கலைகள் எல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்ததன்பின் நீ என்றும் இல்லா நிசம் காண்பது எக்காலம்?	134
குறியாகக் கொண்டு குலம் அளித்த நாயகனைப் பிரியாமல் சேர்ந்து பிறப்பறுப்பது எக்காலம்?	135
மத்தடுத்து நின்ற மருள் ஆடு வார் போல பித்தடுத்து நின் அருளைப் பெற்றிப்பது எக்காலம்?	136
சாவாமல் செத்திருந்து சற்குருவின் பொன் அடிக் கீழ் வேகாமல் வெந்திருக்க வேண்டுவதும் எக்காலம்?	137
என்னை அறியாமல் இருந்து ஆட்டும் துத்திரநின் தன்னை அறிந்து தவம் பெறுவது எக்காலம்?	138
உள்ளம் அறியாது ஒளித்திருந்த நாயகனை கள்ள மனம் தெளிந்துகாண்பது இனி எக்காலம்?	139
வாசித்தும் காணாமல் வாய்விட்டும் பேசாமல் பூசித்தும் தோன்றாப் பொருள் காண்பது எக்காலம்?	140
பன்னிரண்டு கால்புரவி பாய்ந்து சில்லம் தட்டாமல் பின் இரண்டு சங்கிலிக்குள் பிணிப்பது இனி எக்காலம்?	141
நாட்டுக்கால் இரண்டும்விட்டு நடுவுக்கால் ஊடேபோய் ஆட்டுக்கால் இரண்டினுள்ளே அமர்ந்திருப்பது எக்காலம்?	142
பாற்சுவைப் பூட்டிப் பதியில் வைத்துச் சீராட்டிக் காற்பசுவை ஓட்டி அதில் கட்டி வைப்பது எக்காலம்?	143

141. கால்புரவி - காற்றாகிய குதிரை; இரண்டு சங்கிலி - இடைகலை, பிங்கலை. 142. ஆட்டுக்கால் - நடனம் ஆடுகின்ற பாதங்கள். 143. கால் பசு - பிராணவாயு.

- பல இடத்தே மனதைப் பாயவிட்டுப் பாராமல்
நிலவரையின் ஊடேபோய் நேர்படுவது எக்காலம்? 144
- காமக் கடல்கடந்து கரைஏறிப் போவதற்கே
ஓமக் கனல்வளர்த்தி உள்ளிருப்பது எக்காலம்? 145
- உதயச் சூர் மூன்றும் உள்வீட்டி லே கொளுத்தி
இதயத் திருநடனம் இனிக்காண்பது எக்காலம்? 146
- வேதாந்த வேதம் எல்லாம் வீட்டேறியே கடந்து
நாதாந்த மூல நடு இருப்பது எக்காலம்? 147
- பட்டம் அற்றுக் காதற்றில் பறந்தாடும் துத்திரம் போல்
வெட்டு வெளியாக விசம்பறிதல் எக்காலம்? 148
- அட்டாங்கயோகம் அதற்கப்பாலுக் கப்பாலாய்
கிட்டாப் பொருள் அதனைக் கிட்டுவதும் எக்காலம்? 149
- ஓட்டாமல் ஓட்டிநிற்கும் உடலும் உயிரும்பிரித்தே
எட்டாப் பழம்பதிக்கு இங்கு ஏணிவைப்பது எக்காலம்? 150
- பாசத்தை நீக்கி பசுவைப் பதியில்விட்டு
நேசத்தின் உள்ளே நினைந்திருப்பது எக்காலம்? 151
- ஆசார நேச அனுட்டானமும் மறந்து
பேசாமெய்ஞ் ஞானநிலை பெற்றிருப்பது எக்காலம்? 152
- பல்லாயிரம் கோடிப் பகிரண்டம் உம்படைப்பே
அல்லாது வேறில்லை என்று அறிவது இனி
எக்காலம்? 153
- ஆதிமுதல் ஆகிநின்ற அரிஎன்ற அட்சரத்தை
ஓதி அறிந்துள்ளே உணர்வது இனி எக்காலம்? 154

- சாத்திரத்தைச் சுட்டுச் சதுர்மறையைப் பொய்யாக்கிச்
சுத்திரத்தைக் கண்டு துயர் அறுப்பது எக்காலம்? 155
- அல்லும் பகலும் என்றன் அறிவை அறிவால் அறிந்து
சொல்லும் உரைமறந்து தூங்குவதும் எக்காலம்? 156
- இயங்கும் சராசரத்தில் எள்ளும் எண்ணெயும்போல
முயங்கும் அந்த வேத முடிவு அறிவது எக்காலம்? 157
- ஊனாகி ஊனில் உயிராகி எவ்வுலகும்
தானாகி நின்றதனை அறிவது எக்காலம்? 158
- என்னை விட்டு நீங்காமல் என்னிடத்து நீ இருக்க
உன்னை விட்டு நீங்காது ஒருப்படுவது எக்காலம்? 159
- இன்னதென்று சொல்லஒண்ணா எல்லையற்ற வான்
பொருளைச்
சொன்னதென்று நான் அறிந்து சொல்வது இனி
எக்காலம்? 160
- மனதைஒரு வில்லாக்கி வான்பொறியை நாணாக்கி
என தறிவைஅம்பாக்கி எய்வது இனி எக்காலம்? 161
- என்னை இறக்கஎய்தே என்பழியை ஈடழித்த
உன்னை வெளியில் வைத்தேஒளித்து நிற்பது
எக்காலம்? 162
- கடத்துகின்ற தோணிதனைக் கழைகள் குத்தி விட்டாற்போல்
நடத்துகின்ற சித்திரத்தை நான்அறிவது எக்காலம்? 163
- நின்றநிலை பேராமல், நினைவில்ஒன்றும் சாராமல்
சென்றநிலை முத்தி என்று சேர்ந்தறிவது எக்காலம்? 164

பொன்னும் வெள்ளியும் பூண்ட பொற்பதத்தைஉள்

அமைத்து

மின்னும் ஒளிவெளியே விட்டு அடைப்பதுஎக்காலம்? 165

கூட்டில் அடைபட்ட புழு குளவி உருக்கொண்டதுபோல்
வீட்டில்அடை பட்டுஅருளை வேண்டுவதும் எக்காலம்? 166

கடலில்ஒளித்திருந்த கனல்எழுந்து வந்தாற்போல்
உடலில்ஒளித்த சிவம்ஒளி செய்வதுஎக்காலம்? 167

அருணப் பிரகாசம் அண்டஎங்கும் போர்த்தது போல்
கருணைத் திருவடியில் கலந்து நிற்பது எக்காலம்? 168

பொன்னில் பலவிதமாம் பூடணம்உண்டானது போல்
உன்னில் பிறந்து உன்னில்ஒடுங்குவதும் எக்காலம்? 169

நாயிற் கடைப்பிறப்பால் நான்பிறந்த துன்பம்அற
வேயில் கனல் ஒளிபோல் விளங்குவதும் எக்காலம்? 170

தூரியகாந்தி ஒளி தூழ்ந்து பஞ்சைச் சுட்டதுபோல்
ஆரியன்தோற்றத்து அருள் பெறுவது எக்காலம்? 171

இரும்பில் கனல்மூட்டி இவ்வுருபோய் அவ்வுருவாய்க்
கரும்பில் சுவைரசத்தைக் கண்டறிவது எக்காலம்? 172

கருக்கொண்ட முட்டைதனைக் கடல் ஆமைதான் நினைக்க
உருக்கொண்ட வாறதுபோல்உனை அடைவது
எக்காலம்? 173

வீடுவிட்டுப் பாய்ந்து வெளியில் வருவார்போல்
கூடுவிட்டுப் பாயும் குறிப்பறிவது எக்காலம்? 174

கடைந்த வெண்ணெய் மோரில் கலவாதவாறதுபோல்
உடைந்து தமிழேன் உனைக்காண்பது எக்காலம்? 175

இருளை ஒளி விழுங்கி ஏகஉருக் கொண்டாற்போல்
அருளை விழுங்கும்இருள் அகன்று நிற்பது எக்காலம்? 176

மின் எழுந்து மின்ஒடுங்கி விண்ணில் உறைந்தாற்போல்
என்னுள் நின்றதுஎன்னுள்ளே யான் அறிவது
எக்காலம்? 177

கண்ட புனல்குடத்தில் கதிர் ஒளிகள் பாய்ந்தாற்போல்
கொண்ட சொரூபமதைக் கூர்ந்தறிவது எக்காலம்? 178

பூணுகின்ற பொன் அணிந்தால் பொன்சுமக்குமோ உடலை
காணுகின்றஎன் கருத்தில் கண்டறிவது எக்காலம்? 179

செம்பில் களிம்புபோல் சிவத்தைவிழுங்கி மிக
வெம்பி நின்ற மும்மலத்தை வேறுசெய்வது எக்காலம்? 180

ஆவியும் காயமும்போல் ஆத்துமத்தில் நின்றதனை
பாவிஅறிந்து மனம் பற்றி நிற்பது எக்காலம்? 181

ஊமை கனாக்கண்டு உரைக்கஅறியா இன்பம்அதை
நாம்அறிந்து கொள்வதற்கு நாள் வருவதுஎக்காலம்? 182

சாகாச் சிவனடியைத் தப்பாதார் எப்போதும்
போகா உடல்அகன்று போவதென்பது எக்காலம்? 183

நிட்டைதனை விட்டு நினைவறிவு தப்பவிட்டு
வெட்ட வெளியில்விரவி நிற்பது எக்காலம்? 184

வெட்டவெளி தன்னில்விளைந்த வெறும் பாழ்
திட்டமுடன் கண்டு தெளிவது இனி எக்காலம்? 185

எங்கும் பரவடிவாய் என் வடிவு நின் வடிவாய்க்
கங்குல்பகல் இன்றிஉனைக் கண்டிருப்பது எக்காலம்? 186

உண்டதுவும் மாதருடன் கூடிச்சேர்ந்து இன்பம்
கண்டதுவும் நீயெனவேகண்டு கொள்வது எக்காலம்? 187

ஈம்என்று கேட்டதுவும் என்னுள்ளே நின்றதுவும் ஓம்என்று சொன்னதுவும் உற்றறிவது எக்காலம்?	188
சத்தம் பிறந்த இடம் தன் மயமாய் நின்ற இடம் சித்தம் பிறந்தஇடம் தேர்ந்தறிவது எக்காலம்?	189
போக்கு வரவும் புறம்புள்ளும் ஆகிநின்றும் தாக்கும் ஒரு பொருளைச் சந்திப்பது எக்காலம்?	190
நான் எனவும் நீ எனவும் நாம் இரண்டு மற்றொன்றும் நீ எனவே சிந்தைதனில் நேர்படுவது எக்காலம்?	191
அறிவை அறிவால் அறிந்தே அறிவும் அறிவுதனில் பிறிவுபட நிலலாமல் பிடிப்பதுஇனி எக்காலம்?	192
நீடும் புவனம் எல்லாம் நிறைந்துசிந் தூரம் அதாய் ஆடும் திருக்கூத்தை அறிவது இனி எக்காலம்?	193
தித்தி என்ற கூத்தும் திருச்சிலம்பின் ஓசைகளும் பத்தியுடனே கேட்டுப் பணிவது இனி எக்காலம்?	194
நயனத்திடை வெளிபோல் நண்ணும் பரவெளியில் சயனித் திருந்து தலைப்படுவது எக்காலம்?	195
அருவி மலைநடுவே ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் திருவிளையாடல்கண்டு தெரிசிப்பது எக்காலம்?	196
மீனை மிக உண்டு நக்கி விக்கி நின்ற கொக்கதுபோல் தேனைமிக உண்டு தெவிட்டி நிற்பது எக்காலம்?	197
பொல்லாத காயம் அதைப் போட்டு விடுக்குமுன்னே கல் ஆவின் பால்கறப்பக் கற்பது இனி எக்காலம்?	198

198. கல்ஆவின் பால் - உயிர் என்னும் பசுவினிடம்
கறக்கின்ற ஞானப்பால்

- வெட்ட வெளிக்குள்ளே விளங்கும் சதாசிவத்தைக்
கிட்டவரத் தேடிக் கிருபை செய்வது எக்காலம்? 199
- பேரறிவிலே மனதைப் பேராமலே இருத்தி
ஒரறிவில் என்னாளும் ஊன்றி நிற்பது எக்காலம்? 200
- அத்துவிதம் போலும் என்றன் ஆத்துமத்தின் உள்ளிருந்து
முத்தி தர நின்றமுறை அறிவது எக்காலம்? 201
- நான்நின்ற பாசம்அதில் நான்இருந்து மாளாமல்
நீநின்ற கோலம்அதில் நிரவிநிற்பது எக்காலம்? 202
- எள்ளும்கரும்பும் எழில்மலரும் காயமும்போல்
உள்ளும் புறம்புநின்று உற்றறிவது எக்காலம்? 203
- அன்னம் புனலை வகுத்து அமிர்தத்தை உண்பதுபோல்
என்னை வகுத்து உன்னை இனிக்காண்பது
எக்காலம்? 204
- அந்தரத்தில் நீர்பூத்து அலர்ந்தெழுந்த தாமரைபோல்
சிந்தை வைத்துக் கொண்டு தெரிசிப்பது எக்காலம்? 205
- பிறப்பும் இறப்பும்அற்றுப் பேச்சும்அற்று மூச்சும்அற்று
மறப்பும் நினைப்பும்அற்று மாண்டிருப்பது எக்காலம்? 206
- மன்னும் பரவெளியை மனவெளியில் அடைத்துஅறிவை
என்னுள் ஒருநினைவை எழுப்பிநிற்பது எக்காலம்? 207
- ஆசை கொண்ட மாதர் அடைகனவு நீக்கி உன்மேல்
ஓசை கொண்டு நானும் ஒடுங்குவதும் எக்காலம்? 208
- தன்உயிரைக் கொண்டு தான் திரிந்த வாறதுபோல்
உன் உயிரைக் கொண்டு இங்கு ஒடுங்குவதும்
எக்காலம்? 209

- ற்றில் கிளை நாட்டும் திடமாம் உடலைஇனிக்
ற்றில்உழல் துத்திரமாய் காண்பது இனி எக்காலம்? 210
- ர் வசமும்கெட்டு இங்கிருந்த வசமும் அழிந்து
ர்வசமும் கெட்டு அருளைச் சார்ந்து இருப்பது
எக்காலம்? 211
- ரனை மறந்து தலத்து நிலை மறந்து
ரமம் மறந்து கதி பெறுவது எக்காலம்? 212
- ரனை என்னிலே மறந்தே இருந்த பதியும் மறந்து
ரனையும் தானே மறந்து தனித்து இருப்பது
எக்காலம்? 213
- ரனையும் தானே மறந்து தலைவாசல் தாழ்போட்டே
ர்னை நினைந்துள்ளே உறங்குவதும் எக்காலம்? 214
- ணை பிரிந்தபோதல் இன்பமுறும் அன்றிலைப்போல்
ணை பிரிந்தபோது அருள் தூல்தொடர்ந்து
கொள்வது எக்காலம்? 215
- ட்டம்ஒன்றும் இல்லாமல் அசைவு சற்றும் காணாமல்
ட்டம் அற்ற வான்பொருளைத்தேடுவதும் எக்காலம்? 216
- ன்னை வினையால் அறிவுமுற்றாமல் பின் மறைந்தால்
ன்னை தனைத்தேடி அழுதுண்பது எக்காலம்? 217
- ள்ளுண்டவர்போல் களிதரும் ஆனந்தம்அதால்
ள்ளுண்டு நின்றாடித் தடைப்படுவது எக்காலம்? 219
- நான் அவனாய்க் காண்பதெல்லாம்ஞானவிழியா ல்அறிந்து
தான் அவனாய் நின்று சரண அடைவது எக்காலம்? 220
- தான் அந்தம் இல்லாத தற்பரத்தின் ஊடுருவில்
ஆனந்தம் கண்டே அமர்ந்திருப்பது எக்காலம்? 221

உற்ற வெளிதனிலே உற்றுப் பார்த்து அந்தரத்தே
மற்றமற மாய்கை மாள்வது இனி எக்காலம்?

ஏடலர்ந்து பங்கயமும் இருகருணை நேத்திரமும்
தோடணிந்த குண்டலமும் தோன்றுவதும் எக்காலம்?

ஐயாரும் ஆறும் அகன்று வெறுவெளியில்
மை இருளில் நின்ற மனம் மாள்வது இனி
எக்காலம்?

காட்டும்அருள் ஞானக்கடலில் அன்புக் கப்பல்விட்டு
மூட்டும் கருணைக் கடலில் மூழ்குவதும் எக்காலம்?

நான் யாரோ நீ யாரோ நன்றாம் பரமான
தான் யாரோ என்றுஉணர்ந்து தவம்முடிப்பது
எக்காலம்?

எவர் எவர்கள் எப்படிக் கண்டுஎந்தப்படி நினைத்தார்
அவர் அவர்க்குஅப்படி நின்றாய் என்பது எக்காலம்?

உற்றுற்றுப் பார்க்க ஒளிதரும் ஆனந்தம்அதை
நெற்றிக்கு நேர்கண்டு நிலைப்பது இனி எக்காலம்?

விளங்குகின்ற தாரகையை வெய்யோன் மறைத்தாற்போ
களங்கமற உன்காட்சி கண்டறிவது எக்காலம்?

என்னையே நான் அறியேன் இந்த வண்ணம் சொன்ன
தெல்

முன்னையோர் கைக்கொள்ள முன்பணிவது
எக்காலம்?

மாயத்தை நீக்கி வருவினையைப் பாழாக்கி
காயத்தை வேறாக்கி காண்பதுஉனை எக்காலம்?

224. ஐயாரும் ஆறும் - முப்பத்தாறு தத்துவங்
மைஇருள் - ஆணவ மலம்

ஐஞ்சு கரத்தானை அடி இணையைப் போற்றிசெய்து
நெஞ்சில் பொருத்தி நிலைபெறுவது எக்காலம்?

232

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

பெருந்திவ்விய நயமாபவாபு

4. பாம்பாட்டிச் சித்தர்

‘நாதர் முடி மேலிருக்கும் நாகப்பாம்பே
நச்சுப் பையை வைத்திருக்கும் நல்லபாம்பே;

என்ற புகழ்பெற்ற பாடலைப் பாடியவர் பாம்பாட்டிச் சித்தர். ‘ஆடுபாம்பே’ என பாம்பை ஆட்டுவித்துப் பாடுவதால் ‘பாம்பாட்டிச் சித்தர்’ எனப் பெயர் பெற்றார். இவர் இயற்றிய 129 பாடல்கள் இன்று வழக்கில் உள்ளன.

இவை எளிய நடை, சொல் நயம், தெளிந்த உவமை கொண்டவை. சம்பிரதாயக் கருத்துக்களைக் கூறுவது போலத் தோன்றினும், அடிப்படையில் ஆழ்ந்த தத்துவம் கொண்டவை. பாம்பு வடிவாக மண்டலித்துள்ள குண்டலினி சக்தியை எழுப்பி, அதன் மூலம் ஆன்ம தரிசனம் செய்வதை இப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

இவர் பாண்டி நாட்டில் பிறந்து சட்டை முனியிடம் தீட்சை பெற்றார் எனக் கூறுவர். இவர் திருக்கோகர்ணத்தில் பிறந்து கொங்கு நாட்டிலுள்ள மருத மலையில் வாழ்ந்து வந்தார் என்றும் மருதமலையில் இவருடைய வாழ்க்கைச் சின்னங்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர்.

பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல்கள்

- தெளிந்து தெளிந்து தெளிந்து ஆடுபாம்பே சிவன்
சீர்பாதங்கண்டு தெளிந்து ஆடுபாம்பே!
ஆடுபாம்பே, நெளிந்து ஆடும்பாம்பே, சிவன்
அடியினைக் கண்டோமென்று ஆடுபாம்பே! 1
- நீடுபதம் நமக்கென் றுஞ் சொந்தம் என்றே
நித்தியம்என் றே பெரிய முத்தியென்றே
பாடுபடும்போதும் ஆதிபாதம் நினைந்தே
பன்னிப்பன்னிப் பரவிநின்று ஆடுபாம்பே! 2
- பொன்னில்ஒளி போலவெங்கும் பூரணமதாய்
பூவின் மணம் போலத் தங்கும் பொற்புடையதாய்
மன்னும்பல உயிர்களில் மன்னிப் பொருந்தும்
வள்ளலடி வணங்கிநின்று ஆடுபாம்பே! 3
- எள்ளில் எண்ணெய் போல உயிர் எங்கும் நிறைந்த
ஈசன்பத வாசமலர் எண்ணியெண்ணியே
உள்ளபடி அன்புபத்தி ஓங்கி நிற்கவே
ஒடுங்கி யடங்கித் தெளிந்து ஆடுபாம்பே! 4
- அண்டபிண்டம் தந்தஎங்கள் ஆதிதேவனை
அகலாம லேநினைத்தே அன்புடன் பணிந்து
எண்திசையும் புகழ்ந்திட ஏத்தி யேத்தியே!
ஏகமன மாகநாடி ஆடுபாம்பே! 5
- சோதிமய மானபரி சுத்தவத்து வைத்
தொழுதழு தலற்றித் தொந் தொந்தோம் எனவே

நீதி தவறாத வழியில் நின்று நிலையாய்
நினைந்து நினைந்துருகி ஆடுபாம்பே! 6

அருவாயும் உருவாயும் அந்தியாயும்
அந்தமாயும் ஒலியாயும் ஆகம் மாயும்
திருவாயும் குருவாயும் சீவனாயும்
செறிந்தவத் துவைப் போற்றி ஆடுபாம்பே! 7

சுட்டிக் காட்ட ஒண்ணாதபாழ்ச் துனியம் தன்னைச்
தூட்சமதியால் அறிந்து தோடம் அறவே
எட்டிப் பிடித்தோ மென்றானந்த மாகப்பை
எடுத்து விரித்து நின்று ஆடுபாம்பே! 8

எவ்வுயிரும் எவ்வுலகும் ஈன்று புறம்பாய்
இருந்துதிரு விளையாட்டு எய்தியும் பின்னர்
அவ்வுயிரும் அவ்வுலகும் ஆகியும் நின்ற
ஆனந்த வெள்ளங்கண்டு ஆடுபாம்பே! 9

குரு வணக்கம்

சாற்று முடல் பொருள் ஆவி தத்த மாகவே
தானம் வாங்கி நின்ற எங்கள் சற்குருவினைப்
போற்றிமனம் வாக்குக்காயம் மூன்றும் பொருந்தப்
புகழ்ந்து புகழ்ந்து நின்று ஆடுபாம்பே! 10

பொய்ம் மதங்கள் போதனைசெய் பொய்க் குருக்களைப்
புத்தி சொல்லி நன்னெறியில் போக விடுக்கும்
மெய்ம் மதந்தான் இன்னதென்று மேவ விளம்பும்
மெய்க் குருவின் பதம் போற்றி ஆடுபாம்பே! 11

வேதப்பொருள் இன்னதென்றும் வேதம் கடந்த
மெய்ப் பொருளைக் கண்டு மனம் மேவி விரும்பிப்
போதப் பொருள் இன்னதென்றும் போதனை செய்யும்
பூரண சற்குருதாள் கண்டு ஆடுபாம்பே! 12

- உள்ளங்கையிற் கணிபோல உள்ள பொருளை
உண்மையுடன் காட்டவல்ல உண்மைக் குருவைக்
கள்ளமனந் தன்னைத் தள்ளிக் கண்டுகொண்டு அன்பாய்க்
களித்துக் களித்து நின்று ஆடுபாம்பே! 13
- அங்கையிற் கண்ணாடிபோல ஆதி வத்துவை
அறிவிக்கும் எங்கள் உயிரான குருவைச்
சங்கையறச் சந்ததமும் தாழ்ந்து பணிந்தே
தமனியப் படம் எடுத்து ஆடுபாம்பே! 14
- காயம் நிலை அழிகையைக் கண்டு கொண்டு பின்
கற்பு நிலை யுள்ளிற் கொண்டு எக்காலமும் வாழும்
தூயநிலை கண்ட பரிசுத்தக் குருவின்
துணையடி தொழுது நின்று ஆடுபாம்பே! 15
- கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் கொள்கை யுடைய
குருவின் வல்லபம் எவர் கூற வல்லவர்
வீடுபெறும் வகையை மென் மேலுங் காட்டும்
மெய்க்குருவைப் பணிந்து நின்று ஆடுபாம்பே! 16
- அட்ட திக்கும் அண்ட வெளியான விடமும்
அடக்கிய குளிகையோடு ஆடி விரைவாய்
வட்டமிட்டு வலம் வரும் வல்லகுருவின்
மலரடி தஞ்சம் என்று ஆடுபாம்பே. 17
- கற்பகாலம் கடந்தாதி கர்த்தா வோடும்
கடமழி யாது வாழுங் காரணக் குரு
பொற்பதமே தஞ்சமென்று போற்றுதல் செய்து
பூரணச் சிந்தையோடு ஆடுபாம்பே. 18

14. சங்கை - சந்தேகம்; தமனியம் - பொன். 16. வல்லபம் - சாமர்த்தியம்

வச்சிரத்திற் கோர் பழுது வாய்க்கு மாயினும்
 வல்லுடம்புக் கொருகுறை வாய்த்திடாது
 மெச்சுகட முள்ள எங்கள் வேத குருவின்
 மெல்லடி துதித்து நின்று ஆடுபாம்பே.

19

பாம்பின் சிறப்பு

நாதர்முடி மேல் இருக்கும் நாகப் பாம்பே!
 நச்சுப் பையை வைத்திருக்கும் நல்லப் பாம்பே!
 பாதலத்திற் குடிபுகும் பைகொள் பாம்பே!
 பாடிப்பாடி நின்று விளையாடு பாம்பே!

20

வளைபுகும் போதே தலை வாங்கும் பாம்பே!
 மண்டல மிட்டுடல் வளை வண்ணப் பாம்பே!
 தளைக்கஞ்சி நின்றிடும் சத்தியப் பாம்பே!
 தலையெடுத்தே நீ விளையாடு பாம்பே!

21

குற்றமற்ற சிவனுக்கு குண்டலமானாய்
 கூறுந்திரு மாலினுக்குக் குடையுமானாய்
 கற்றைக் குழல் பார்வதிக்குக் கங்கணமானாய்
 கரவாமல் உளங்களித்து ஆடுபாம்பே.

22

மண்டலத்தைத் தாங்குமிக வல்லமை கொண்டாய்
 மாயனுக்குப் படுக்கைக்குவண்ணப் பாயானாய்
 கண்டபடை நடுங்கிடக் காட்சியும் பெற்றாய்
 கண்ணே செவியாகக் கொண்டாய் ஆடுபாம்பே.

23

சந்திரனைச் சூரியனைத் தாவித் தீண்டினாய்
 சங்கரனுக்கு ஆபரணந் தானுமாகினாய்
 மந்திரத்துக் கடங்கினாய் மண்டலமிட்டாய்
 வளைந்து வளைந்து நின்று ஆடுபாம்பே!

24

சித்தர் வல்லபம்

- எட்டு நாகம் தம்மைக் கையால் எடுத்தே ஆட்டுவோம்
இந்திரனார் உலகத்தை இங்கே காட்டுவோம்
கட்டுக்கு அடங்காத பாம்பைக் கட்டி விடுவோம்
கடுவிடந் தன்னைக் கக்கி ஆடுபாம்பே. 25
- ஆதிசேடன் ஆயினுமெம் மங்கையினாலே
ஆட்டி விடுவோ மெங்கள் ஆக்கினைக்குள்ளே;
நீதியோடு மடங்கியே நின்றிடச் செய்வோம்.
நின்ற நிலை தவறாமல் ஆடுபாம்பே. 26
- தூணைச்சிறு தும்பாகத் தோன்றிடச் செய்வோம்
தூரும்பைப் பெருந்தூணாகத் தோற்றச் செய்குவோம்
ஆணைப் பெண்ணும் பெண்ணை ஆணும் ஆகச்
செய்குவோம்
ஆரவாரித்து எதிராய் நின்று ஆடுபாம்பே. 27
- எட்டுமலைகளைப் பந்தாய்எடுத்து எறிகுவோம்
ஏழு கடலையுங் குடித்து ஏப்பமிடுவோம்
மட்டுப் படா மணலையும் மதித்து விடுவோம்
மகாராசன் முன்பு நீ நின்று ஆடுபாம்பே. 28
- மண்டலமுற்று மெங்கையால் மறைத்து விடுவோம்
வானத்தையுமே வில்லாக வளைத்து விடுவோம்
தொண்டருக்குச் துனியஞ் சொல்லிக் காட்டுவோம்
தோன்றலுக்கு முன்பு நீ நின்று ஆடுபாம்பே. 29
- மூண்டெரியும் அக்கினிக்குள் மூழ்கி வருவோம்
முந்நீருள் இருப்பினும் மூச்சடக்குவோம்
தாண்டிவரும் வன்புலியைத் தாக்கி விடுவோம்
தார்வேந்தன் முன்புநீ நின்று ஆடுபாம்பே. 30

செப்பரிய மூன்றுலகுஞ் செம்பொன் ஆக்குவோம்
 செங்கதிரைத் தண்கதிரைய்ச் செய்து விடுவோம்
 இப்பெரிய உலகத்தை இல்லாமற் செய்வோம்
 எங்கள் வல்லபங் கண்டு நீ ஆடுபாம்பே! 31

வேதன் செய்த சிருட்டிகள் போல வேறு செய்குவோம்
 வேதனையும் எங்கள் கீழே மேவச் செய்குவோம்
 நாதனுடன் சமமாக நாங்களும் வாழ்வோம்
 நாங்கள் செய்யும் செய்கை இதென்று ஆடுபாம்பே! 32

அறுபத்து நாலு கலையாவும் அறிந்தோம்
 அதற்கு மேல்ஒரு கலையான தறிந்தோம்
 மறுபற்றுச்சற்றுமில்லா மனமும் உடையோம்
 மன்னனே ஆசான் என்று ஆடுபாம்பே! 33

சீறுபுலி யானையாளி சிங்கமுதலாய்ச்
 சிற்றடிக்குக் குற்றேவல் செய்யச் சொல்லுவோம்
 வீறுபெருங் கடவுளை எங்களுடனே
 விளையாடச் செய்குவோமென்று ஆடுபாம்பே! 34

வாசகியை ஒரு பக்கம் மன்ன நிறுத்தி
 மகத்தான பதுமனை மறுபக்கம் வைத்தே
 தேசுலவு தக்கனைத்தன் திக்கினிற் சேர்த்துச்
 செய்யபது மனைக்கொள்ளும் சித்தனாரே! 35

அனந்தனை யொருபக்கமாக நிறுத்தி
 அதன் பக்கங்குளிகளை யண்டச் சேர்த்துக்
 கனங்கொண்ட கார்க்கோடகன் காணக் காட்டுங்
 கடுஞ்சங்க பாலனைத்தான் சித்தனாரே. 36

32. வேதன் - பிரமன். 35, 36. வாசகி, பதுமன், தக்கன், அனந்தன், குளிகன், கார்க்கோடகன், சங்க பாலன் என்பவை அட்டமா நாகங்கள்.

அட்டதிக்குஞ் சக்கரங்களாகக் கீறி

அக்கோண நிலைகளி லக்கரஞ் சேர்த்துத்
திடமுடன் மந்திரத்தைச் செபித்து நில்லும்
சித்தந்தடு மாறாதீர் சித்தனாரே!

37

அட்டதிக்குஞ் சக்கரங்கள் அமைத்து விட்டோம்

அவ்வவற்றில் சக்கரங்கள் அமைத்துவிட்டோம்
எட்டுநாகம் இருக்கின்ற இடத்தில் விட்டோம்
இனியென்ன செய்வம் சொல்லும் சித்தனாரே!

38

நடுவாக ஆதிசேடன் தன்னை நாட்டும்

நான்கு திக்கும் மந்திரித்த நீறுதூவும்
கடுவிடங் கக்க வேயக் கட்செவிகளைக்
கையிலெடுத்த தாடுங்கள் சித்தனாரே!

39

பொருளாசை விலக்கம்

நாடுநகர் வீடுமாடு நற்பொருள் எல்லாம்

நடுவன்வரும் பொழுது நாடி வருமோ?
கூடுபோன பின்பு அவற்றால் கொள்பயன் என்னோ?
கூந்தன் பதங் குறித்து நின்று ஆடுபாம்பே!

40

யானை சேனை தேர்பரி யாவும் அணியாய்

யமன் வரும் போது துணையாமோ அறிவாய்
ஞானஞ்சற்றும் இல்லாத நாய்கட் குப்புத்தி
நாடிவரும்படி நீ நின்று ஆடுபாம்பே!

41

மாணிக்கமா மணிமுடி வாகு வலயம்

மார்பில் தொங்கும் பதக்கங்கள் மற்றும் பணிகள்
ஆணிப்பொன் முத்தாரம் அம்பொன் அந்தக் கடகம்
அழிவான பொருளென நின்று ஆடுபாம்பே!

42

மாடகூடமாளிகைகள் வண்ண மண்டபம்

மதில்தூழ்ந்த அரண்மனை மற்றும் உள்ளவை
கூடவாரா வென்று அந்தக் கொள்கை அறிந்தோர்
குலவாமல் வெறுப்பாரென்று ஆடுபாம்பே! 43

மலைபோன்ற செம்பொற்குவை வைத்தி ரூப்பவர்
மறலிதான் வருகையில் வாரிச் செல்வரோ?
அலையாமல் அகத்தினை அத்தன் பால்வைத்தோர்
அழியார்என் றேநீ துணிந்து ஆடுபாம்பே! 44

பஞ்சணையும் பூவணையும் பாய லும்வெறும்
பாழ்ச்சுடு காடதிலே பயன் பெறுமோ?
மஞ்சள்மணம் போய்ச் சுடுநாறு மணங்கள்
வருமென்று தெளிந்துநின்று ஆடுபாம்பே! 45

முக்கனியுஞ் சர்க்கரையும் மோதகங்களும்
முதிர்குவைப் பண்டங்களும் முந்தி உண்டவாய்
மிக்க உயிர் போன பின்பு மண்ணை விழுங்க
மெய்யாகக் கண்டோம் என்று ஆடுபாம்பே! 46

வண்ணப்பட்டும் வாசனையும் வாய்த்த கோலமும்
வண்கவிகை ஆலவட்டம் மற்றுஞ் சின்னமும்
திண்ணமுடன் யமபுரஞ் செல்லுங் காலத்தில்
சேரவர மாட்டாவென்று ஆடுபாம்பே! 47

மக்கள் பெண்டிர் சுற்றமரு மக்கள் மற்றவர்
மாளும்போதுகூட அவர் மாள்வ தில்லையே!
தக்க வுலகனைத்தையும் தந்த கர்த்தனைத்
தாவித்தாவித் துதித்துநின்று ஆடுபாம்பே! 48

கானலைமான் நீரெனவே கண்டு செல்லல்போல்
காசினிவாழ் வினைமூடர் கண்டு களிப்பார்

மேனிலை கண்டார்கள் வீணாய் வீம்பு பேசிடார்
மெய்யன்பதம் நாடுவாரென்று ஆடுபாம்பே! 49

பெண்ணாசை விலக்கம்

வெயில்கண்ட மஞ்சள் போன்ற மாதர் அழகை
விரும்பியே மேல்விழுந்து மேவு மாந்தர்
ஒயில்கண்டே இலவுகாத்து ஓடும் கிளிபோல்
உடல்போனால் ஓடுவாரென்று ஆடுபாம்பே! 50

செண்டுமுலை வண்டுவிழி கொண்ட தோகையைச்
சித்தப்பால் விழுங்கியே சீயென்று ஒறுத்தோம்
குண்டுக்கட்டெ ருமையேறுங் கூற்றுப் பருந்தைக்
கொன்று தின்று விட்டோம் நாம் என்று ஆடு
பாம்பே! 51

வட்டமுலையென்று மிக வற்றுந்தோலை
மகமேரு என்று உவமை வைத்துக் கூறுவார்
கெட்ட நாற்ற முள்ள யோனிக் கேணியில் வீழ்ந்தார்
கெடுவார் என்றே நீர் துணிந்து ஆடுபாம்பே! 52

மலஞ்சொரி கண்ணைவடி வாளுக்கொப்பாக
வருணித்துச் சொல்வார் மதி வன்மை இல்லாதார்
குருநலம் பேசுகின்ற கூகை மாந்தர்கள்
கும்பிக்கே இரையாவர் என்று ஆடுபாம்பே! 53

சிக்குநாறுங் குத்தலையே செழுமை மேகமாய்ச்
செப்புவார்கள் கொங்கைதனைச் செப்புக் கொப்பதாய்
நெக்கு நெக்கு உருகிப்பெண்ணை நெஞ்சில் நினைப்பார்
நிமலனை நினையார் என்று ஆடுபாம்பே! 54

நாறிவரும் எச்சில்தனை நல்லமு தென்றும்
நண்ணுஞ்சளி நாசிதனை நற்கு மிழ்என்றும்

கூறுவார்கள் புத்தியில்லாக்கூகை மாந்தர்கள்:

கோன் நிலையை அறியார் என்று ஆடுபாம்பே! 55

மயில்என்றும் குயில்என்றும் மாணிக்கம்என்றும்
மாளையென்றும் தேனையென்றும் வான்அமுதென்றும்
ஒயிலார வன்னமயிற் கொத்தவ ளென்றும்
ஓதாமற் கடிந்தோம் என்று ஆடுபாம்பே. 56

மின்னற்கொடி யென்றுஞ்சோதி விளக்கம்என்றும்
மெல்லியென்றும் வல்லியென்றும் மேனகையென்றும்
கன்னற்கட்டி யென்றுஞ் சீனிக் கற்கண்டு என்றும்
கழறாமல் கடிந்தோம் என்று ஆடுபாம்பே! 57

பூவையென்றும் பாவையென்றும் பொன்னையென்றும்
பூத்திருவே என்றும் என்றன் பொக்கிசம் என்றும்
கோவையென்றுங் கோதையென்றுங் கோகிலம் என்றும்
கூறாமல்து றந்தோம்நாம் என்று ஆடுபாம்பே! 58

மலக்குடம் மீதினிலே மஞ்சள் பூச்சென்றும்
மல்கும்புழுக் கூட்டின்மேல் வண்ணத்தோல் என்றும்
சலக்குழிக் குள்ளே நாற்றஞ்சார்ந்த சேறென்றும்
தான் அறிந்து தள்ளினோம் என்று ஆடுபாம்பே! 59

உடலின் குணம்

ஊத்தைக் குழிதனிலே மண்ணை எடுத்தே
உதிரப்பு னலினிலே உண்டை சேர்த்தே
வாய்த்த குயவனார் அவர் பண்ணும் பாண்டம்
வறையோட்டுக்கும் ஆகாதென்று ஆடுபாம்பே! 60

இருவர்மண் சேர்த்திட ஒருவர் பண்ண
ஈரைந்து மாதமாய் வைத்த துளை

55. கோன் - தலைவன் 58. பூந்திரு - இலக்குமி; கோகிலம்
- குயில்

- அருமையாய் இருப்பினும் அந்தச் துளை
அரைக் காசுக்கு ஆகாதென்று ஆடுபாம்பே! 61
- பரியாசம் போலவே கடித்த பாம்பு
பலபேர் அறியவே மெத்த வீங்கிப்
பரியாரம் ஒருமாது பார்த்த போது
பையோடே கழன்றதென்று ஆடுபாம்பே! 62
- சீயுமல முஞ்செறி செந் நீரும் நிணமும்
சேர்ந் திடுதூர் நாற்றமுடைக் குடம் அது உடைந்தால்
நாயும்நரி யும்பெரிய பேயுங்கழுகும்
நமதென்றே தின்றிடும் என்று ஆடுபாம்பே! 63
- நீரில்எழும் நீர்க்குமிழி நிலை கெடல்போல
நில்லாது உடல் நீங்கிவிடும் நிச்சயம் என்றே
பாரிற் பல உயிர்களைப் படைத்த வன்தனைப்
பற்றவேநீ பற்றித் தொடர்ந்து ஆடுபாம்பே! 64
- நாறுமீனைப் பலதரம் நல்ல தண்ணீரால்
நாளுங் கழுவினும் அதன் நாற்றம் போமோ?
கூறும் உடல் பலநதி யாடிக் கொண்டதால்
கொண்ட மலம் நீங்காதென்று ஆடுபாம்பே! 65
- காய்த்த மரம் அதுமிக்க கல்லடி படும்
கன்ம வினை கொண்ட காயம் கண்டனை பெறும்
வாய்த்த தவம் உடையவர் வாழ்பவர் என்றே
வத்துத் திருவடி தொழுது ஆடுபாம்பே! 66
- பேசரிய நவவாயில் பீற்றல் துருத்தி
பெருங்காற்றுவன் புகுந்ததாற் பேச்சுண் டாச்சே
ஈசன் நிலை அறியாருக்கு இந்தத் துருத்தி
எரிமண்ணிற்கு இரையாம் என்று ஆடுபாம்பே! 67

66. வத்து - பரம்பொருள். 67. நவவாயில் - ஒன்பது துவாரம்.

மரப்பாவை போலவொரு மண்ணுருச் செய்து
வளமான சீவன் என்னுஞ் சூத்திரம் மாட்டித்
திரைக்குள் இருந்தசைப்போன் தீர்ந்த பொழுதே
தேகம் விழும்என்று தெளிந்து ஆடுபாம்பே!

68

தசநாடி தசவாயு சத்த தாது
சார்ந்தமரக் கப்பல் அது தத்தி விழுமே
இசைவான கப்பலினை ஏக வெள்ளத்தில்
எந்நாளும் ஓட்டத் துணிந்து ஆடுபாம்பே!

69

அகப்பற்று நீக்கல்

தாமரையின் இலையிலே தண்ணீர் தங்காத
தன்மைபோலச் சுகத்தாசை தள்ளி விட்டெங்கும்
தூமணியாய் விளங்கிய சோதி பதத்தைத்
தொழுது தொழுது தொழுது ஆடுபாம்பே!

70

கள்ளங்கொலை காமமாதி கண்டித்தவெல்லாம்
கட்டறுத்து விட்டு ஞானக் கண்ணைத் திறந்து
தெள்ளிதான வெட்டவெளி சிற் சொரூபத்தைத்
தேர்ந்து பார்த்துச் சிந்தை தெளிந்து ஆடுபாம்பே!

71

சொல்லும்புளி யம்பழத்தின் தோடு போலவே
சுற்றத்திருந்தாலும் அவர் சொந்தங்கள் அற்று

68. சூத்திரம் - நூற்கயிறு 69. தசநாடி - இடைகலை; பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்திசிங்குவை, சங்கினி, பூடா, குகு, கன்னி, அலம்புடை என்னும் பிராணவாயு இயங்கும் பத்து நாடிகள்; தசவாயு - பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என்னும் பத்து வாயுக்கள்; சத்ததாது - இரசம், உதிரம், எலும்பு, தோல், இறைச்சி, மூளை, சுக்கிலம் என்னும் ஏழுவகைப் பொருள்கள்.

70. சுகம் - உலகம். 72. தோடு - மேலோடு.

நில்லுமனமே நீ பர நின்மலத்திலே
நின்றுணைதாண் வெறும் பாழென்று ஆடுபாம்பே! 72

சேற்றில்திரி பிள்ளைப்பூச்சி சேற்றை நீக்கல்போல்
தேசத்தொடு ஒத்து வாழ்வார் செய்கை கண்டபின்
சாற்றுபர வெளிதனைச் சாரும் வழியே
தானாக்க வேணுமென்று ஆடுபாம்பே! 73

எண்ணெய்க்குந் தண்ணீர்க்குந் தொந்தம் இல்லா
வாறுபோல்
எப்போதும் இப்புவி யில் எய்த வேண்டும்
கண்ணுக்குக் கண்ணானவொளி கண்டு கொள்ளவே
கட்டறுத்து வாழ்ந்திட நின்று ஆடுபாம்பே! 74

கக்கிவிட்ட சோறுகறி கந்த மூலங்கள்
கண்களுக்குச் சுத்தமான காட்சி போலவே
சிக்கிக்கொண்ட சுகத்தினைச் சீயென் றொறுத்துச்
சீர்பாதங் காணத் தெளிந்து ஆடுபாம்பே! 75

கோபம் என்னும் மதயானை கொண்ட மதத்தைக்
கூர்கொள் யுத்தி அங்குசத்தால் கொன்று விட்டேங்காண்
தீபமென்னுஞ் சிற்சொருபச் செய்ய பொருளைச்
சேர்ந்துறவு கொண்டோம் என்று ஆடுபாம்பே! 76

நித்தியமென்னு மலையில் நிற்குகொண்டோம் யாம்
நினைத்தபடியே முடித்து நின்மல மானோம்
சத்தியமாய் எங்கள் கடந்தான் அழியாதே
சந்ததமும் வாழ்வோம் என்று ஆடுபாம்பே! 77

மனமென்னும் குதிரையை வாகனமாக்கி
மதியென்னும் கடிவாளம் வாயினில் பூட்டிச்

74. தொந்தம் - சம்பந்தம் 75. கந்தமூலம் - கிழங்குகள்

- சினமென்னும் சீனியின் மேற்கீராய் ஏறித்
தெளிவிடம் சாரிவிட்டு ஆடுபாம்பே! 78
- ஆசையென்னுஞ் செருப்பின் மேல் அடியை வைத்தே
ஆங்கார முட்காட்டை அறவே மிதித்தே
காசையெனுந் தூர்க்குணத்தில் கனலைக் கொளுத்திக்
காலாகாலங் கடந்தோம் என்று ஆடுபாம்பே! 79
- காலன் எனுங் கொடிதான கடும்ப கையை நாம்
கற்பமெனும் வாளிநாலே கடிந்து விட்டோம்
தாலமதிற் பிறப்பினைத் தானும் கடந்தோம்
தற்பரங் கண்டோம் என்று ஆடுபாம்பே! 80
- தேனில் வீழ்ந்த ஈயைப்போலச் சிந்தை குலைந்து
திகையாமல் சிற்சொரூப தெரிச னைகண்டு
வானிற் பறந் திடச்சூத வான்மணி தீர்ந்து
வாயிற் போட்டேக நீ நின்று ஆடுபாம்பே! 81
- தூக்கியநற் பாதங்கண்டேன் சோதியுங் கண்டேன்
சுத்தவெளிக்குள்ளேயொரு சுத்தனைக் கண்டேன்
தாக்கிய சிரசின் மேல் தைத்த பாதம்
சற்குருவின் பாதம் என்று ஆடுபாம்பே! 82
- ஆலடிப் பொந்தினிலே வாழ்ந்த பாம்பே!
அரசடிப் பொந்தினிலே புகுந்து கொண்டாய்
வாலடி தன்னிலே பார்த்துப் பார்த்து
வாங்கியே தூங்கிநின்று ஆடு பாம்பே! 83
- நாலு தெருவினிலே நாலு கம்பம்
நடுத் தெருவினிலேயோர் பொன்னுக் கம்பம்
-
80. கற்பம் - ஆயுளை நீடிக்கச் செய்யும் அருமருந்து; தாலம் - உலகம்; தற்பரம் - பரம்பொருள்.
81. சூதவான்மணி - இரசக் குளிகை

- போலும் விளங்குபொன்னுக் கம்பத்தினுக்கே
பூமாலை தடியே நின்று ஆடு பாம்பே! 84
- ஆழிபெயர்ந்தாலும் மேருமட்டே அலையும்
அடியோடு பெயர்ந்தாலும் அன்றிக் கால
ஊழிபெயர்ந்தாலும் மதி உண்மைப் படிக்கே
உறுதி பெயராது நின்று ஆடுபாம்பே! 85
- வாயுவினை இரையாக வாங்கி உண்டே
வருடிக்கு நீரினை வாயுள் மடுத்தே
தேயுபிறை குளிர்காய்ந்து வெட்ட வெளியில்
திகைப்புறச் சேர்ந்துநின்று ஆடு பாம்பே! 86
- மாசில்கதி வளையிலே மண்டலம் இட்டே
மதியான பெரும்பட மடலை விரித்தே
ஆசில்பரா பரமான ஆதி பாதத்தை
அடுத்தடுத்தே துதித்து ஆடு பாம்பே! 87
- காடுமலை நதிபதி காசி முதலாய்க்
கால்கடுக்க ஓடிற்பலன் காண லாகுமோ?
வீடுபெறும் வழிநிலை மேவிக் கொள்ளவே
வேதாந்தத் துறையில் நின்று ஆடு பாம்பே! 88
- எள்ளளவும் அன்பகத்தில் இல்லா தார்முத்தி
எய்துவது தொல்லுலகில் இல்லை யெனவே
கள்ளப்புலன் கட்டறுத்துக் கால காலனைக்
கண்டு தொழுதே களித்து ஆடு பாம்பே! 89
- தூரியனைக் கண்டபனி தூர ஓடல் போல்
சொந்தபந்தஞ் சிந்தபரி சுத்த தலத்தில்
ஆரியனைக் கண்டுதரி சித்தே யன்புடன்
அகலாமல் பற்றித் தொடர்ந்து ஆடுபாம்பே! 90

காந்தம்வலி இரும்புபோல் காசில் மனத்தைக்
காட்சியான வத்துவுடன் கலக்கச் சேர்த்துச்
சாந்தமுடன் தோண்டியும் தாம்பும் போலச்
சலியாமல் தொடர்ந்து நின்று ஆடுபாம்பே! 91

உளியிட்ட கற்சிலையில் உண்டோ உணர்ச்சி?
உலகத்தின் மூடர்களுக் குண்டோ உணர்ச்சி?
புளியிட்ட செம்பிற்குற்றம் போமா? அஞ்ஞானம்?
போகாது மூடருக்கென்று ஆடுபாம்பே! 92

திரளான போரில்ஊசி தேடல் போல்முத்தி
சிக்காது தேசாசார தேசிகர் தம்மால்
அருளான மூலகுரு ஐயர் செயலால்
ஆனந்தங் கண்டோம் என்று ஆடுபாம்பே! 93

ஏட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்கிங் கெய்திடாது போல்
எண்ணிசை திரிந்துங் கதி எய்தல் இல்லையே!
நாட்டுக்கொரு கோயிற்கட்டி நாளும் பூசித்தே
நாதன்பாதம் காணார்கள் என்று ஆடுபாம்பே! 94

தன்னையறிந்து ஒழுகுவோர் தன்னை மறப்பார்
தன்னை யறியாதவரே தன்னைக் காட்டுவார்
பின்னையொரு கடவுளைப் பேண நினையார்
பேரொளியைப் பேணுவார் என்று ஆடுபாம்பே! 95

பாலிற்சுவை போலும் எங்கும் பாய்ந்த ஒளியைப்
பற்றுப்பொன் பற்றவைத்த பான்மைபோலவே
காலிற்சுழு முனைநின்று கண்டு கொண்டு
களித்துக் களித்து நின்று ஆடுபாம்பே! 96

தேக்கெடுத்தே ஓடும்வானத் தேனை உண்டபின்
தேகபந்தம் கொண்டனம் இத்தேச வாழ்வினை

- ஒக்காளமென்று எண்ணிமிகு ஓகையுடன் நீ
உள்ளம் தெளிந்துநின்று ஆடுபாம்பே! 97
- சதுர்வேதம் ஆறுவகைச் சாத்தி ரம்பல
தந்திரம் புராணங்கலை சாற்றும் ஆகமம்
விதம்வித மானவான வேறு நூல்களும்
வீணான நூல்களே என்று ஆடுபாம்பே! 98
- சமயபேதம் பலவான சாதி பேதங்கள்
சகத்தோர்க்கே அல்லாதுசற் சாதுக் களுக்கோ?
சிமயத்தி லேறினபேர் சித்தம் மாறுமோ?
சித்தர்சித் தாந்தந்தேர்ந்து ஆடுபாம்பே! 99
- பூசைசெய்த தாலேசுத்த போதம் வருமோ?
பூமிவலஞ் செய்ததனாற் புண்ணியம் உண்டோ?
ஆசையற்ற காலத்திலே ஆதி வத்துவை
அடையலாம் என்று துணிந்து ஆடுபாம்பே! 100
- மூலவேர் அறிந்து கொண்டால் மூன்று உலகமும்
முன்பாகவே கண்டு நித்ய முத்தி சேரலாம்
சாலவேர் அறிந்ததாலே தான் பயன் உண்டோ?
சகத்தைப்பொய் யென்று தெளிந்து ஆடுபாம்பே! 101
- சகத்தனாதி யென்றிடாது தான் அனாதியார்
சமைந்த தென்று உரைப்பார்கள் சத்தை அறியார்
மகத்துவ நிலைகற்பவன்மை யல்லாது
மற்றும் வன்மை இல்லையே என்று ஆடுபாம்பே! 102
- ஆயிரத் தெட்டிதழ் வீட்டில் அமர்ந்த சித்தன்
அண்டம் எல்லாம் நிறைந்திடும் அன்புதச் சித்தன்
காயமில்லாது ஓங்கிவளர் காரணச் சித்தன்
கண்ணுள் ஒளி யாயினான் என்று ஆடுபாம்பே! 103

நாற்பத்து முக்கோண நிலை நாப்ப ணதாக

நாடும் அக்க ரச்சொரூப நாய கண்தனை
மேற்படுத்திக் கொண்டால் அந்த மேலுல கெலாம்
மெல்லடிக்குத் தொண்டேயாம் என்று ஆடுபாம்பே! 104

கண்டவர்கள் ஒருக்காலும் விண்டி டார்களே

விண்டவர்கள் ஒருகாலும் கண்டி டார்களே!
கொண்டகோலம் உள்ளவர்கள் கோன் நிலைகாணார்
கூத்தாடிக் கூத்தாடியே நீ ஆடுபாம்பே! 105

ஆறுகலைக் குச்சுக்குள்ளே ஆடும் ஒருவன்

அயல்வீடு போருமுன்னே அரண்கோ லிக்கொள்ளு?
வேறுபட்டால் அவன் தனைமீட்டல் அரிதே
மேவிமுன்னே விடாது கொண்டு ஆடுபாம்பே! 106

எண்ணரிய புண்ணியங்கள் எல்லாம் செய்தும் என்?

ஏகன் அடி நெஞ்சமதில் எண்ணா விடிலே?
பண்ணரிய தவப்பயன் பத்தி இல்லையேல்
பாழ்படும் என்று துணிந்து ஆடுபாம்பே! 107

எவ்வுலகுந் சொந்தமதாய் எய்தும் பயன் என்?

எங்கள் ஆதி பதாம்புயம் எண்ணாக் காலையில்?
இவ்வுலக வாழ்வுதானும் இன்றே அறுமென்று
எண்ணிக் கர்த்தன் அடிநினைந்து ஆடுபாம்பே! 108

மணக்கோலங் கொண்டு மிக மனம் மகிழ்ந்துமே

மக்கள் மனை சுற்றத்தோடு மயங்கி நின்றாய்
பிணக்கோலம் கண்டுபின்னுந் துறவா வீட்டில்
பிறப்புக்கே துணையாம் என்று ஆடுபாம்பே! 109

பிறப்பையும் இறப்பையும் அறுத்து விடயான்

பெருமருந்து ஒன்று சொல்வேன் பெட்டபுடன் கேளாய்

104. நாப்பணது - நடுவிலுள்ளது 108. பதாம் புயம் - தாள், தாமரை

திறப்புடன் மனப்பூட்டுஞ் சிந்தைக் கதவும்
திறந்திடும் வகையறிந்து ஆடுபாம்பே! 110

இறந்தவர் ஐவர் அவர் இட்டமானவர்
எய்தும் அவர் இறந்தார் என்று எல்லவர்க்குஞ் சொல்
மறந்தவர் ஒருவர் என்றே மண்ணினில் உள்ளோர்
வகையறிந் திடவே நின்று ஆடுபாம்பே! 111

எண்சீர் விருத்தம்

ஆகார முதலிலே பாம்ப தாக
ஆனந்த வயலில் படம்விரித்தே
ஊகார முதலிலே யொத்து ஒடுங்கி
ஓடி வகாரத்தின் நாவைநீட்டிச்
சீகாரங் கிடந்ததோர் மந்திரத்தைச்
சித்தப் பிடாரனார் போதஞ் செய்ய
மாகாரப் பிறப்பையும் வேர் அறுத்து
மாயபந்தம் கடந்தோம் என்று ஆடுபாம்பே! 112

தந்திரம் சொல்லுவார் தம்மை அறியார்
தனிமந்திரஞ் சொல்லுவார் பொருளை அறியார்
மந்திரம் செபிப்பார்கள் வட்ட வீட்டினுள்
மதலினைச் சுற்றுவார் வாயில் காணார்
அந்தரம் சென்றுமே வேர் பிடுங்கி
அருள் என்னும் ஞானத்தால் உண்டை சேர்த்தே
இந்த மருந்தினைத் தின்பீராகில்
இனிப் பிறப்பு இல்லையென்று ஆடுபாம்பே! 113

களிமண்ணினால் ஒரு கப்பல் சேர்த்தே
கனமான பாய்மரங் காண நாட்டி
அளிபுலந் தன்னையே சுக்கானாக்கி
அறிவென்னும் ஆதாரச் சீனி தூக்கி

வெளியென்னும் வட்டத்தே யுள்ளடக்கி

வேதாந்தக் கடலினை வெல்ல வொட்டித்
தெளிவுறு ஞானியார் ஓட்டுங் கப்பல்

சீர்பாதஞ் சேர்ந்தது என்று ஆடுபாம்பே! 114

உள்ளத்துக் குள்ளேயே உணர வேண்டும்;

உள்ளும் புறம்பையும் அறியவேண்டும்
மெள்ளக் கனலை எழுப்ப வேண்டும்

வீதிப் புனலிலே செலுத்த வேண்டும்
கள்ளப் புலனைக் கடிந்து விட்டு

கண்ணுக்கு மூக்கு மேற்காண நின்று
தெள்ளு பரஞ்சோதி தன்னைத் தேடிச்

சீர்பாதம் கண்டோம் என்று ஆடுபாம்பே! 115

ஓங்காரக் கம்பத்தின் உச்சி மேலே

உள்ளும் புறம்பையும் ஆறியவேண்டும்
ஆங்காரக் கோபத்தை அறுத்து விட்டே

ஆனந்த வெள்ளத்தைத் தேக்கிக் கொண்டே
சாங்காலம் இல்லாமல் தாணு வோடே

சட்ட திட்டமாய்ச் சேர்ந்து சாந்தமாகத்
தூங்காமல் தூங்கியே சுகம் அடைந்து

தொந்தோம் தொந்தோம் என்று ஆடுபாம்பே! 116

விரகக் குடத்திலே பாம்படைப்போம்

வேதாந்த வெளியிலே விட்டே ஆட்டுவோம்.
கரணங்களைப் பிடுங்கி இரை கொடுப்போம்

காலக் கடுவெளி நின்று ஆட்டுவிப்போம்
துரகந் தனிலேறித் தொல் உலகெங்கும்

சுற்றி வலம்வந்து நித்யதூட்சங் கண்டும்

116. ஓங்காரம் - பிரணவத்திற்குக் காரணமான நாதம்; தாணு - சிவன்

உரையற்ற மந்திரஞ் சொல்லி மீட்போம்
ஒரு நான்கும் பெற்றோம்என்று ஆடுபாம்பே! 117

காயக் குடத்திலே நின்ற பாம்பைக்
கருணைக் கடலிலே தியங்க விட்டு
நேயச் சுழுமுனை நீடு பாய்ச்சி
நித்யமான வத்துவை நிலைக்க நாடி
மாயப் பெருவெளி தன்னில் ஏறி
மாசற்ற பொருளினை வாய்க்கத்தேடி
ஆயத்துறை கடந் தப்பாற்பாழின்
ஆனந்தஞ் சேர்ந்தோம் என்று ஆடுபாம்பே! 118

மூலத் தலத்திலேநின்ற கருத்தை
முற்றுஞ் சுழுமுனை தன்னில் ஊடே
மேலத் தலத்திலே விந்து வட்டம்
வேலை வழியிலே மேவி வாழும்
பாலத் திருத்தாய்க் கருணை யதனால்
பரகதி ஞான சொருபமாகி
ஆலச் சயனத்து மாலுடன் நின்றே
ஆனந்தஞ் சேர்ந்தோம் என்று ஆடுபாம்பே! 119

புலன் ஐந்து வீதியில் வையாளி பாயும்
புரவி யெனும் மனத்தை ஒருமைப் படுத்தி
மலபந்த வுலகங் கடந்ததாலே
மன்னுகுரு பாதத்தின் நிலையை நாடித்
தலம் ஐந்து பூலோகங் கடந்ததாலே
சந்திர மண்டலமுங் கடந்த தாகும்
அலமந்து பூலோகக் கடலை நீக்கி
ஆனந்த மாகிநின்று ஆடு பாம்பே! 120

குருவென்னும் ஆசானின்உருவெடுத்துக்
குறியான ஞானத்துப் பாக்கியாக்கி

அருளென்னும் அருளையே உண்டையாக்கி
 ஆனந்தமாகவே அதைக் கடந்தே
 மருளென்னும் மாதர்மன நெறியை தொட்டு
 வாங்காமல் எரித்திட நெட்டையிட்டுப்
 பருவளைக் குள்ளேயே பட்டதென்றே
 பற்றாணைப் பற்றிநின்று ஆடுபாம்பே!

121

கன்னான் குகையிலே கான்மறிப்போம்
 கருமான் உலையிலே தீயை மூட்டுவோம்
 சொன்னார் தலையிலே பொன்னை ஆக்குவோம்
 சுருதி யருங்கலவி ஒப்பஞ் செய்வோம்
 மின்னார்கள் பாசத்தை விட்டே எரிப்போம்
 மெய்ப்பொருள் குறிகண்டு விருப்பை அடைவோம்
 பன்னாதே பன்னாதே சும்மா விருந்து
 பராபரஞ் சேர்ந்தோம் என்று ஆடுபாம்பே!

122

சாதிப் பிரிவினிலே தீயை மூட்டுவோம்
 சந்தை வெளியினிலே கோலை நாட்டுவோம்
 வீதிப் பிரிவினிலே விளையாடிடுவோம்
 வேண்டாத மனையினில் உறவு செய்வோம்
 சோதித் துலாவியே தூங்கி விடுவோம்
 சுகமான பெண்ணையே சுகித்திருப்போம்
 ஆதிப் பிரமர்கள் ஐந்து பேரும்
 அறியார்கள் இதையென்று ஆடுபாம்பே!

123

நெட்டெழுத்து அதனிலே நிலைபிடித்து
 நீங்கா எழுத்திலே வாலை முறுக்கி
 விட்டு அவ் எழுத்திலே படம் விரித்து
 விண்ணின் வழியிலே மேவி யாடி
 பட்ட எழுத்தையும் பதிந் திருப்போம்
 பன்னிரண்டா மெழுத்தில் பன்னிக் கூடித்

திட்டமுடன் எமக்கருள் தேசிகனார் தம்

சீர்பாதஞ் சேர்ந்தோம் என்று ஆடுபாம்பே!

124

ஊசித்துளைக் குடத்தினில் பாம்பை அடைப்போம்

உலகெலாம் சுற்றியே உலாவி வருவோம்

மாசுள்ள பிறவியை மறந்திருப்போம்

மனமொத்த வெளியிலே விட்டே ஆட்டுவோம்

மாசுப் புலன்களை இரைகொடுப்போம்

மனமுற்ற உச்சியில் ஏறி ஆடுவோம்

பேசும் எழுத்தையும் விழுங்கி விடுவோம்.

பிறப்பு இறப்பு அற்றோம் என்று ஆடுபாம்பே!

125

ஆணிக் குடத்திலே பாம்படைப்போம்

அக்கினிக் கோட்டை மேல் ஏறிப் பார்ப்போம்

மாணிக்கத் தூணின் மேல் விட்டே ஆட்டுவோம்

மனம்வாக்குக் காயத்தை இரை கொடுப்போம்

நாணிக் கயிற்றையும் அறுத்து விடுவோம்

நமனற்ற நாதன் பதம் நாடியே நிற்போம்

ஏணிப்படி வழிகண்டு ஏறி விடுவோம்

யாரும் இதை அறியார் என்று ஆடுபாம்பே!

126

வடக்குங் கிழக்குமாக நூலை இழைப்போம்

மற்றுஞ் சுழலிலே பாவு பூட்டுவோம்

நடக்கும் வழியினிலே உண்டை சேர்ப்போம்

நடவாவழியினிலே புடவை நெய்வோம்

குடக்குக் கரையினிலே கோலைப் போடுவோம்

கொய்ததை எங்குமே விற்று விடுவோம்

அடக்கியே ஏகத்துள்ளே வைக்கவும் வல்லோம்

ஆதிபதங் கண்டோம் என்று ஆடுபாம்பே!

127

தத்திரக் குடத்திலே பாம்பை அடைப்போம்

சுழுமுனைக் குள்ளேயே சுகித்திருப்போம்

பாத்திரங் கொண்டுமே பலிஇ ரப்போம்

பத்தெட்டு மூன்று படிகடந்தோம்

ஊத்தைச் சடத்தினைப் புடமே இடுவோம்

உளவன் எமக்குநல் உறுதி சொல்லப்

பார்த்துரை இதன்மெய் பலிக்க எண்ணிப்

பதனம் பதனம் என்று ஆடுபாம்பே!

128

மவ்வக் குடத்திலே பாம்பு டைப்போம்

மணிவட்ட வாசியை வாரி உண்போம்

வவ்வக் குடங்களைத் தள்ளி விடுவோம்

வக்கிர சொப்பனந் தாண்டி விடுவோம்

பவ்வ வெளியிலே விட்டே ஆட்டுவோம்

பஞ்ச கருவியைப் பலி கொடுப்போம்

சிவ்வுரு வாகியே நின்றோம் என்றே

சீர்பாதம் கண்டு தெளிந்து ஆடுபாம்பே!

129

5. இடைக்காட்டுச் சித்தர்

தாந் திமிதிமி தந்தக் கோனாரே
 தீந் திமிதிமி திந்தக் கோனாரே
 ஆனந்தக் கோனாரே - அருள்
 ஆனந்தக் கோனாரே

என்று குதித்தாடும் இந்தப் பாடலைத் தமிழகமெங்கும் கேட்கலாம். இதனைப் பாடியவர் இடைக்காட்டுச் சித்தர்.

கோனார் என வழங்கப்படும் இடையர்களையும் அவர்கள் மேய்க்கும் ஆடுமாடுகளையும் முன்னிறுத்திப் பாடியதால் இடைக்காட்டுச் சித்தர் என வழங்கப்பெற்றார். இடைக்காடு என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவராதலின் இப்பெயர் பெற்றார் எனக் கூறுவதும் உண்டு.

இவர் கொங்கணச் சித்தரின் சீடர். இவர் காலம் 15-ம் நூற்றாண்டு எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

மலைச்சாரலில் இவர் வழக்கம்போல ஆடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, நவசித்தருள் ஒருவர் வந்து பால் கேட்க, அவருக்கு இவர் பால் முதலியன கொடுத்து உபசரித்தார் என்றும், பதிலுக்கு அச்சித்தர் ஞான உபதேசம் செய்து விட்டுப் போனார் என்றும் அதன் விளைவாக இவர் சகல சித்திகளும் அடைந்து சித்தரானார் என்றும் கூறப்படுகிறது.

நாட்டில் ஒருமுறை கடுமையான பஞ்சம் ஏற்பட்டு, ஆடு மாடுகள் கூடத் தீவனமின்றித் துயரடைந்தபோது, இவர் தம் சித்துக்களினால் தம் ஆடுமாடுகளைக் காப்பாற்றியதுடன், கிரகங்களையும் மாற்றியமைத்து மழை பொழியச் செய்து உயிரினங்களைக் காப்பாற்றினார் என்றும் கதை வழங்குகிறது. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த இடைக்காடர் என்னும் புலவர் வேறு; இவர் வேறு.

இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல்கள்

காப்பு

ஆதி யந்தமில் லாதவ னாகியைத்
தீது றும்பவம் தீப்படு பஞ்சபோல்
மோது றும்படி மும்பொறி யொத்துறக்
காதலாகக் கருத்திற் கருதுவோம்.

தாண்டவராயக் கோனார் கூற்று

எல்லா உலகமும் எல்லா உயிர்களும்
எல்லாப் பொருள்களும் எண்ணரிய
வல்லாளன் ஆதிபரம சிவனது
சொல்லால் ஆகுமே கோனாரே.

1

வானியல் போல் வயங்கும் பிரமமே
தூனியம் என்றறிந்து ஏத்தாக்கால்
ஊனியல் ஆவிக்கு ஒருகதி இல்லை யென்று
ஓர்ந்து கொள் ளுவீர் நீர் கோனாரே.

2

முத்திக்கு வித்தான மூர்த்தியைத் தொழுது
முத்திக்கு உறுதிகள் செய்யாக்கால்
சித்தியும் பத்தியும் சத்தியும் முத்தியும்
சேரா வாகுமே கோனாரே.

3

தொல்லைப் பிறவியின் தொந்தமுற்ற அறவே
சோம்பலற் றுத்தவஞ் செய்யாக்கால்
எல்லையில் கடவுள் எய்தும் பலம்உமக்கு
இல்லையென்று எண்ணுவீர் கோனாரே.

4

ஆரண மூலத்தை அன்புட னேபர
மானந்தக் கோலத்தைப் பண்புடனே

- பூரணமாகவே சிந்தித்து மெய்ஞ்ஞானப்
போதத்தைச் சார்ந்திரும் கோனாரே. 5
- காலா காலங் கடந்திடும் சோதியைக்
கற்பனை கடந்த அற்புதத்தை
நூலார் பெரியவர் சொன்னநுண் பொருளை
நோக்கத்திற் காண்பது கோனாரே. 6
- சொல்லருஞ் சகள நிட்களம் ஆனதைச்
சொல்லினாற் சொல்லாமல் கோனாரே
அல்லும் பகலும் அகத்தில் இருந்திடில்
அந்தகன் கிட்டுமோ கோனாரே. 7
- தூரியன் வாள்பட்ட துய்ய பனிகெடும்
தோற்றம்போல் வெவ்வினை தூள்படவே
நாரிஇடப்பாகன் தான்நெஞ்சிற் போற்றியே
நற்பதி சேர்ந்திடும் கோனாரே. 8
- மும்மலம் நீக்கிட முப்பொறிக்கு எட்டாத
முப்பாழ் கிடந்ததாம் அப்பாழைச்
செம்மறி யோட்டிய வேலை யமயத்தும்
சிந்தையில் வைப்பீரே கோனாரே. 9
- பஞ்ச விதமாய்ச் சஞ்சலம் பறக்கப்
பற்றற்று நின்றதைப் பற்றி அன்பாய்
நெஞ்சத்து இருத்தி இரவு பகலுமே
நேசித்துக் கொள்ளுவீர் கோனாரே. 10

7. சகளம் - உருவுள்ளது; நிட்களம் - உருவமில்லாதது.

8. நாரி இடப்பாகன் - அர்த்தநாரீஸ்வரன். 9. முப்பாழ் - விந்து, மோகினி, மான் ஆகிய மூன்று மாயை.

நாராயணக் கோனார் கூற்று

சீரார் சிவக்கொழுந்தைத் தெள்ளமுதைச் செந்தேனைப்
பாராதி வான் பொருளைப்பஞ்ச உரு ஆனஒன்றைப்
பேரான விண்ணொளியைப் பேரின்ப வாரிதியை
நேராக எந்நாளும் நெஞ்சுஇருத்தி வாழ்வேனே. 11

கண்ணுள் கருமணியைக் கற்பகத்தைக் காஞ்சனத்தைப்
பெண்ணுருவப் பாதியனைப் பேசரிய முப்பொருளை
விண்ணின் அமுதை விளக்கொளியை வெங்கதிரைத்
தண்ணளியை உள்ளில் வைத்துசாரூபஞ்
சாருவனே. 12

கண்ணிகள்

மனமென்னும் மாடு அடங்கில் தாண்டவக்கோனே—முத்தி
வாய்த்ததென்று எண்ணேடா தாண்டவக்கோனே 13

சினமென்னும் பாம்பு இறந்தால் தாண்டவக்கோனே—யாவுஞ்
சித்தியென்றே நினையேடா தாண்டவக்கோனே 14

ஆசையெனும் பசுமாளின் தாண்டவக்கோனே—இந்த
அண்டமெல்லாம் கண்டறிவாய் தாண்டவக்கோனே 15

ஓசையுள் அடங்குமுன்னம் தாண்டவக்கோனே—மூல
ஓங்காரங் கண்டறி நீ தாண்டவக்கோனே 16

மூலப்பகுதியறத் தாண்டவக்கோனே—உள்ளம்
முளைத்தவோர் பிடுங்கேடா தாண்டவக்கோனே 17

சாலக் கடத்தியல்பு தாண்டவக்கோனே—மலச்
சாலென்றே தேர்ந்தறி நீ தாண்டவக்கோனே 18

பற்றே பிறப்புண்டார்க்கும் தாண்டவக்கோனே—அதைப்
பற்றாது அறுத்துவிடு தாண்டவக்கோனே 19

சற்றே பிரமத்திச்சை தாண்டவக்கோனே—உன்னுள்
சலியாமல் வைக்கவேண்டும் தாண்டவக்கோனே. 20

அவித்தவித்து முளையாதே தாண்டவக்கோனே—பத்தி
அற்றவர் கதியடையார் தாண்டவக்கோனே. 21

செவிதனிற் கேளாத மறை தாண்டவக்கோனே—குரு
செப்பில் வெளியாம் அல்லவோ தாண்டவக்
கோனே. 22

மாடும் மனைகளும் மக்களஞ் சுற்றமும் வான்பொருளும்
வீடும் மணிகளும் வெண்பொன்னுஞ் செம் பொன்னும்
வெண்கலமும் 23

காடுங் கரைகளும் கல்லாம் பணியுங் கரிபரியும்
தேடும் பலபண்டம் நிலலா சிவகதிசேர்மின்களே. 23

போகம்போம் போக்கியம்போம் போசனம்போம்
புன்மைபோம்

மோகம்போம் மூர்க்கம்போம் மோசம்போம் — தாகம்போம்

வேதமுதல் ஆகமங்கள் மேலானதென்று பல்கால்

ஒதுபிர மரத்துஉற்றக் கால். 24

தாண்டவராயக்கோனார் கூற்று

தாந்தி மித்திமி தந்தக்கோ னாரே

தீந்தி மித்திமி திந்தக்கோ னாரே

ஆனந்தக் கோனாரே — அருள்

ஆனந்தக்க கோனாரே.

ஆயிரத்தெட்டு வட்டமுங் கண்டேன்

அந்த வட்டத்துள்ளே நின்றதும் கண்டேன்

24. போக்கியம் — அனுபவம்.

கூபா. 9

மாயிரு ஞாலத்து நூற்றெட்டும் பார்த்தேன்
மந்த மனத்துறும் சந்தேகம் தீர்ந்தேன். (தாந்) 25

அந்தக் கரணமெ னச்சொன்னால் ஆட்டையும்
அஞ்ஞானம் என்னும் அடர்ந்தவன் காட்டையும்
சந்தத் தவமென்னும் வாளினால் வெட்டினேன்
சாவாது இருந்திடக் கோட்டையுங் கட்டினேன்
(தாந்) 26

மெய்வாய் கண் மூக்குச் செவியெனும் ஐந்தாட்டை
வீறுஞ் சுவையொளி யூறோசை யாம்காட்டை
எய்யாமல் ஓட்டினேன் வாட்டினேன் ஆட்டினேன்
ஏக வெளிக்குள்ளே யோக வெளிக்குள்ளே (தாந்) 27

பற்றிரண் டும்அறப் பண்புற்றேன் நண்புற்றேன்
பாலையும் உட்கொண்டேன் மேலையாம்கண்கண்டேன்
சிறிறின்பம் நீக்கினேன் மற்றின்பம் நோக்கினேன்
சிற்பரஞ் சேர்ந்திட்டேன் தற்பரஞ்சார்ந்திட்டேன்.
(தாந்) 28

அண்ணாக்கை யூடே யடைத்தே அமுதுண்ணேன்
அந்தரத் தரத்தை அப்பொழு தேயெண்ணேன்,
விண்ணாளும் மொழியை மேவிப்பூசை பண்ணேன்
மெய்ஞ்ஞானம் ஒன்று அன்றி வேறே ஒன்றை
நண்ணேன். (தாந்) 29

மண்ணாதி பூதங்கள் ஐந்தையுங் கண்டேனே
மாயா விகாரங்கள் யாவையும் விண்டேனே
விண்ணாளி மொழியை மெய்யினுள் கொண்டேனே
மேதினி வாழ்வினை மேலாக வேண்டேனே. (தாந்) 30

வாக்காதி ஐந்தையும் வாகாய்த் தெரிந்தேனே
மாயை சம்பந்தங்கள் ஐந்தும் பிரிந்தேனே

நோக்கரு யோகங்கள் ஐந்தும் புரிந்தேனே.

நுவலுமற்ற ஐந்தியோக நோக்கம் பரிந்தேனே.

(தாந்) 31

ஆறாதாரத்தெய் வங்களை நாடு

அவர்க்கும் மேலான ஆதியைத்தேடு

கூறான வட்ட ஆனந்தத்திற் கூடு

கோசமைந் துங்கண்டு குன்றேறி ஆடு. (தாந்) 32

நாராயணக் கோனார் கூற்று

ஆதிபகவனையே பசுவே!

அன்பராய் நினைப்பாயேல்

சோதி பரகதிதான் பசுவே!

சொந்தமது ஆகாதோ? 33

எங்கும் நிறைபொருளைப் பசுவே!

எண்ணிப் பணிவாயேல்

தங்கும் பரகதியில் பசுவே!

சந்ததம் காருவையே. 34

அல்லும் பகலும் நிதம் பசுவே!

ஆதி பதந்தேடில்

புல்லும் மோட்சநிலை பசுவே!

பூரணங் காண்பாயே. 35

ஒன்றைப் பிடித்தோர்க்கே பசுவே!

உண்மை வசப்படுமே

நின்ற நிலைதனிலே பசுவே!

நேர்மை அரிவாயே. 36

எல்லாம் இருந்தாலும் பசுவே!

ஈசர் அருள் இலையேல்

இல்லாத தன்மையொன்றே எண்ணிப் பணிவாயே.	பசுவே! 37
தேவன் உதவியின்றிப் தேர்ந்திடில் வேறொன்றில்லை.	பசுவே!
ஆவிக்கும் ஆவியதாம் அத்தன் திருவடியே.	பசுவே! 38
தாயினும் அன்பன் அன்றோ சத்திக்குள் ளானவன் றான்?	பசுவே!
நேயம் உடையவர்பால் நங்காது இருப்பானே.	பசுவே! 39
முத்திக்கு வித்தானோன் மூலப் பொருளானோன்.	பசுவே!
சத்திக்கு உறவானோன் தன்னைத் துதிப்பாயே.	பசுவே! 40
ஐயன் திருப்பாதம் அன்புற்று நீ பணிந்தால்	பசுவே!
வெய்ய வினைகளெல்லாம் விட்டோடும் கண்டாயே.	பசுவே! 41
சந்திர சேகரன் தாள் தாழ்ந்து பணிவாயேல்	பசுவே!
இந்திரன் மான் முதலோர் ஏவல் புரிவரே.	பசுவே! 42
கட்புலன் காண ஒண்ணாப் கர்த்தன் அடியிணையை	பசுவே!
உட்புலன் கொண்டேத்திப் உன்னதம் எய்வாயே.	பசுவே! 43

சுட்டியும் காண ஒண்ணாப் பசுவே

கர்த்தன் அடியினையை

ஒட்டிப் பிடிப்பாயேல் பசுவே

உன்னை நிகர்ப்பவர் யார்? 44

தன்மனந் தன்னாலே பசுவே

தானுவைச் சாராதார்

வன்மரம் ஒப்பாகப் பசுவே

வையத்துள் உறைவாரே. 45

சொல்லென்னும் நற்பொருளாம் பசுவே

சோதியைப் போற்றாக்கால்

இல்லென்று முத்திநிலை பசுவே

எப்பொ ருளுஞ் சொலுமே. 46

**பலரோடு கிளத்தல்: (குறள் வெண்
செந்துறை)**

கண்ணுள் மணியைக் கருதிய பேரொளியை

விண்ணின் மணியை விளக்கொளியைப் போற்றிரே. 47

மனம்வாக்குக் காய்மனும் வாய்த்தபொறிக்குளட்டாத

தினகரனை நெஞ்சமதில் சேவித்துப் போற்றிரே. 48

காலமூன் றுங்கடந்த கதிரொளியை உள்ளத்தால்

சாலமின்றிப் பற்றிச் சலப்பறவே போற்றிரே. 49

பாலிற் சுவைபோலும் பழத்தில் மதுப் போலும்

நூலிற் பொருள்போலும் நுண்பொருளைப்போற்றிரே. 50

மூவர் முதலை முக்கனியைச் சர்க்கரையைத்

தேவர் பொருளைத் தெள்ளமுதைப் போற்றிரே. 51

51. மூவர் முதல் - மும்மூர்த்திகளின் தலைவன்.

- தூய மறைப் பொருளைச் சுகவாரி நல்ல அமிழ்ந்த
நேயமுடனாளும்நிலை பெறவே போற்றீரே. 52
- சராசரத் தைத்தந்த தனிவான மூலம் என்னும்
பராபரத்தைப் பற்றிப் பலமறவே போற்றீரே. 53
- மண்ணாதி பூதமுதல் வகுத்ததொரு வான்பொருளைக்
கண்ணாரக் காணக் கருத்திசைந்து போற்றீரே. 54
- பொய்ப்பொருளை விட்டுப் புலமறிய ஒண்ணாத
மெய்ப்பொருளை நாளும் விருப்புற்றுப் போற்றீரே. 55
- எள்ளில் தைலம் போல்எங்கும் நிறைபொருளை
உள்ளில் துதித்தே உணர்வடைந்து போற்றீரே. 56

நெஞ்சொடு கிளத்தல்

- பூமியெல்லாம் ஓர் குடைக்கீழ்ப் பொருந்த அரசாளுதற்குக்
காமியம் வைத்தால் உனக்குக் கதியுளதோ கல்மனமே! 57
- பெண்ணாசை யைக்கொண்டு பேணித் திரிந்தக்கால்
விண்ணாசை வைக்க விதியிலையே கல்மனமே! 58
- மேயும்பொறிகடமை மேலிடவொட் டார்க்குவினை
தேயும்என்றே நல்வழியில் சொல்லுக நீகல்மனமே! 59
- பொன்னிச்சை கொண்டு பூமிமுற்றும் திரிந்தால்
மன்னிச்சை நோக்கம் வாய்க்குமோ கல்மனமே! 60
- பொய்யான கல்விகற்றுப் பொருள்மயக்கம் கொள்ளாமல்
மெய் ஞானக்கல்வியினை விரும்புவாய்
கல்மனமே! 61

52. சுகவாரிதி - இன்பக் கடல். 53. சராசரம் - உலகம்; பவம் - பிறப்பு. 57. காமியம் - விருப்பம்.

பேய்க் குரங்கு போலப் பேருலகில் இச்சை வைத்து
நாய் நரிகள் போல் அலைந்தால் நன்மையுண்டோ

கல்மனமே! 62

இரும்பைஇழுக் குங்காந்தத்து இயற்கைபோல் பல்பொருளை
விரும்பினதால் அவை நிலையோ? விளம்புவாய்

கல்மனமே! 63

கற்பநிலை யால் அலவோகற்பக லங்கடத்தல்?

சொற்ப நிலை மற்ற நிலை துட்சங்காண் கல்மனமே! 64

தேகம் இழப்பதற்குச் செபஞ்செய்தேன் தவஞ்செய்தேன்?

யோகமட்டுஞ் செய்தால்என்? யோசிப்பாய் கல்மனமே! 65

பேசாது இருப்பதற்குத் தான் கற்ற கல்வியன்றோ

வாகான மெய்க்கல்வி? வகுத்தறி நீ கல்மனமே. 66

அறிவோடு கிளத்தல்

எல்லாப் பொருள்களையும் எண்ணப்படி படைத்த

வல்லாளன் தன்னை வகுத்தறி நீ புல்லறிவே. 67

கட்புலனுக்கு எள்ளளவும் காணாது இருந்தெங்கும்

உட்புலனாய் நின்ற ஒன்றை உய்த்தறி நீ புல்லறிவே. 68

விழித்திருக்கும் வேளையிலே விரைந்துறக்கம் உண்டாகும்

செழித்திலங்கும் ஆன்மாவைத் தேர்ந்தறிநீ புல்லறிவே. 69

மெய்யில் ஒரு மெய்யாகி மேலாகிக் காலாகிப்

பொய்யில் ஒரு பொய்யாகும் புலமறிநீ புல்லறிவே. 70

ஆத்துமத்தின் கூறான அவயவப்பேய் உன்னுடனே.

கூத்துப் புரிகின்ற கோள் அறிவாய் புல்லறிவே. 71

இருட்டறைக்கு நல்விளக்காய் இருக்கும் உன்றன்
வல்லமையை

அருள் துறையில் நிறுத்தி விளக்காகு நீ புல்லறிவே. 72

நல்வழியிற் சென்று நம்பதவி எய்தாமல்
கொல்வழியிற் சென்று குறுகுவதேன் புல்லறிவே. 73

கைவிளக்குக் கொண்டு கடலில்வீழ் வார்போல்
மெய்விளக்குன் னுள்ளிருக்க வீழ்குவதேன்
புல்லறிவே. 74

வாசிக்கு மேலான வாள்கதியுன் னுள்ளிருக்க
யோசிக்கு மேற்கதிதான் உனக்கறிதோ புல்லறிவே. 75

அன்னையைப்போல் எவ்வுயிரும் அன்புடனே காத்துவரும்
முன்னவனைக் கண்டு முகதியடை புல்லறிவே. 76

சித்தத்தொடு கிளத்தல்

அஞ்ஞானம் போயிற்று என்று தும்பீற-பர
மானந்தம் கண்டோம் என்று தும்பீற!
மெய்ஞ்ஞானம் வாய்த்தென்று தும்பீற-மலை
மேலேறிக் கொண்டோம் என்று தும்பீற! 77

அல்லல்வலை இல்லையென்றே தும்பீற-நிறை
ஆணவங்கள் அற்றோம் என்றே தும்பீற!-
தொல்லைவினை நீங்கிற்று என்றே தும்பீற-பரஞ்
சோதியைக் கண்டோம் எனத் தும்பீற! 78

ஐம்பொறி அடங்கினவே தும்பீற-நிறை
அறிவே பொருளாம் எனத் தும்பீற!-
செம்பொருள்கள் வாய்த்தனவே தும்பீற-ஒரு
தெய்வீகம் கண்டோம் என்றே தும்பீற! 79

மூவாசை விட்டோம் என்றே தும்பீபற-பர
முத்தி நிலை சித்தியென்றே தும்பீபற!
தேவாசை வைத்தோம் என்று தும்பீபற-இந்தச்
செகத்தை ஒழித்தோம் என்று தும்பீபற! 80

பாழ்வெளியை நோக்கியே தும்பீ பற-மாயைப்
பற்றற்றோம் என்றே நீ தும்பீ பற!
வாழ்விடம் என்றெய்தோம் தும்பீபற-நிறை
வள்ளல் நிலை சார்ந்தோமே தும்பீபற! 81

எப்பொருளும் கனவென்றே தும்பீபற-உல
கெல்லாம்அழியும் என்றே தும்பீபற!
அப்பிலெழுத் துடல் என்றே தும்பீபற-என்றும்
அழிவில்லாதது ஆதியென்று தும்பீபற! 82

குயிலொடு கிளத்தல்

கரணங்கள் ஒரு நான்கும் அடங்கினவே-கெட்ட
காமமுதல் ஓராரும் ஓடுங்கினவே;
சரணங்கள் ஒருநான்கும் கண்டனம் என்றே-நிறை
சந்தோட மாகவே கூவுகுயிலே! 83

உலகம் ஒக்காளமாம் என்று ஓதுகுயிலே-எங்கள்
உத்தமனைக் கண்பரிதென்று ஓது குயிலே!
பலமதம் பொய்மையே என்று ஓதுகுயிலே-எழு
மவம் அகன்றிட்டோம் நாம் என்று ஓதுகுயிலே! 84

சாதனங்கள் செய்தவர்கள் சாவார் குயிலே-எல்லாத்
தத்துவங்கள் தேர்ந்தவர்கள் வேவார் குயிலே!
மாதவங்கள் போலும்பலன் வாயாக்குயிலே-மூல
மந்திரங்கள் தான் மகிமை வாய்க்கும் குயிலே. 85

80. மூவாசை - மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்
ணாசை; தேவாசை - கடவுள்மீது கொண்ட பக்தி

எட்டிரண்டு அறிந்தோர்க்கு இடர் இல்லைகுயிலே—மனம்
ஏகாம னிற்கிற்கதி எய்துங்குயிலே!

நட்டணையைச் சார்ந்தறிந்து கொள்ளு குயிலே—ஆதி
நாயகனை நினைவில் வைத்து ஓதுகுயிலே. 86

மயிலொடு கிளத்தல்

ஆடுமயிலே நடமாடுமயிலே எங்கள்

ஆதியணி சேடனைக் கண்டு ஆடுமயிலே!

கூடுபோகு முன்னங்கதி கொள்ளுமயிலே—என்றும்

குறையாமல் மோன நெறி கொள்ளுமயிலே. 87

இல்லறமே அல்லலாம் என்று ஆடுமயிலே—பத்தி

இல்லவர்க்கு முத்திசித்தி இல்லைமயிலே!

நல்லறமே துறவறங் காணுமயிலே—சுத்த

நாதாந்த வெட்டவெளி நாடுமயிலே. 88

காற்றாணைப் போல்மனத்தைக் காட்டுமயிலே—வரும்

காலனையும் தூரத்தில் ஓட்டுமயிலே!

பாற்றாடுருவவே பாயுமயிலே—அகப்

பற்றுச் சற்றும் இல்லாமற் பண்ணுமயிலே. 89

அன்னத்தொடு கிளத்தல்

சிறுதவளை தான் கலக்கிற் சித்திரத்தின் நிழல் மறையும்
மறுவாயைத் தான் கலக்கின் மதிமயங்கும் மடவனமே. 90

காற்றின் மரமுறியும் காட்சியைப்போல் நல்லறிவு

தூற்றிவிடில் அஞ்ஞானம் தூரப்போம் மடவனமே. 91

அக்கினியாற் பஞ்சுபொதி அழிந்திட்ட வாறேபோல்

பக்குவநல் அறிவாலே பாவம்போம் மடவனமே. 92

குளவிபுழு வைக்கொணர்ந்து கூட்டில் உருப்படுத்தல்போல்
வளமுடைய வன்மனத்தை வசப்படுத்து மடவனமே. 93

அப்புடனே உப்புச் சேர்ந் தளவுசரி யானதுபோல்
ஒப்புறவே பிரமமுடன் ஒன்றி நில்லு மடவனமே. 94

காய்ந்த இரும்புநிறங் காட்டுதல்போல் ஆத்துமத்தை
வாய்ந்திலங்கச் செய்து வளம்பெறுநீ மடவனமே. 95

புல்லாங்குழலூதல்

தொல்லைப் பிறவி தொலைக்கார்க்கு முத்தி தான்
இல்லை என்று ஊதுகுழல்—கோனே
இல்லையென்று ஊதுகுழல். 96

இந்திர போகங்கள் எய்தினுந் தொல்லை என்று
அந்தமாய் ஊதுகுழல்— கோனே
அந்தமாய் ஊதுகுழல். 97

மோன நிலையினில் முத்திஉண்டாம் என்றே
கானமாய் ஊதுகுழல் — கோனே
கானமாய் ஊதுகுழல். 98

நாய்போற் பொறிகளை நானாவி தம்விட்டோர்
பேயரென்று ஊதுகுழல் — கோனே
பேயரென்று ஊதுகுழல். 99

ஓடித்திரிவோர்க்கு உணர்வுகிட் டும்படி
சாடியே ஊதுகுழல் — கோனே
சாடியே ஊதுகுழல். 100

ஆட்டுக் கூட்டங்களை அண்டும் புலிகளை
ஓட்டியே ஊதுகுழல் — கோனே
ஓட்டியே ஊதுகுழல். 101

மட்டிக்குணமுள்ள மாரீச நாய்களைக்
கட்டிவைத்து ஊதுகுழல் - கோனே
கட்டிவைத்து ஊதுகுழல். 102

கட்டாத நாயெல்லாம் காவலுக் கெப்போதும்
கிட்டாவென்று ஊதுகுழல் - கோனே
கிட்டாவென்று ஊதுகுழல். 103

பெட்டியிற் பாம்பெனப் பேய்மனம் அடங்க
ஒட்டியே ஊதுகுழல் - கோனே
ஒட்டியே ஊதுகுழல். 104

எனதென்றும் யானென்றும் இல்லா திருக்கவே
தனதாக ஊதுகுழல் - கோனே
தனதாக ஊதுகுழல். 105

அற்ற விடமொன்றே அற்றதோடு உற்றதைக்
கற்றதென்று ஊதுகுழல் - கோனே
கற்றதென்று ஊதுகுழல். 106

பால் கறத்தல்

சாவாது இருந்திடப் பாஸ்கற-சிரம்
தன்னில் இருந்திடும் பாஸ்கற
வேவாது இருந்திடப் பாஸ்கற-வெறு
வெட்ட வெளிக்குள்ளே பாஸ்கற. 107

தோயாது இருந்திடும் பாஸ்கற
தொல்லை வினையறப் பாஸ்கற
வாயால் உமிழ்ந்திடும் பாஸ்கற-வெறு
வயிறார உண்டிடப் பாஸ்கற. 108

நாறா திருந்திடும் பாஸ்கற-நெடு
நாளும் இருந்திடப் பாஸ்கற

மாறாது ஒழுகிடும் பால்கற-தலை
மண்டையில் வளரும் பால்கற. 109

உலகம் வெறுத்திடும் பால்கற-மிக
ஒக்காளம் ஆகிய பால்கற
கலசத்தினுள் விழப் பால்கற-நிறை
கண்டத்தின் உள்விழப் பால்கற. 110

ஏப்பம் விடாமலே பால்கற-வரும்
ஏமன் விலக்கவே பால்கற
தீப்பொறி ஓய்ந்திடப் பால்கற-பர
சிவத்துடன் சாரவே பால்கற. 111

அண்ணாவின் மேல்வரும் பால்கற-பேர்
அண்டத்தில் ஊறிடும் பால்கற
விண்ணாட்டில் இல்லாத பால்கற-தொல்லை
வேதனை கெடவே பால்கற. 112

கிடை கட்டுதல்

இருவினையாம் மாடுகளை ஏகவிடு கோனே-உன்
அடங்குமன மாடொன்றை அடக்கிவிடு கோனே. 113

சாற்றரிய நைட்டிகரே தற்பரத்தைச் சார்வார்-நாளும்
தவமாகக் கழிப்பவரே சன்னமதில் வருவார். 114

அகங்கார மாடுகள் மூன்று அகற்றிவிடு கோனே-நாளும்
அவத்தையெனும் மாடதை நீ அடக்கி விடு கோனே. 115

ஒருமலத்தன் எனுமாட்டைஒதுக்கிக் கட்டு கோனே-உன்
உறையுமிரு மலந்தனையும் ஒட்டிக் கட்டுக் கோனே. 116

மும்மலத்தன் எனுமாட்டை முறுக்கிக் கட்டுக் கோனே-மிக
முக்கால நேர்மையெல்லாம் முன்பறிவாய் கோனே. 117

- இந்திரியத் திரயங்களை இறுக்கிவிடு கோனே—என்றும்
இல்லை என்றே மரணங்குழல் எடுத்து ஊதுகோனே. 118
- உபாதியெனும் மூன்றாட்டை ஓட்டிவிடு கோனே!—உனக்
குள்ளிருக்குங் கள்ளம் எல்லாம் ஓடிப் போங் கோனே. 119
- முக்காய் மாடுகளை முன்னங்கட்டுக் கோனே—இனி
மோசமில்லை நாசமில்லை முத்தி உண்டாங் கோனே. 120
- கன்மபல மாடுகளைக் கடைக் கட்டுக் கோனே—மற்றக்
கன்மத்திற் பப்பசுவைக் கடையிற் கட்டுக் கோனே. 121
- காரணக்கோ மூன்றனையுங் கால்பிணிப்பாய் கோனே—
நல்ல
கைவசமாய் சாதனங்கள் கடைப்பிடிப்பாய் கோனே. 122
- பிரமாந்தரத்திற்பே ரொளிகாண் எங்கள்கோனே—முத்தி
பேசாது இருந்து பெருநிட்டைசார் எங்கள் கோனே. 123
- சிரமதிற் கமலச் சேவை தெரிந்தெங்கள் கோனே—வாய்
சித்திக்குந் தந்திரம் சித்தத் தறியெங்கள் கோனே. 124
- விண்நாடி வத்துவை மெய்யறி விற்காணுங்கோனே—
என்றும்
மெய்யே மெய்யில் கொண்டு மெய்யறிவில் செல்லுங்
கோனே. 125
- கண்ணாடியின் உள்ளே கண்டு பார்த்துக் கொள்ளு
கோனே—ஞானக்
கண்ணன்றிக் காண்ணாடி காண ஒண்ணாதெங்கள்
கோனே. 126
- தூனிய மானதைச் சுட்டுவார் எங்குண்டு கோனே—புத்தி
தூக்குமே அதைச் சுட்டுமென்று எண்ணங்கொள்
கோனே. 127

நித்தியமானது நேர்படி லேநிலை கோனே!—என்றும்
நிற்குமென்றே கண்டு நிச்சயங்காண் எங்கள் கோனே. 128

சத்தியும் பரமுந் தன்னுட் கலந்தேகோனே—நிட்டை
சாதிக்கில் இரண்டுந் தன்னுள்ளே காணலாங் கோனே. 129
கூகைபோல் இருந்து மோனத்தைச் சாதியெங் கோனே—பகர
மூல நிலைகண்டு மூட்டுப் பிறப்பறு கோனே. 130

பயிற்சாலை-1-வாசலில் உள்ளது. பட்டாளத்தி டிரைவர்பயிற்சாலை
851 .வாசலில் நகராட்சி நிர்வாகப்பள்ளிக்கு இரண்டாம் குறிப்பிடத்தக்கது.

சென்னை-1951

தகவல்-தனிகாதி, தாய்வெள்ளை, கீழ்க்காணாமல் முடிந்தது என்பதற்காக
061 தனிகாதி, தாய்வெள்ளை, கீழ்க்காணாமல் முடிந்தது என்பதற்காக

6. அகப்பேய்ச் சித்தர்

அலையும் மனத்தைப் பேயாக உருவகப்படுத்திப் பாடியிருப்பதால் இச்சித்தர், அகப்பேய்ச் சித்தர் என வழங்கப்படுகிறார்.

மனத்தை ஒரு பேயாகக் கருதி, அதற்குப் பெண் உருக் கொடுத்து, அதனைத் தம்முன் நிறுத்திப் பாடல்களைப் புனைந்துள்ளார். ஒவ்வொரு பாடலும் 'அகப்பேய்' என்ற விளியுடன் அமைந்துள்ளது.

‘அகப்பேய்’ என்பது மருவி, ‘அகப்பைச் சித்தர்’ என வழங்குவதும் உண்டு.

6. அகப்பேய்ச் சித்தர் பாடல்கள்

நஞ்சுண்ண வேண்டாவே நாயகன் தாள் பெறவே நெஞ்சு மலையாதே நீ ஒன்றுஞ் சொல்லாதே	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 1
பராபர மானதடி பரவையாய் வந்ததடி தராதலம் ஏழ்புவியும் தானே படைத்ததடி	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 2
நாத வேதமடி நன்னடம் கண்டாயோ பாதஞ் சத்தியடி பரவிந்து நாதமடி	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 3
விந்து நாதமடி மெய்யாக வந்ததடி ஐந்து பெரும்பூதம் அதனிடம் ஆதனடி	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 4
நாலுபாதமடி நன்னெறி கண்டாயே மூலமானதல்லால் முத்தி அல்லவடி	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 5
வாக்காதி ஐந்தடியோ வந்த வகைகளாய்	அகப்பேய்

2. பரவை - கடல். 3. நடம் - கூத்து. 5. நாலுபாதம் - சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம்.

ஒக்கம் அதானதடி உண்மையது அல்லவடி.	அகப்பேய் 6
சாத்தாதி ஐந்தடியோ சாத்திரம் ஆனதடி மித்தையும் ஆருமடி மெய்யது சொன்னேனே.	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 7
வசனாதி ஐந்தடியோ வண்மையாய் வந்ததடி தெசநாடி பத்தேடி திடன் இது கண்டாயே.	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 8
காரணம் ஆனதெல்லாம் கண்டது சொன்னேனே மாரணங் கண்டாயே வந்த விதங்கள் எல்லாம்.	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 9
ஆறு தத்தவமும் ஆகமஞ் சொன்னதடி மாறாத மண்டலமும் வந்தது மூன்றடியே.	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 10
பிருதிவி பொன்னிறமே பேதமை அல்லவடி உருவது நீரடியோ உள்ளது வெள்ளையடி.	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 11
தேயு செம்மையடி திடனது கண்டாயே	அகப்பேய்

6. வாக்காதி ஐவர் - வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம் ஆகிய கன்மேந்திரியங்கள். 7. மித்தை - பொய். 11. பிருதிவி - மண். 12 தேயு - தீ

வாயு நீலமடி வான்பொருள் சொல்வேனே.	அகப்பேய் 12
வான மஞ்சடியோ வந்தது நீ கேளாய் ஊனமது ஆகாதே உள்ளது சொன்னேனே.	அகப்பேய் அகப்பேய் 13
அகாரம் இத்தனையும் அங்கென்று எழுந்ததடி உகாரங் கூடியடி உருவாகி வந்ததடி.	அகப்பேய் அகப்பேய் 14
மகார மாயையடி மலமது சொன்னேனே சிகார மூலமடி சிந்தித்துக் கொள்வாயே.	அகப்பேய் அகப்பேய் 15
வன்னம் புவனமடி மந்திரம் தந்திரமும் இன்னமும் சொல்வேனே இம்மென்று கேட்பாயே.	அகப்பேய் அகப்பேய் 16
அத்தி வரைவாடி ஐம்பத்தோர் அட்சரமும் மித்தையாங் கண்டாயே மெய்யென்று நம்பாதே.	அகப்பேய் அகப்பேய் 17
தத்துளம் ஆனதடி சகலமாய் வந்ததடி புத்தியுஞ் சொன்னேனே பூத வடிவலவோ.	அகப்பேய் அகப்பேய் 18

இந்த விதங்களெல்லாம்

அகப்பேய்

எம்இற அல்லவடி

அந்த விதம் வேறே

அகப்பேய்

ஆராய்ந்து காணாயோ.

19

பாவந் தீரவென்றால்

அகப்பேய்

பாவிக்க லாகாதே

சாவதும் இல்லையடி

அகப்பேய்

சற்குரு பாதமடி.

20

எத்தனை சொன்னாலும்

அகப்பேய்

என் மனந்தேறாதே

சித்து மசித்தும் விட்டே

அகப்பேய்

சேர்த்து நீ காண் பாயே.

21

சமய மாறுமடி

அகப்பேய்

தம்மாலே வந்தவடி

அமைய நின்றவிடம்

அகப்பேய்

ஆராய்ந்து சொல்வாயே.

22

ஆறாறும் ஆகுமடி

அகப்பேய்

ஆகாது சொன்னேனே

வேறே உண்டானால்

அகப்பேய்

மெய்யது சொல்வாயே.

23

உன்னை அறிந்தக்கால்

அகப்பேய்

ஒன்றையும் சேராயே

உன்னை அறியும் வகை

அகப்பேய்

உள்ளது சொல்வேனே.

24

சரியை ஆகாதே

அகப்பேய்

சாலோகங் கண்டாயே

25. சரியை - கடவுளைக் கோவிலில் வைத்து வழிபடுதல்;

கிரியை - கடவுளை ஆகம விதிப்படி வழிபடல்

கிரியை செய்தாலும் கிட்டுவது ஒன்றுமில்லை	அகப்பேய் 25
யோகம் ஆகாதே உள்ளது கண்டக்கால்	அகப்பேய்
தேக ஞானமடி தேடாது சொன்னேனே.	அகப்பேய் 26
ஐந்துதலை நாகமடி ஆதாயங் கொஞ்சமடி	அகப்பேய்
இந்த விடந்தீர்க்கும் எம் இறை கண்டாயே.	அகப்பேய் 27
இறைவன் என்றதெல்லாம் .. எந்த விதமாகும்	அகப்பேய்
அறைய நீ கேளாய் ஆனந்த மானதடி.	அகப்பேய் 28
கண்டு கொண்டேனே காதல் விண்டேனே	அகப்பேய்
உண்டு கொண்டேனே உள்ளது சொன்னாயே.	அகப்பேய் 29
உள்ளது சொன்னாலும் உன்னாலே காண்பாயே	அகப்பேய்
கள்ளமுந் தீராதே கண்டார்க்குக் காமமடி.	அகப்பேய் 30
அறிந்து நின்றாலும் அஞ்சார்கள் சொன்னேனே	அகப்பேய்
புரிந்த வல்வினையும் போகாதே உன்னை விட்டு.	அகப்பேய் 31

ஈசன் பாசமடி	அகப்பேய்
இவ்வண்ணங் கண்டதெல்லாம்	
பாசம் பயின்றதடி	அகப்பேய்
பரமது கண்டாயே.	32
சாத்திரம் துத்திரமும்	அகப்பேய்
சங்கற்பம் ஆனதெல்லாம்	
பார்த்திடல் ஆகாதே	அகப்பேய்
பாழ் பலங்கண்டாயே.	33
ஆறு கண்டாயோ	அகப்பேய்
அந்த வினை தீர	
தேறித் தெளிவதற்கே	அகப்பேய்
தீர்த்தமும் ஆடாயே.	34
எத்தனை காலமுந்தான்	அகப்பேய்
யோகம் இருந்தாலென்?	
முத்தனு மாவாயோ	அகப்பேய்
மோட்சமும் உண்டாமோ?	35
நாச மாவதற்கே	அகப்பேய்
நாடாதே சொன்னேனே	
பாசம் போனாலும்	அகப்பேய்
பசுக்களும் போகாவே.	36
நாணம் ஏதுக்கடி	அகப்பேய்
நல்வினை தீர்ந்தக்கால்	
காண வேணுமென்றால்	அகப்பேய்
காணக் கிடையாதே.	37
சும்மா இருந்துவிடாய்	அகப்பேய்
துத்திரஞ் சொன்னேனே	

சும்மா இருந்தவிடம் சுட்டது கண்டாயே.	அகப்பேய் 38
உன்றனைக் காணாதே ஊனுள் நுழைந்தாயே என்றனைக் காணாதே இடத்தில் வந்தாயே.	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 39
வானம் ஓடிவரில் வந்தும் பிறப்பாயே தேனை உண்ணாமல் தெருவொடு அலைந்தாயே.	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 40
சைவ மானதடி தானாய் நின்றதடி சைவம் இல்லையாகில் சலம் வருங் கண்டாயே.	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 41
ஆசை அற்றவிடம் ஆசாரங் கண்டாயே ஈசன் பாசமடி எங்ஙனஞ் சென்றாலும்.	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 42
ஆணவ மூலமடி அகாரமாய் வந்ததடி கோணும் உகாரமடி கூடப் பிறந்ததுவே.	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 43
ஒன்றும் இல்லையடி உள்ளபடி யாச்சே நன்றிலை தீதிலையே நாணமும் இல்லையடி.	அகப்பேய் அகப்பேய் அகப்பேய் 44

சும்மா இருந்தவிடம்	அகப்பேய்
சுட்டது சொன்னேனே	
எம்மாயம் ஈதறியேன்	அகப்பேய்
என்னையுங் காணேனே.	45
கலைகள் ஏதுக்கடி	அகப்பேய்
கண்டார் நகையாரோ?	
நிலைகள் ஏதுக்கடி	அகப்பேய்
நீயார் சொல்வாயே.	46
இந்து அமிழ்தமடி	அகப்பேய்
இரவி விடமோடி	
இந்து வெள்ளையடி	அகப்பேய்
இரவி சிவப்பாமே.	47
ஆணல பெண்ணலவே	அகப்பேய்
அக்கினி கண்டாயே	
தாணுவும் இப்படியே	அகப்பேய்
சற்குரு கண்டாயே.	48
என்ன படித்தாலும்	அகப்பேய்
எம்முரை யாகாதே	
சொன்னது கேட்டாயே	அகப்பேய்
சும்மா இருந்துவிடு.	49
காடும் மலையுமடி	அகப்பேய்
கடுந்தவம் ஆனால் என்	
வீடும் வெளியாமோ	அகப்பேய்
மெய்யாக வேண்டாவோ.	50
பரத்தில் சென்றாலும்	அகப்பேய்
பாரிலே மீளுமடி	

பரத்துக்கு அடுத்த இடம்	அகப்பேய்!
பாழது கண்டாயே.	51
பஞ்ச முகமேது	அகப்பேய்!
பஞ்ச படுத்தாலே	
குஞ்சித பாதமடி	அகப்பேய்!
குருபா தங்கண்டாயே.	52
பங்கம் இல்லையடி	அகப்பேய்!
பாதம் இருந்தவிடம்	
கங்கையில் வந்ததெல்லாம்	அகப்பேய்!
கண்டு தெளிவாயே.	53
தானற நின்றவிடம்	அகப்பேய்!
சைவங் கண்டாயே	
ஊனற நின்றவர்க்கே	அகப்பேய்!
ஊனமொன்று இல்லையடி.	54
சைவம் ஆருக்கடி	அகப்பேய்!
தன்னை அறிந்தவர்க்கே	
சைவமானவிடம்	அகப்பேய்!
சற்குரு பாதமடி.	55
பிறவி தீரவென்றால்	அகப்பேய்!
பேதகம் பண்ணாதே	
துறவி யானவர்கள்	அகப்பேய்!
சும்மா இருப்பார்கள்.	56
ஆரலைந்தாலும்	அகப்பேய்!
நீயலை யாதேயடி	
ஊர லைந்தாலும்	அகப்பேய்!
ஒன்றையும் நாடாதே.	57

52. குஞ்சிதபாதம் - நடனத்தில் வளையத் தூக்கிய பாதம்

தேனாறு பாயுமடி	அகப்பேய்!
திருவடி கண்டவர்க்கே	
ஊனாறு மில்லையடி	அகப்பேய்!
ஒன்றையும் நாடாதே.	58
வெள்ளை கறுப்பாமோ	அகப்பேய்!
வெள்ளியுஞ் செம்பாமோ	
உள்ளது உண்டோடி	அகப்பேய்!
உன் ஆணை கண்டாயே	59
அறிவுள் மன்னுமடி	அகப்பேய்!
ஆதாரம் இல்லையடி	
அறிவு பாசமடி	அகப்பேய்!
அருளது கண்டாயே.	60
வாசியிலே நியமடி	அகப்பேய்!
வான் பொருள் தேடாயோ	
வாசியில் ஏறினாலும்	அகப்பேய்!
வாராது சொன்னேனே.	61
தூராதி தூரமடி	அகப்பேய்!
தூரமும் இல்லையடி	
பாராமற் பாடியோ	அகப்பேய்!
பாழ்வினைத் தீரவென்றால்.	62
உண்டாக்கிக் கொண்டதல்ல	அகப்பேய்!
உள்ளது சொன்னேனே	
கண்டார்கள் சொல்வாரோ	அகப்பேய்!
கற்பனை அற்றதடி.	63
நாலு மறைகாணா	அகப்பேய்!
நாதனை யார் காண்பார்	

நாலு மறை முடிவில்	பயனடைக அகப்பேய்!
நற்குரு பாதமடி.	பயனடைக அகப்பேய்! 64
மூலம் இல்லையடி	பயனடைக அகப்பேய்!
முப்பொருள் இல்லையடி	பயனடைக அகப்பேய்!
மூலம் உண்டானால்	பயனடைக அகப்பேய்!
முத்தியும் உண்டாமே.	பயனடைக அகப்பேய்! 65
இந்திர சாலமடி	பயனடைக அகப்பேய்!
எண்பத்தொரு பதமும்	பயனடைக அகப்பேய்!
மந்திரம் அப்படியே	பயனடைக அகப்பேய்!
வாயைத் திறவாதே.	பயனடைக அகப்பேய்! 66
பாழாக வேணுமென்றால்	பயனடைக அகப்பேய்!
பார்த்ததை நம்பாதே	பயனடைக அகப்பேய்!
கேளாமற் சொன்னேனே	பயனடைக அகப்பேய்!
கேள்வியும் இல்லையடி.	பயனடைக அகப்பேய்! 67
சாதிபேதமில்லை	பயனடைக அகப்பேய்!
தானாகி நின்றவர்க்கே	பயனடைக அகப்பேய்!
ஓதி உணர்ந்தாலும்	பயனடைக அகப்பேய்!
ஒன்றுந்தான் இல்லையடி.	பயனடைக அகப்பேய்! 68
தூழ வானமடி	பயனடைக அகப்பேய்!
சுற்றி மரக்காவில்	பயனடைக அகப்பேய்!
வேழம் உண்டகனி	பயனடைக அகப்பேய்!
மெய்யட கண்டாயே.	பயனடைக அகப்பேய்! 69
நானும் இல்லையடி	பயனடைக அகப்பேய்!
நாதனும் இல்லையடி	பயனடைக அகப்பேய்!

69. மரக்கா - மரச்சோலை; வேழம் - விளாம்பழத்தைப் பற்றும் ஒரு நோய்.

தானும் இல்லையடி	அகப்பேய்!
சற்குரு இல்லையடி.	70
மந்திரம் இல்லையடி	அகப்பேய்!
வாதனை இல்லையடி	அகப்பேய்!
தந்திரம் இல்லையடி	அகப்பேய்!
சமயம் அழிந்ததடி.	71
பூசை பசாசமடி	அகப்பேய்!
போதமே கோட்டமடி	அகப்பேய்!
ஈசன் மாயையடி	அகப்பேய்!
எல்லாமும் இப்படியே.	72
சொல்ல லாகாதே	அகப்பேய்!
சொன்னாலுந் தோடமடி	அகப்பேய்!
இல்லை இல்லையடி	அகப்பேய்!
ஏகாந்தங் கண்டாய்.	73
தத்துவத் தெய்வமடி	அகப்பேய்!
சதாசிவ மானதடி	அகப்பேய்!
மற்றுள்ள தெய்வமெல்லாம்	அகப்பேய்!
மாயை வடிவாமே.	74
வார்த்தை அல்லவடி	அகப்பேய்!
வாசா மகோசரத்தே	அகப்பேய்!
ஏற்ற தல்லவடி	அகப்பேய்!
என்னுடன் வந்ததல்ல.	75
சாத்திரம் இல்லையடி	அகப்பேய்!
சுலனங் கடந்ததடி	அகப்பேய்!

72. பசாசம் - மரச்சோலை; வேழம் - விளாம்பழத்
 தைப்பற்றும் ஒரு நோய். 72. பசாசம் - பிசாசு. 75. வாசாமகோசரம்
 - வாக்குக்கு எட்டாதது

பார்த்திடல் ஆகாதே	அகப்பேய்
பாவனைக் கெட்டாதே.	76
என்ன படித்தால் என்	அகப்பேய்
ஏதுதான்செய்தால் என்	
சொன்ன விதங்களெலாம்	அகப்பேய்
கட்டது கண்டாயே.	77
தன்னை அறியவேணும்	அகப்பேய்
சாராமற் சாரவேணும்	
பின்னை அறிவதெலாம்	அகப்பேய்
பேயறி வாசுமடி.	78
பிச்சை எடுத்தாலும்	அகப்பேய்
பிறவி தொலையாதே	
இச்சை அற்றவிடம்	அகப்பேய்
எம்இறை கண்டாயே.	79
கோலம் ஆகாதே	அகப்பேய்
குதர்க்கம் ஆகாதே	
சாலம் ஆகாதே	அகப்பேய்
சஞ்சம் ஆகாதே.	80
ஒப்பனை அல்லவடி	அகப்பேய்
உன் ஆணை சொன்னேனே	
அப்புடன் உப்பெனவே	அகப்பேய்
ஆராய்ந்து இருப்பாயே.	81
மோட்சம் வேண்டார்கள்	அகப்பேய்
முத்தியும் வேண்டார்கள்	
திட்சை வேண்டார்கள்	அகப்பேய்
சின்மயமானவர்கள்	82

80. கோலம் - அலங்காரம். 82. சின்மயம் - அறிவு வடிவான கடவுள் நிலை

பாலன் பிசாசமடி	அகப்பேய்!
பார்த்தக்கால் பித்தனடி	
கால மூன்றும்ல்ல	அகப்பேய்
காரியம் அல்லவடி.	83
கண்டதும் இல்லையடி	அகப்பேய்!
கண்டவர் உண்டானால்	
உண்டது வேண்டடியோ	அகப்பேய்!
உன் ஆணை சொன்னேனே.	84
அஞ்சையும் உண்ணாதே	அகப்பேய்!
ஆசையுடன் வேண்டாதே	
நெஞ்சையும் விட்டுவிடு	அகப்பேய்!
நிட்டையில் சேராதே.	85
நாதாந்த உண்மையில்	அகப்பேய்!
நாடாதே சொன்னேனே	
மீதான தூதானம்	அகப்பேய்!
மெய்யென்று நம்பாதே.	86
ஒன்றோடு ஒன்று கூடில்	அகப்பேய்!
ஒன்றுங் கெடுங்காணே	
நின்ற பரசிவமும்	அகப்பேய்!
நில்லாது கண்டாயே.	87
தோன்றும் வினைகளெலாம்	அகப்பேய்!
தூறியங் கண்டாயே	
தோன்றாமல் தோன்றிவிடும்	அகப்பேய்!
சுத்த வெளிதனிலே.	88
பொய்யென்று சொல்லாதே	அகப்பேய்!
போக்கு வரத்துதானே	

மெய்யென்று சொன்னக்கால் அகப்பேய்!
வீடு பெறலாமே. 89

வேதம் ஓதாதே அகப்பேய்!
மெய் கண்டோம் என்னாதே
பாதம் நம்பாதே அகப்பேய்!
பாவித்துப் பாராதே. 90

7. குதம்பைச் சித்தர்

குதம்பை என்பது காதணி. இதை அணிந்த பெண்ணை முன்னிலைப்படுத்திய முறையில் பாடியதால் இச்சித்தர் குதம்பைச் சித்தர் எனப் பெயர் பெற்றார்.

பார்ப்பதற்கு எளிமையாகத் தோன்றும் இப் பாடல்கள் ஆழ்ந்த பொருள் கொண்டவை.

குதம்பைச் சித்தர்

பாடல்கள்

கண்ணிகள்

- வெட்ட வெளிதன்னை மெய்யென்று இருப்போர்க்குப்
பட்டயம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய் 1
- பட்டயம் ஏதுக்கடி? 1
- மெய்ப்பொருள் கண்டு விளங்கும்மெய்ஞ் ஞானிக்குக்
கற்பங்கள் ஏதுக்கடி—குதம்பாய் 2
- கற்பங்கள் ஏதுக்கடி? 2
- காணாமற் கண்டு கருத்தோடு இருப்போர்க்கு
வீணாசை ஏதுக்கடி—குதம்பாய் 3
- வீணாசை ஏதுக்கடி? 3
- வஞ்சகம் அற்று வழிதன்னைக் கண்டோர்க்குக்
சஞ்சலம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய் 4
- சஞ்சலம் ஏதுக்கடி? 4
- ஆதாரமான அடிமுடி கண்டோர்க்கு
வாதாட்டம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய் 5
- வாதாட்டம் ஏதுக்கடி? 5
- நித்திரை கெட்டு நினைவோடு இருப்போர்க்கு
முத்திரை ஏதுக்கடி—குதம்பாய் 6
- முத்திரை ஏதுக்கடி? 6
- தந்திரமான தலந்தனில் நிற்போர்க்கு
மந்திரம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய் 7
- மந்திரம் ஏதுக்கடி? 7

1. பட்டம் -தாமிர சாசனம்; குதம்பாய் - காதணி அணிந்
தவனே. 2. கற்பங்கள் - ஆயுளை நீடிக்கச் செய்யும் மருந்துகள்
தி.பா.10

சத்தியமான தவத்தில் இருப்போர்க்கு

உத்தியம் ஏதுக்கடி-குதம்பாய்

உத்தியம் ஏதுக்கடி?

8

நாட்டத்தைப் பற்றி நடுவணை சேர்வோர்க்கு

வாட்டங்கள் ஏதுக்கடி-குதம்பாய்

வாட்டங்கள் ஏதுக்கடி?

9

முத்தமிழ் கற்று முயங்குமெய்ஞ் ஞானிக்குச்

சத்தங்கள் ஏதுக்கடி-குதம்பாய்

சத்தங்கள் ஏதுக்கடி?

10

உச்சிக்கு மேற்சென்று உயர்வெளி கண்டோர்க்கு

இச்சிப்பிங்கு ஏதுக்கடி-குதம்பாய்

இச்சிப்பிங்கு ஏதுக்கடி?

11

வேகாமல் வெந்து வெளியெளி கண்டோர்க்கு

மோகாந்தம் ஏதுக்கடி-குதம்பாய்

மோகாந்தம் ஏதுக்கடி?

12

சாகாமல் தாண்டித் தனிவழி போவோர்க்கு

ஏகாந்தம் ஏதுக்கடி-குதம்பாய்

ஏகாந்தம் ஏதுக்கடி?

13

அந்தரந் தன்னில் அசைந்தாடு முத்தர்க்குத்

தந்திரம் ஏதுக்கடி-குதம்பாய்

தந்திரம் ஏதுக்கடி?

14

ஆனந்தம் பொங்கி அறிவோடு இருப்பார்க்கு

ஞானந்தான் ஏதுக்கடி-குதம்பாய்

ஞானந்தான் ஏதுக்கடி?

15

8. உத்தியம் - யாகவகை. 10. சத்தங்கள் - எழுத்து, சொல், இலக்கணங்கள். 11. இச்சிப்பு - விருப்பம். 12. மோகாந்தம் - மோகத்தை விளைவிக்கும் அழகு

- சித்திரக் கூடத்தைத் தினந்தினம் காண்போர்க்குப்
பத்திரம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
பத்திரம் ஏதுக்கடி? 16
- முக்கோணம் தன்னில் முளைத்தமெய்ஞ் ஞானிக்குச்
சட்கோணம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
சட்கோணம் ஏதுக்கடி? 17
- அட்டநிக்கெல்லாம் அசைந்தாடும் நாதார்க்கு
நட்டணை ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
நட்டணை ஏதுக்கடி? 18
- முத்தி பெற்றுள்ளம் முயங்குமெய்ஞ் ஞானிக்குப்
பத்தியம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
பத்தியம் ஏதுக்கடி? 19
- அல்லலை நீக்கி அறிவோடு இருப்போருக்குப்
பல்லாக்கு ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
பல்லாக்கு ஏதுக்கடி? 20
- அட்டாங்க யோகம் அறிந்தமெய்ஞ் ஞானிக்கு
முட்டாங்கம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
முட்டாங்கம் ஏதுக்கடி? 21
- வேகம் அடக்கி விளங்குமெய்ஞ் ஞானிக்கு
யோகந்தான் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
யோகந்தான் ஏதுக்கடி? 22
- மாத்தானை வென்று மலைமேல் இருப்போர்க்குப்
பூத்தானம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
பூத்தானம் ஏதுக்கடி? 23

16. பத்திரம் - இலை. 17. சட்டகோணம் - அறுகோணச்
சக்கரம்வ பத்தியம் - பாட்டு.

செத்தாரைப் போலத் திரியுமெய்ஞ் ஞானிக்கு
கைத்தாளம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
கைத்தாளம் ஏதுக்கடி? 24

கண்டாரை நோக்கிக் கருத்தோடு இருப்போர்க்குக்
கொண்டாட்டம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
கொண்டாட்டம் ஏதுக்கடி? 25

காலனை வென்ற கருத்தறி வாளர்க்குக்
கோலங்கள் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
கோலங்கள் ஏதுக்கடி? 26

வெண்காயம் உண்டு மிளகுண்டு சுக்குண்டு
உண்காயம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
உண்காயம் ஏதுக்கடி? 27

மாங்காய்ப்பால் உண்டு மலைமேல் இருப்போர்க்குத்
தேங்காய்ப்பால் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
தேங்காய்ப்பால் ஏதுக்கடி? 28

பட்டணஞ் சுற்றிப் பகலே திரிவோர்க்கு
முட்டாக்கு ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
முட்டாக்கு ஏதுக்கடி? 29

தாவரமில்லை தனக்கொரு வீடில்லை
தேவாரம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
தேவாரம் ஏதுக்கடி? 30

தன்னை அறிந்து தலைவனைச் சேர்ந்தோர்க்குப்
பின்னாசை ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
பின்னாசை ஏதுக்கடி? 31

பத்தாவுந் தானும் பதியோடு இருப்பார்க்கு
உத்தாரம் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
உத்தாரம் ஏதுக்கடி? 32

31. தலைவன் - முதல்வன், கடவுள்

நாடுவெளிச் சித்தர்

புப்பிரக கருநாசு

பெரிய

8. கடுவெளிச் சித்தர்

நந்த வனத்திலோர் ஆண்டி-அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டி
கொண்டு வந்தானொரு தோண்டி-அதைக்
கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத்தாண்டி

என்ற பாடலைத் தமிழகத்தில் என்னோரும் அறிவர்.
புகழ் பெற்ற இப்பாடலைப் பாடியவர் கடுவெளிச் சித்தர்.

கடுவெளி என்பது வாக்கு மனமும் கடந்த நிலையில்
உள்ள பரவெளி. இதனைப் பாடுவதால் இச்சித்தர் இப்பெயர்
பெற்றார்.

இவர் பாடியது 34 கண்ணிகள் கொண்டதொரு
ஆனந்தக் களிப்பு. இப்பாடல் பெரும்புகழ் பெற்றதனால்
இத்தகைய யாப்புக்கு ஆனந்தக் களிப்பு என்ற பெயரே தமிழ்
இலக்கியத்தில் நிலைத்து விட்டது.

இவர் 15-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவரெனக் குறிப்
பிடப்படுகிறது.

ஆனந்தக் களிப்பு

பல்லவி

பாபஞ்செய் யாதிரு மனமே—நானைக்
கோபஞ்செய் தேயமன் கொண்டோடிப் போவான்
பாபஞ்செய் யாதிரு மனமே.

சரணங்கள்

சாபம் கொடுத்திட லாமோ?—விதி

தன்னை நம்மாலே தடுத்திடலாமோ?

கோபந் தொடுத்திடலாமோ?—இச்சை

கொள்ளக் கருத்தைக் கொடுத்திடலாமோ?

1

சொல்லுநுந் துதுபொய் மோசம்—செய்தால்

சற்றத்தை முற்றாய்த் துடைத்திடும் நாசம்

நல்லபத்த திவிசு வாசம்—எந்த

நாளும் மனிதர்க்கு நம்மையாய் நேசம்.

2

நீர்மேற் குமிழியிக் காயம்—இது

நில்லாது போய்விடும் நீயறி மாயம்

பார்ம்தில் மெத்தவும் நேயம்—சற்றும்

பற்றா திருந்திடப்பண்ணு முபாயம்.

3

நந்த வனத்திலோ ராண்டி—அவன்

நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டிக்

கொண்டுவந் தானொரு தோண்டி—மெத்தக்

கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத்தாண்டி.

4

தூடண மாகச் சொல் லாதே—தேடுந்

சொத்துக்களிலொரு தூசும் நில்லாதே

ஏடாணை மூன்றும் பொல்லாதே—சிவத்

திச்சைவைத் தாலெம லோகம் பொல்லாதே.

5

நல்ல வழிதனை நாடு-எந்த

நாளும் பரமனை நத்தியே தேடு

வல்லவர் கூட்டத்திற் கூடு-அந்த

வள்ளலை நெஞ்சினில் வாழ்த்திக் கொண்டாடு. 6

நல்லவர் தம்மைத் தள்ளாதே-அறம்

நாலெட்டில் ஒன்றேனும் நாடித்தள் ளாதே

பொல்லாக்கில் ஒன்றுங்கொள்ளாதே-கெட்ட

பொய்மொழிக் கோள்கள் பொருந்த விள்ளாதே. 7

வேத விதிப்படி நில்ளு-நல்லோர்

மேவும் விழியினை வேண்டியே செல்லு

சாத நிலைமையே சொல்லு-பொல்லாச்

சண்டாளக் கோபத்தைச் சாதித்துக் கொல்லு. 8

பிச்சையென் றொன்றுங்கே ளாதே-எழில்

பெண்ணாசை கொண்டு பெருக்கமாளாதே

இச்சைய துன்னையாளாதே-சிவன்

இச்சை கொண்டதவ்வழி யேறிமீளாதே. 9

மெஞ்ஞானப் பாதையி லேறு-சுத்த

வேதாந்த வெட்ட வெளியினைத் தேறு

அஞ்ஞான மார்க்கத்தைத் தூறு-உன்னை

அண்டினோர்க் கானந்த மாம்வழி கூறு. 10

மெய்குரு சொற்கடவாதே-நன்மை

மென்மேலுஞ் செய்கை மிகவடக்காதே

பொய்க்கலை யால்நடவாதே-நல்ல

புத்தியைப் பொய்வழி தனில் நடத்தாதே. 11

கூடவருவ தொன்றில்லை-புழக்

கூடெடுத் திங்ஙன் உலைவதே தொல்லை

தேடரு மோட்சம தெல்லை-அதைத்
தேடும் வழியைத் தெளிவோரு மில்லை. 12

ஐந்துபேர் துழந்திடுங் காடு-இந்த
ஐவர்க்கும் ஐவர் அடைந்திடும் நாடு
முந்தி வருந்திநீ தேடு-அந்த
மூலம் அறிந்திட வாழுத்தி வீடு. 13

உள்ளாக நால்வகைக் கோட்டை-பகை
ஓடப் பிடித்திட்டால் ஆளலாம் நாட்டை
கள்ளப் புலனென்னுங் காட்டை-வெட்டிக்
கனலிட் டெரித்திட்டாற் காணலாம் வீட்டை. 14

காசிக்கோ டில்வினை போமோ-அந்தக்
கங்கையா டில்கதி தானுமுண் டாமோ?
பேசுமுன் கன்மங்கள் சாமோ?-பல
பேதம் பிறப்பது போற்றினும் போமோ. 15

பொய்யாகப் பாராட்டுங் கோலம்-எல்லாம்
போகவே வாய்த்திடும் யார்க்கும் போங்காலம்
மெய்யாக வேசத்த காலம்-பாரில்
மேவப் புரிந்திடில் என்னனு கூலம்? 16

சந்தேக மில்லாத தங்கம்-அதைச்
சார்ந்து கொண்டாலுமே தாழ்விலாப் பொங்கம்;
அந்த மில்லாதவோர் துங்கம்-எங்கும்
ஆனந்தமாக நிரம்பிய புங்கம். 17

பாரிலுயர்ந்தது பத்தி-அதைப்
பற்றின பேர்க்குண்டு மேவரு முத்தி
சீரி லுயரட்ட சித்தி-யார்க்குஞ்
சித்திக்கு மேசிவன் செயலினால் பத்தி. 18

அன்பெனும் நன்மலர் தூவிப்-பர

மானந்தத் தேவியின் அடியிணை மேவி

இன்பொடும் உன்னுட லாவி-நாளும்

ஈடேற்றத் தேடாய் நீ இங்கே குலாவி. 19

ஆற்றறும் வீடேற்றங் கண்டு-அதற்

கான வழியை யறிந்து நீ கொண்டு

சீற்றமில் லாமலே தொண்டு-ஆதி

சிவனுக்குச் செய்திடிற் சேர்ந்திடும் தொண்டு. 20

ஆன்மாவால் ஆடிடு மாட்டம்-தேகத்

தான்மா அற்றபோதே யாழுடல் வாட்டம்

வான்கதி மீதிலே நாட்டம்-நாளும்

வையிலுனக்கு வருமே கொண்டாட்டம். 21

எட்டுமி ரண்டையும் ஓர்ந்து-மறை

எல்லா முனக்குள்ளே ஏகமாய்த் தேர்ந்து

வெட்ட வெளியினைச் சார்ந்து-ஆனந்த

வெள்ளத்தின் மூழ்கி மிகுகளி கூர்ந்து. 22

இந்த வுலகமு முள்ளு-சற்றும்

இச்சைவையாமலே யெந்நாளும் தள்ளு

செத்தேன் வெள்ளம் மதை மொள்ளு-உன்றன்

சிந்தைதித் திக்கத் தெவிட்டவுட் கொள்ளு. 23

பொய்வேதந் தண்ணைப் பாராதே-அந்தப்

போதகர் சொற்புத்தி போத வாராதே!

மையவிழியாரைச் சாராதே-துன்

மார்க்கர்கள் கூட்டத்தில் மகிழ்ந்து சேராதே. 24

வைதோரைக் கூடவை யாதே;- இந்த

வையம் முழுதும் பொய்த்தாலும் பொய்யாதே

வெய்ய வினைகள் செய்யாதே—கல்லை
வீணிற் பறவைகள் மீதி லெய்யாதே. 25

சிவமன்றி வேறே வேண்டாதே—யார்க்குந்
தீங்கான சண்டையைச் சிறக்கத் தூண்டாதே
தவநிலை விட்டுத் தாண்டாதே—நல்ல
சன்மார்க்க மில்லாத நூலை வேண்டாதே. 26

பாம்பினைப் பற்றியாட் டாதே—உன்றன்
பத்தினி மார்களைப் பழித்துக்காட் டாதே
வேம்பினை யுலகிலூட் டாதே—உன்றன்
வீறாப்புத் தன்னை விளங்கநாட் டாதே. 27

போற்றுஞ் சடங்கை நண்ணாதே—உன்னைப்
புகழ்ந்து பலரிற் புகல வொண்ணாதே;
சாற்றுமுன் வாழ்வை யெண்ணாதே—பிறர்
தாழும் படிக்கு நீ தாழ்வைப் பண்ணாதே. 28

கஞ்சாப் புகைபிடி யாதே—வெறி
காட்டி மயங்கிய கட்டுடி யாதே!
அஞ்ச வுயிர் மடியாதே—பத்தி
அற்றவஞ் ஞானத்தின் நூல்படி யாதே. 29

பத்தி யெனுமேணி நாட்டித்—தொந்த
பந்தமற்ற விடம் பார்த்ததை நீட்டிச்
சத்திய மென்றதை யீட்டி—நாளும்
தன்வச மாக்கிக்கொள் சமயங்க ளோட்டி 30

செப்பரும் பலவித மோகம்—எல்லாம்
சீயென் றொறுத்துத் திடங்கொள் விவேகம்
ஒப்பரும் அட்டாங்க யோகம்—நன்றாய்
ஓர்ந்தறி வாயவற் றுண்மைசம் போகம். 31

எவ்வகை யாகநன் னீதி-அவை

எல்லா மறிந்தே யெடுத்து நீ போதி

ஒவ்வா வென்ற பல சாதி-யாவும்

ஒன்றென் றறிந்தே யுணர்ந்துற வோதி.

32

கள்ள வேடம் புணையாதே-பல

கங்கையி லேயுன் கடம் நணையாதே

கொள்ளை கொள்ள நிணையாதே-நட்பு

கொண்டு புரிந்துநீ கோள் முணையாதே.

33

எங்கும் சுயபிர காசன்-அன்பர்

இன்ப இருதயத் திருந்திடும் வாசன்

துங்க அடியவர் தாசன்-தன்னைத்

துதிக்கிற் பதவி அருளுவான் ஈசன்.

34

9. அழகணிச் சித்தர்

இச்சித்தரின் பாடல்கள் அழகும் அணிநயமும் இனிமையும் கொண்டவை. அதனால் அழகணிச் சித்தர் என்று அழைக்கப் பெற்றார். இப்பெயர் மருவி அழகணிச் சித்தர் என்றும் அழகுணிச் சித்தர் என்றும் வழங்கப்படுகிறது என்பர்.

அழகணிச் சித்தர் பாடல்கள்

கலித்தாழிசை

மூலப் பதியடியோ மூவிரண்டு வீதிலே
கோலப் பதியடியோ குதர்க்கத் தெரு நடுவே
பாலப் பதிதனிலே தணலாய் வளர்த்த கம்பம்
மேலப் பதிதனிலே என் கண்ணம்மா!

வினையாட்டைப் பாரேனோ!

1

எண்சாண் உடம்படியோ ஏழிரண்டு வாயிலடி
பஞ்சாயக் காரர் ஐவர் பட்டணமுந் தானிரண்டு
அஞ்சாமற் பேசுகின்றாய் ஆக்கினைக்குத் தான்பயந்து
நெஞ்சார நில்லாமல் என் கண்ணம்மா!

நிலைகடந்து வாடுறண்டி!

2

முத்து முகப்படியோ முச்சந்தி வீதியிலே
பத்தாம் இதழ் பரப்பிப் பஞ்சணையின் மேலிருத்தி
அத்தை யடக்கி நிலை ஆருமில்லா வேளையிலே
குத்து விளக்கேற்றி என் கண்ணம்மா!

கோலமிட்டுப் பாரேனோ!

3

சம்பா அரிசியடி சாதம் சமைத்திருக்க!
உண்பாய் நியென்று சொல்லி உழக்குழக்கு நெய்வார்த்து
முத்துப் போலன்னமிட்டு முப்பழமும் சர்க்கரையும்
தித்திக்குந் தேனாமிர்தம் என் கண்ணம்மா!

தின்றுகளைப் பாரேனோ!

4

பைம்பொற் சிலம்பணிந்து பாடகக்கால் மேல் தூக்கிச்
செம்பொற் கலையுடுத்திச் சேல்விழிக்கு மையெழுதி
அம்பொற் பணிபூண் டறுகோண வீதியிலே
கம்பத்தின் மேலிருந்தே என் கண்ணம்மா!

கண்குளிரப் பாரேனோ!

5

எட்டாப் புரவியடி யீராறு காலடியோ
விட்டாலும் பாரமடி வீதியிலே தான்மறித்துக்
கட்டக் கயிறெடுத்துக் கால்நாலும் சேர்த்திருக்கி
அட்டாள தேசமெல்லாம் என் கண்ணம்மா!

ஆண்டிருந்தா லாகாதோ! 6

கொல்லன் உலைபோலக் கொதிக்குதடி யென்வயிறு
நில்லென்று சொன்னால் நிலைநிறுத்தக் கூடுதில்லை
நில்லென்று சொல்லியல்லோ நிலைநிறுத்த வல்லார்க்குக்
கொல்லென்று வந்தநமன் என் கண்ணம்மா!

குடியோடிப் போகானோ! 7

ஊற்றைச் சடலமடி உப்பிருந்த பாண்டமடி
மாற்றிப் பிறக்க மருந்தெனக்குக் கிட்டுதில்லை
மாற்றிப் பிறக்க மருந்தெனக்கு கிட்டுமென்றால்
ஊற்றைச் சடலம் விட்டே என் கண்ணம்மா!

உன் பாதஞ் சேரேனோ! 8

வாழைப் பழந்தின்றால் வாய்நோகு மென்றுசொல்லித்
தாழைப் பழத்தின்று சாவெனக்கு வந்ததடி
தாழைப் பழத்தைவிட்டுச் சாகாமற் சாகவல்லோ
வாழைப் பழந்தின்றால் என் கண்ணம்மா!

வாழ்வெனக்கு வாராதோ! 9

பையுரி லேயிருந்து பாழுரிலே பிறந்து
மெய்யுரில் போவதற்கு வேதாந்த வீடறியேன்,
மெய்யுரிற் போவதற்கு வேதாந்த வீடறிந்தால்
பையுரும் மெய்யுரும் என் கண்ணம்மா!

பாழாய் முடியாவோ! 10

மாமன் மகளடியோ மச்சினியோ நானறியேன்
காமன் கணையெனக்குக் கனலாக வேகுதடி
மாமன் மகளாகி மச்சினியும் நீயானால்

காமன் கண்ணகளெல்லாம் என் கண்ணம்மா!

கண்விழிக்க வேகாவோ!

11

அந்தரத்தை வில்லாக்கி ஐந்தெழுத்தை யம்பாக்கி
மந்திரத்தே ரேறியல்லோ மான்வேட்டை யாடுதற்குச்
சந்திரரும் தூரியரும் தாம்போந்த காவனத்தே
வந்துவினை யாடியல்லோ என் கண்ணம்மா!

மனமகிழ்ந்து பார்ப்பதென்றோ!

12

காட்டாணை மேலேறிக் கடைத்தெருவே போகையிலே
நாட்டார் நமைமறித்து நகைபுரியப் பார்ப்பதென்றோ
நாட்டார் நமைமறித்து நகைபுரியப் பார்த்தாலும்
காட்டாணை மேலேறி என் கண்ணம்மா!

கண்குளிரக் காண்பேனா!

13

உச்சிக்குக் கீழடியோ ஊசிமுனை வாசலுக்குள்
மச்சுக்கு மேலேறி வானுதிரம் தானேடுத்துக்
கச்சை வடம்புரியக் காயலூர்ப் பாதையிலே
வச்சு மறந்தல்லோ என் கண்ணம்மா!

வகைமோச மாணேண்டி!

14

மூக்கால் அரும்பெடுத்து மூவிரண்டாய்த் தான்தூக்கி
நாக்கால் வளைபரப்பி நாற்சதுர வீடுகட்டி
நாக்கால் வளைபரப்பி நாற்சதுர வீட்டினுள்ளே
மூக்காலைக் காணாமல் என் கண்ணம்மா!

முழுதும் தவிக்கிறண்டி!

15

காமமலர் தூவக் கருத்தெனக்கு வந்ததடி
பாமவலி தொலைக்கப் பாசவலி கிட்டுதில்லை
பாமவலி தொலைக்கப் பாசவலி நிற்குமென்றால்
காமமலர் மூன்றும் என் கண்ணம்மா!

கண்ணெதிரே நில்லாவோ!

16

தங்காயம் தோன்றாமல் சாண்கலக் கொல்லை கட்டி
வெங்காய நாற்றுவிட்டு வெகுநாளாய்க் காத்திருந்தேன்
வெங்காயந் தின்னாமல் மேற்றோலைத் தின்றலவோ
தங்காயந் தோணாமல் என் கண்ணம்மா!

சாகிறண்டி சாகாமல்!

17

பற்றற்ற நீரதிலே பாசி படர்ந்ததுபோல்
உற்றுற்றுப் பார்த்தாலும் உன்மயக்கம் தீரவில்லை
உற்றுற்றுப் பார்த்தாலும் உன்மயக்கந் தீர்ந்தக்கால்
பற்றற்ற நீராகும் என் கண்ணம்மா!

பாசியது வேறாமோ!

18

கற்றாரும் மற்றாருந் தொண்ணூற்றோ டாறதிலே
உற்றாரும் பெற்றாரும் ஒன்றென்றே யானிருந்தேன்
உற்றாரும் பெற்றாரும் ஊரைவிட்டுப் போகையிலே
சுற்றாரு மில்லாமல் என் கண்ணம்மா!

துணையிழந்து நின்றதென்ன?

19

கண்ணுக்கு மூக்கடியோ காதோர் மத்திமத்தில்
உண்ணாக்கு மேலேறி உன்புதுமை மெத்தவுண்டு
உண்ணாக்கு மேலேறி உன்புதுமை கண்டவர்க்கும்
கண்ணுக்கு மூக்கடியோ என் கண்ணம்மா!

காரணங்கள் மெத்தவுண்டே!

20

சாயச் சரக்கெடுத்தே சாதிலிங்கம் தான்சேர்த்து
மாயப் பொடிகலந்து வாலுழுவை நெய்யூற்றிப்
பொட்டென்று பொட்டுமிட்டாள் புருவத்திடை நடுவே
இட்ட மருந்தாலே என் கண்ணம்மா!

இவ்வேட மானேண்டி!

21

பாதாள மூலியடி பாடாணம் தான்சேர்த்து
வேதாளங் கூட்டியல்லோ வெண்டாரை நெய்யூற்றிச்
செந்தூர மையடியோ செகமெல்லாம் தான்மிரட்டித்

தந்த மருந்தாலே என் கண்ணம்மா! 22

தணலாக வேகுறண்டி! 22

கள்ளர் பயமெனக்குக் கால்தூக்க வொட்டாமல்

பிள்ளை யழதுநின்றால் பெற்றவட்குப் பாரமடி

பிள்ளை யழுவாமல் பெற்றமனம் நோகாமல்

கள்ளர் பயமெனக்கே என் கண்ணம்மா! 23

கடுகளவு காணாதோ! 23

பட்டணத்தை யாளுகின்ற பஞ்சவர்கள் ராசாக்கள்

விட்டுப் பிரியாமல் வீரியங்கள் தாம்பேசி

விட்டுப் பிரிந்தவரே வேறு படுங்காலம்

பட்டணமும் தான்பறிபோய் என் கண்ணம்மா

படைமன்னர் மாண்டதென்ன? 24

ஆகாப் புலையனடி அஞ்ஞானந் தான்பேசிச்

சாகாத் தலையறியேன் தன்னறிவு தானறியேன்

வேகாத காலறியேன் விதிமோச மாணேனடி

நோகாமல் நொந்தல்லோ என் கண்ணம்மா!

நொடியில்மெழு கானேனடி! 25

தாயைச் சதமென்றே தந்தையரை ஒப்பென்றே

மாயக் கலவிவந்து மதிமயக்க மாணேனடி

மாயக் கலவிவிட்டு மதிமயக்கம் தீர்ந்தக்கால்

தாயுஞ் சதமாமோ என் கண்ணம்மா

தந்தையரு மொப்பாமோ? 26

அஞ்சாத கள்ளனடி ஆருமற்ற பாவியடி

நெஞ்சாரப் போய்சொல்லும் நேயமில்லா நிட்டுரன்

கஞ்சா வெறியனடி கைசேத மாகுமுன்னே

அஞ்சாதே யென்றுசொல்லி என் கண்ணம்மா

ஆண்டிருந்தா லாகாதோ! 27

உன்னை மறந்தல்லோ உளுத்த மரமானேன்
தன்னை மறந்தார்க்குத் தாய்தந்தை யில்லையடி
தன்னை மறக்காமற் றாயாரு முண்டானால்
உன்னை மறக்காமல் என் கண்ணம்மா

ஒத்திருந்து வாழேனோ? 28

காயப் பதிதனிலே கந்தமூலம் வாங்கி
மாயப் பணிபூண்டு வாழுஞ் சரக்கெடுத்தே
ஆயத் துறைதனிலே ஆராய்ந்து பார்க்கு முன்னே
மாயச் சுருளோலை என் கண்ணம்மா

மடிமேல் விழுந்ததென்ன? 29

சித்திரத்தைக் குத்தியல்லோ சிலையை எழுதிவைத்து
உத்திரத்தைக் காட்டாமல் ஊரம்ப லமானேன்
உத்திரத்தைக் காட்டியல்லோ ஊரம்ப லமானால்
சித்திரமும் வேறாமோ என் கண்ணம்மா!

சிலையுங் குலையாதோ! 30

புல்ல ரிடத்திற்போய்ப் பொருள்தனக்குக் கையேந்திப்
பல்லை மிகக்காட்டிப் பரக்க விழிக்கிறண்டி
பல்லை மிகக்காட்டாமல் பரக்க விழிக்காமல்
புல்லரிடம் போகாமல் என் கண்ணம்மா

பொருளெனக்குத் தாராயோ? 31

வெட்டுண்ட சக்கரத்தால்வேண தனமளித்துக்
குட்டுண்டு நின்றேண்டி கோடிமனு முன்னாலே
குட்டுண்டு நில்லாமற் கோடிமனு முன்னாக
வெட்டுண்டு பிணிநீக்கி என் கண்ணம்மா

விழித்துவெளி காட்டாயோ! 32

ஐங்கரனைத் தொண்டனிட்டேன்-ஆத்தாடி
அருளடைய வேணுமென்று

தாங்காமல் வந்தொருவன்—ஆத்தாடி
தற்சொரூபங் காட்டி யென்னை 33

கொள்ள பிறப்பறுக்க—ஆத்தாடி
கொண்டான் குருவாகி
கள்களப் புலனறுக்க—ஆத்தாடி
காரணமாய் வந்தாண்டி. 34

ஆதாரம் ஆறினையும்—ஆத்தாடி
ஐம்பத்தோர் அக்கரமும்
தூதான கோட்டை யெல்லாம்—ஆத்தாடி
சுட்டான் துரிசறவே. 35

வாகாதி ஐவரையும்—ஆத்தாடி
மாண்டு விழக் கண்டேண்டி
தத்துவங்க ளெல்லாம்—ஆத்தாடி
தலைகெட்டு வெந்ததடி. 36

மஞ்சன நீராட்டி—ஆத்தாடி
மலர் பறித்துத் தூவாமல்
நெஞ்சு வெறும்பாழாய்—ஆத்தாடி
நின்றநிலை காணேண்டி. 37

பாடிப் படித்து—ஆத்தாடி
பன் மலர்கள் சாத்தாமல்
ஓடித் திரியாமல்—ஆத்தாடி
உருக்கெட்டு விட்டேண்டி. 38

மாணிக்கத்து உள்ளொளிபோல்—ஆத்தாடி
மருவி யிருந் தாண்டி
பேணித் தொழுமடியார்—ஆத்தாடி
பேசாப் பெருமையன் காண். 39

புத்தி கலங்கியடி—ஆத்தாடி
 போந்தேன் பொரிவழியே
 பதித்தறியாமல்—ஆத்தாடி
 பாழியில் கவிழ்ந்தேனே.

தோற்றம் மொடுக்கம் இல்லா—ஆத்தாடி
 தொல் பொருளை அறியார்கள்...

40

நாடகவியாறு நடைபெறும்படி

விவரத்து கருவரை

புள்ளி

இது நிகழாது

10. கொங்கண நாயனார்

இளம் பெண்ணை முன்னிறுத்தி, இச்சித்தர் 'கும்மி யடியுங்கடி' என்று கூறிப் பாடும் பாடல்கள் 'வாலைக் கும்மி' என வழங்கப்படுகிறது.

இவர் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்தவராதலின் இப்பெயர் பெற்றார். மருத்துவம், இரசவாதம், யோகம் பற்றியும்கூட இவர் நூல்கள் எழுதியுள்ளார். கொங்கண சித்தர், கொங்கண நாதர், கொங்கண தேவர் எனப் பல பெயர்களில் வழங்கப்படுகிறார். இச்சித்தர் வேறு, மற்றவர்கள் வேறு என்று கூறுவாருமுளர். இவரை போகருடைய சீடர் என்று வேறு சிலரும் கூறுகின்றனர்.

இவ்வாறு மருத்துவம், இரசவாதம், யோகம் பற்றியும்கூட

வழிபாடு மதுபானம் பற்றி

இது நாயனாரைப்பற்றி

இவ்வாறு நடைபெறும்படி நடைபெறும்படி

கருவரை விவரத்து கருவரை

இவ்வாறு நடைபெறும்படி நடைபெறும்படி

வழிபாடு மதுபானம் பற்றி

இது நாயனாரைப்பற்றி

இவ்வாறு நடைபெறும்படி நடைபெறும்படி

கருவரை விவரத்து கருவரை

கொங்கண நாயனார்

வாலைக் கும்மி

காப்பு

விநாயகர் துதி

கல்விநிறை வாலைப்பெண் காதலியென் றோதுகின்ற
செல்வியின்மேற் கும்மிதனைச் செப்புதற்கே-நல்விசய
நாதனின்சொல் வேதனஞ்சு போதன்மிஞ்சி மானகஞ்சு
பாதம்வஞ்ச நெஞ்சினில்வைப் போம்.

கும்மி

சத்தி சடாதரி வாலைப்பெண் ணாமந்த

உத்தமிமேற் கும்மிப் பாட்டுரைக்க

வித்தைக் குதவிய வொற்றைக்கொம் பாம்பாலை

சித்தி விநாயகன் காப்பாமே.

சரஸ்வதி துதி

சித்தர்கள் போற்றிய வாலைப்பெண் ணாமந்த

சக்தியின் மேற்கும்மிப் பாட்டுரைக்கத்

தத்தமித் தோமென ஆடும் சரஸ்வதி

பத்தினி பொற்பதங் காப்பாமே.

சிவபெருமான் துதி

எங்கும் நிறைந்தவள் வாலைப்பெண் ணாம்மாலின்

தங்கையின் மேற்கும்மி பாடுதற்குக்

கங்கை யணிசிவ சம்புவாம் சற்குரு

பங்கயப் பொற்பதம் காப்பாமே.

சுப்பிரமணியர் துதி

ஞானப்பெண் ணாமருள் சோதிப்பெண் ணாமாதி

வாலைப்பெண் மேற்கும்மி பாடுதற்கு

மாணைப் பெண்ணாக்கிய வள்ளிக் கிசைந்திடும்

மால்முரு கேசனுங் காப்பாமே.

5

விஷ்ணு துதி

ஆண்டிப்பெண் ணாம்ராச பாண்டிப்பெண் ணாம்வாலை

அம்பிகை மேற்கும்மி பாடுதற்குச்

காண்டபனாம் பணிபூண்டவன் வைகுந்தம்

ஆண்டவன் பொற்பதங் காப்பாமே.

6

நந்தீசர் துதி

அந்தரி சுந்தரி வாலைப்பெண் ணாமந்த

அம்பிகை மேற்கும்மி பாடுதற்குச்

சிந்தையில் முந்தினல் விந்தையாய் வந்திடும்

நந்தீசர் பொற்பதங் காப்பாமே.

7

நூல்

தில்லையில் முல்லைய லெல்லையு ளாடிய

வல்லவள் வாலைப் பெண் மீதினிலே

சல்லாபக் கும்மித் தமிழ்பா டவரும்

தொல்லை வினை போக்கும் வாலைப்பெண்ணே!

8

மாதா பிதாகூட இல்லாம லேவெளி

மண்ணும் விண்ணுமுண்டு பண்ணவென்று

பேதைப்பெண் ணாமுதல் வாலைப்பெண் ணாளென்று

புகுந்தா ளிந்தப் புவியடக்கம்.

9

வீதமும் பூதமுண் டானது வும்வெளி

விஞ்ஞான சாத்திர மானதுவும்

நாதமுங் கீதமுண் டானதுவும் வழி

நான்சொல்லக் கேளடி வாலைப்பெண்ணே!

10

மூந்தச் செகங்களுண் டானது வும்முதல்

தெய்வமுந் தேவருண் டானதுவும்

விந்தையாய் வாலையுண் டானதுவும் ஞான
விளக்கம் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 11

அரிக்கு முந்தின தவ்வெழுத்தாம் பின்னும்
அரிக்குள் நின்றதும் அஞ்செழுத்தாம்
தரிக்கும் முந்தின தஞ்செழுத்தாம் வாசி
பரிக்குள் நின்றது மஞ்செழுத்தாம். 12

ஆதியி லைந்தெழுத் தாயினாள் வாலைப்பெண்
ஐந்தெழுத் துமென்று பேரானாள்;
நாதியி னுமை யெழுத்திவள் தானல்ல
ஞான வகையிவள் தானானாள். 13

ஊமை யெழுத்தே யுடலாச்சு - மற்றும்
ஓமென் றெழுத்தே யுயிராச்சு
ஆமிந் தெழுத்தை யறிந்துகொண்டு வினை
யாடிக் கும்மி யடியுங்கடி. 14

செகம் படைத்ததும் அஞ்செழுத்தாம் பின்னும்
சீவன் படைத்ததும் அஞ்செழுத்தாம்
உகமு டிந்தது மஞ்செழுத்தாம் பின்னும்
உற்பன மானது மஞ்செழுத்தாம். 15

சாத்திரம் பார்த்தாலுந் தானுமென்ன? வேதம்
தானுமே பார்த்திருந் தாலுமென்ன?
சுத்திரம் பார்த்தல்லோ ஆளவேணு மஞ்சு
சொல்லை யறிந்தல்லோ காண வேணும்? 16

காணாது கிட்டாதே எட்டாதே அஞ்சில்
காரிய மில்லையென் றேநினைத்தால்
காணாதுங் காணலா மஞ்செழுத் தாலதில்
காரியமுண்டு தியானஞ் செய்தால். 17

ஆயனு மைந்தா மெழுத்துக்குள் னேயறி
வாயனு மைந்தா மெழுத்துக்குள்ளே
வாயனு மைந்தா மெழுத்துக்குள் னேயிந்த
வாலையு மைந்தா மெழுத்துக்குள்ளே. 18

அஞ்செழுத் தானதும் எட்டெழுத் தாம்பின்னும்
ஐம்பத்தோர் அட்சரந் தானாச்சு
நெஞ்செழுத் தாலே நிலையா மலந்த
நிசந்தெ ரியுமோ வாலைப்பெண்ணே! 19

ஏய்க்கு தேய்க்கு தஞ்செழுத் துவதை
எட்டிப் பிடித்துக் கொளிரண் டெழுத்தை
நோக்கிக்கொள் வாசியை மேலாக வாசி
நிலையைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே? 20

சிதம்பர சக்கரந் தானறி வாரிந்தச்
சீமையிலுள்ள பெரியோர்கள்
சிதம்பர சக்கரமென்றால் அதற்குள்ளே
தெய்வத்தை யல்லோ அறியவேணும்! 21

மனமு மதியு மில்லாவி டில்வழி
மாறுதல் சொல்லியே யென்ன செய்வாள்?
மனமு றுதியும் வைக்கவே னும்பின்னும்
வாலைக் கிருபையுண் டாகவேணும். 22

இனிவெ ளியினிற் சொல்லா தேயெழில்
தீமட்டு திந்த வரி விழிக்கே
கனிமொ ழிச்சியீர் வாருங்கடி கொஞ்சங்
கருவைச் சொல்லுவேன் கேளுங்கடி. 23

ஊத்தைச் சடலமென் றேண்ணா தேயிதை
உப்பிட்ட பாண்டமென் ரெண்ணாதே

பார்த்த பேருக்கே ஊத்தையில் லையிதைப்

பார்த்துக்கொள் உன்ற னுடலுக்குள்ளே.

உச்சிக்கு நேரயுண் ணாவுக்கு மேல்நிதம்

வைத்த விளக்கும் எரியுதடி

அச்சுள்ள விளக்கு வாலைய டிஅவி

யாம லெரியுது வாலைப்பெண்ணே!

எரியு தேஅறு வீட்டினி லேயநில்

எண்ணெயில் லையமிழ் தண்ணீரில்லை

தெரியுது போக வழியுமில்லை பாதை

சிக்குது சிக்குது வாலைப்பெண்ணே!

சிலம்பொ லியென்னக் கேட்கும டிமெத்த

சிக்குள்ள பாதை துடுக்கமடி

வலம்புரி யச்சங்கழுது மடிமேலே

வாசியைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே!

வாசிப் பழக்க மறியவே னுமற்றும்

மண்டல வீடுகள் கட்டவேணும்

நாசி வழிக்கொண்டு யோகமும் வாசியும்

நாட்டத்தைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே!

முச்சுடரான விளக்கினுள் லேமூல

மண்டல வாசி வழக்கத்திலே

எச்சுடராகி யந்தச் சுடர்வாலை

இவள்விட வேறில்லை வாலைப்பெண்ணே!

துடாமல் வாலை யிருக்கிற தும்பரி

சித்த சிவனுக்குள் ளானதனால்

வீடாமல் வாசிப் பழக்கத்தைப் பாருநாம்

மேல்வீடு காணலாம் வாலைப்பெண்ணே!

மேல்வீடு கண்டவன் பாணியடி விண்ணில்

விளக்கில் நின்றவன் வாணியடி

தாய்வீடு கண்டவன் ஞானிய டிபரி
தாண்டிக் கொண்டான்பட் டாணியடி. 31

அத்தியி லேகரம் பத்தியி லேமனம்
புத்தியி லேநடு மத்தியிலே
நெற்றி சதாசிவ மென்றுசொன் னேனுன்றன்
நிலைமையைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 32

அழுத்தி லேசொல்லா செழுத்தி லேநானும்
வழுத்தி னேன்ஞானப் பழுத்திலே
கழுத்தி லேமயேச் வரனு முண்டுகண்
கண்டு பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 33

அஞ்சிலே பிஞ்சிலே வஞ்சிய ரேநிதம்
கொஞ்சி விளையாடும் வஞ்சியரே
நெஞ்சிலே ருத்திரன் துழிருப் பானவன்
நேருட னாமடி வாலைப்பெண்ணே! 34

தொந்தியி லேநடுப் பந்தியி லேதிடச்
சிந்தையி லேமுந்தி யுன்றனுடன்
உந்தியில் விட்னுவுந் தாமிருப் பாரிதை
உண்மையாய்ப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 35

ஆலத்தி லேயிந்த ஞாலத்தி லேவருங்
காலத்தி லேயனு கூலத்திலே
மூலத்தி லேபிரமன் தானிருந் துவாசி
முடிக்கிறான் பிண்டம் பிடிக்கிறானே. 36

தேருமுண் டைஞ்ஞாறாம் ஆணியுண் டேஅதில்
தேவரு முண்டுசங் கீதமுண்டே
ஆருண்டு பாரடி வாலைத்தெய் வம்மதிலே
அடக்கந் தானடி வாலைப்பெண்ணே! 37

ஒன்பது வாயில்கொள் கோட்டையுண் டேஅதில்

உள்ளே நிலைக்கார ரஞ்சு பேராம்

அன்புட னேபரி காரர்க ளாறுபேர்

அடக்கந் தானடி வாலைப்பெண்ணே!

இந்த விதத்திலே தேகத்திலே தெய்வம்

இருக்கையில் புத்திக் கறிக்கையினால்

சந்தோட வாலையைப் பாராமல் மனிதர்

சாகிற தேதடி வாலைப்பெண்ணே!

நகார திட்டிப்பே ஆனத னால்வீடு

வான வகார நயமாச்சு!

உகார முச்சி சிரசாச் சேஇதை

உற்றுப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே!

வகார ஆனதே ஓசையாச் சேஅந்த

மகார மானது மாய்கையாச்சே

சிகார மானது மாய்கையாச் சேஇதைத்

தெளிந்து பாரடி வாலைப் பெண்ணே!

ஓமென்ற அட்சரந் தானுமுண் டதற்குள்

ஊமை யெழுத்து மிருக்குதடி;

நாமிந்தெ முத்தை யறிந்துகொண் டோம்வினை

நாடிப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே!

கட்டாத காளையைக் கட்டவே னுமாசை

வெட்டவே னும்வாசி யொட்டவேணும்

எட்டாத கொம்பை வளைக்கவே னுங்காயம்

என்றைக் கிருக்குமோ வாலைப்பெண்ணே!

இருந்த மார்க்கமாய்த் தானிருந்து வாசி

ஏற்காம லேதான டக்கவேணும்

திரிந்தே ஓடிய லைந்துவெந் துதேகம்

இறந்து போச்சுதே வாலைப்பெண்ணே!

பூத்த மலராலே பிஞ்சுமுண் டேஅதில்
 பூவில்லாப் பிஞ்சும் அனேகமுண்டு
 மூத்த மகனாலே வாழ்வுமுண் டுமற்ற
 மூன்றுபே ராலே அழிவுமுண்டு 45

கற்புள்ள மாதர் குலம்வாழ்க நின்ற
 கற்பை யளித்தவரே வாழ்க!
 சிற்பர னைப்போற்றிக் கும்மியடி
 தற்பரணைப் போற்றிக் கும்மியடி. 46

அஞ்சி னிலேரண் டழிந்ததில் லையஞ்
 சாறிலே யுநாலொழிந்த தில்லை
 பிஞ்சிலே பூவிலே துஞ்சுவ தாம்அது
 பேணிப் போடலாம் வாலைப்பெண்ணே. 47

கையில்லாக் குட்டையன் கட்டிக்கிட் டானிரு
 காலில்லா நெட்டையன் முட்டிக் கிட்டான்
 ஈயில்லாத் தேனெனத் துண்டுவிட்டானது
 இனிக்கு தில்லையே வாலைப்பெண்ணே! 48

மேலூரு கோட்டைக்கே ஆதரவாய் நன்றாய்
 விளங்கு கன்னனூர்ப் பாதையிலே
 காலூரு வம்பலம் விட்டத னாலது
 கடுநடை யடி வாலைப்பெண்ணே! 49

தொண்டையுள் முக்கோணக் கோட்டையி லேயிதில்
 தொத்திக் கொடிமரம் நாட்டையிலே
 சண்டை செய்துவந்தே ஓடிப்போனாள் கோட்டை
 வெந்து தணாலாச்சு வாலைப்பெண்ணே! 50

ஆசை வலைக்குள் அகப்பட்டதும் வீடு
 அப்போதே வெந்தே அழிந்திட்டதும்
 பாச வலைவந்து மூடியதும் ஈசன்
 பாதத்தைப் போற்றடி வாலைப்பெண்ணே! 51

அன்ன மிருக்குது மண்டபத்தில் விளை
 யாடித் திரிந்தே ஆண்புலியும்—அங்கே
 இன்ன மிருக்குமே யஞ்சு கிளியவை
 எட்டிப் பிடிக்குமே மூன்று கிளியடி வாலைப்
 பெண்ணே! 52

தோப்பிலே மாங்குயில் கூப்பிடு தேபுது
 மாப்பிள்ளை தான்வந்து சாப்பிடவும்
 ஏய்க்கு மிப்படி யஞ்சா நாந்தை—இருந்து
 விழிப்பது பாருங்கடி வாலைப்பெண்ணே! 53

மீனுமிருக்குது தூரணி யிலிதை
 மேய்ந்து திரியுங் கலசாவல்
 தேனுமிருக்குது போரையிலே யுண்ணத்
 தெவிட்டு தில்லையே வாலைப்பெண்ணே! 54

காக்கை யிருக்குது கொம்பிலே தான்கத
 சாவி லிருக்குது தெம்பிலேதான்
 பார்க்க வெகுதூர மில்லை யிதுஞானம்
 பார்த்ததால் தெரியுமே வாலைப்பெண்ணே! 55

கும்பிக் குளத்திலே யம்பல மாமந்தக்
 குளக்க ருவூரில் சேறுமெத்த
 தெம்பிலிடைக் காட்டுப் பாதைக ளாய்வந்து
 சேர்ந்தா ராய்ந்துபார் வாலைப்பெண்ணே! 56

பண்ணுமே ஆழக் கிணற்றுக்குள் ளேரண்டு
 கெண்டை யிருந்து பகட்டுதடி
 கண்டிருந்து மந்தக் காக்கையுமே யஞ்சி
 கழுகு கொன்றது பாருங்கடி! 57

ஆற்றிலே யஞ்சு முதலைய டியரும்
 புற்றிலே ரண்டு கரடியடி

கூற்றனு மூன்று குருடன டிபாசங்
கொண்டு பிடிக்கிறான் வாலைப்பெண்ணே! 58

முட்டை யிடுகு தொருபற வைமுட்டை
மோசம் பண்ணு தொருபறவை
வட்டமிட் டாசூர் கண்ணியி லிரண்டு
மானுந் தவிக்குது வாலைப்பெண்ணே! 59

அட்டமா வின்வட்டப் பொட்டலி லேரண்டு
அம்புலி நிற்குது தேர்மேலே
திட்டமாய் வந்து அடிக்குதில் லைதேகம்
செந்தண லானதே வாலைப்பெண்ணே! 60

முக்கோண வட்டக் கிணற்றுக்குள் ளேமூல
மண்டல வாசிப் பழக்கத்திலே
அக்கோண வட்டச் சக்கரத் தில்வாலை
அமர்ந்தி ருக்கிறாள் வாலைப்பெண்ணே! 61

இரண்டு காலாலொரு கோபுரமாம் நெடு
நாளா யிருந்தே அமிழ்ந்துபோகும்
கண்டபோ துகோபு ரமிருக்கும் வாலை
காணவு மொட்டாள் நிலைக்கவொட்டாள். 62

அஞ்சு பூதத்தை யுண்டுபண்ணிக் கூட்டில்
ஆரா தாரத்தை யுண்டுபண்ணிக்
கொஞ்சு பெண்ணாசை யுண்டுபண்ணி வாலை
கூட்டுகிறாள் காலனை மாட்டுகிறாள். 63

காலனைக் காலாலு தைத்தவளாம் வாலை
ஆலகா லவிட முண்டவளாம்
மாளாச் செகத்தைப் படைத்த வளாமிந்த
மானுடன் கோட்டை இடித்தவளாம். 64

- மாதாவாய் வந்தே அமுதந்தந் தாள்மனை
யாட்டியாய் வந்து சுகங்கொடுத்தாள்
ஆதரவாகிய தங்கையானாள் நமக்
காசைக் கொழுந்தியு மாமியானாள். 65
- சிரித்து மெல்லப் புரமெரித் தாள்வாலை
செங்காட்டுச் செட்டியைத் தானுதைத்தாள்
ஒருத்தியாகவே தூர்தமை வென்றாள்
ஒற்றையாய்க் கஞ்சனைக் கொன்று விட்டாள். 66
- இப்படி யல்லோ இவள்தொழி லாமிந்த
சுனா மலடி கொடுத்துலி
மைப்படுங் கண்ணியர் கேளுங்கடி அந்த
வயசு வாலை திரிதலி. 67
- கத்தி பெரிதோ யுறைபெரி தோவிவள்
கண்ணு பெரிதோ முகம் பெரிதோ
சத்திபெரிதோ சிவம்பெரிதோ நீதான்
சற்றே சொல்லடி வாலைப்பெண்ணே! 68
- அன்னம் பெரிதல்லால் தண்ணீர் பெரிதல்ல
அப்படி வாலை பெரிதானால்
பொன்னு பெரிதல்லால் வெள்ளி பெரிதல்ல
பொய்யாது சொல்கிறேன் கேளுங்கடி. 69
- மாமிச மானா லெலும்புண்டு சதை
வாங்கிஓடு கழன்று விடும்
ஆமிச மிப்படிச் சத்தியென் றேவினை
யாடிக் கும்மி அடியுங்கடி. 70
- பண்டு முளைப்ப தரிசியே யானாலும்
விண்டுமி போனால் விளையாதென்று
கண்டுகொண்டு முன்னே அவ்வை சொன்னாளது
உண்டோ வில்லையோ வாலைப்பெண்ணே! 71

- மண்ணு மில்லாமலே விண்ணுமில்லை கொஞ்சம்
வாசமில் லாமலே பூவுமில்லை
பெண்ணு மில்லாமலே யாணுமில் லையிது
பேணிப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே! 72
- நந்த வனத்திலே சோதியுண்டு நிலம்
நத்திய பேருக்கு நெல்லுமுண்டு
விந்தையாய் வாலையைப் பூசிக்க முன்னாளில்
விட்ட குறைவேணும் வாலைப்பெண்ணே! 73
- வாலையைப் பூசிக்கச் சித்தரானார் வாலைக்
கொத்தாசை யாய்ச்சிவ கர்த்தரானார்
வேலையைப் பார்த்தல்லோ கூலிவைத்தா ரிந்த
விதந்தெ ரியுமோ வாலைப்பெண்ணே! 74
- வாலைக்கு மேலான தெய்வமில்லை மானங்
காப்பது சேலைக்கு மேலுமில்லை
பாலுக்கு மேலான பாக்கியமில்லை வாலைக்
கும்மிக்கு மேலான பாடலில்லை. 75
- நாட்டத்தைக் கண்டா லறியலா குமந்த
நாலாறு வாசல் கடக்கலாகும்
பூட்டைக் கதவைத் திறக்கலா கும்மிது
பொய்யல்ல மெய்யடி வாலைப்பெண்ணே! 76
- ஆணும் பெண்ணும்கூடி யானதால் பிள்ளை
ஆச்சுதென் றேநீரும் பேசுகின்றீர்
ஆணும் பெண்ணுங்கூடி யானதல்லோ பேதம்
அற்றொரு வித்தாச்சு வாலைப்பெண்ணே! 77
- இன்றைக் கிருப்பதும் பொய்யல்ல வேவீடே
என்வாழ்க்கை யென்பதும் பொய்யல்லவே
அன்றைக் கெழுத்தின் படிமுடியும் வாலை
ஆத்தாளைப் போற்றடி வாலைப் பெண்ணே! 78
- சி.பா. 11.

வீணாசை கொண்டு திரியா தேயிது 79

மெய்யல்ல பொய்வாழ்வு பொய்க்கூடு
காணாத வாலையைக் கண்டுகொண் டால்காட்சி
காணலா மாகாய மாளலாமே. 79

பெண்டாட்டி யாவதும் பொய்யல்லவோ பெற்ற
பிள்ளைக ளாவதும் பொய்யல்லவோ?

கொண்டாட்ட மானதகப்பன் பொய் யேமுலை
கொடுத்த தாயும் நிசமாமோ? 80

தாயும் பெண்டாட்டியுந் தான்சரி யேதன்யம்
தாமே யிருவருந் தாங்கொடுத்தார்
காயும் பழமுஞ் சரியா மோஉன்றன்
கருத்தைப் பார்த்துக்கொள் வாலைப்பெண்ணே! 81

பெண்டாட்டி மந்தைமட்டும் வருவாள் பெற்ற
பிள்ளை மசானக் கரையின் மட்டும்
தொண்டாட்டுத் தர்மம் நடுவினி லேவந்து
சேர்ந்து பரகதி தான்கொடுக்கும். 82

பாக்கியமும் மகள் போக்கியமும் ராச
போக்கியமும் வந்த தானாக்கால்
சீக்கிரந் தருமஞ் செய்யவேண்டுங் கொஞ்சத்
திருப்ப ணிகள்கு டிக்கவேண்டும். 83

திருப்பணி களைமுடித் தோருஞ் செத்துஞ்
சாகாத பேரி லொருவரென்றும்
அருட்பொலித்திடும் வேதத்தி லேயவை
அறிந்து சொன்னாளே வாலைப்பெண்ணே! 84

மெத்தை தனிலே படுத்திருந் துநாமும்
மெல்லிய ரோடு சிரிக்கும்போது
யுத்தகாலன் வந்துதான் பிடித்தால் நாமும்
செத்த சவமடி வாலைப்பெண்ணே! 85

ஏழை பனாநிக னில்லையென் றாலவர்க்கு
 இருந்தா லன்னங் கொடுக்க வேண்டும்
 நாளையென் றுசொல்ல லாகா தேயென்று
 நான்மறை வேத முழங்குதடி. 86

பஞ்சை பனாநி யடியாதே யந்தப்
 பாவந் தொலைய முடியாதே
 தஞ்சமென் றோரைக் கெடுக்கா தேயார்க்கும்
 வஞ்சனை செய்ய நினையாதே. 87

கண்டதுங் கேட்டதுஞ் சொல்லாதே கண்ணால்
 காணாத வுத்தரம் விள்ளாதே
 பெண்டாட்டிக் குற்றது சொல்லாதே பெற்ற
 பிள்ளைக் கிளப்பங் கொடுக்காதே. 88

சிவன்ற னடியாரை வேதியரைச் சில
 சீர்புல ஞானப் பெரியோரை
 மவுன மாகவும் வையாதே யவர்
 மனத்தை நோகவும் செய்யாதே. 89

பழக்க ழிவுகள் சொல்லாதே கற்பு
 மங்கையர் மேல்மனம் வையாதே
 பழக்க வாசியைப் பார்த்துக்கொண் டுவாலை
 பாதத்தைப் போற்றடி வலைப்பெண்ணே! 90

கூடிய பொய்களைச் சொல்லாதே பொல்லாக்
 கொலைக ளவுகள் செய்யாதே
 ஆடிய பாம்பை யடியா தேயிது
 அறிவு தானடி வலைப்பெண்ணே! 91

காரிய னாகினும் வீரியம் பேசவும்
 காணா தென்றவ்வை சொன்னாளே

- பாரினில் வம்புகள் செய்யாதே புளிப்
பழம்போ லுதிர்த்து விழுந்தானே. 92
- காசார் கன்பகை செய்யா தேநடுக்
காட்டுப் புலிமுன்னே நில்லாதே
தேசாந்தி ரங்களுஞ் செல்லா தேமாய்கைத்
தேவடி யாள்தனம் பண்ணாதே! 93
- தன்வீடி ருக்க அசல்வீடு போகாதே
தாயார் தகப்பனை வையாதே
உன்வீட்டுக் குள்ளேயே யூக மிருக்கையில்
ஓடித் திரிகிறாய் வாலைப்பெண்ணே! 94
- சாதி பேதங்கள் சொல்லுகி றீர்தெய்வம்
தானென் றொருவுடல் பேதமுண்டோ?
ஓதிய பாலதி லொன்றாகி யதிலே
உற்பத்தி-நெய்தயிர் மோராச்சு. 95
- பாலோடு முண்டிடு பூனையு முண்டது
மேலாக காணவுங் காண்பதில்லை
மேலந்த வாசையைத் தள்ளிவிட் டுள்ளத்தில்
வேண்டிப்பூசையைச் செய்திடுங்கள். 96
- கோழிக் காறுகாலுண் டென்றுசொன் னேன்கிழக்
கூனிக்கு மூன்றுகா லென்றுசொன் னேன்
கூனிக்கிரண் டெழுத்தென்று சொன்னேன் முழுப்
பானைக்கு வாயில்லை யென்றுசொன்னேன். 97
- ஆட்டுக் கிரண்டுகா லென்றுசொன் னேன்நம்
பானைக்குப் பானைக்கு நிற்கு மேல்தூல்
மாட்டுக்குக் காலில்லை யென்றுசொன் னேன்கதை
வகையைச் சொல்லடி வாலைப்பெண்ணே! 98

- கோயிலு மாடும் பறித்தவ னுங்கன்றிக்
கூற்று மேகற் றிருந்தவனும்
வாயில்லாக் குதிரை கண்டவ னுமாட்டு
வகை தெரியுமோ வாலைப் பெண்ணே! 99
- இத்தனை சாத்திரந் தாம்படித் தோர்செத்தார்
என்றா லுகத்தோர் தாம்சிரிப்பார்
செத்துப் போய்க்கூடக் கலக்கவேண் டுமவன்
தேவர்க ளுடனே சேரவேண்டும். 100
- உற்றது சொன்னக்கா லற்றது பொருந்தும்
உண்டோ உலகத்தி லவ்வைசொன்னாள்
அற்றது பொருந்து முற்றது சொன்னவன்
அவனை குருவடி வாலைப்பெண்ணே! 101
- பூரண நிற்கும் நிலையறி யான்வெகு
பொய்சொல்வான் கோடி மந்திரஞ்சொல்வான்
காரணகுரு அவனுமல் லவிவன்
காரியகுரு பொருள் பறிப்பான். 102
- எல்லா மறிந்தவ ரென்றுசொல் லியிந்தப்
பூமியி லேழுழு ஞானியென்றே
உல்லாச மாக வயிறு பிழைக்கவே
ஓடித் திரிகிறார் வாலைப்பெண்ணே! 103
- ஆதிவா லைபெரி தானா லும்மவள்
அக்காள் பெரிதோ? சிவன் பெரிதோ?
நாதிவா லைபெரி தானாலும் அவள்
நாயக னல்ல சிவம்பெரிது. 104
- ஆயுசு கொடுப்பாள் நீரிழி வுமுதல்
அண்டாது மற்ற வியாதியெல்லாம்

- பேயும் பறந்திடும் பில்லிவி னாடியில்
பத்தினி வாலைப்பெண் பேரைச்சொன்னால். 105
- நித்திரை தன்னிலும் வீற்றிருப் பாளெந்த
நேரத்தி லும்வாலை முன்னிருப்பாள்
சத்துரு வந்தாலும் தள்ளிவைப் பாவாலை
உற்றகா லனையும் தானுதைப்பாள். 106
- பல்லாயி ரங்கோடி யண்டமு தல்பதி
னான்கு புவனமும் மூர்த்திமுதல்
எல்லாந் தானாய்ப் படைத்தவ ளாம்வாலை
எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போல நின்றவளாம். 107
- தேசம் புகழ்ந்திடும் வாலைக்கும் மித்தமிழ்
செய்ய எனக்குப் தேசஞ்செய்தாள்
நேசவான் வீரப் பெருமாள் குருசாமி
நீள்பதம் போற்றிக்கொண் டாடுங்கடி. 108
- ஆறு படைப்புகள் வீடு கசைத்தூர்
அஞ்செழுத் துக்கும் வகையறிந்து
கூறுமுயர்வல வேந்தரன் துரைவள்ளல்
கொற்றவன் வாழக்கொண் டாடுங்கடி. 109
- ஆடுங்கள் பெண்டுக ளெல்லோ ருமந்த
அன்பான கொங்கணர் சொன்னதமிழ்
பாடுங்கள் சித்தர் களெல்லோ ரும்வாலை
பரத்தைப் போற்றிக் கொண்டாடுங்கடி. 110
- சித்தர்கள் வாழி சிவன்வாழி முனி
தேவர்கள் வாழி, ரிஷிவாழி,
பத்தர்கள் வாழி, பதம்வாழி, குரு
பாரதி வாலைப்பெண் வாழியவே! 111

மாண்புமிகு கல்வித்துறை அமைச்சர் கீழ்க்கண்ட கேள்விகளுக்கு பதிலளித்தார்.

11. சட்டைமுனி

[illegible]

யுள்ளதால் கட்டியுள்ள பணத்தை நான் திரும்பிப் பெறவில்லை.

சட்டைமுனி ஞானம்

எண்சீர் விருத்தம்

காணப்பா பூசைசெய்யும் முறையைக் கேளாய்
 கைம்முறையாய்ச் சுவடிவைத்துப் பூசை செய்வார்
 பூணப்பா சிலபேர்தான் தீபம் வைத்துப்
 புகழாகப் பூசை செய்வார் பெண்ணை வைத்தும்
 நாளப்பா சக்கரத்தைப் பூசை செய்வார்
 நம்முடைய பூசையென்ன மேருப் போலே
 ஒதப்பா நாற்பத்துமுகக் கோணம் வைத்தே
 உத்தமனே, பூசை செய்வார் சித்தர்தாமே. 1

தானென்ற மேருவைத்தான் பூசை செய்வார்
 சாபமிட்டால் அண்டரண்டம் தீயா வேகும்
 தேனென்ற மேருவுக்குத் தீட்சை வேண்டும்
 சிறுபிள்ளை யாமொருவன் தீண்டப் போகா
 வானென்ற மேருவைத்தான் பூசை செய்தோர்
 வாய்திறந்தே உபதேசம் சொன்னா ராகிற்
 கோனென்ற வாதசித்தி கவன சித்தி
 கொள்ளையிட்டான் அவன் சீடன் கூறினானே. 2

கூறியதோர் வாலையின்மூன் நெழுத்தைக் கேளாய்
 குறியறிந்து பூசை செய்து பின்பு கேளாய்
 மாறியதோர் திரிபுரையெட் டெழுத்தைக் கேளாய்
 மைந்தனே இவளை நீபூசை பண்ணத்
 தேறியதோர் புவனைதனின் எழுத்தைக் கேளாய்
 திறமாகப் புவனையைநீ பூசை பண்ணு
 ஆறியதோர் யாமளையா நெழுத்தைக் கேளாய்
 அவளுடைய பதம் போற்றிப் பூசைபண்ணே. 3

பண்ணியபின் யாமளைஐந் தெழுத்தைக் கேளாய்
 பண்பாகத் தீட்சையைந்தும் முடிந்த பின்பு

வண்ணியதோர் வாசியென்ற யோகத் துக்கு
மைந்தனே வைத்துப்ராணா யாமந் தீரும்
கண்ணியதோர் இத்தனையும் அறிந்தி ருந்தாம்
காயசித்தி விக்கினங்கள் இல்லை யில்லை
உண்ணியதோர் உலகமென்ன சித்தர் சொன்ன
உத்தமனே விட்டகுறை எடுக்கும் காணே!

4

தியங்கினால் கெர்ச்சித்துத் துரத்துச் சண்ணுஞ்
சீறியர் மிலேச்சரையே சுகத்தி னுள்ளே
மயங்கினார் நாலுபா தத்தி னுள்ளும்
மனஞ்செவ்வை யாவதெப்போ தறிவதெப்போ?
தயங்கினார் உலகத்திற் கோடி பேர்கள்
சாவதும் பிறப்பதுங்கா வடிபோ லாச்சு
துயங்கினார் துயரத்தால் ஞானம் போச்சு
சுகோட்டில் அறிவதுபோல் சுத்தப் பாழே.

5

பாழான மாய்கைசென் றொழிவ தெப்போ?
பரந் தமனஞ் செவ்வையாய் வருவ தெப்போ?
வாளான விழியுடைய பெண்ணைச் சேரும்
மயக்கமற்று நிற்பதெப்போ? மனமே ஐயோ?
காழான உலகமத னாசை யெல்லாங்
கருவறுத்து நிற்பதெப்போ? கருதி நின்ற
கோளான கருவிவிட்டு மேலே நோக்கிக்
கூடுவது மேதென்றால் மூலம்பாரே.

6

12. திருவள்ளுவர்

திருக்குறளாசிரியரின் பெயரிலுள்ள இச் சித்தர் வேறானவர் என்றே கருதப்படுகிறது. திருவள்ளுவர் ஞானம் காப்புச் செய்யுளுடன் இருபது பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது.

திருவள்ளுவர் ஞானம்

காப்பு

எண்ணீர் விருத்தம்

அண்டம்பிண்டம் நிறைந்துநின்ற அயன்மால் போற்றி!

அகண்டபரி பூரணத்தின் அருளே போற்றி!

மண்டலஞ்சும் இரவிமதி சுடரே போற்றி!

மதுரதமி ழோதும் அகத்தியனே போற்றி!

எண்டிசையும் புகழுமென்றன் குருவே போற்றி!

இடைகலையின் சுழுமுனையின் கமலம் போற்றி!

குண்டலிக்குள் அமர்ந்து நின்ற குகனே போற்றி!

குருமுனியின் தாளினையெப் போதும் போற்றி! 1

கட்டளைக் கலித்துறை

அன்னை யெனுங்கர்ப்ப மதனில்வந் துமதிலேயிருந்தும்

நன்னயமாயய்ப் பத்துத்திங்களு நானகத் தேயிருந்தேன்

என்ன அதிசயங் காணிவ்வுலகி லேயமைந்த

உன்னதமெல்லா மமைந்தேன் உண்மையைக்

காண்கிலரே. 1

அம்புவி தன்னிலேயுதித் தாய்ந்தறி பாடைதன்னை

வம்புலகத் தார்வசிய மாய்க்கைப் பிடித்தேபிரிந்து

கும்பி தனிலேயுழன்று மக்குண்டலி பொற்கமலம்

நம்பியிருந்தேன் சிலநாள் ரகசியங் காண்கிலனே! 2

தரவு கொச்சகம்

அண்டரண்ட வான்புவியும் ஆகமத்தி னுட்பொருளும்

கண்டிதமா யான்விளங்குக் காயமதி லேயறியும்

வண்டரெனை நீசனென்ற வாறுதனை யேயொழித்தேன்

விண்டரக சியந்தன்னை விளக்கமது காண்கிலரே. 3

வையமதி லேயுதிக்கு மாண்பர்களே யுங்களுயிர்
மெய்யென் றிருந்தசைவு வெளிப்படுவ தென்னவிதம்?
அய்யமில்லா வாழ்ந்துலகில் ஆண்மையாய்ப் பூண்டமதிப்
பொய்யெனுமில் வாழ்க்கையது போகுஞ்சுடு காளுதே! 4

கட்டளைக் கலித்துறை

வீடானமூலச் சுழிநாத வீட்டில்விளங்கும் விந்து
நீடாழி லோகந்தழைத்துப் பெருகியு நின்றிலகுந்
தேடாதழித்த பொருளான பொக்கிடந் தேடியென்ன
காடானநாடு சுடுகாடு சேர்வதுங் கண்டிலரே! 5

எழுவகைத் தோற்றமும் நால்வகை யோனியிலெய்திடினும்
பொழியச் சுரோணிதம் நாதவிந்து பொருள் போதகத்தால்
கழியக்கழியக் கடலுயிர் தேய்பிறை கண்டுமிருந்
தழியப் பெருந்தரை யெந்நாளிருந்தும் அனித்தியமே! 6

எந்நா ளிருந்தென்ன முன்னாளனுப்படி யிந்தவுடல்
தன்னா லழிவதுந் தானறியாதெனத் தந்தைவிதி
உன்னலழிவ துடலுயிர் காயமொழிவ துங்கண்
டந்நா ளனுப்படி கண்டுமிருந் தறியாதவரே? 7

யோனிக்குளாசை யொழியா தனித்தியம் உங்களுயிர்
தேனிக்குள் இன்பஞ்சுகாதித மோவருஞ் சிற்றின்பத்தில்
ஊனற்றுக்காய முடலற்று போம்பொழு தொன்றறியா
ஈனர்க்குச் சொர்க்கஞ் சுடுகாடொழிய இனியில்லையே. 8

நேரிசை வெண்பா

இந்தவுடல் காயம் இறந்துவிடு மிவ்வுலகில்
வந்தவழி தானறியா வாழ்க்கை-இந்தவுடல்
அற்பக் குழியி லரவ மிருப்பதெனும்
கற்பகத்தை யாண்டிடுமோ காண். 9

ஞானமறிந் தோர்க்கு நமனில்லை நாள்தோறும்
பானமதை யுண்டு பசியினால்—ஞானமது
கண்டால் உடலுயி ருங்காயம் வலுவாகும்
உண்டால் அமிர்தரச முண். 10

சுழியறியார்க் கென்ன சுகமறியார்க் கென்ன
வழியறியார்க் கென்ன எய்துமாறு—சுழியறியா
மூலமறிந் தவ்வழியில் முத்தியடை யார்க்குநமன்
காலனவார்க் கேமரணங் காண். 11

வேத மறைஞான மெய்யுணர்வு தானாகில்
நாதனரு ளால்பதவி நாடுமே—வேதமறை
நாலு பொருளுள் நற்பொருளின் ஆற்றியப்
பாலுமது நெய்யெனவும் பார். 12

முதலிருந்த ஊழ்வினையை முப்பாழைச் சுட்டுப்
பதறா மதிபாடு பட்டேன்—முதலிருந்த
நல்வினையுந் தீவினையு நாடாம லும்பிறந்து
வல்வினையிற் போக்கிவிட்டேன் வாழ்வு. 13

காயசித்தி யாலெனது கன்மவினை போக்கியபின்
மாயசித்தி மூலசுழி வாய்க்குமே—காயசித்தி
மூலப் புளியால் முதல்தீட்சை யாச்சது இனிக்
காலமென்னி ரண்டாண்டில் காண். 14

கல்லுப்பின் வாருங் கருத்தறியா துண்டுமனு
வல்வினைக் குள்ளாகி மரணமார்—கல்லுப்பு
வெள்ளைக் கல்லுப்பு வெகுவிதமாய் வந்தாலும்
உள்ளமதி லுண்டென்றே உன். 15

என்றும்இந் துப்பாக்கும் என்சாணு டலிருக்கக்
கண்டுமறி யாததென்ன காரணமோ—என்றுமதி

வாரி யமுரியதை வன்னிவிட்டுக் காய்ச்சியபின்
வீரியமா யானுணரு மெய். 16

உப்பின் கசடுதான் ஊறலது மாறினதால்
மூப்புசுன்ன மாவதற்கு முன்னமே—உப்பதனால்
கற்பாந்தங் கோடி காய மிதுவலுத்துச்
சொற்பாயும் வாசியில் தேகம். 17

அஞ்சுபஞ்ச பூதம் அறிந்தால் அனித்தியம்போல்
அஞ்ச வசப்படுவ தாண்டதனில்—அஞ்சினையும்
கண்டறி வோர்ஞானக் காட்சி யதினினைவு
விண்டறிய லாமே விதி. 18

எண்ணாந் தேக மெடுத்தாலென் னாண்டையே
பெண்சாரல் நீக்கியே பேரின்பம்—கண்காணத்
தேக மொழியாமல் சித்தி பெறுஞானம்
யோகசித்தி பூசைவிதி யுன். 19

13. அகத்தியர்

அகத்தியர் என்ற பெயரில் ஒவ்வொரு காலத்திலும் சிலர் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்கள் முனிவர்களாகவும் புலவர்களாகவும் மருத்துவர்களாகவும் சோதிடர்களாகவும் இருந்தனர். புராணங்களில் கூறப்படும் அகத்தியரும் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தவரும் ஒருவரா என்பது தெரியவில்லை. இவ்வாறிருக்க, அப்பெயரில் உள்ள இச் சித்தர் எக்காலத்தவர் என்பது உறுதியாகத் தெரியவில்லை.

சித்த மருத்துவ முறையை வகுத்தவர்களுள் இவர் தலையாயவர் என்று கூறப்படுகிறது.

அகத்தியர் ஞானப் பாடல்கள்

ஞானம்—1

சத்தியே பராபரமே ஒன்றே தெய்வம்

சகலவுயிர் சீவனுக்கு மதுதா னாச்சு

புத்தியினா லறிந்தவர்கள் புண்ணி யோர்கள்

பூதலத்தில் கோடியிலே யொருவ ருண்டு

பத்தியினால் மனமடங்கி நிலையில் நிற்பார்

பாழிலே மனத்தை விடார் பரமஞானி

சுத்தியே யலைவதில்லைச் சூட்சுந் சூட்சம்

சுழியிலே நிலையறிந்தால் மோட்சந் தானே. 1

மோட்சமது பெறுவதற்குச் சூட்சம் சொன்னேன்

மோகமுடன் பொய்களவு கொலை செய்யாதே

காய்ச்சலுடன் கோபத்தைத் தள்ளிப் போடு

காசினியிற் புண்ணியத்தைக் கருதிக் கொள்ளு

பாய்ச்சலது பாயாதே பாழ்போ காதே

பலவேத சாத்திரமும் பாரு பாரு

ஏச்சலில்லா தவர்பிழைக்கச் செய்த மார்க்கம்

என்மக்கா ளெண்ணி யெண்ணிப் பாரீர்நீரே. 2

பாரப்பா நாலுவேதம் நாலும் பாரு

பற்றாசை வைப்பதற்கோ பிணையோ கோடி

வீரப்பா ஒன்றொன்றுக்கு ஒன்றை மாறி

வீணிலே யவர் பிழைக்கச் செய்த மார்க்கம்

தேரப்பா தெருத்தெருவே புலம்பு வார்கள்

தெய்வநிலை ஒருவருமே காணார் காணார்!

ஆரப்பா நிலைநிற்கப் போறா ரையோ

ஆச்சரியங் கோடியிலே யொருவன் தானே. 3

ஒருவனென்றே தெய்வத்தை வணங்க வேணும்
 உத்தமனாய்ப் பூமிதனி லிருக்க வேணும்
 பருவமதிற் சேறுபயிர் செய்ய வேணும்
 பாழிலே மனத்தை விடான் பரமஞானி
 திரிவார்கள் திருடரப்பா கோடான கோடி
 தேசத்திற் கள்ளரப்பா கோடான கோடி
 வருவார்க ளப்பனே அனேகங் கோடி
 வார்த்தையினால் பசப்புவார் திருடர் தானே. 4

தானென்ற தானேதா னொன்றே தெய்வம்
 தகப்பனுந் தாயுமங்கே புணரும் போது
 நானென்று கருப்பிடித்துக் கொண்டு வந்த
 நாதனைநீ எந்நாளும் வணங்கி நில்லு
 கோனென்ற திருடனுக்குந் தெரியு மப்பா
 கோடானு கோடியிலே யொருவ னுண்டே
 ஏனென்றே மனத்தாலே யறிய வேணும்
 என்மாக்கள் நிலைநிற்க மோட்சந் தானே. 5

மோட்சமது பெறுவதற்குச் சூட்சம் கேளு
 முன்செய்த பேர்களுடன் குறியைக் கேளு
 ஏய்ச்சலது குருக்களது குலங்கள் கேளு
 எல்லாருங் கூடழிந்த தெங்கே கேளு
 பேச்சலது மாய்கையப்பா வொன்று மில்லை
 பிதற்றுவா ரவரவரும் நிலையுங் காணார்
 கூச்சலது பாளையந்தான் போகும் போது
 கூட்டோடே போச்சுதப்பா மூச்சுத் தானே. 6

மூச்சொடுங்கிப் போனவிடம் ஆருங் காணார்
 மோட்சத்தின் நரகாதி யிருப்புங் காணார்
 வாச்சென்றே வந்தவழி யேற்றங் காணார்
 வளிமாறி நிற்குமணி வழியுங் காணார்

வீச்சப்பா வெட்டவெளி நன்றாய்ப் பாரு

வேதங்கள் சாத்திரங்கள் வெளியாய்ப் போச்சே
ஆச்சப்பா கருவுதனில் அமைத்தாற் போலாம்
அவனுக்கே தெரியுமல்லா லறிவாய்ப் பாரே.

7

பாரப்பா வுலகுதனிற் பிறவி கோடி

படைப்புகளோ பலவிதமாய்க் கோடா கோடி
வீரப்பா அண்டத்திற் பிறவி கோடி
வெளியிலே யாடுதப்பா வுற்றுப் பாரு
ஆரப்பா அணுவெளியி லுள்ள பிண்டம்
ஆச்சரியம் புழுக்கூடு வலைமோ தப்பா
கூறப்பா அண்டத்திற் பிண்ட மாகும்
குணவியவா னானக்காற் சத்திய மாமே.

8

சத்தியமே வேணுமடா மனித னானால்

சண்டாளஞ் செய்யாதே தவறிடாதே
நித்தியகர் மம்விடாதே நேமம் விட்டு
நிட்டையுடன் சமாதிவிட்டு நிலை பேராதே
புத்திகெட்டுத் திரியாதே பொய் சொல்லாதே
புண்ணியத்தை மறவாதே பூசல் கொண்டு
கத்தியதோர் சள்ளிட்டுத் தர்க்கி யாதே
கர்மியென்று நடவாதே கதிர்தான் முற்றே.

9

ஞானம்-2

உண்ணும்போ துயிரெழுத்தை வுயர வாங்கி

உறங்குகின்ற போதெல்லா மதுவே யாகும்
பெண்ணின்பா லிந்திரியம் விடும்போ தெல்லாம்
பேணிவலம் மேல்நோக்கி அவத்தில் நில்லு
திண்ணிற்கா யிலைமருந்து மதுவே யாகும்
தினந்தோறும் அப்படியே செலுத்த வல்லார்

மண்ணூழி காலமட்டும் வாழ்வார் பாரு

மறலிகையில் அகப்படவு மாட்டார் தாமே. 2

ஒண்ணான உச்சிவெளி தாண்டி நின்று

உமையவளுங் கணபதியு முந்தி யாகி

விண்ணொளியாம் அம்பரமும் அவ்வும் உவ்வும்

விதித்தபரம் ஒருவருக்கும் எட்டா தப்பா

பண்ணான உன்னுயிர் தான்சிவம தாச்சு

பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டோன் விண்டு வாச்சு

கண்ணான கணபதியைக் கண்ணில் கண்டால்

கலந்துருகி யாடுமடா ஞானம் முற்றே. 3

விந்துநிலை தனியறிந்து விந்தைக் கண்டால்

விதமான நாதமது குருவாய்ப் போகும்

அந்தமுள்ள நாதமது குருவாய்ப் போனால்

ஆதியந்த மானகுரு நீயே யாவாய்.

சந்தேக மில்லையடா புலத்தியனே

சகலகலை ஞானமெல்லா மிதற்கொவ் வாவே.

முந்தாநாள் இருவருமே கூடிச் சேர்ந்த

மூலமதை யறியாவிட்டால் மூலம் பாரே. 4

மூலமதை யறிந்தக்கால் யோக மாச்சு

முறைமையுடன் கண்டக்கால் வாத மாச்சு

சாலமுடன் கண்டவர்முன் வசமாய் நிற்பார்

சாத்திரத்தைச் சுட்டெறிந்தா லவனே சித்தன்

சீலமுள்ள புலத்தியனே பிரம்ம யோகி

செப்புமொழி தவறாமல் உப்பைக் கண்டால்

ஞாலமுள்ள எந்திரமாஞ் சோதி தன்னை

நாட்டினால் சகலசித்தும் நல்கும் முற்றே. 5

ஞானம்-3

பாரப்பா சீவன்விட்டுப் போகும்போது

பாழ்த்த பிணங் கிடக்கு தென்பார் உயிர்போச் சென்பார்

ஆரப்பா அறிந்தவர்கள்? ஆரும் இல்லை

ஆகாய சிவத்துட னேசேரு மென்பார்

காரப்பா தீயுடன்தீச் சேரு மென்பார்

கருவறியா மானிடர்கள் கூட்ட மப்பா

சீரப்பா காமிகள் தாமொன்றாய்ச் சேர்ந்து

தீயவழி தனைத்தேடிப் போவார் மாடே.

1

மாடுதா னானாலும் ஒருபோக் குண்டு

மனிதனுக்கோ அவ்வளவுந் தெரியா தப்பா

நாடுமெத்த நரகமென்பார் சொர்க்க மென்பார்

நல்வினையோ தீவினையோ எண்ண மாட்டார்

ஆடுகின்ற தேவதைகள் அப்பா கேளு

அரியதந்தை யினஞ்சேரு மென்றுந் தோணார்

சாடுமெத்த பெண்களைத்தான் குறிப்பா யெண்ணித்

தளமான தீயில் விழத் தயங்கினாரே.

2

தயங்காமற் பிழைப்பதற்கே இந்த ஞானம்

சார்வாகப் பாராட்டும் ஞானம் வேறே

மயங்குதற்கு ஞானம்பார் முன்னோர் கூடி

மாட்டினார் கதைகாவ்ய புராண மென்றும்

இயலான ரசந்தனிலீப் புகுந்தாற் போலும்

இசைத்திட்டார் சாத்தி ரங்களாறென் றேதான்

வயலான பயன்பெறவே வியாசர் தாமும்

மாட்டினார் சிவனுந் தரவி னாலே.

3

உத்தார மிப்பிடியே புராணங் காட்டி

உலகத்தில் பாரதம்போல் கதை யுண்டாக்கிக்

கர்த்தாவைத் தானென்று தோண வொட்டாக்

கபட நாடகமாக மேதஞ் சேர்த்துச்

சத்தாக வழியாகச் சேர்ந்தோர்க் கெல்லாஞ்

சதியுடனே வெகுதர்க்கம் பொருள்போற் பாடிப்
பத்தாகச் சைவர்க் கொப்பனையும் செய்து

பாடினார் சாத்திரத்தைப் பாடினாரே.

4

பாடினதோர் வகையேது? சொல்லக் கேளு;

பாரதபு ராணமென்ற சோதி யப்பா

நீடியதோர் ராவணன்தான் பிறக்கவென்றும்

நிலையான தசரதன்கை வெல்ல வென்றும்

நீடியவோ ராசனென்றும் முனிவ ரென்றும்

நிறையருள் பெற்றவ ரென்றுந் தேவ ரென்றும்

ஆடியதோர் அரக்கரென்றும் மனித ரென்றும்

பாடினார் நாள்தோறும் பகையாய்த்தானே.

5

கழிந்திடுவார் பாவத்தா லென்று சொல்லும்

கட்டிய நால் வேதமறு சாத்திரங்கள்

அழிந்திடவே சொன்னதல்லால் வேறொன் றில்லை

அதர்ம மென்றுந்தர்மமென்றும் இரண்டுண் டாக்கி

ஒழிந்திடுவா ரென்றுசொல்லிப் பிறப்புண்டென்றும்

உத்தமனாய்ப் பிறப்பெனென்று முலகத் தோர்கள்

தெளிந்திடுவோர் குருக்களென்றுஞ் சீடரென்றும்

சீவனத்துக் கங்கல்லோ தெளிந்து காணே.

6

ஞானம்-4

பூரணமே தெய்வமென உரைத்தா ரையா

பூரணத்தை யின்னதென்று புகல வேண்டும்

காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் நினைவாய்க் கேளு

கலையான பதினாறும் பூரணமே யாகும்

மாரணமா முலகத்தில் மதிம யங்கி

மதிகெட்டுப் பூரணத்தை யிகழ்ந்தா ரையா

வாரணத்தை மனம் வைத்துப் பூரணத்தை

வாசியென்ற சிவயோக வாழ்க்கையாச்சே.

1

ஆச்சப்பா இந்த முறைபதினெண் பேரும்
 அயன்மாலும் அரனோடு தேவரெல்லாம்
 மூச்சப்பா தெய்வமென்றே யறியச் சொன்னார்
 முனிவோர்கள் இருடியரிப்படியே சொன்னார்கள்
 பேச்சப்பா பேசாமல் நூலைப் பார்த்துப்
 பேரான பூரணத்தை நினைவாய்க்காரு
 வாச்சப்பா பூரணத்தைக் காக்கும் பேர்கள்
 வாசிநடு மையத்துள் வாழ்வார் தானே.

2

தானென்ற பெரியோர்க ளுலகத் துள்ளே
 தாயான பூரணத்தை யறிந்த பின்பு
 தேனென்ற அமுதமதைப் பானஞ் செய்து
 தெவிட்டாத மவுனசிவ யோகஞ் செய்தார்
 ஊனென்ற வுடலைநம்பி யிருந்த பேர்க்கே
 ஒருநான்கு வேதமென்றும் நூலா நென்றும்
 நானென்றும் நீயென்றும் சாதி யென்றும்
 நாட்டினா ருலகத் தோர் பிழைக்கத்தானே.

3

பிழைப்பதற்கு நூல்பலவுஞ் சொல்லா விட்டால்
 பூரணத்தை யறியாமலிறப்பா ரென்றும்
 உழைப்பதற்கு நூல்கட்டிப் போடா விட்டால்
 உலகத்திற் புத்தி கெட்டேயலைவாரென்றும்
 தழைப்பதற்குச் சாதி யென்றும் விந்துவென்றும்
 தந்தைதாய் பிள்ளையென்றும் பாரியென்றும்
 உழைப்பதற்குச் சொன்னதல்லாற் கதிவே நிலலை
 உத்தமனே யறிந்தோர்கள் பாடினாரே.

4

பாடினா ரிப்படியே சொல்லா விட்டால்
 பரிபாடை யறியார்கள் உலக மூடர்
 சாடுவார் சிலபேர்கள் பலநூல் பார்த்துத்
 தமைமறந்து படுகுழியில் விழுவார் சாவார்

வாடுவார் நாமமென்றும் ரூபமென்றும்

வையகத்திற் கற்செம்பைத் தெய்வமென்றும்

நாடுவார் பூரணத்தை யறியார் மூடர்

நாய்போலே குரைத்தல்லோ வொழிவார் காணே.

5

காணாமல் அலைந்தோர்கள் கோடான கோடி

காரணத்தை யறிந்தோர்கள் கோடான கோடி

வீணாகப் புலம்பினதா லறியப் போமோ

விஞ்ஞானம் பேசுவதும் ஏதுக்காகும்

கோணாமற் கழுமுனையில் மனத்தை வைத்துக்

குருபாத மிரு நான்கில் நாலைச் சேர்த்து

நாணாம லொரு நினைவாய்க் காக்கும் போது

நாலுமெட்டு மொன்றாகும் நாட்டி யூதே.

6

ஊதியேதோ ருதறிந்தா லவனே சித்தன்

உத்தமனே பதினாறும் பதியேயாகும்

வாதிகளே யிருநான்கும் பதியின் பாதம்

வகைநான்கு முயிராகும் மார்க்கங் கண்டு

சோதிபரி பூரணமும் இவைமூன்றுந்தான்

தூங்காமற் றூங்கி யங்கே காக்கும்போது.

ஆதியென்ற பராபரையு மரனு மொன்றாய்

அண்ணாக்கின் வட்டத்துள்ளாகும் பாரே.

7

பாரப்பா உதயத்தில் எழுந்திருந்து

பதறாமற் சுழுமுனையில் மனத்தை வைத்துக்

காரப்பா பரிதிமதி யிரண்டு மாறிக்

கருவான சுழுமுனையில் உதிக்கும்போது

தேரப்பா அண்ணாக்குள் நின்று கொண்டு

தியங்காமற் சுழுமுனைக்குள் ளடங்கும் பாரு.

சீரப்பா பதினாறில் எட்டும் நான்கும்

சிதறாமல் மூன்றும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து போமே.

8

ஒன்றான பூரணமே யிதுவே யாச்சு

உதித்தகலை தானென்று மிதுவே யாச்சு
நன்றாகத் தெளிந்தவர்க்கு ஞானஞ் சித்தி
நாட்டாமற் சொன்னதனால் ஞானமாமோ

பன்றான வாதிசூரு சொன்ன ஞானம்

பரப்பிலே விடுக்காதே பாவமாகும்

திண்டாடு மனத்தோர்க்குக் காணப் போகா

தெளிந்தவர்க்குத் தெரியாத வுக்கை தானே.

9

உகமையின்னஞ் சொல்லுகிறேன் உலகத் துள்ளே

உவமையுள்ள பரிகாசம் நனிபே சாதே

பகைமை பண்ணிக் கொள்ளாதே வீண் பேசாதே

பரப்பிலே திரியாதே மலையே றாதே

நகையாதே சினங்காதே யுறங்கி டாதே

நமுகாதே சுழுமுனையிற் பின் வாங்காதே

செகழுமுதும் பரிபூரண மறிந்து வென்று

தெளிந்துபின் உலகத்தோடொத்து வாழே.

10

வாழாமல் உலகம் விட்டு வேடம் பூண்டு

வயிற்றுக்கா வாய் ஞானம் பேசிப் பேசித்

தாழ்வான குடிதோறும் இரப்பான் மட்டை

தமையறியாச் சண்டாளர் முழுமா டப்பா.

பாழாகப் பாவிகளின் சொற்கே ளாதே.

பதறாதே வயிற்றுக்காக மயங்கிடாதே.

கேளாதே பேச்செல்லாங்கேட்டுக் கேட்டுக்

கலங்காதே யுடலுயி ரென்றுரைத்திடாதே.

11

உடலுயிரும் பூரணமும் மூன்று மொன்றே

உலகத்திற் சிறிதுசனம் வெவ்வேறென்பார்

உடலுயிரும் பூரணமும் ஏதென் றக்கால்

உத்தமனே பதினாரு மொரு நான் கெட்டும்

உடலுயிரும் பூரணமும் அயன்மா லீசன்
 உலகத்தோ ரறியாமல் மயங்கிப் போனார்
 உடலுயிரும் பூரணடி முடியு மாச்சே
 உதித்தகலை நிலையறிந்து பதியில் நில்லே. 12

பதியின்ன இடமென்ற குருவைச் சொல்லும்
 பரப்பிலே விள்ளாதே தலைரண்டாகும்
 விதியின்ன விடமென்று சொல்லக் கேளு
 விண்ணான விண்ணுக்குள் அண்ணாக் கப்பா
 மதிரவியும் பூரணமுங் கண்வாய் மூக்கும்
 மகத்தான செவியோடு பரிசமெட்டும்
 பதியவிடஞ் சுழுமுனையென் றதற்குப் பேராம்
 பகருவார் சொர்க்கமும் கைலாசமென்றே. 13

கைலாசம் வைகுந்தந் தெய்வ லோகம்
 காசிகன்யா குமரிசென்றுஞ் சேது வென்றும்
 மயிலாடு மேக மென்றும் நாகமென்றும்
 மாய்கையென்றும் மின்னலென்றும் மவுனமென்றும்
 துயிலான வாதையென்றும் தூட்சமென்றும்
 சொல்லற்ற இடமென்றும் ஒடுக்கம்மென்றும்
 தயிலான பாதமென்றும் அடிமுடி என்றும்
 தாயான வத்து வென்றும் பதியின் பேரே. 14

பேரு சொன்னேன் ஊர்சொன்னேன் இடமும்சொன்னேன்
 பின்கலையும் முன்கலையும் ஒடுக்கம் சொன்னேன்
 பாருலகிற் பல நூலின் மார்க்கஞ் சொன்னேன்
 பலபேர்கள் நடத்துகின்ற தொழிலும் சொன்னேன்
 சீருலகம் இன்னதென்று தெருட்டிச் சொன்னேன்
 சித்தான சித்தெல்லாம் சுருக்கிச் சொன்னேன்
 நேரு சொன்னேன் வழி சொன்னேன் நிலையுஞ்
 சொன்னேன்
 நின்னுடம்பை யின்னதென்று பிரித்துச் சொன்னேன்.

பிரித்துரைத்தேன் சூத்திரம் ரெட்டுக்குள்ளே
 பித்தர்களே நன்றாகத் தெரிந்து பார்க்கில்
 விரித்துரைத்த நூலினது மார்க்கஞ் சொன்னேன்
 விள்ளாதே இந்த நன்னூலிருக்கு தென்று
 கருத்துடனே அறிந்து கொண்டு கலைமாறாதே
 காரியத்தை நினைவாலே கருத்திற் கொள்ளு
 சுருதிசொன்ன செய்தியெல்லாம் சுருக்கிச் சொன்னேன்
 சூத்திரம் போற் பதினாறும் தொடுத்தேன் முற்றே.

16

ஞானம்-5

கற்பமென்ன வெகுதூரம் போக வேண்டா
 கன்மலையில் குவடுகளில் அலையவேண்டா
 சர்ப்பமென்ன நாகமதோர் தலையில் நின்று
 சாகாத கால்கண்டு முனையிலேறி
 நிற்பமென்று மனமுறுத்து மனத்தில் நின்று
 நிசமான கருநெல்லிச் சாற்றைக் காணு
 சொற்பமென்று விட்டு விட்டால் அலைந்து போவாய்
 துரியமென்ற பராபரத்திற் சென்று கூடே.

1

கூடப்பா துரியமென்ற வாலை வீடு
 கூறிய நாதர்மகேச் சரியெ ன்பார்
 நாடப்பா அவள் தனையே பூசை பண்ணு
 நந்தி சொல்லுஞ் சிங்காரந் தோன்றுந்தோன்றும்
 ஊடப்பா சிகாரவரை யெல்லாந்தோன்றும்
 ஊமையென்ற அமிர்த வெள்ளம் ஊறலாகும்
 தேடப்பா இதுதேடு காரியமாகும்
 செகத்திலே இதுவல்லோ சித்தியாமே.

2

ஆமென்ற பூர்ணஞ்சுழு முனையிற் பாராய்
 அழகான விந்துநிலை சந்திரனிற்பார்
 ஓமென்ற ரீங்காரம் புருவமையம்
 உத்தமனே வில்லென்ற வீட்டிற் காணும்

- வாமென்ற அவள்பாதம் பூசை பண்ணு
 மற்றொன்றும் பூசையல்ல மகனே சொன்னேன்
 நாமென்ற பரமனல்லோ முதலெ முத்தாம்
 பாடினேன் வேதாந்தம் பாடினேனே. 3
- பாடுகின்ற பொருளெல்லாம் பதியே யாகும்
 பதியில் நிற்கும் அட்சரந் தான் அகாரமாகும்
 நாடுகின்ற பரமனது ஓங்காரமாகும்
 நலம் பெரிய பசுதானே உகாரமாகும்
 நீடுகின்ற சுழுமுனையே தாரை யாகும்.
 நின்றதோர் இடைகளையே நாதவிந்தாம்
 ஊடுகின்ற ஓங்கார வித்தை யாகும்
 ஒளியான அரியெழுத்தை ஊணிப்பாரே. 4
- ஊணியதோர் ஓங்காரம் மேலு முண்டே
 உத்தமனே சீருண்டே வுணிப்பாரே.
 ஆணியாம் நடுநாடி நடுவே மூட்டும்
 ஆச்சரிய வெழுத்தெல்லாம் அடங்கி நிற்கும்
 ஏணியா யிருக்குமடா அஞ்சு வீடே
 ஏகாந்த மாகியவவ் வெழுத்தைப் பாரு
 தோணிபோற் காணுமடா அந்த வீடு
 சொல்லாதே ஒருவருக்குந் துறந்திட்டேனே. 5
- துறந்திட்டேன் மேல்முலங் கீழ்மு லம்பார்
 துயரமாய்நடு நிலையை யுணிப்பாராய்
 அறைந்திட்டேன் நடுமுலம் நடுநாடிப்பார்
 அப்பல்லவோவரை தாக்கும் தாரை காணும்
 உறைந்திட்ட ஐவருந்தாந் நடனங் காணும்
 ஒளிவெளியும் சிலம் பொலியு மொன்றாய்க் காணும்
 நிறைந்திட்ட பூரணமு மிதுதானப்பா
 நிசமான பேரொளிதான் நிலைத்துப் பாரே. 6

அகத்தியர் ஞானம்

சும்மாநீ பார்க்கையிலே மனத்தை யப்பா
 சுழுமுனையி லோட்டியங்கே காலைப் பாராய்
 அம்மா நீ தேவியென்று அடங்கிப் பாராய்
 அப்பவல்லோ காயசித்தி யோக சித்தி
 உம்மாவும் அம்மாவும் அதிலே காணும்
 ஒரு மனமாய்ச் சுழுமுனையில் மனத்தையுன்று
 நம்மாலே ஆனதெல்லாஞ் சொன்னோ மப்பா
 நாதர்களிலிதை யாரும் பாடார் கானே.

7

காணுகின்ற ஓங்கார வட்டம் சற்றுக்
 கனலெழுப்பிக் கண்ணினிலே கடுப்புத் தோன்றும்
 பூணுகின்ற இடை கலையில் பரம்போ லாடும்
 பொல்லாத தேகமென்றால் உருகிப் போகும்.
 ஆணவங்களான வெல்லா மழிந்து போகும்
 அத்துவிதத் துரியாட்ட மாடி நிற்கும்
 ஊணியதோ ரெழுத்தெல்லாந் தேவி யாகும்
 ஓங்காரக் கம்பமென்ற உணர்வு தானே.

8

உணர்வென்றாற் சந்திரனி லேறிப் பாவி
 ஓடியங்கே தலையென்ற எழுத்தில் நில்லே
 அணுவென்றால் மனையாகுஞ் சிவனே யுச்சி
 அகாரமென்ன பதியுமென்ன தட்சமாகும்
 கணுவென்ன விற்புருவ மகண்ட வீதி
 கயிலாய மென்றதென்ன பரத்தின் வீடு
 துணுவென்ற துரியன்றன் நெருப்பைக் கண்டு
 தூணென்ற பிடரியிலே தூங்கு தூங்கே.

9

மூவெழுத்தும் ஈரெழுத்து மாகி நின்ற
 மூலமதை யறிந்துரைப்போன் குருவுமாகும்
 ஊவெழுத்துக் குள்ளேதா னிருக்கு தப்பா
 உணர்வதுவே கண்டறிந்தோன் அவனே ஆசான்

யாவருக்குந் தெரியாதே அறிந்தோ மென்றே

அவரவர்கள் சொல்வார் களறியா மூடர்

தேவரோடு மாலயனுந் தேடிக் காணார்.

திருநடனங் காணமுத்தி சித்தியாமே.

10

ஈரெழுத்து மோரெழுத்துமாகி யாங்கே

இயங்கி நிற்கும் அசபையப்பா மூலத்துள்ளே

வேரெழுத்தும் வித்தெழுத்தும் இரண்டுங்கொண்டு

வித்திலே முளைத்தெழுந்து விளங்கி நிற்கும்

ஈரெழுத்தையுணி நல்ல வாசியேறித்

தெரு வீதி கடந்தமணி மண்டபத்துச்

சாரெழுத்தி னுட்பொருளாம் பரத்தை நோக்கிச்

சார்ந்தவர்க்குச் சித்திமுத்தி தருமே தானே.

11

ஏகமெனு மோரெழுத்தின் பயனைப் பார்த்தே

எடுத்துரைத்து மிவ்வுலகி லெவருமில்லை

ஆகமங்கள் நூல்கள் பல கற்றுக் கொண்டே

அறிந்தமென்பார் மவுனத்தை அவனை நீயும்

வேகாச்சா காத்தலைகால் விரைந்து கேளாய்

விடுத்ததனை யுரைப்பவனே ஆசா னாகும்

தேகமதி லோரெழுத்தைக் காண்போன் ஞானி

திருநடனங் காண முத்தி சித்தியாமே.

12

குருவாக உமைபாக னெனக்குத் தந்த

கூறிய ஞானமது பத்தின் மூன்று

பொருளாகச் சொல்லி விட்டேனப்பா நீதான்

பொருளறிந்தாற் பூரணமும் பொருந்திக் காணே

அருளாகா திந்நூலைப் பழித்தபேர்கள்

அருநரகிற் பிசாசெனவே அடைந்து வாழ்வார்

அருளாக ஆராய்ந்து பார்க்கும் பேர்கள்

ஆகாயம் நின்றநிலை அறியலாமே.

13

14. திருமூல நாயனார்

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவரான இச் சித்தர், அட்டமா சித்திகளில் வல்லவர்.

காவிரியில் நீராடி திருவாவடுதுறை இறைவனை வழிப்படச் சென்றபோது, வழியில் மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த மூலன் என்ற ஓர் இடையன் இறந்து கிடந்ததையும், அவனுடைய பசுக்கள் பிரிவாற்றாது அவனுடைய உடலை முகர்ந்து கொண்டிருந்ததையும் கண்ட இச்சித்தர், மனமிரங்கி அப்புசுக்களின் துயரத்தை நீக்க எண்ணினார். தம் உடலை ஒரு புறத்தில் வைத்து விட்டுக் கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும் விதத்தையின் மூலம், மூலனின் உடலினுள் புகுந்து, உயிர் பெற்று எழுந்தவராய், பசுக்களை வீடு நோக்கி ஓட்டிச் சென்றார்.

பிறகு, திரும்பி வந்து பார்த்தபோது தம் சொந்த உடலைக் காணவில்லை. இது இறைவனின் திருவிளையாடல் என உணர்ந்து, திருவாவடுதுறைக் கோயிலின் மேற்குப் பக்கத்திலுள்ள அரச மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து, மூவாயிரம் பாடல்களைக் கொண்ட திருமந்திரத்தை இயற்றினார்.

இடையன் மூலனின் உடலுள் புகுந்ததால் திருமூலர் என்று பெயர் பெற்றார். திருவாவடுதுறையில் இவருக்கு ஒரு கோயில் உள்ளது.

திருமூல நாயனார்

ஞானம்

அடியாகி அண்டரண்டத் தப்பால் ஆகி
 அகாரமெனுமெழுத் ததுவே பாதமாகி
 முடியாகி நடுவாகி மூலந் தன்னில்
 முப்பொருளுந் தானாகி முதலுமாகிப்
 படியாய்முப் பாழற்றுப் படிக்கு மப்பாற்
 படிகடந்த பரஞ்சோதிப் பதியுமாகி
 அடியாகு மூலமதே அகார மாகி
 அவனவளாய் நின்றநிலை யணுவ தாமே.

1

அதுவாகி அவனளாய் எல்லா மாகி
 அடிநடுவு முடிவாகி யகண்ட மாகிப்
 பொதுவாகிப் பல்லுயிர்க ளனைத்துக் கெல்லாம்
 புகலிடமாய் எப்பொருட்டு மூல மாகி
 மதுவாகி வண்டாகிச் சுவையு மாகி
 மலராகி மணமாகி மதிக்க வொண்ணா
 அதுவாரும் அகாரமதே மூலமாகி
 அண்டமெல்லாந் தாங்கிநின்ற அம் மூலமே.

2

மூலமெனு மாதார வட்டந் தானே
 முச்சுடரு முக்கோண மூன்று நாடிச்
 சீலமெனுஞ் சிவலிங்க பாத தீர்த்தந்
 திருவடியுந் திருமேனி நடமுமாகும்
 கோலமுடன் அண்ட மெல்லாந் தாங்கிக்கொண்டு
 கொழுந்து விட்டகம்பமதாய் மேலேநோக்கி
 ஆலமுண்ட கண்டமெலாந் தானாய் நின்ற
 அகாரமுதல் அவ்வெழுத்தை அறிந்து பாரே.

3

அரிந்ததுவுந் தற்பரமே அகார மாகும்
 அறிவுடைய உகாரம்சிற் பரம தாகும்
 பிறந்ததுவு மூலகமெலாந் சமயந் தானாம்
 பேதமெனுங் கருவிவகை யெல்லா மாகும்

அறிந்ததுவும் அகாரமெனும் பாதந் தன்னை
அடிமுடியென்று அனுதினமும் அறிந்து நோக்கே. 4

நோக்கமுடன் மூலமெனும் பாதந் தன்னை
நுண்பொருளாஞ் சிற்பரத்தினூடே நோக்கு
தீர்க்கமுட னாதார வகையுந் தாண்டித்
திருநயனம் நாசிநெற்றி நடுவே பார்த்துப்
போக்கறிந்திங் கிந்தநிலை நோக்க வல்லார்
புரிசடையோன் தன்னுடைய புதல்வ ராவார்
ஆக்கமுடன் அருட்சுடர்போற் குருவைத் தானே
அனுதினமும் நோக்கி நிற்பார் ஆசா னாமே. 5

ஆசானு மீசானு மொன்றே யாகும்
அவனவளு மொன்றாகும் அது தானாகும்
பேசாத மந்திரமு மிதுவே யாகும்
பேரொளியின் வடிவாகும் பேரு மாகும்
நேசாருங் கலைகளெலாந் தானே யாகும்
நிலையான ஓங்கார பூட மாகும்
ஈசானை ஆசானாய்க் காணும் பேர்க்கிங்
கின்பமுடன் கயிலாச மெய்த லாமே. 6

எய்தரிய பரசிவத்தின் மூலந் தன்னில்
இருசுடரும் உதித் தொடுங்கு மிடமே யென்று
மெய்தொழியுஞ் சுழுமுனையே கம்ப மாகி
மெய்ப்பொருளாஞ் சோதி யென மேவி நிற்கும்
இவ்வகையே மூலமெனும் பாதந் தன்னை
இருநேர மற்றிடத்தே யிறைஞ்சிக் காணே. 7

காண்பதுதான் பேரொளியின் காட்சி யாகும்
காணரிய பொருளாகுங் காட்டும் போதே
ஆண் பெண்ணாய் அலியாகி அடியுமாகி
அப்பாலைக் கப்பாலாய் அமர்ந்த சோதி

வீண்பயிலும் வேதமெல்லாந் தேடிக் காணா

வெறும்பாழ் தாகியே மேவி நின்றார்

சேண்பயிலும் செகசோதி மூலந் தன்னைத்

தேடரிய பாதமென்றே தெளிந்து நோக்கே.

8

தெளிவரிய பாதமது அகார மாகிச்

சிற்பரமுந் தற்பரமுந் தானேயாகி

அழிவரிய சோதியது தானே யாகி

அடிநடுவு முடியாகி யமர்ந்து நின்று

மொழிவரிய முதலாகி மூலமாகி

முச்சுடருந் தானாகி முடிந்த சோதி

சுழியினிலே முனையாகிக் கோப மாகிச்

சொல்லரிய வெழுத்தொன்றே தொகுத்துப் பாரீர்.

9

தொகுப்பது தாம் மந்திரங்கள் கருவி நூல்கள்

சொல்லரிய தத்துவங்கள் தம்மையெல்லாம்

வகுத்துடனே யிவற்றை யெலாங் கண்டு நீங்கி

வாகான உடலுயிரை வகையா கண்டு

பகுப்புடனே சேராமற் பாதந் தன்னைப்

பரகதிக்கு வழியெனவே பற்றிக் கொண்டு

விகற்பமிலா மூலமதில் நின்ற சோதி

மேலான பாதமென்றே மேவி நில்லே.

10

மேவியதோர் சற்குருவின் பாதந் தன்னை

மெய்ஞான மென்றதனை மேவிக்கொண்டு

ஆவியுடல் காயமெல்லா மறிந்து பார்த்தே

அத்தனார் வடிவமென்றே அறிந்து கொண்டு

பாவனையு ளானவெல்லாம் விட்டு நீங்கிப்

பகலிரவு மற்றிடத்தே கருத்தை வைத்துச்

சீவனையுஞ் சிவந்தனையும் ஒன்றாய்த் தானே

திருமூலர் பாதமொன்றித் திடமாய்க் காணே.

11

தி.பா. 12.

15. சுப்பிரமணியர்

ஞானம்

காப்பு

ஒழியாத சுழுமுனையி லொடுங்கி நல்ல

உற்றகலை வாசிசிவ யோகத் தேகி

வழியான துறையறிந்து மவுனங் கொண்டு

மகத்தான அண்டவரை முடிமேற் சென்று

தெளிவான ஓங்கார வடிவேல் கொண்டு

தெளிந்து மன அறிவாலே தன்னைக் கண்டு

வெளியான பரவெளியில் வாசமாகி

வேதாந்த சத்திசிவ ஆதி காப்பே.

நூல்

ஆதியிலே பராபரத்திற் பிறந்த சத்தம்

அருவுருவாய் நின்ற பரசிவமு மாகிச்

சோதியென்ற சிவனிடமாய்ச் சத்தி யாகித்

தொல்லுலகில் எழுவகையாந் தோற்றமாகி

நீதியென்ற அறிவதனால் தானாய் நின்று

நிறைந்தபரி பூரண நிட்களமு மாகிச்

சாதியென்ற சத்திசிவ மருள் தன்னாலே

சண்முகனுங் கணபதி யுந்தாமுண் டாச்சே. 1

உண்டான சத்திசிவம் ஏக மாகி

உளங்கனிந்து பூரணமாய் நிற்கும் போது

குண்டான மாங்கனியைக் கையில் வாங்கிக்

குமரனுடன் கணபதியைக் குணமாய்ப் பார்த்து

நன்றாகக் கிரிவலமாய் வந்த பேர்க்கு

நல்லகனி தானீவோம் என்று சொன்னார்

பன்றான கனியறிந்து குமரன் றானும்

பாய்ந்துமயி லேறிகிரி வலஞ் சென்றானே. 2

சென்றபின்பு கணபதியும் ஆலோ சித்துத்
 தீர்க்கமுள்ள மேருகிரி நீர் தாமென்று
 கண்டவுடன் சிவனுமையான் பாதந் தன்னைக்
 கருத்துடனே சுற்றிவந்து கனியை வாங்கிக்
 கொண்டந்த சிவனுமையைத் தியானஞ் செய்து
 குறியறிந்து தெறிதமக்குள் திருவைப் போற்றித்
 தின்றுருசி கண்டறிந்து நிற்கும் போது
 தீர்க்கமுள்ள கணபதியை வா வென்றாரே. 3

வாவென்றே எடுத்தணைத் தங் கருட் பாலீந்து
 மகத்தான ஐவருக்கும் பீட மாகி
 ஆவென்று மூலமதற் கரசாய் நின்றே
 ஐந்தெழுத்திற் குயிரான் ஆதி யாகிக்
 கூவென்ற சத்து சித்த சத்தமாகிக்
 குவிந்தெழுந்த வாதிருரு தேசி யாகிப்
 பூவென்ற வாயிரத்தெண் மலருக் குள்ளே
 பொருந்தி மன அறிவாலே யிருந்து வாழே. 4

இருந்து வா மென்றுரைத்த வேளை தன்னில்
 ஏகாந்த மயில் வீரனெதிரில் வந்தே
 அருந்தவமாய் நின்றநிலை தன்னைப் பார்த்தே
 அருமையுள்ள கண்மணியே வாவென் றேதான்
 வருந்தியே மாங்கனியொன் றீந்து நல்ல
 மகத்தான அண்ட ரண்டவ ரைகள் சுற்றித்
 திருந்தியே தீர்க்காயுள் பெற்று வாழ்ந்து
 தீர்க்கமுடன் மலைக்கர சாயிருந்து வாழே. 5

வாமென்று சொன்னவுடன் மயில்வீ ரன்தான்
 மகத்தான சிவசத்தி பதமேற் கொண்டே
 ஆவென்று மயிலேறிக் கயிலா சத்தை
 ஆவலுடன் சுற்றிவரும் போதிலே தான்

துழென்றே இமயகிரி வடபால் சுத்த

சித்த மானதபோ தனர்கள் கண்டு
தாள் பணிந்து வணக்கமதாய் நிற்கும்போது
தபோதனர்கள் ரிபிகளுமே தாம் வந்தாரே. 6

வந்தவரைத் தான்பார்த்து வரையில் நிற்க

மகத்தான சற்குரு வென் றடிபணிந்தே
இந்த மலைச் சாரலிலே வெகுநாளாக
இன்பமுடன் தவஞ் செய்து வாழ்ந்தோமையா

அந்தரமாய் ராட்சதர்கள் அண்டி வந்தே
அலங்கோலஞ் செய்துமே துரத்துகின்றார்
சுந்தரமா யிருந்துதவங் காவாய் என்று
சுத்த சித்தமாய்த் தவத்தைத் தொடங்கினாரே. 7

தொடங்கிமன மடங்கிநிலை தன்னைக் காத்துச்

சுத்தமுடன் நின்று விளையாடும் போதில்
அடங்கிமன மடங்காத அசுரர் தாமும்

அஞ்சாமல் அழும்பு செய்யுமகத்தைப் பார்த்துத்
திடங்கொண்டு மயிலேறிச் செவ்வேல் கொண்டு
சிவந்து வரும் அசுரர்கிளை மாளவென்று
படங்குவித்து வேல் முனையைத் தியானம் பண்ணிப்
பாயவிட அசுரர்கிளை பறந்து போச்சே. 8

பறந்துபோய்ப் பலவிதமாய் ரூபங் கொண்டு

பந்திபந்தி யாய் அசுரர் பறந்து வந்தார்
சிறந்துவந்த சேனைகளை நன்றாய்ப் பார்த்துத்
தீர்க்கமுள்ள மயிலேறித் தெளிந்து நின்றே
அறந்தழைக்க வேணுமென்று தூல சூட்சம்

அரூபமெனுங் காரணமாய் ரூபங் கொண்டு
நிரந்தரமாய் வந்தபொலா அசுரர் தம்மை
நிர்த்தாளி செய்துதவம் நிலை கொண்டானே. 9

நிலைகொண்டு நின்றசெயங் கொண்டு சிந்தை

நேர்மையுடன் தவஞ்செய்யு முனிவர் கண்டு
கலைகொண்டு மனந்தெளிந்து மகிழ்ச்சி யாகிக்
கானமயில் வீரனடி கருதிப் போற்றித்
தலைக்கொண்டு தாள்பணிந்தே அருட்கண் பெற்றுத்
தபோ தனரும் ரிடிகளுமே தாம்பணிந்து
சிலைகொண்டு நின்றவடி வேலன் தன்னைத்
தெரிசித்தே அவரவர்கள் பதிசென் றாரே. 10

பதிதேடி யவர்கள் செல்லும் போது

பத்தியுள்ள அகத்தியமா முனிவன் வந்து
விதியறிந்தே அசுரர் கிளை மாளவென்று
வெற்றியுள்ள வடிவேலைத் தியானம் பண்ணிக்
கெதியறிந்து தூலமுடன் சூட்சு மாகிக்
கிருபையுள்ள காரணமாம் ரூபங் கொண்டு
சதியறிந்து சங்காரஞ் செய்தா யையா
சண்முகமே என் குருவே சரணந்தானே. 11

சரணமென்ற அகத்தியமா முனியைப் பார்த்துச்

சண்முகமாய் நின்றவடி வேலன் தானும்
திரணமதாய்த் தானறிந்து 'நீயார்' என்னத்
'திருவடியைப் பூசைசெய்யுஞ் சேயன்' என்றார்
'கரணமந்தக் கரணமதாய் வந்த தேதோ
கருணையுடன் வாஎன்று கடாட்சம் நல்கித்
தருணமறிந் துதவுவது தரும மென்று
சங்கையுடன் தான்வந்த வகை சொல்வாயே. 12

சொல்லென்று மயில்வீரன் கேட்க வந்த

சோதிமயமான அகத்தியர் தாம் சொல்வார்
சல்லென்று வந்த பொலா அசுரர் தம்மைச்
சண்முகமாய் நின்றவடிவேலுங் கொண்டு

செல்லென்று சங்காரபஞ் செய்தா யந்தத்
 திருவுருவாய் நின்றகா ரணத்தைக் காட்டி
 உள்ளென்ற ஆகார தூல தூட்சம்
 உண்மையென்ற காரண முரை செய்வாயே. 13

உரைசெய்வா யென்றுசொன்ன வறுதி கேட்டே
 உண்மை யென்று மயில்வீரன் உறுதியாகி
 நிரைசெய்தே எக்கியங்கள் தாமுண் டாக்கி
 நேயமுடன் அகத்தியமா முனிவர் என்றே
 அரையறிந்தே அருகிருத்தி ஓம குண்டம்
 ஆதியென்ற மந்திரத் திலங்கி யாக்கிப்
 புரையறிந்து மந்திரங்கள் செபிக்கும் போது
 பூரணமாய்க் கும்பமதில் தானுண் டாச்சே. 14

உண்டான பூரணமாய்க் கும்பம் வாங்கி
 உண்மையென்ற மாமுனிக்கே அபிடேகித்து
 நன்றான நவக்கிரக மொன்ப துக்கும்
 நலமான அனுக்கிரக நிலையுங் காட்டிக்
 குன்றான அனுக்கிர வாசல் காணக்
 குவிந்துமன அறிவதனால் விண்ணென் றூணே. 15

விண்ணென்றுவிசையுடனே முனைநா வுள்ளே
 மெய்ஞ்ஞான வாசலது திறக்கு மப்போ
 கன்னென்ற கபாடவழிக் குள்ளே நின்று
 கலையறிந்து வாசியினால் கமலம் நோக்கி
 உன்னென்று மூலமதில் வங்கென் பூரி
 உறுதியென்ற சமாதிபிலே சிங்கென் ரேசி
 என்றென்று மிப்படியே கொண்டு நின்றால்
 ஏகமுள்ள தசதீட்சையுண்மை கேளே. 16

உண்மையுடன் சுழுமுனையில் விண்ணென் றூணி
 உறுதியுடன் ஆராத தீட்சை கேளு

நன்மையுடன் ஓங்-ரீங்-அங்-உங்கென் றோதி
 நாட்டமுடன் பதினாறாம் உருவே செய்தால்
 தண்மையுடன் கணபதியும் பிரகா சிப்பார்
 தானமென்ற சுழுமுனையில் தன்னைப் பார்த்து
 நுண்மையுடன் ஓம்நமசி வாயமென்றால்
 நோக்கு முன்னே பிரமந்திரி சனமுமாமே. 17

ஆமப்பா நமசிவாய நமவென்றே
 அதன்பின் வய நமசிவய நமசியென்று
 தாமப்பா தலைகாலால் மாறிக் கொண்டு
 சங்கையுடன் கால் தலையால் மாறிக் கொள்ளு
 ஆமப்பா நமசிவய சிவயநம வென்றும்
 அதன் பிறகு சிவயநம சிவநமவென்றும்
 ஓமப்பா நமசிவய வென்று மாற
 உண்மையென்ற ஆதாரஞ் சித்தியாமே. 18

சித்தமுட னைந்தெழுத்தை மைந்தா நீயும்
 செம்மையுடன் தலைகால் கால் தலையாய் மாறச்
 சுத்தமுடன் ஆதாரதே வதைகள் வந்து
 சொன்னபடி இருதயத்தில் சுகமாய் நின்று
 பத்தியுட னிப்படியே தியானம் பண்ணிப்
 பதிவாக விபூதியையுந் தளமாய்ப் பூசி
 நித்தியமு மிப்படியே செய்து நின்றால்
 நிலையில்லாத் தூலசடம் நிலைக்கும் பாரே. 19

பாரப்பா கலையறிந்து நிலையில் நின்று
 பக்தியுட னாதார துட்சங்கேளு
 நேரப்பா ஓங்கிலிஅங் கென்றேன் றோது
 நிலையறிந்தே அங்கிலிசங் கென்றேன் றோது
 காரப்பா வங்கிலியங் கென்றேன் றோது
 கருணையுடன் சிங்கிலிவங் கென்றேன் றோது

சாரப்பா வங்கிலியங் கென்றென் றோது

சலுதியாம் அங்கிலிமங் கென்றென் றோதே. 20

ஓதியபின் வங்கிலிசிங் கென்றென் றோது

உண்மையுடன் அங்கிலிசிங் கென்றென் றோது
நீதியுடன் அங்கமங் கென்றென் றோது.

நிலையறிந்து மங்கிலிரீங் கென்றென் றோதே.

ஆதியுடன் நீங்கிலிஓ மென்றென் றோது

அப்பனே தலைகாலாய் மாறிபோது

சோதியுடன் சுழுமுனையில் மனக்கண் சார்த்திச்

சுத்தமுடன் விபூதியைநீ தரித்துக் கொள்ளே. 21

கொள்ளப்பா விபூதியைநீ தரித்துக் கொண்டு

கூர்மையுடன் கால்தலையாய் மாறிக் கொண்டு

சொல்லப்பா ஓங்கிலிரீங் கென்றென் றோது

சுத்தமுடன் ரீங்கிலிமங் கென்றென் றோது

வில்லப்பா மங்கிலிசிங் கென்றென் றோது

விவரமதாய்த் தோற்று மடா செய்கை யாவும்

உள்ளப்பா மங்கிலிங் கென்றென் றோது.

உத்தமனே சிங்கிலிமங் கென்றென் றோது. 22

ஓதியபின் வங்கிலிசிங் கென்றென் றோது

உத்தமனே சிங்கிலிமங் கென்றென் றோது

நீதியுடன் மங்கிலிநங் கென்றென் றோது

நிலையறிந்து நங்கிலியங் கென்றென் றோது

சோதியுடன் மங்கிலிஓ மென்றென் றோது

சுத்தமுடன் ஈராறு தவமுஞ் சித்து

வீதியென்ற ஆதாரமேலா தாரம்

விண்ணடங்கிக் கண்ணடங்கி மேவி நில்லே. 23

நில்லப்பா கண்ணடங்கி விண்ணென் றூணி

நிலையறிந்து பிராணாயமஞ் செய்தால் மைந்தா

கல்லப்பா தேகமது கால னேது

காலனென்னும் வியாதியெல்லாங் காணா தோடும்
உள்ளப்பா வாசியது முறுதி யாகும்
ஓதுகின்ற மந்திரமுஞ் சித்தியாகும்
சொல்லப்பா தூலமுடன் துட்சஞ் சொன்னேன்
தூலங்கி நின்ற தூலத்தின் சுருக்கங் கேளே. 24

சுருக்கமுடன் ஆதார தூல துட்சஞ்

சொன்னபடி பிராணாயமஞ் செய்து கொண்டே
உருக்கமுடன் செபதபங்கள் பூசையாலும்
உண்மையா யுனக்குள்ளே கண்டு தேறிப்
பெருக்கமுடன் தானிருந்து சீவான் மாவே
பிரணவமாய் நின்றபரம் நீருமாகி
நெருங்கியந்த அண்டவெளிக்குள்ளே சென்று
நேமமுடன் பிராணாயமம் நினைவாய்ச் செய்யே. 25

செய்யப்பா பிராணாயம் நினைவாய்ச் செய்யச்

சிவசிவா கருமானஞ் செப்பக் கேளு
பொய்யப்பா போகாது பிராண வாயு
பொருந்தி நின்று விளையாடும் புதுமை கேளு
பையப்பா சுழுமுனையில் விண்ணேன் றாணிப்
பதியாக மூல மதில் வங்கென் பூரி
மெய்யப்பா சுழுமுனையில் சிங் கென்று ரேசி
வேகமுடன் கண்டம் அங்கென்று கும்பே. 26

அங்கென்று கண்டமதில் கும்பித் தேதான்

அசையாது வாசி திருவாசிதானும்
செங்கமல மானசுழி பிண்டத்தேறும்
திரும்பியந்த பிண்டமதில் சென்று வாழும்
சங்கையுடன் தன்னகத்தில் தானே தானாய்த்
தன்மையுடன் நின்று விளையாடும் வாசி

மங்களமாய்ச் சுழுமுனையிலே விண்ணென்றாணி

மார்க்கமுடன் இகபரமா யிருந்து காணே.

27

காணவே சத்தியவள் தியானம் கேளு

கருவாகச் சொல்லுகிறேன் கருத்தாய்க் கேளு

பூணவே யுரைத்திடுவாய் அங்கிங்கென்று

புத்தியுடன் பதினாறு வருவே செய்து

தோணவே விபூதிதா எரிதமே பூசிச்

சுத்தமுடன் பராசக்தி நிர்ந்தஞ் செய்வாள்

ஊணவே யிப்படியே தியானம்பண்ணி

உண்மையுடன் பிராணாய வறுதி பாரே.

28

உறுதியுள்ள அகத்தியமா முனியே கேளாய்

உண்மையுள்ள சக்தியைநீ தியானம் பண்ணிப்

பருதிமதி சுடரொளிபோல் பஞ்ச கர்த்தாள்

பதியறிந்து பிராணாயம் பதிவாய்ச் செய்து

சுருதிபொரு ளானதொரு பொதிகை மேவிச்

சுகசீவ பிராண கலைவாசி யேறிக்

கருதிமன மொன்றாகிச் சுழியில் நின்று

கலக்கமற்ற அமிர்தபா னங்கைக் கொள்ளே!

29

பானமென்ற மதியமிர்த பானங் கொள்ளப்

பரபிரம மானசுழி வழியுங் காட்டித்

தானமென்ற ஆதார மேலா தாரந்

தனையறியும் பிராணாயச் சங்கை சொல்லி

ஞான மென்ற நிலைகாட்டி மூலங்காட்டி

நாதாந்த ஆறுமுக நிலையுங் காட்டி

மோனமென்ற வடிவேலின் முனையுங் காட்டி

முனையறிந்து கலைநிறுத்தி முடிவில் நில்வே.

30

நில்லப்பா சதுரகிரி முடியிற் சென்று

நிலையான பொதிகையி லேவாச மாகி

உள்ளப்பா தானாகி விண்ணென் றூணி

உன்மனத்தல் நினைத்ததொரு மந்த்ரந் தன்னைச்
சொல்லப்பா தியானமுடன் செபிக்கும் போது

சுத்தமுடன் சித்திக்கும் சும்மா நின்று
செல்லப்பா அட்டாங்க யோகத் தேகிச்

சிவாயகுரு பாதமதில் தெளிவாய் நில்லே.

31

தெளிவான தெளிவதனால் தன்னைக் கண்டு

தீர்க்கமுட னிருந்துதவஞ் செய்ய வென்றும்
அழியாத அனுக்கிரக வருமு மீந்தே

ஆர்வமுடன் மயில்வீரன் வடிவேல் கொண்டே
அழியாத அண்டவரை முடிமேற் சென்றே

அட்டகிரி பர்வதத்திற்கு அரசு மாகி
ஒழிவாகி அண்டவெளி யெங்குந் தானாய்

ஓங்கார வடிவேலை யுவந்தான் முற்றே.

32

16. வால்மீகர்

வடமொழியில் இராமாயணம் இயற்றிய கவி வால்மீகியின் பெயரிலுள்ள இச்சித்தர், அவரினும் வேறானவர் என்பது வெளிப்படை. எனினும், இவர் பற்றிய விவரங்கள் தெரியவில்லை.

வால்மீகர்

சூத்திர ஞானம்

இருள்வெளியாய் நின்றசிவ பாதம் போற்றி
 எழுத்ததனின் விவரத்தை விரித்துச் சொல்வேன்
 அருவுருவாய் நின்றதுவே எழுத்த தாகும்
 ஆதியந்தம் அண்டபிண்ட மதுவே யாகும்
 திருவுருவாய் ரவிமதியாய் நின்ற ரூபம்
 சிவசத்தி திருமாலின் ரூபமாகும்
 வருமுருவே சிவசத்தி வடிவ மாகும்
 வந்ததிலும் போனதிலும் மனத்தை வையே.

1

வந்ததுவும் போனதுவும் வாசி யாகும்
 வானில்வரும் ரவிமதியும் வாசி யாகும்
 சிந்தெதெளிந் திருப்பவனா ரவனெ சித்தன்
 செகமெலாஞ் சிவமென்றே யறிந்தோன் சித்தன்
 நந்தியென்ற வாகனமே தூல தேகம்
 நான்முகனே கண்மூக்குச் செவிநாக் காகும்
 தந்திமுகன் சிவசத்தி திருமூச் சாகும்
 தந்தைதாய் ரவிமதியென்றறிந்து கொள்ளே.

2

அறிந்து கொள்ளு பூரகமே சரியை மார்க்கம்
 அடங்குகின்ற கும்பகமே கிரியை மார்க்கம்
 பிரிந்துவரும் ரேசகமே யோக மார்க்கம்
 பிசகாமல் நின்றதுவே ஞான மார்க்கம்
 மறிந்துடலில் புகுகின்ற பிராண வாயு
 மகத்தான சிவசத்தி அடங்கும் வீடு
 சிறந்துமனத் தெளிவாகிச் சேர்ந்தோன் சித்தன்
 சிவசிவா அவனவனென் றுரைக்க லாமே.

3

ஆமப்பா வுலகத்தில் பெருநூல் பார்த்தோர்
 அவரவர் கண்டதையெல்லாம் சரிதை யென்பார்

ஓமப்பா கல்செம்பைத் தெய்வ மென்றே

உருகுவார் பூசிப்பார் கிரியை யென்பார்
வாமப்பா யோகமென்று கனிகாய் தின்று
வாய்பேசா வுமையைப் போல்திரிகு வார்கள்
காமப்பா ஞானமென விண்டு மேலும்
காக்கை பித்தன் மிருகம்போல் சுற்றுவாரே.

4

சுற்றுவார் பெருநூலைப் பார்த்துப் பார்த்துத்

தூடிப்பா ருலகத்தில் சிற்சில் லோர்கள்
தெற்றுவா ரவர்கள் பிழைக்க அனேக வேடம்
தேகத்தி லணிந்துகொண்டு திரிகு வார்கள்
பற்றுவார் குருக்களென் பார்சீட ரென்பார்
பையவே திட்சைவைப்பார் தீமை யென்பார்
கத்துவார் திரிமூர்த்தி தாமே யென்று
காரணத்தை யரியாத கசடர் தானே.

5

தானென்ற வுலகத்தில் சிற்சில்லோர்கள்

சடை புலித்தோல் காசாயம் தாவடம் பூண்டு
ஊனென்ற வுடம்பெல்லாம் சாம்பல் பூசி
உலகத்தில் யோகியென்பார் ஞானி யென்பார்
தேனென்ற சிவபூசை தீட்சை யென்பார்
திருமாலைக் கண்ணாலே கண்டோ மென்பார்
கானென்ற காட்டுக்கு ளலைவார் கோடி
காரணத்தை யறியாமல் கதறு வாரே.

6

கதறுகின்ற பேர்களையா கோடான கோடி

காரணத்தைக் கண்டவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சம்
பதறுகின்ற பேர்களெல்லாம் பராப ரத்தைப்
பற்றிநின்று பார்த்தவர்கள் சுருக்கமப்பா
உதறுகின்ற பேர்களெல்லா முலகத் துள்ளே
உதித்தகலை தம்முள்ளே யறிய மாட்டார்

சிதறுகின்ற பேர்களைப்போல் சிதறி டாமல்

சிவசத்தி வரும்போதே தன்னில் நில்லே.

7

நில்லென்ற பெரியோர்கள் பாடை யாலே

நீடுலகம் தன்னுள்ளே நாலு வேதம்

வல்லமையாய்ச் சாத்திரங்க ளிரு மூன்றாக

வயிறுபிழை புராணங்கள் பதினட் டாகக்

கல்லுகளைக் கரைப்பதுபோல் வேதாந் தங்கள்

கட்டினா ரவரவர்கள் பாடை யாலே

தொல்லுலகில் நாற்சாதி யனேகஞ் சாதி

தொடுத்தார்க ளரவர்கள் பிழைக்கத் தானே.

8

தானென்ற வுலகத்தி லில்லா விட்டால்

தன்பெருமை யாலழிந்து சகத்தில் வீழ்வார்

ஊனென்ற வுடம்பெடுத்தா லெல்லாம் வேணும்

உலகத்தி லவரவர்கள் பாடை வேணும்

மானென்ற சிவகாமி சிவனுங் கூடி

மாமுனிவர் முகம் பார்த்து மறைநூல் சொன்னார்

தேனென்ற சிவகாமி யருளி னாலே

திரட்டினார் வெருகோடி தேச பாடை.

9

தேசத்தின் பாடைதனை யறிந்தி டாமல்

தெளிவாகத் தாமுரைப்பார் பாடை பார்த்தோர்

ஆசிப்பா ருலகத்தில் கண்ட தெல்லாம்

ஆச்சரியந் தன்னைக்கண்டு மறந்து போவார்

வாசிதனை யறியாத சண்டி மாண்பர்

வார்த்தையினால் மருட்டி வைப்பார் வகையிலாமல்

நாசிநுனி யதனடுவில் சிவத்தைக் கண்டோர்

நான்முகனும் திருமாலும் சிவனுந் தாமே.

10

சிவசிவா பதினெண்பேர் பாடற் கெல்லாம்

திறவுகோல் வால்மீகன் பதினா றாகும்

சிவம்பெத்த சித்தரெல்லா மென்னூல் பார்த்துச்
 சிவனோடே கோள்சொன்னார் சினந்தான் நாதன்.
 அவமாகிப் போகாமல் சிவனுந் தார
 அருளினால் திறந்து சொன்னேன் உலகுக்காக
 நவமான நவக்கிரகந் தன்னுள் ளேயே.
 நாக்குவாய் செவிமூக்கு மத்திக் கப்பால்.

11

நாக்குவாய் செவிமூக்கு மத்திக் கப்பால்
 நடுவீதி குய்யமுதல் உச்சி தொட்டுத்
 தாக்குவாய் அங்கென்றே அதிலே முட்டுத்
 தாயாரைப் பூசித்து வேதம் ஓது.
 வாக்குவாய் அசையாமல் மவுனங் கொண்டு
 வாசிவரு மிடத்தில் மனம்வைத்துக் காத்து
 நீக்குவாய் வாசியோடு மனந்தான் புக்கு
நினைவதனி லடங்கிவரும் வரிசை காணே.

12

காணரிதே யெவராலு மிருசு வாசம்
 காண்பவனே சிவசித் தனவனே யாகும்
 பூணரிதிவ் வுலகத்தி லிந்நூல் கிட்டில்
 பூலோக சித்தனென வுரைக்க லாகும்
 காணரிது சிவசக்தி திருமூச் சாகும்
 காட்டாதே மூடருக்குமே யிந்நூல் தன்னை
 தோணரிது விழிமயக்கம் சும்மாப் போமே
 சொல்லரிய சூட்சுமத்தைச் சொன்னே னப்பா!

13

சூட்சுமிந்நூல் சொல்லுகின்றேன் வாசி காண
 சூட்சாதி சூட்சத்தைத் துறக்கப் போகா
 சாட்சியில்லை துணையில்லை கேள்வி யில்லை
 சந்தேக மொன்றுமில்லை விழியைக் காணக்
 காட்சியென்ன கற்பகத்தில் உசிக்கு மாப்போல்
 காரணத்தைக் கண்ணால் கண்டிருக்க

ஆட்சிதரு முமையாளப் படியே கண்டேன்

ஆனந்தத் திருக்கூத்தின் நடக்கைக் காப்பே.

14

காப்பதற்குப் பத்தியத்தைச் சொல்லக் கேளு

காய்கனிகள் பஞ்சரசம் பரமான் னங்கள்

ஏற்கையுடனுண்டு கொண்டு சிவத்தைக் காத்தே

என்மகனே சித்தருடைய குருநூல் பாராய்

ஆத்து மத்துக் கழிவில்லா திருக்க வேணும்

அவரவர்கள் நித்யாகர்மம் நடக்க வேணும்

தீர்க்கக்முட னின்றவர்க்கு வாசி சித்தி

சிறப்புடனே பதினாறும் பலிக்குந் தானே.

15

தானவனா யிருக்கவென்றால் வாசி வேணும்

தனக்குள்ளே தானிற்க இடமும் வேணும்

வானவனாய் நின்றவர் கட்கெல்லாந் சித்தி

வானுக்குள் மனமிருக்க மதிபோல் காணும்

தேனவனாந் சித்தருக்குத் தெவிட்டா மூலி

சிரசப்பா வுடலுக்குப் பதியே யாகும்

கோனவனாயிருக்க வென்று குறியைச் சொன்னேன்

சுவலயத்தில் பதினாறுங் குறுகத் தானே.

16

17. இராமதேவர்

சிவபூசணையால் சகல சித்திகளும் பெற்ற இச்சித்தர், நாகப்பட்டினத்தில் வீற்றிருந்தார் எனக் கூறப்படுகிறது. இவர் வைத்தியத்திலும் தேர்ந்தவர். இராமதேவர் வைத்தியம் என்று அது சிறப்புப் பெற்றது. வைத்திய நூல் ஒன்றும் இவர் எழுதியிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

இராமதேவர்

பூஜாவிதி

ஆதியென்ற மணிவிளக்கை அறி வேணும்
 அகண்டபரி பூரணத்தைக் காண வேணும்
 சோதியென்ற துய்யவெளி மார்க்க மெல்லாஞ்
 சுகம் பெறவெ மனோன்மணி யென்னாத்தாள் தன்னை
 நீதியென்ற பரஞ்சோதி ஆயி பாதம்
 நிற்குணத்தி னின்றநிலை யாருங் காணார்
 வேதியென்ற வேதாந்தத் துள்ளே நின்ற
 விளங்குவும் பூசையிது வீண் போகாதே. 1

போகாமல் நின்ற தோரையா நீதான்
 பூரணத்தி னானகலை ஐந்தும் பெற்றே
 ஆகாம லானந்த வல்லி யாலே
 அடிமுடியி னடுவாசி யாறுக் குள்ளே
 வாகாமல் வாஸையுடை மூலத் தாலே
 வழிதோன்றும் மூன்றெழுத்தை யுரைக்க வேணும்
 சாகாமல் சாகுமடா இந்த மூலஞ்
 சசிவட்டம் நடுக்கோண முக்கோண மாமே. 2

முக்கோண மூசுழிதற் கோண மாகி
 முதலான மூலமணி வாலை தன்னில்
 நாற்கோண நாலுவரை நயந்து காக்க
 நாயகியாள் பரஞ்சோதி நாட்ட முற்றுத்
 தீக்கோணத் திக்குதிசை யிருந்த மாயம்
 தெரிந்திடவே யுரைத்திட்டேன் விவர மாக
 தாக்கோண விட்டகுறை வந்த தென்றால்
 தனியிருந்து பார்த்தவனே சித்த னாமே. 3

சித்தான மூன்றெழுத்துச் செயலாஞ் சோதி
 சீரியவை யுங்கிலியும் சவ்வு மாகி

முத்தான லட்சவுரு செபிக்கச் சித்தி

முற்றிடுமே யெதிரியென்ற பேயகட் குந்தான்
வித்தான வித்தையடா முட்டும் பாரு

விரிவான முகக்கருவு மூன்று கேளு
சத்தான அதன்கருவும் சிலையில் வைத்துச்
சதுரான விதிவிவர மறியக் கேளே.

4

கேளப்பா பலிகொடுத்துப் பூசை செய்து

கிருபையுள்ள வருவேற்றித் திட்ட மாக
வாளப்பா சுடுகாட்டின் சாம்பல் தன்னில்

வளமாகப் புதைத்துவிடு நடுச் சாமத்தில்
ஆளப்பா அடியற்று மரண மாகி

ஆண்டிருந்த தவசுநிலை தான்கு லைந்து
காணப்பா கண்மணியே வீழ்வான் பாவி

கதைதெரியச் சொல்லுகிறேனின்னம் பாரே.

5

இன்னமின்னங் கண்முன்சோ தனையு மாகும்

ஈடேற வேணுமென்றா லிதனிற் சூட்சம்

அன்னமின்னா அகிற்கட்டை தேவ தாரம்

அறிவுடைய முளைச்சீவிச் சிங்கை யோதி

வன்னமின்னார் பேர்சொல்லி நசியென் றேதான்

வலுவான நூற்றெட்டு வருவம் போடு

சன்னமின்னா மரத்தடியி லிருந்து கொண்டு

சதிராக ஆணிகொண் டடித்தி டாயே.

6

அடித்தமுளை பிடுங்கிவைத் திறுக்கிப் போடு

ஆனந்த வருக்குலைந்து பட்டுப் போகும்

தொடுத்தமுதல் நாலாநாள் கண்டு தானுந்

தொகைமுடிந்து வாச்சுதடா விந்தப் போக்கு

விடுத்தபின்பு விடமேறிக் கருவிப் போகும்

விரிந்துரைத்தேன் பூட்டிதுவே வீண் போகாது

தடுத்துவிடு நகரத்தி லடித்துப் பாரு

தட்டழிந்து உயிர்முதலாய்ச் சேத மாமே.

7

ஆமப்பா அடிதரிசிங் களத்தி லானால்

அதியங்காண் கண்டவர்க்கே யடைக்க லம்போம்

வீமப்பா வெளிதிறந்து சொன்னேன் பாரு

விளையாட்டே யில்லையடா இந்தப் போக்கு

சோமப்பா சுத்தியுடன் தலையும் மூழ்கிச்

சுருக்கெனவே தியானிப்பா யாத்தாள் மூலம்

தாமப்பா சத்தியமே சொன்னேன் பாரு

தவறாது ராமனுடை வாக்யந் தானே.

8

தானேன்ற மூலமுடன் சித்தி பண்ணு

தனதான நூற்றெட்டுக் குள்ளே சித்தி

ஆனென்ற அண்டர் பதியெட்டு மாடும்

அறுபத்து நால்மூலி யெல்லா மாடும்

கோனென்ற கோடி சித்துக் கணத்திலாடும்

குணமாக ரேவதி நாட் செய்ய நன்று

வானென்ற அட்டமியிற் செய்ய நன்று

வளர்பிறையில் செய்தவனே யோகி யாமே.

9

யோகியா யாவதற்கீ துனக்குச் சொன்னேன்

ஓகோகோ முன்னுரைத்த மூலத் தாலே

யோகிகளா யேகாந்த வல்லி யாட்கிங்

ஏட்டிலே யெழுதினதால் எல்லா மாச்சு

தாகிகளாயத் தாயுடைய கிருபை யாலே

தவமாகும் மவமாகும் சுபமுண்டாகும்

மோகிகளால் மூலபூசா விதிபத் தாலே

முத்திபெறச் சித்திவிளை பத்து முற்றே.

10

18. கருவூரார்

கருவூரில் பிறந்தவராதலின் கருவூரார் என அழைக்கப் படுகிறார்.

தஞ்சாவூரில் இராஜ ராஜ சோழன் கட்டிய கோயிலில் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைக்கு இவரே அட்டபந்தனம் செய்தவர். இவருடைய சிலை இக்கோயிலில் உள்ளது. இவரது காலம் 11-ம் நூற்றாண்டு என்பர்.

இவர் வைத்திய நூல்கள் பல எழுதியிருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது.

கருவூரார்

பூஜாவிதி

காப்பு

எண்சீர் விருத்தம்

தெளிவுதனில் தெளிவுதரு மருளுங் காணும்

செணத்திலே சிவமயமுஞ் சேரத் தோணும்

வழியதனில் நல்லவழி ஞானம்கூடும்

மகத்தான வேதகாந்தம் சித்தி காட்டும்

ஒளிவுதனி லொளிவுதரு முறுதி சொல்வார்

உற்பனத்தி லுற்பனமா யுறுதி தோணும்

வெளியதனில் வெளியாகி நாதத் துள்ளே

விளங்கிநின்ற வாலைப்பெண் ணாதி காப்பே!

நூல்

ஆகியந்தம் வாலையவ ளிருந்த வீடே

ஆச்சரியம் மெத்தமெத்த அதுதான் பாரு

சோதியந்த நடுவீடு பீட மாகிச்

சொகுசுபெற வீற்றிருந்தாள் துரைப் பெண்ணாத்தாள்

வீதியந்த ஆறுதெரு அமர்ந்த வீதி

விளையாடி நின்ற திருமாளி கண்டாய்

பாதிமதி தடியே யிருந்த சாமி

பத்துவய தாகுமிந்த வாமிதானே. 1

வாமியிவள் மர்மம் வைத்துப் பூசைபண்ண

மதியுனக்கு வேணுமடா அதிக மாக

காமிவெகு சாமிசிவ காமி ரூபி

காணரிது சிறுபிள்ளை கன்னிகன்னி

ஆமிவளை யறிந்தவர்கள் சித்தர் சித்தர்

அறிந்தாலு மனமடக்க மறிய வேணும்

நாமிவளைப் பூசை பண்ண நினைத்தவாறு

நாட்டிலே சொல்லவென்றால் நகைப்பார் காணே. 2

காணப்பா இவளுடைய கற்பு மெத்த

கண்டவர்க்குப் பெண்ணரசு நானே யென்பாள்

ஊணப்பா அமிழ் தமிழனுட்டி வைப்பாள்

உள்வீட்டுக் குள்ளிருந்து மேலே யேறப்

பூணப்பா மனமுறைந்து வாவா வென்பாள்

புத்திரனே யென்மகனே யென்று சொல்லி

வேணப்பா வேணதெல்லாந் தருவே னென்பாள்

வேதாந்த துட்சமெலாம் விளங்கும் தானே. 3

தானென்ற வாலையிவள் ரூபங் காணச்

சமர்த்துண்டோ ஆண்பிள்ளை தானு முண்டோ

பானென்ற வாமத்துக் குள்ளே யப்பா

பராபரையாள் பலகோடி விதமு மாடித்

தேனென்ற மொழிச்சியிவள் சித்தர்க் கெல்லாந்

சிறுபிள்ளை பத்துவய துள்ள தேவி

ஊனென்ற வுடலுக்குள் நடுவு மாகி

உத்தமியாள் வீற்றிருந்த வுண்மை தானே. 4

உண்மையிவள் நாணமில்லா திருந்த வீடே

ஊருக்குள் நடுவீடே உற்றுப் பாரு

செம்மையாய்க் கண்டவர் களுண்டோ அப்பா

செகசால வித்தையிவ ளாடும் வித்தை

உண்மையடா பஞ்சவண்ண மாகி நின்ற

உலகதனி லலைந்தவர்கல் கோடா கோடி

நின்மலமாய்க் கண்டவர்கள் சொல்லா ரப்பா

நேசமுட னெனக்குரைத்த நிசங்கண் டேனே. 5

கண்டதொரு பூரணத்தின் மகிமை கேளு

கால்மேலுந் தலைகீழும் நடுவு மாகி

அண்டரோடு முனிவர்களுங் கண்டு போற்ற

ஆதவனு மம்புலியு மதிலே நின்ற

தொண்டுபண்ணு மவர்களிலே நாலு பேர்கள்
 சுகம்பெறலா மென்றுசொன்ன வாசல் நாலு
 கொண்டவர்கள் கண்டுவந்த தொண்ணூற் றாறு
 கொள்கையெனக் காத்திருந்த குறிப்பைப் பாடே. 6

பார்த்தவர்கள் செய்தொழிலிலும் மனமும் வேறாம்
 பலநூலைப் படித்துப் படுகுழியில் வீழ்வார்
 ஏற்றபடி மனம்போனார் புத்தி போச்சே
 ஏழைமதி போகாதே எந்தாய் பாதம்
 போற்றுதற்கே ஐவரையு மனத்தி லொன்றாய்ப்
 புத்திசித்த மோர்நிலையில் நிறுத்தி வாசம்
 பூத்தமல ரெடுத்து திருப்பாதம் போற்றப்
 பொறியைந்து கருவிகர ணாதி போமே. 7

போச்சுதடா மனமாய்கை வீறு போச்சு
 பொறியைந்து கருவிகர ணாதி போச்சு
 ஏச்சுதடா வென்றுமன மிறக்க லாச்சு
 எனக்கொருவ ரிணையில்லை யென்றபேச்சு
 வாய்ச்சுதடா மனமடங்கை வங்கென்றோர் சொல்
 வாய்பேசா மவுனத்தை யதிலே சேர்க்கக்
 காய்ச்சுதடா பூத்தமலர் கருத்தை யூன்று
 கனியாகு மக்கனியைக் கண்டு கொள்ள. 8

கொள்ளுதற்கிங் கின்னமொரு குறிப்பைக் கேளு;
 கோடியிடிமின் முழங்குங் கண்ணை மூடு
 விள்ளுதற்கு மனமடங்காப் பூதங் காணும்
 விள்ளாதே யுள்ளபடி சிங்கென்றோர் சொல்
 விள்ளவுமே யுபாயமதால் நடுவே நில்லு
 வேகமெல்லா மொடுங்குமடா சத்தம் போச்சு
 கள்ளரைப்போல் மயங்காதே மவுனத் தூன்று
 கண்ணினையுந் திறக்காதே கருதிப் பாடே. 9

பாரேது, புனலேது? அனலு மேது?

பாங்கான காலேது? வெளியு மாகும்

நாரேது பூவேது வாச மேது?

நல்ல புட்பந்தானேது பூசை யேது?

ஊரேது பேரேது சினமு மேது?

ஓகோகோ அதிசயந்தா னென்ன சொல்வேன்

ஆறேது குளமேது கோயி லேது

ஆதிவத்தை யறிவதனா லறிய லாமே.

10

ஆமெனவும் ஊமெனவும் மிரண்டுங் கூட்டி

அப்பனே ஓமென்ற மூன்று மொன்றாய்

நாமெனவுந் தாமெனவு மொன்றே யாகும்

நல்லவர்க ளறிவார்கள் காமி காணான்

வாமம் வைத்துப் பூசைபண்ண இந்தமார்க்கம்

வந்தவர்க்குச் சத்திசிறு பிள்ளை வாலை

சோமநதிய முதமுண்ண வாவா வென்பாள்

சுகமுனக்குப் பரமசுக மருள் செய்வாளே.

11

செய்குவாய் பூசையிது செய்யும் போது

செய்குறிகள் தவறாமல் நடக்க வேண்டும்

உய்குவாய் பெண்ணரவம் கடியா வண்ணம்

ஊமெயென்ற நடுத்தீயை யதிகங் கொண்டால்

பைகுவாய் அரவுவிடம் பொசங்கிப் போகும்

பங்கமுனக் கில்லையடா அங்க மீதில்

ஐகுவாயுள் ளடங்கிப் பேச்சை விட்டே

அழைத்திடவே யஞ்சமது கொஞ்சங் காணே.

12

காணாத காட்சியெல்லாங் கண்ணிற் காணும்

கலங்காதே மெய்ம் மயக்கம் மெத்தவாகும்

பூணாத பணிபூண்டு சிறுபெண் ணாகப்

போதமெனும் பொருள்பறிக்க வருவாள் கண்டாய்

வாணாளை மடக்கி யிவள் ரூபங்கண்டு

மயங்காதே மவுனத்தில் நில்லு நில்லு

கோணாத முக்கோணக் குறியைப் பாரு

கூசாதே கண்கூசங் கூசங்காணே.

13

கூச்சமற்றும் பார்க்கையிலே இருள் போல் மூடும்

கொள்ளிகொண்டு கொளுத்தியதை வெளிச்சம் போடு

வாய்ச் சமர்த்துப் பேசாதே மவுனத்தூன்று

வாவாவென் றேநீயும் வருந்திக் கூவச்

தூட்சமது விருந்தவிடஞ் சொல்ல லாமோ?

சொல்லுதற்கு வாய்விட்டுச் சொல்லலா மோ?

தாய்ச் சமர்த்துப் பாராதே தாயைப்போற்று

சற்குருபோ லுற்பனத்தைத் தாய்ச்சொல் வானே.

14

சொல்வதற்கிங் கிவளையலால் சுகம்வே றுண்டோ

தூட்சமெல்லா மிவளை விடச்சூட்ச முண்டோ

நல்லவர்க்கு நடுவில் விளையாடும் வல்லி

நாதவிந் தோங்கார நிலையுங் காட்டி

வல்லவர்க்கு வேணதெல்லாம் வழங்கும் ரூபி

வரமவர்க்கும் வல்லவளும் நானே யென்பாள்

புல்லருக்கிங் காயுதமும் புல்லே யாகும்

புத்திகெட்ட லோபிகட்குப் புகலொ ணாதே.

15

புகலுவார் வேதமெல்லாம் வந்ததென்று

பொய்பேசிச் சாத்திரங்கள் மிகவும் கற்றே

அகலுவார் பெண்ணாசை விட்டோ மென்றே

அறிவுகெட்டே ஊர்தோறுஞ் சுற்றிச் சுற்றிச்

சகலமுமே வந்தவர்போல் வேடம் பூண்டு

சடைமுடியுங் காசாயந் தன்னைச் சாற்றி

இகலுமன மடங்காமல் நினைவு வேறாய்

எண்ணமெலாம் பெண்ணாசை பூசை தானே.

16

பூசையது செய்வமென்று கூட்டங் கூடிப்
 புத்திகெட்டுக் கைம்முறையின் போக்கை விட்டுப்
 பாசையது மிகப்பேசிப் பாட்டும் பாடிப்
 படிப்பார்கள் மந்திரத்தின் பயனைக் காணார்
 ஆசையிலே பெண்ணாசை மயக்கத் தாலே
 அங்கிருந்த வாமத்தைப் பங்கு போட்டுப்
 பேசையிலே மனம் வேறாய் நினைப்பான் பாவி
 புரட்டுருட்டாய் நினைவு தப்பிப் பேசுவானே. 17

பேச்சென்றால் வாய்ச்சமர்த்தாய்ப் பேசிப் பேசிப்
 பின்னுமுன்னும் பாராமல் மதமேமீறி
 நீச்சென்றும் நினைப்பென்றும் ஏதுங் காணார்
 நிர்மூட ரனேகவித சாலங் கற்றே
 ஆச்சென்றா லதனாலே வருவ தேது
 ஆத்தானைப் பூசித்தோ னவனே சித்தன்
 மூச்சென்ன செய்யுமடா நரகிற் றள்ளும்
 மோசமது போகாதே முக்கால் பாரே. 18

முக்காலும் பொருந்துமென்று சொன்ன போதே
 மோசமில்லை துட்சமது மொழிந்து கூடும்.
 தக்காமற் போனபே ரனேக ருண்டு
 சமர்த்தறிந்தா லவன்வாமி யவனே சித்தன்
 எக்காலும் நடந்திருநீ காலு முன்னி
 இருந்தடங்கி யுள்ளிருந்து வெளியிற் போன
 அக்காலைக் காணம லைந்தே யோடி
 அழிந்து கெட்டுப் போனவர்கள் அறிந்து கொள்ளே. 19

அறிந்தகுறி யடையாளங் காணவேண்டும்
 அக்குறியிற் சொக்கி மனந்தேற வேண்டும்
 அறிந்தவன் போலடங்கிமன மிறக்க வேண்டும்
 அலகையது வழிபாதை அறிய வேண்டும்

மறைந்தவரை நிறைந்தவரை நீதான் காண
 மயக்கத்தைக் கண்டுணையும் மதிக்க வேண்டும்
 நிறைந்தமதி குறைந்தவகை அறிய வேண்டும்
 நிச்சயத்தை யறிவார்க்கு முத்தி தானே. 20

முத்திதரு மென்றுமனம் புத்தி யற்று
 மோசமது போகாதே பாசங் கையில்
 சித்தமதில் சந்திரனை நிறுத்திக் கொண்டு
 செந்தீயில் உன்தீயை நடுவில் வாங்கிச்
 சுத்தியுடன் ஆதியந்த மனத்தில் வைத்து
 சொல்லாத மந்திரத்தின் தீயை மூட்டி
 நித்யமல ரர்ச்சனைசெய் பாதம் போற்றி
 நீயுமதி மதியுமதி லதிக மாமே. 21

மதிபெகுங் கதிபெருகும் வாதம் வாதம்
 வருந்தாதே யந்தமுறை யாகா தப்பா
 நிதிபெருகு மிவள் குறியே வாதமாகும்
 நிர்மூட ரறியாமல் வகாரம் பேசி
 நதிகள் தமையறியாமல் சலத்தில் மூழ்கி
 நானே நானென்றுவாய் மதங்கள் பேசி
 உரியபொருளுள்ளதெல்லாம் சுட்டுச் சுட்டே
 உட்பொருளைப் பாராம லழிந்திட டாரே. 22

இட்டகுறி நாதவிந்து ரூபங் காண
 இயலறியாச் சண்டாளர் சுட்டு மாய்வார்
 விட்டகுறை வந்ததென்றால் தானே யெய்தும்
 விதியில்லார்க் கெத்தனைதான் வருந்தி னாலும்
 பட்டுமன மாயதல்லால் வெறொன் றில்லை
 பத்தியிலார்க் குரைத்துமனம் பாழ் போக்காதே
 திட்டமதாய்ப் பாணம் வைத்துத் தேவியூசை
 சீர்பெற்றார் பதினெட்டுச் சித்தர் தாமே. 23

எட்டிரண்டு மொன்றுமது வாலை யென்பார்
 இதுதானே பரிதிமதி சுழுமுனை யென்பார்
 ஒட்டிமுறிந் தெழுந்தது முக்கோண மென்பார்
 உதித்தெழுந்த மூன்றெழுத்தை யறியா ரையோ
 கொட்டுமொரு தேளுருவாய் நிற்கும் பாரு
 கூட்டமிட்டுப் பாராதே குறிகள் தோன்றும்
 சுட்டசடு காடுமது வெளியு மாறும்
 சொல்லுவதற்கு வாய்விளங்காச் சூட்சந் தானே. 24

சூட்சமிவள் வாசமது நிலைத்த வீடு
 சொல்லுதற்கே எங்குமாய் நிறைந்த வீடு
 தேசமதில் போய்விளங்கு மிந்த வீடு
 சித்தாந்த சித்தரவர் தேடு வீடு
 ஓசைமணிப் பூரமதி லூதிக்கும் வீடு
 ஓகோகோ அதிசயங்க ளுள்ள வீடு
 ஆசகவி மதுரமது பொழியும் வீடு
 அவனருளுங் கூடிவினை யாடும் வீடே. 25

வீடுமது தலைவாசல் அதுமேல் வாசல்
 வெளியான சுழிக்கதவு அடைக்கும் வாசல்
 தேடுகிற முவருமே வணங்கும் வாசல்
 திறமையான பன்னிருவர் காக்கும் வாசல்
 ஆடுகிற புலியாகி நின்ற வாசல்
 அரகர சிவசிவா வாசி வாசல்
 கூடுகிற முக்கோணப் பரங்க ளாகிக்
 குறுகுமதி பெருகுமதி கூறொண் ணாதே. 26

ஒண்ணாகி இரண்டாகி விளைவு மாகி
 உத்தமியா ளுட் கருத்தை யறியப் போமோ?
 தின்னாத விடக்கெடுத்துத் தின்னச் சொன்னாள்
 செத்தசவம் போலிருந்து செபிக்கச் சொன்னாள்

பண்ணாத பணக்கோடிப் பண்ணி வைத்தாள்

பார்த்திருந்து கழுத்தறுக்கப் பார்த்தாள் பாவி
எண்ணாது எண்ணிமனம் ஏங்கி நாளும்
எனக்கபயம் ஏதெனவே யெழுந்திட டேனே.

27

எழுந்திட்ட திவள்பார்த்துத் தொடர்ந்து கூடி
என்னையுமே யிழுத்துமடி பிடித்துக் கொண்டு
கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்தெரியும் அனலை மூட்டிக்
குடிகேடு சத்துருப்போல் கூச்ச லிட்டாள்
அழுதேனே முக்தியினி யத்த வூரில்

அரசுரா துணையெனக்கே யாரு மில்லை
எழுந்திட்டா ரெல்லோரும் ஓடிப் போனார்
என்ன செய்வேன் தனித்திருந்தே ஏங்கினேனே.

28

ஏங்கினேன் ஈடழிந்தேன் வீடும் அற்றேன்
என்னைத்தான் கண்டவர்கள் சீசீ யென்னத்
தூங்கினேன் காலறிந்து மடக்க மாட்டேன்
துணையெனக்கு யாருமில்லை தூழ்ச்சி யாக
வாங்கினேன் காலறிந்து மடக்க வேண்டும்
வகையான வெனக்கொருத்தி யுறுதி சொன்னாள்
தேங்கினேன் முன்னுவள் பின்னு மாகத்
திடமெனக்குச் சொன்னதிந்தத் தெளிவு தானே.

29

தெளிவதற்குச் சூட்சமிது தெளிவாய்ப் பாரு
சிவனிருந்து விளையாடுந் தெருவப் பாரு
மொழிவதற்கிந் நூலைவிட வேறொன் றில்லை
முன்னாதி யந்தமொடு நடுவுஞ் சொன்னோம்
சுழியதற்குள் சுழியிருந்த சூட்சம் சொன்னோம்
சொல்லாத மவுனமுதற் கருவுஞ் சொன்னோம்
ஒளிபிறக்கு முறுதியிந்த வுறுதி சொன்னோம்
உற்பனமாய்ப் பார்த்தவர்கள் சித்தர் தாமே.

30

சாகித்திய அகாதமி, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்

தமிழக அரசு பரிசு பெற்ற நூல்கள்

கம்பர் - டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம்

திருக்குறள் கூறும் உறுதிப் பொருள்

- டாக்டர் சோ.ந. கந்தசாமி

பரிபாடல் திறன் - டாக்டர் இரா. சாரங்கபாணி

தமிழ் மொழி வரலாறு - டாக்டர் க. சக்திவேல்

தாசூர் - டாக்டர் ச. மெய்யப்பன்

தொழுநோய் - டாக்டர் ஐ. செல்வராஜ்

மொழி வளர்ச்சியும் மொழி உணர்வும்

- டாக்டர் செ.வை. சண்முகம்

கல்வெட்டில் வாழ்வியல் - டாக்டர் அ. கிருட்டினன்

நோய் அறிதல் - டாக்டர் கு. கண்ணன்

மணிக்கொடி காலம் - பி.எஸ். ராமையா

வீரர் உலகம் - கி.வா. ஐகந்நாதன்

உரையாசிரியர்கள் - மு.வை. அரவிந்தன்

ஊருக்குள் ஒரு புரட்சி - சு. சமுத்திரம்

வேரில் பழுத்த பலா - சு. சமுத்திரம்

மண் கமை - சு. சமுத்திரம்

உலகப் பெருங்கவிஞர் கம்பர் - இரா.வ. கமலக்கண்ணன்

திருமுறையும் திருக்கோயில்களும் - புலவர் செந்துறைமுத்து

திருவருட்பாச் சிந்தனை - வெள்ளைவாரணனார்

சுற்றுலா வளர்ச்சி - வெ. கிருட்டினசாமி

கலைவாணன் கவிதை - ப.புலிங்கம்

இசையியல் - வெ.

தமிழகக் கலை

வண்ணங்கள்

இலக்கண வரம்

தனித்தமிழ் இயக்கம்

கம்ப்யூட்டர் - வி. மோகன்

தமிழ்நாட்டுச் சத்திரங்கள் - நா.நாதரன்

கல்வெழுத்துக் கலை - நடன காசிநாதன்

சிறுவர் நல்வழிப் பள்ளிகள் - நாரா. நாச்சியப்பன்

தமிழ்நூல் தொகுப்புக் களஞ்சியம் - சுந்தர சண்முகனார்

இந்திய அரசமைப்பு - வே. கில்லை நாயகம்

இரணியூர்க் கோயில் - மா. சந்திரமூர்த்தி

நேமம் கோயில் - மா. சந்திரமூர்த்தி

பண்பாட்டு மானி விவரம் - சீ. பக்தவத்சல பாரதி